

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

APLIKASYON

LAUREN MILLER

HAYATINIZDAKİ TÜM
SORULARIN CEVABI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Ya kiminle arkadaşlık edeceğini, hangi şarkıyı dinleyeceğini, kahveni nasıl içmen gerektiğini, kısacası nasıl bir hayat süreceğini söyleyen ve mutluluk garantili bir aplikasyon olsaydı?

YA ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİNİ ÖDEMEK ZORUNDA OLMASAYDIN?

“Açığa çıkmayı bekleyen sırlar, macera ve romantik bir aşkla okuru kendine bağlayan *Aplikasyon* aynı zamanda pek çok tartışmaya konu olacak nitelikte.”

School Library Journal

“Miller güçlü karakterler ile aksiyon dolu bir macerayı bir araya getirmeyi başarmış. Okuyucular aşk hikâyesine kendilerini kaptırarak.”

Booklist

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-991-2

9 786053 439912

RORY VAUGHN: Nedenini bir türlü anlayamasa da kendini sürekli dışlanmış hissedene, zeki fakat içine kapanık bir genç kız. Hayallerini süsleyen okula kabul edildiğinde, kaybettiği annesinin de orada okuduğunu ve mezuniyetten hemen önce okuldan atıldığını öğrenince çok şaşırır. Bu, babasının on altı yıl boyunca ondan sakladığı bir sırdır.

THEDEN AKADEMİSİ: Sadece yetenekli ve zeki öğrencileri kabul eden, onları iki yıl boyunca üniversiteye hazırlayan temel bilimler okulu. Öğrencilerin Yunan rakamlarına göre yedi gruba ayrıldığı okulda en iyiler Hepta'lardır ve Rory de bir Hepta'dır.

NORTH PASCAL: Milton'dan alıntı yapan ve felsefeden, Rory'nin sınıf arkadaşları kadar anlayan, yakışıklı ve dövmeli bir genç. İçeriye izinsiz girdiği için Theden'a yaklaşması yasaklanmıştır. Bu, North'un tek sırrı değildir.

LUX: Herkesin kullandığı karar alma uygulaması. Günlük hayatın detaylarına, sonu gelmez seçimlere kafa yormayan insanlar sadece kendilerini mutlu etmeye zaman ayırır.

AKRATİK PARACUSİA BOZUKLUĞU: Platon'un yanlış olduğunu bildiği kararları alan insanlar için kullandığı, Yunanca akrasia kelimesinden türemiş bir ruhsal bozukluk.

ŞÜPHE: Çocukların duyduğu fakat yetişkinlerin duymazdan gelmeye zorlandığı, günlük konuşma dilinde "iç ses"e verilen isim.

Pegasus Yayınları: 1447

Gençlik: 268

Aplikasyon

Lauren Miller

Özgün Adı: Free to Fall

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Pervin Salman

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016 - Ciltli

ISBN: 978-605-343-991-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Lauren Miller, 2014

**Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.**

**Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.**

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

LAUREN MILLER

APLİKASYON

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Kendini İşitsel Algı Bozukluğu'yla savaşımaya adanmış olan
Büyükanne Bea'nın anısına.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Haber, düz beyaz bir zarfta geldi. Bu, önemini hem artırıyor hem de azaltıyordu. Artırıyordu çünkü seçtikleri kalın, parşömene benzer kâğıdın üzerine mürekkeple yazılmış olması, taşa oyulmuşluk hissi veriyordu. Azaltıyordu çünkü o alelâde dikkörtgende, içinde insanın hayatını değiştirecek bir bilgi olduğunu düşündürecek hiçbir şey yoktu. Zarf on altıncı doğum gününden bir ay sonra olması dışında hatırda kalacak hiçbir özelliği olmayan bir nisan ayı öğleden sonrasında geldi. Aradan geçen on dokuz buçuk saatin sonunda, artık üstünde kocaman bir kahve lekesi vardı ve hâlâ açılmamıştı.

Beck fotoğraf makinesinin arkasından, “Az önce okudum,” dedi. Makinenin lensi eğimli cam çatıya çevriliydi. Parmağını deklanşöre basılı tutarken, objektifinden art arda çekilen fotoğrafların sesi geliyordu. Perşembe günü öğle arasıydı ve boş zamanımızı her zamanki yerimizde, halk kütüphanesinin oturma alanı ya da kütüphaneden çok, bir sera ve çelik kafes karışımına benzeyen oturma salonunda geçiriyorduk. Saat biri çeyrek geçiyordu ve büyük olasılıkla beşinci derse geç kalacaktık fakat ikimizin de geri dönmek için acelesi yoktu. Beck biraz daha fotoğraf çekmek istiyordu, bense ileri seviye psikoloji dersini düşünemeyecek kadar dalgındım.

Zarfı elimde çevirerek, “Ne yazdığını zaten biliyorum,” dedim. “Zarf hiç de kalın değil. Kabul edilmedim işte.”

“Açmak için bir neden daha.” Beck fotoğraf makinesini kahve standının arkasındaki kıza çevirdi. Yüzüne zumlayınca makinenin objektifi dışarı uzadı. En yakın arkadaşımın yarı sapık takipçi gibi peşinde dolaşan, çete üyesi tipli ergene en ufak bir ilgi duymadığı her halinden belli olan kahve satıcısı kıza hafif bir takıntısı vardı.

“Ne yazdığını bildiğime göre açmam için *hiçbir* neden yok,” dedim asık bir suratla.

Beck sonunda gözlerimin içine bakarak, “Cidden mi?” dedi. Omuz silktim. Beck zarfı elimden alıp yırtarak açtı.

“Hey!” diye bağırarak zarfa uzandım. Ama Beck mektubu açmaya başlamıştı. Mektubun katlarının arasından düğme büyüklüğünde bir yaka rozeti kayıp yere düştü. Yerde birkaç santim yuvarlanıp düz bir şekilde yerde duran iğneye bakakaldım. *Neden rozet göndersinler ki, tabii eğer...*

Beck’in, “Sevgili Bayan Vaughn,” dediğini duydum. “Theden Akademisi’nin 2032. Dönemi’ne kabul edildiğinizi bildirmekten mutluluk duyuyoruz. Vesaire, vesaire, vesaire. Gerisinin bir önemi yok, çünkü KABUL EDİLMİŞSİN!”

Karşıımızdaki kadın sıkkın bir ifadeyle yüzünü buruşturarak, “Şişşt,” diye tısladı. Tabletini işaret etti. “Burası *kütüphane*.” Beck kadına bakmadan fotoğraf makinesini yüzüne çevirip deklanşöre bastı. Kadın, “Kes şunu!” diye çıkıştı.

Yere düşen rozete uzandım. Yuvarlak ve altın renkliydi; tam da büyükbabamın takacağı bir şeye benziyordu. Gerçi ben iki büyükbabamı da tanımamıştım bu yüzden aksesuar zevkleri konusunda uzman sayılmazdım. Rozeti ceketimin cebime soktum ama içine olur ne olmaz diye parmaklarımın arasından bırakmadım. Beck fotoğraf çekmeye devam ediyordu.

Beck’e çantasını verirken, kadına özür dileyen bir sesle, “Lütfen arkadaşımın kusuruna bakmayın,” dedim. “Bugün ilaçlarını almadı.”

“Doğru,” dedi Beck ciddi bir tavırla. Onu kolundan tutup çıkışa çektim.

Dışarıda, Beşinci Cadde tarafındaki çıkıntının altında durup soğuk ve puslu yağmuru alınlarımızda hissedince nihayet kafama dank etti: Kabul edilmişim ve bu, buradan gideceğim anlamına geliyordu. Theden'a kabul edilmek zorlu bir süreçti ama okula gitmek kolaydı. Yeni başlayacak döneme kabul edildiyse, diğer her şeyi onlar hallederdi. Yolculuk, barınma, okul ücreti, yeme içme. Hepsi Theden'ın otuz milyar dolarlık bağış fonu tarafından karşılanırdı.

"Şunu bana ver," dedim mektubu Beck'in elinden alırken. Kendi gözümle görmeye ihtiyacım vardı.

"Kabul edileceğini biliyordum."

"Evet, tabii."

"Rory, sekizinci sınıftan beri üniversiteye hazırlanıyorsun. Tarihsel doğrulukları olmaması seni rahatsız ettiği için Panopticon sitesindeki girdileri düzeltiyorsun."

"Sadece bir kez yaptım!"

Beck tek kaşını kaldırdı.

"Bağlantılı sayfalar da tek girdi sayılır," diye itiraz ettim.

"Her neyse. Söylemeye çalıştığım şu: Akıllı çocuklara özel bir okula kabul edildiği kesinleşmiş biri varsa o da sensin."

Ama Theden bir akıllı çocuklar okulundan fazlasıydı. Mezunlarına istedikleri üniversiteye girme garantisi veren ve sonrasında üst düzey iş imkânı sağlayan iki yıllık bir üniversite hazırlık programı olarak ülkede türünün tek örneği idi. Tek yapmanız gereken mezun olmaktı. Okuduklarıma göre mezun olmak kolay iş değildi. Tabii önce kabul edilmeniz gerekiyordu. Okulda toplamda iki yüz seksen çocuk vardı ve Batı Massachusetts'te küçük bir kasabanın yirmi beş hektarlık alanını kaplıyordu. Broşürü neredeyse ezberlemiştim. "Theden öğrencisi programımızın bir parçası olduğunu şaşmaz bir kesinlikle bilir," diyordu ilk sayfada, "yine de kendi becerilerini yargılamak konusunda en doğru kişinin kendisi olmadığını anlayacak kadar bilgedir. Bu nedenle Theden öğrencisi zorlu başvuru sürecimize kendini teslim eder." Zorlu kelimesi yerinde bir seçimdi.

Bin kelimelik dört adet deneme, bir IQ testi, iki psikolojik sınav, üç öğretmen tavsiyesi ve öğrenci kabul komitesinin bir üyesiyle insanın başına ağırlar sokacak kadar anlaşılmaz bir mülakat. Çok yoğun ve zorlayıcıydı ama dediğim gibi, okula kabul edilmek elinize altın bir hayat bileti verilmesiyle eşdeğerti. Bedava olmasa başvuramazdım ama bedavaydı; bu yüzden tantana koparmadan, babam ve Beck dışında kimseye söylemeden başvurmuştum. Theden'a ait olduğum yönünde "şaşmaz bir kesinlik" hissettiğim falan yoktu ama içimde olabileceğime dair bir his vardı.

Yağmura çıkınca Beck'e, "Şemsiyen," diye hatırlattım.

"Ah. Kalsın. Zaten harap halde."

"Şemsiyeni bırakamazsın, Beck."

"Neden olmasın? Dört dolarlık, iki çubuğu kırık bir şemsiyeye sahip olmak gibi bir mecburiyetim mi var?" Başını arkaya atıp dilini çıkardı. "Ayrıca, bu serpentinin yağmurdan sayılacağından bile emin değilim."

"Geri dönmeye üşenecek kadar tembelsin."

Beck son model bir Gemini 4 olan avuç içi bilgisayarını çıkardı. "Lux, söylesene, şu anda tembellik mi ediyorum?"

Lux, Beck'in ses tonuyla, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. Karar alma uygulamasının kendine ait bir sesi vardı ama kimse o sesi kullanmazdı. Kendi sesinizle çok daha havalı oluyordu. "Şemsiyenin Dördüncü Cadde girişinde olduğunu biliyorum. Ortalama yürüyüş hızıyla gidip alman yaklaşık iki dakika yirmi saniye sürer. Şimdi gitmek ister misin?"

Beck bilgisayarını cebine kaldırıp yağmura çıkarken neşeli bir sesle, "Hayır," dedi.

"Ben alırım," diye mırıldandım. Mektubu ceketimin altına soktum ve Madison Caddesi'nden aşağı doğru hızla yürümeye başladım. Beck'in şemsiyesini bırakıp bırakmaması umurumda değildi. Ama Lux, şemsiyenin ne kadar ucuz olduğunu, okula ne kadar yakın olduğumuzu, besinci derse ne kadar geçikeceğimizi bilmesine rağmen

men Beck'in geri dönüp şemsiyeyi almasını öneriyordu. Yani bunu yapması gerçekten önemli olabilirdi.

Elbette pislik Beck beni beklemedi ve şemsiyesini almak için harcadığım kırk beş saniyede ahmak ıslatan yağmur dinmişti. Beck'e yetişmek için koşmayı düşündüm ama ayağımda işe yaramaz Toms'larım vardı ve Theden konusundaki büyük mutluluğumu kaldırıma kapaklanarak mahvetmek istemiyordum. Bu yüzden kulaklığımı takıp çalma listeme dokundum ve şarkıları seçme görevini Lux'a bıraktım.

Okula birkaç blok kala Beck'e yetiştim. Kaldırımda durmuş vizöründeki görüntüye sırtıyordu. Görmem için makinesini bana uzattı. Fotoğrafta evsiz olduğu her halinden belli olan bir kadın vardı. Çökük gözleriyle doğrudan makineye bakıyordu. *Paranızı istemiyorum*, yazıyordu kartondan tabelasında. *Bana bakın ki var olduğumu bileyim*. Sözcükler de, yüz ifadesi de başlı başına etkileyiciydi ama fotoğrafı bu kadar çarpıcı kılan başkaydı. Fotoğrafın ön planında kalan, bakışları telefonuna sabitlenmiş bir halde, önünden geçtikleri tabelalı kadına aldırmandan artık öğle saatinde her nereye yetişmeye çalışıyorlarsa oraya koşturan insanlardı. Beck sözlerini vurgulamak için beni dirsekleyerek, "Ben oraya gittikten bir dakika sonra bir polis onu yerinden etti," dedi. "Şemsiyemi boş vermem iyi olmamış mı?"

"Böyle bir poz için küçük bir bedel," diye onayladım.

Hızımızı artırırken Beck heyecanla, "Bunun gibi fotoğraflardan bir seri yapabilirim," dedi. Derse iki dakika geç kalmıştık bile. Tahmini Varış Süremizi kontrol etmek için Gemini'ımı çıkardım. Kampuse varmamıza doksan iki saniye, derse yetişmeme artı otuz üç saniye vardı. Beck'in, "Demek istediğim, kafayı telefonlarıyla bozmuş bir avuç salağın görmezden geldiği bir sürü insan bulmak zor değil," dediğini duydum. Aynı anda kaldırımın yamuk bir taşına ayağım takıldı. Beck bana baktı. "Gerçekten mi? İlerlememizi milisaniyesine kadar takip etmek zorunda mısınız? Oraya zaten varacağız, Rory. Ya da varmayacağız."

Beck'in cep telefonuyla karmaşık bir ilişkisi vardı. Elbette bir telefonu vardı ama sadece konuşmak ve mesajlaşmak için kullanırdı. Bense Gemini'imı her şey için kullanırdım. Takvimim, ödevlerim. Forum sayfam, çalma listelerim ve kitaplarım; hepsinin her an elimin altında olmasını isterdim. Ve elbette hayatımın pürüzsüzce ilerlemesini sağlayan Lux'ımın da. Uygulamaya günde en az bin kez danışırdım Ne giymeliyim? Nereye oturmalıyım? Sadie Hawkins'e kimi sormalıyım? Önem arz edebilecek ve çoğu büyük olasılıkla hiçbir önem arz etmeyen bir sürü karar. Theden dışında. Başvurup başvurmama konusunda Lux'a danışmamıştım çünkü cevabın hayır olmasından çok korkuyordum.

Okula varınca birbirimizden ayrıldık ve ben psikoloji dersine yöneldim. Yürürken bir yandan da haber akışını kontrol ettiğim için Hershey Clements'ı görmedim ve az kalsın çarpışıyorduk.

"Sen Rory'sin değil mi?" Dergilerde gördüğünüz ama kendinizde asla uygulayamadığınız şu sanatsal topuzlardan biriyle arkada topladığı koyu renk saçlarıyla, sınıfın kapısında duruyordu. Rimelsiz gözlerinde far, dudaklarında koyu pembe bir ruj vardı. Aslında hiç ihtiyacı olmadığı gerçeğini saklamadan da sinir bozmaya yetecek kadar makyaj. Muhteşemdi. Ve teni gerçekten bronzdu. Hershey'nin anne ve babası onu bahar tatilinde Dubai'ye götürmüştü (bunu aramızda hiçbir zaman gerçek bir konuşma geçmemiş olmasına rağmen, açıklanamaz bir şekilde Forum'da arkadaşlık teklif ederek beni yokluğunda arkası kesilmeyen bir statü güncelleme bombardımanına maruz bıraktığı için biliyordum) ve geçen pazartesi biz diğerlerine, ne kadar soluk ve kültürsüz olduğumuzu hatırlatan kınayla yapılmış bir ayak bileği dövmesi ve karamel rengi bir ten ışıltısıyla geri dönmüştü.

"Şey, merhaba," dedim. Beni inceler, daha doğrusu süzer gibi bir hali vardı. Ne istiyordu? *Bir şey* istiyor olmalıydı. Hershey Clements bir çıkarı olmadığı sürece beni koridorda beklemezdi. Onun gibi kızlar benim gibilerle konuşmazdı. Roosevelt Devlet Lisesi'nin

sosyal kraliyet ailesine mensuptu ve benim onların arasında yerim olmadığı kesindi. Dışlanmışlardan falan değildim ama en yakın arkadaşı havalı-olmak-için-fazla-havalıyım tadında bir erkek olan ve hiç gerçek kız arkadaşı olmayan (annemin ölmüş olması ve kız kardeşimin olmaması kadınlarla iletişim kurma olayında baltalamıştı) biri olarak mezuniyet kraliçesi sayılmazdım. Yine de adını bildiğimden pek emin değilim rutini tam anlamıyla bir saçmalıktı. Kim olduğumu biliyordu. Altıncı sınıftan beri her yıl en az iki dersi birlikte alıyorduk.

“Adını gördüğüm zaman biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim,” dedi. Ha? “Demek istediğim, akıllı olduğunu falan biliyordum ama nedeninin ders çalışmayı saplantıya dönüştürmen olduğunu sanıyordum.” Neden bahsettiğini anlamamıştım ve Hershey durumu anladı. Neden bahsettiğini anlamamak için aptal olmam gerekiyormuş gibi gözlerini devirdi. “Theden’a girdiğini duydum.”

“Öyle mi?” Ben zarfı daha yirmi dakika önce açmış ve bunu hiçbir yerde paylaşmamıştım. Beck Forum’a koymuş olabilir miydi?”

“Hah. Uygulama her gün güncelliyor. Mektubu göndermelerinden bir hafta sonra, adını kabul listesine koyuyorlar.”

“Ne uygulaması?”

Hershey benim gibi bir embesille iletişim kurmak onu strese sokuyormuş gibi derin bir iç çekti. Mini kot eteğinin arka cebinden telefonunu çıkardı. “Theden uygulaması,” diye açıklayarak cebimdeki rozetin üstündeki küçük ağaç deseninin kopyası olan ikona dokundu. Görmem için telefonu bana uzattı.

“Bir dakika, sende neden?..” Bileğinin için kısmında altın renkli bir şey ışıldadı. Theden rozeti. Rozeti kaşmir blazer ceketinin koluna tutturmuştu. Birden anladım. Gözlerinin içine baktım. “Sen de girmişsin.”

“O kadar şaşıрма,” diye itiraz etti.

“Şaşırmadım,” diye yalan söyledim.

“Her neyse. Sorun değil. Büyükannemin okula alınmamı parayla sağladığından eminim. Babam da öyle girmiş. Hey, telefonuna bir bakayım.”

Arkama uzanıp kotumun arka cebinden Gemini’ımı çıkardı. Paylaşma düğmesini kendisinininkine değdirdi. “Oldu,” dedi aleti bana geri uzatırken. “Artık numaram sen de var. Arkadaş olmalıyız.” Sanki onunla arkadaş olmayı istememem gibi bir ihtimal yoktu. Sonra topuklarının üstünde döndü, sınıfımızın kapısını açıp içeri süzüldü.

İKİNCİ BÖLÜM

Ağustos gelmek bilmedi. Hiç gelmeyecekmiş, zaman yavaşlamış ve sonunda tamamen duracakmış gibi hissettiğim günler oldu. Normalde son derece rahat bir adam olan babamın, bir anda can sıkıcı derecede nostaljik ve duygusal birine dönüşerek, klişe düğün filmlerindeki baba karakteri gibi akşam yemeklerinde masanın karşı tarafından beni süzmeye başlamasının da pek yararı olmuyordu. Üvey annemin durumu da farklı değildi.

Neyse ki babam en son şantiyesinde, üvey annem ise Beacon Hill’de bir çikolatacıda tam zamanlı çalıştıkları için, gün içinde kendimle baş başaydım. Neredeyse her öğleden sonrayı Beck’le geçiriyor, o haftanın akıl hocasının verdiği fotoğraf ödevini çekerken ona eşlik ediyordum. Beck ulusal staj programındaydı; yani önümüzdeki iki yaz boyunca seçtiği bir alanda staj yaptıktan sonra doğrudan çalışma hayatına atılacaktı. Başka bir deyişle üniversiteyi, devlet tarafından karşılanan iki senelik bir stajyerlikle takas etmişti. Yazın son ödevini –Seattle’ın varlığını sürdüren son çadır kenti Nickelsville’de yaşayan birinin bir gününü fotoğraflamak– aldığında Beck heyecandan yerinde duramıyordu.

Evde geçireceğim son akşamdı ve gün boyu fuşya çadırların arasındaydık. Saat yediyi geçmişti ve Beck konu mankeni olan ve bacağı dizinin üstünde son bulan Al adındaki evsizin binlerce fotoğrafını çekmişti. Işık gittikçe azaldığı için artık öğlen olduğu kadar rahat

değildim. Lux'ı sessize almıştım ama ekranımda DAHA GÜVENLİ BİR SEMTE İLERLE uyarısı yanıp sönüyordu.

“Ödevin hayatın bir günü değil miydi?” diye sordum alçak sesle. “Bildiğim kadarıyla hayatın bir gecesi değildi? Şehir merkezine dönmeliyiz.”

“Altın saatte mi?” Beck fotoğraf makinesini gözüne dayamış çadırının yanındaki metal kovada küçük bir ateş yakan Al'i görüntülüyordu. “Rory, göğe bir bak. Bu bir fotoğrafçının erotik rüyasıdır.”

Burnumu kırıştırdım. “İğrenç.”

“Gitmen gerekiyorsa, gidebilirsin,” dedi objektifin arkasından. “Babanla akşam yemeğiniz olduğunu biliyorum.” Ertesi sabah erkenden yola çıkıyordum ve babam beni Serios Pie'da veda yemeğine çıkaracaktı. Sadece ikimiz olacaktık. Üvey annemin de bizimle gelmesinin benim için sakıncası olmadığını söylemiştim ama babam üvey annemin duygularının incinmeyeceği konusunda güvence vererek baş başa gitmemizde ısrar etmişti. Bundan şüpheliydim ama evdeki son akşamımda babamın sadece bana kalmasından da hoşnuttum. Kari, babam için harika bir eşti ama ben onunla babamla kurabildiğimden bile daha az iletişim kurabiliyordum. Kısaca hiç ilişki kuramıyordum da denebilirdi.

“Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum,” dedim Beck'e sesimi biraz daha alçaltarak.

Beck makinesini nihayet indirip bana bakarak, “Başımın çaresine bakarım,” dedi. “Zaten otuz dakika falan sonra ışık tamamen gidecek. Ve o burada.” Yolun karşısında arabasında oturan üniformalı polis memurunu işaret etti.

“Tamam,” derken hâlâ emin değildim. Lux'ın bizim gibi insanları bu gibi mahallelerden (evsizlerin kamp alanına mahalle denebilirse eğer) uzak tutmasının bir nedeni vardı. “Ama en azından Lux'ı açsan? Çalıştığını bilirimsem daha iyi hissederim.”

Beck fotoğraf makinesini gözüne kaldırırken, hoşnut bir tavırla, “Hayır,” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu tartışmadan galip çıkamayacağımı bildiğim için i geçirdim. Ondan böyle bir şeyi istemek bile boşa nefes harcamaktı.

Beck böyleydi işte. Teknolojiden kopuktu. İğdlerine güvenmeyi sever ve i sesini dinlerdi. Onu sanatçı kılanın bu olduğunu söylerdi. Ama ben böyle düşünmüyordum. Güvendiği i sesi değildi. şüphe’ydi.

Sesi biz çocukken duymaya başlamıştı. O zamanlar aramızdan birkaç kişi daha duyardı. Kafamızın içinde bizi yönlendiren, bize güven veren, imknsıza inanmamızı sağlayan ve sağduyu saçı işaret ederken, bizi sola sapmaya iten bir fısıltıydı. Sözüm ona “i ses” yeni bir fenomen değildi, insanlığın en başından beri vardı ama nörobilim, adını yeni koymuştu. Asırlar boyunca insanlar iyi bir şey ve bir tür psişik önsezi olduğunu sanmıştı. Hatta aralarında Tanrı’nın sesi olduğunu düşünenler bile vardı. şimdi ise “içimizdeki fısıltının’ beynin devre sisteminde bir kusur, “sinaptik budamayla” ve beynin n lobunun gelişimiyle ilgili olduğunu biliyorduk. şüphe olarak adlandırmak bir pazarlama stratejisi; onu bastırarak hapı geliştiren ilaç firmasının sponsorluğunu üstlendiği büyük bir kamusal kampanyanın parçasıydı. İsmi insanların sesin aslında ne olduğunu hatırlatması bekleniyordu. Sağduyunun düşmanı. Çocuklarda endişelenilecek bir şey yoktu; beyin gelişiminde, sesi duymazdan gelebilecek kadar büyüdüğünüz zaman son bulacak hayati bir safhanın geçici yan etkisi. Ancak yetişkinlerde tedavi edilmemesi durumunda mantıklı kararlar alamaz hale gelene kadar ilerleyebilecek nörolojik bir bozukluğun semptomuydu.

Sanırım pazarlama kampanyası amacına ulaşmıştı. İnsanlar gerektiği gibi korktu. Beşinci sınıftaydım ve sesi sürekli duyuyordum. Bastırma tekniklerini –şüphe’nin gürültü ve oyalanmayla nasıl boğulabileceğini, beyni başka düşüncelerle meşgul etmek gibi şeyleri– ğrenmeye başlayınca, sesi gittikçe daha az duyar oldum ve zaman içinde tamamen kesildi. Pek çok ocuk için böyle oldu.

Ses, kekemelik ya da karanlık korkusu gibi, büyüyünce geride bırakılan bir şeydi.

Ancak bazen geride bırakmıyordunuz; “hiperyaratıcı” olarak etiketleniyor ve artık duymaz olana kadar düşük dozda antipsikotik ilaçlar alıyordunuz. Tabii eğer Beck değilseniz ve hem etiketlenmeyi hem de ilaç türevinden panzehiri reddetmiyorsanız. Aksi takdirde Şüphe hiçbir yere gitmiyor, gelişigüzel anlarda gevezelik ederek normalde gayet sağduyulu davranan beyninizin, Şüphe’nin devreye girmesi dışında hiçbir neden yokken kendini sorgulamasına neden oluyordu. Beck için, kalıcı bir teşhis konmasının geleceği için ne anlama geleceği konusunda endişeliydim ama ne kadar inatçı olduğunu da biliyordum. Beck’e ne yapacağını söyleyemezsiniz. Özellikle fotoğraf çekerken.

Yolun karşısındaki otobüs durağına ilerlerken, “Ah, hey, bir dakika,” dediğini duydum. Arkamı döndüğümde cebinde bir şey arıyordu. Kapağı tık diye açılan küçük plastik kutuyu bana uzatarak, “Veda hediyen,” dedi. Kutunun tepesine kazınmış dikkat çekici büyük G harfini tanıdım. Gnosis logosu. Gnosis ve şık, tarz sahibi; teknoloji açısından benzersiz olmaları bir yana, geri dönüşümlü malzemeden üretilen ve doğada tamamen çözülebilen aygıtları konusunda biraz takıntılıydim. Ben kapağı açan minik düğmeye basarken, Beck, “İstedğin jel kulaklıklar,” diye açıkladı. Gözüm aylardır bu kulaklıklardaydı ama bir kulaklığa yüz papel harcamak mantıklı gelmiyordu. Beck itiraz etmeme fırsat bırakmadan, “Ve sen paramı harcamamam gerektiğini söylemeden önce ben söyleyeyim, harcamadım,” dedi. “Geçen ay yardım ettiğim moda çekiminin promosyon ürünlerinin arasındaydı.”

Sırıttım. “Aldığım en güzel hediye.” Beck’in kolunu sıktım.

“Şimdi artık çalma listenle kafayı daha fazla yiyebilirsin,” diye takıldı. Beck de müziğe meraklıydı ama benim kadar değildi.

“Ve sen beni aradığın zaman daha iyi duyabilirim,” dedim hediye kulaklarıma takarken. Kulaklıklar kulak kanalımda erimiş mum gibi kaydı. Yerlerini bulunca, varlıklarını hissetmez oldum.

“Tabii eğer cevap veremeyecek kadar meşgul olmazsan,” diye yanıtladı.

“Hey, senin için hiçbir zaman meşgul olmam.”

Gülümsedi. Kolunu omzuma atarken, “Kendine iyi bak, Ro,” dedi. “Ve unutma, çuvallarsan her zaman eve dönüp bana asistanlık yapabilirsin.”

“Evet, eksik olma,” dedim midesine dirseğimi indirirken. “Bir de seni özlersem diye endişelendiğimi düşünüyorum da.” Göz göze gelince gülümsedi ama bakışları hüznüydü.

“Ben de seni özleyeceğim, Ro.”

Kollarımı boynuna sarıp onu kucakladıktan sonra ıslanan gözlerimi kırptıştırarak yeniden otobüs durağına yürümeye başladım.

“Pekâlâ, çıkar baklayı ağzından,” dedim babama. “Büyük yuvadan uçma anı için hazırlık yaptığın her halinden belli. Söyle de duyalım.” Rezene ve sosisli pizzanın son dilimini az önce paylaşmıştık ve ben Lux’ın boş vermemi söyleyeceğinden neredeyse emin olmama rağmen tatlı menüsünü inceliyor ve kök birasına yatırılmış dondurma yemek ile yememek arasında gidip geliyordum. Masanın karşı tarafındaki babam, onu endişelendiren bir şey varmış gibi kırmızı kumaş peçetesini büküp duruyordu. Kendimi basmakalıp bir ne kadar hızlı büyüdün konuşmasına hazırladım. Babam yanında duran bir şeye uzandı.

Masaya, tam önüme küçük bir kutu ve daha da küçük bir zarf bırakırken, “Bu annenden,” dediğini duydum. Hediye gördüğüm anda tatlı menüsü unutuldu.

Annemden bana kalan tek şey bir battaniyeydi. Babamın anlattığına göre, annem hamileliğinin her gününde ben doğmadan tamamlamayı kafaya koyduğu o battaniyeyle uğraşmıştı. Pembe

iple elde dikilen battaniyenin deseni, her biri yanındakinden biraz daha büyük bir kareden oluşan ve belli bir matematik sekansı içinde büyük bir dikdörtgen oluşturan bir Fibonacci sarmalıydı. Kareler birbirine daha da minik dikişlerden yapılma ve bir araya gelince dikdörtgenin sınırlarının dışına taşan altın renginde bir sarmal oluşturan, sarı çeyrek dairelerle tutturulmuştu. Helezonun iki ucunda başlangıcı ve bitişi işaretleyen turuncu, minik çapraz dikişler vardı. Küçük bir kız battaniyesi için tuhaf bir seçimdi ama zaten ben de hiçbir zaman çiçeklere ya da kelebeklere meraklı bir kız olmamıştım. Belki de annem bunu biliyordu. Belki de küçük kızının Fibonacci dizisinin yapısını, öngörülebilirliğini ve matematiksel bütünlüğünü tercih edeceğini bir şekilde hissetmişti.

Bunu ona asla soramamıştım çünkü annem ben doğarken ölmüştü. On dokuzuncu yaş gününe iki gün kala. Prematüreydim, bir takım komplikasyonlar olduğu için doktorlar sezaryen yapmak zorunda kalmıştı ve sanırım annemin bacağına bir damar tıkanmış ve pıhtı ciğerlerine yürümüştü. Dokuz yaşındayken bir Noel arifesinde saklanmış hediyeleri ararken, babamın dolabındaki bir kutuda bulduğum ölüm belgesindeki ifade *pulmoner tromboemboli*’ydi.

Önce kutuya, sonra babama baktım. “Annemden derken?”

“Sana vermemi istemişti.” Babam gözle görülür bir rahatsızlıkla sakalını çekiştirdi.

“Bana ne zaman vermeni istedi?” Bu isteğini ne zaman dile getirdi, demek istemiştım ama babam yanlış anladı.

Büyük bir dikkatle “Theden’a gideceğin gün,” dedi.

“Ne? Anlamıyorum. Annem benim Theden’a...”

“Annen de orada okudu, Rory.”

“Ne? Bir dakika. Annem Theden’da mı okudu?” Ben şaşkın şaşkın bakarken babam başını evet der gibi salladı. “Ama siz liseyi birlikte okumuşsunuz. Mezun olduğunuz gün evlenmişsiniz. Hep derdin ki...”

“Biliyorum, hayatım. Annen böyle istedi. Oraya gitme kararını kendin almadığın sürece, bilmeni istemiyordu.”

“Peki ya kutudaki şey?”

“Gitmemen durumunda onu da kartı da imha etmem gerekecekti.”

Gözlerimi kutudan ayırmadan arkama yaslandım. Beyaz kapaklı açık mavi bir kutuydu ve yeni görünmüyordu. Bir köşesi ezilmişti ve karton birkaç yerinden soyulmaya başlamıştı. Zarf şu çiçek buketlerinin yanında gelen türdendi ve sadece bir kartvizit boyutundaydı. “İçinde ne var?” diye sordum.

Babam, “Bilmiyorum,” diye yanıtladı. “Açmamamı söyledi, ben de açmadım. Doğumdan iki gün sonrasında beri Northwest Bank’ta bir kasada duruyordu.”

Önce zarfa uzandım. Ön yüzü boştu ama elime aldığım zaman arka yüzdeki elyazısını gördüm. Annem kapağın ucuna mavi mürekkeple adımı yazmıştı. Elyazısını bebeklik battaniyeme diktği, fermuarlı küçük bir kesede başucu komodininde sakladığım etiketten tanıyordum. *Aurora*. Adımdan, r’lerin sertliğinden nefret ederdim ama annemin karmaşık elyazısıyla, resmi bir şekilde yazılmış halinden o kadar farklı, öyle kadınsı ve narin görünüyordu ki. Parmağımı dilime değdirdim ve büyük A harfinin ucuna bastırdım. Mürekkep biraz sulandı ve parmağımı geri çektiğimde, tenimde belli belirsiz mavi bir leke kaldı. İmkânsız görünüyordu ama annemin kalemindeki, hayattayken tutup yazdığı kalemdeki mavi şimdi benim parmağımaydı. Gözpınarlarıma doğru tırmanan yaşları hissettim ve gözlerimi kırıştırdım.

Bir zarfın kapağının ucuna mürekkeple bir şey yazmak balmu-muyla mühürlemekten farksızdı. Harflerin üst kısmının alt kısımlarına birebir denk düşmemesinden zarfın açıldığını anlayabilirdiniz. Bu harfler ise kesintisizdi. Annem adımı oraya bu yüzden mi yazmıştı? İçindeki kelimelerin sadece bana özel olduğunu anlamam için? Bu düşünce içimi titretti.

Babam, "Açacak mısın?" diye sordu. Onun da ne yazdığını benim kadar merak ettiğini fark ettim. Zarfı çantama koydum.

"Henüz değil," diyerek kutuya uzandım. Hediyeği şimdi açacak, zarfı, tadını tek başıma çıkarmak için sonraya saklayacaktım.

Kutu beklediğimden daha hafıftı ve masadan kaldırıncı, içindeki şeyin kaymasıyla tıngırdadı. Derin bir nefes alıp kapağı kaldırdım. İçinde üstünde dikdörtgen biçiminde kalın bir kolye ucunun asılı olduğı gümüş bir zincir vardı. Ben kolyeyi kutudan çıkarınca babam gülümsedi.

"Tahmin etmiştim," dedi. "Boynunda değildi..." Gırtlaklı tıkanır gibi oldu ve bakışlarını masaya indirdi. "Sen doğarken. Onu ne yaptığını hep merak etmişimdir."

"Onun mıydı?" diye sordum.

Başını evet dercesine salladı. "Theden'dan onunla döndü," dedi.

Kolyeyi avcuma alıp yüzeyine kazınmış tuhaf sembolü inceledim. Altında on üç sayısı olan bir tür balık kancasına benziyordu. Annemin mezuniyet senesi. "Ne bu?" diye sordum.

Babam omuz silkti. "Her zaman okulla ilgili bir şey olduğunu düşünmüşümdür," dedi. "Annen hiç anlatmadı. Ama bu kolyeye gözü gibi bakardı. Çıkardığını gördüğümü hatırlamıyorum."

Kolyeyi tekrar kutuya yerleştirdim. "Kafam karıştı, baba. Annem neden bana yalan söylemeni istesin?"

Babam uzun süre duraksayınca, hiç cevap vermeyecek sandım.

"Theden'da annene bir şey oldu," dedi sonunda. "Geri döndüğünde farklıydı."

"Nasıl farklı?"

"Birlikte büyüdüğüm Aviana her şeyden önce hırslıydı. Kötü anlamda değil. Bilirsin, büyük hayalleri vardı. Theden'a girince, buraya kadar diye düşündüm. Gidecek ve geri dönmeyecekti. Ve bu benim için sorun değildi. Onu seviyordum. Mutlu olmasını istiyordum."

"Oldu mu?" dedim. "Mutlu mıydı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sanırım. Bir sürü yeni arkadaşı vardı ve sürekli derslerinden bahsediyordu. Son sınıfta Noel tatili için eve dönmeyince, kendimi onu bir daha görmeyebileceğim gerçeğine hazırladım. Büyükannen ve büyükbaban öldüğünden, geri dönmesi için bir neden yoktu.” Babamın alnı kırıştı. “Ama sonra, mezun olmasına bir hafta kala, kapımda bitti ve okulu bıraktığını söyledi. Üniversite konusunda fikrini değiştirdiğini. Artık gitmek istemediğini. Bir aile kurmak istediğini söyledi. Ve onunla evlenmemi istedi.”

Babama bakakaldım. Anlattıkları çocukluğumdan beri dinlediğim aşk hikâyesine hiç benzemiyordu. Mezuniyet günü Kings İlçe Adliyesi’nde gizlice evlenen ve balayını bir kamp çadırında yapan iki liseli âşık. Hikâyenin bu versiyonu akla yatkındı. Ama babamın anlattığı, değildi. Babam ne düşündüğümü anlamıştı.

“Annen kafasına eseni yapan biriydi,” dedi. “Karşı konulmaz bir şekilde. Ve ben ona hayır demekten âcizdim.” Gülümsedi ve garsonumuza işaret etti. Oysa bana aradığım cevabı vermemişti. Neden on sekiz yaşında evlendiğini açıklamış olabilirdi ama annemin bunu neden istediğini ya da daha önemlisi ülkenin en prestijli programlarından birini, mezuniyetine ramak kala neden terk ettiğini söylememişti. Bekleyebilecek bir şey için geleceğinden neden vazgeçmişti ki?

“Hepsi bu kadar mı? Bütün hikâye bu mu?”

Babam evet demek istemiymiş ama vicdanen hayır diyemiyormuş gibi tereddütlüydü. “Annen, tanıdığım herkesten farklıydı,” dedi sonunda. “Onda... kendine has bir şeyler vardı. İçsel bir sükûnet. Çocukken bile böyleydi. Bazı şeyler için biz diğerleri gibi endişelenmezdi. Sanki her şeye bağıışıklığı var gibiydi.” Duraksadı. Bense ona çekmediğimi düşündüm. Söze devam ederken bakışları hüznünlüydü. “O gün evime geldiğinde... sarsılmış gibiydi. Ama nedenini sormaya kalkınca, kendini kapadı.”

“Ona ne olmuş olabilir ki?” diye sordum.

Babam "Açacak mısın?" diye sordu. Onun da ne yazdığını benim kadar merak ettiğini fark ettim. Zarfı çantama koydum.

"Henüz değil," diyerek kutuya uzandım. Hediyeyi şimdi açacak, zarfı, tadını tek başıma çıkarmak için sonraya saklayacaktım.

Kutu beklediğimden daha hafifti ve masadan kaldırıncı, içindeki şeyin kaymasıyla tıngırdadı. Derin bir nefes alıp kapağı kaldırdım. İçinde üstünde dikdörtgen biçiminde kalın bir kolye ucunun asılı olduğu gümüş bir zincir vardı. Ben kolyeyi kutudan çıkarınca babam gülümsedi.

"Tahmin etmiştim," dedi. "Boynunda değildi..." Gırtlığı tıkır gibi oldu ve bakışlarını masaya indirdi. "Sen doğarken. Onu ne yaptığını hep merak etmişimdir."

"Onun muydu?" diye sordum.

Başını evet dercesine salladı. "Theden'dan onunla döndü," dedi.

Kolyeyi avcuma alıp yüzeyine kazınmış tuhaf sembolü inceledim. Altında on üç sayısı olan bir tür balık kancasına benziyordu. Annemin mezuniyet senesi. "Ne bu?" diye sordum.

Babam omuz silkti. "Her zaman okulla ilgili bir şey olduğunu düşünmüşümdür," dedi. "Annen hiç anlatmadı. Ama bu kolyeye gözü gibi bakardı. Çıkardığını gördüğümü hatırlamıyorum."

Kolyeyi tekrar kutuya yerleştirdim. "Kafam karıştı, baba. Annem neden bana yalan söylemeni istesin?"

Babam uzun süre duraksayınca, hiç cevap vermeyecek sandım.

"Theden'da annene bir şey oldu," dedi sonunda. "Geri döndüğünde farklıydı."

"Nasıl farklı?"

"Birlikte büyüdüğüm Aviana her şeyden önce hırslıydı. Kötü anlamda değil. Bilirsin, büyük hayalleri vardı. Theden'a girince, buraya kadar diye düşündüm. Gidecek ve geri dönmeyecekti. Ve bu benim için sorun değildi. Onu seviyordum. Mutlu olmasını istiyordum."

"Oldu mu?" dedim. "Mutlu muydu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sanırım. Bir sürü yeni arkadaşı vardı ve sürekli derslerinden bahsediyordu. Son sınıfta Noel tatili için eve dönmeyince, kendimi onu bir daha görmeyebileceğim gerçeğine hazırladım. Büyükannen ve büyükbaban öldüğünden, geri dönmesi için bir neden yoktu.” Babamın alnı kırıştı. “Ama sonra, mezun olmasına bir hafta kala, kapımda bitti ve okulu bıraktığını söyledi. Üniversite konusunda fikrini değiştirdiğini. Artık gitmek istemediğini. Bir aile kurmak istediğini söyledi. Ve onunla evlenmemi istedi.”

Babama bakakaldım. Anlattıkları çocukluğumdan beri dinlediğim aşk hikâyesine hiç benzemiyordu. Mezuniyet günü Kings İlçe Adliyesi’nde gizlice evlenen ve balayını bir kamp çadırında yapan iki liseli âşık. Hikâyenin bu versiyonu akla yatkındı. Ama babamın anlattığı, değildi. Babam ne düşündüğümü anlamıştı.

“Annen kafasına eseni yapan biriydi,” dedi. “Karşı konulmaz bir şekilde. Ve ben ona hayır demekten âcizdim.” Gülümsedi ve garsonumuza işaret etti. Oysa bana aradığım cevabı vermemişti. Neden on sekiz yaşında evlendiğini açıklamış olabilirdi ama annemin bunu neden istediğini ya da daha önemlisi ülkenin en prestijli programlarından birini, mezuniyetine ramak kala neden terk ettiğini söylememişti. Bekleyebilecek bir şey için geleceğinden neden vazgeçmişti ki?

“Hepsi bu kadar mı? Bütün hikâye bu mu?”

Babam evet demek istemiyormuş ama vicdanen hayır diyemiyormuş gibi tereddütlüydü. “Annen, tanıdığım herkesten farklıydı,” dedi sonunda. “Onda... kendine has bir şeyler vardı. İçsel bir sükûnet. Çocukken bile böyleydi. Bazı şeyler için biz diğerleri gibi endişelenmezdi. Sanki her şeye bağıışıklığı var gibiydi.” Duraksadı. Bense ona çekmediğimi düşündüm. Söze devam ederken bakışları hüzünlüydü. “O gün evime geldiğinde... sarsılmış gibiydi. Ama nedenini sormaya kalkınca, kendini kapadı.”

“Ona ne olmuş olabilir ki?” diye sordum.

“Bu soruyu kendime binlerce kez sordum,” diye yanıtladı babam. “Keşke anlatması için daha fazla üsteleseydin. Ama zamanım var sanıyordum. Hiç aklıma gelmezdi ki...”

Dile getirmediği sözcükler aramızda asılı kaldı. Aklına gelmeyen annemin öleceğiydi. Ama sadece sekiz ay sonra ölmüştü.

“Ama bir şey olmuş,” dedim. “Öyle olmalı.”

Bir süre sonra başını salladı. “Evet,” dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Yer fıstığı mı, kraker mi?”

“Kraker.” Hershey kafasını kaldırmadan elini uzattı. Uçakta, first class’ta yan yanaydık (teşekkürler Theden) ve annemin bıraktığı zarfı açabilmek için Hershey’nin uyuyakalmasını bekliyordum. Ancak yol arkadaşım tabletine indirdiği sayısız dedikodu dergisinden birine gömülmüştü. Önceki gece dikdörtgen biçimindeki küçük kâğıdı düşünmekten, içinde ne yazdığını merak etmekten ve kafamın içindeki soru fırtınasına cevap olacağını ummaktan gözüme uyku girmemişti.

“Bayım? Yer fıstığı mı, kraker mi?” Hostes koridorun diğer tarafındaki adama geçmişti.

Adam, “Yer fıstığı,” diye mırıldanınca, hostes arabasına uzandı.

“Şey, aslında, onun yerine kraker almaya ne dersiniz?” Adam, Hershey ve hostes; hepsi bana baktı. “Yer fıstığına alerjim var,” diye açıkladım.

Hostes suçlayıcı bir tavırla, “Alerji uyarısı yoktu,” dedi. Koridorun aşağısına doğru, “Cindy!” diye seslendi. “Alerji bildirimi var mı?” Cindy tabletine baktı ve sonra koşar adımlarla bize doğru yaklaşırken bir adamın ayağına takılıp yere kapaklanmaktan son anda kurtuldu. Hershey’nin homurdandığını duydum.

“Aurora Vaughn, 3B. Yer fıstığı.”

Hostesimizin ifadesi suçlayıcı olmaktan çıkıp telaşlı bir hal aldı. Komşu koltuklardaki yolcuların ellerinden yer fıstığı paketlerini toplamaya başladı.

Koridorun diğ er tarafındaki adama, ‘‘ zg n m,’’ dedim.

Hostes bana bir kraker torbası uzatırken Hershey, ‘‘Bir tane yesen ne olur?’’ diye sordu.

‘‘Emin değılim.    yaşındayken yer fıstığı kremalı krakere çok kötü tepki vermişim. Kreşteki kadın EpiPen kullanmak zorunda kalmış.’’

‘‘Seni korkutuyor mu?’’ diye sordu Hershey. ‘‘ l mle aranda sadece yanlış bir abur cubur seçimi olduğunu bilmek?’’

Ona baktım. Ciddi miydi? Kim böyle şeyler s yl rdi?

‘‘Hayır,’’ dedim kulaklıklarım  uzanırken. ‘‘Aklıma bile getirmiyorum.’’ Gerek de yoktu. Lux içindekiler listesini analiz ediyor, aynı yiyecekleri t k ten başka kullanıcıların verdiği alerjik reaksiyonları ya da yaşadıkları gıda bağlantılı hastalıkların d k m m  yapıp çok yakınındaki bir insanın sizin yediğiniz bir şeye alerjik olup olmadığını ya da sizin alerjik olduğunuz bir şeyi yiyip yemediğini *haber veriyordu*. Bu konuda sadece iletim ağı dışında kalan kapalı alanlardayken temkinli olmam gerekiyordu. Başka bir deyişle, uçakta. Kulaklıklarımı takıp sesi açtım.

Birkaç dakika sonra Hershey kemerini hızla açıp ayağa kalktı. Tabletini kucağıma bırakıp koridora çıkarken, ‘‘İşemem gerek,’’ diye ilan etti. O gider gitmez kulaklıklarımı çıkardım ve çantamdan zarfı aldım. Tırnağımı kapağın altından kâğıdı yırtmamaya  zen göstererek kaydırıp zarfı açtım.

İçindeki kart artık üretilmeyen yumuşak paş men k ğıdından yapılmaydı. Beynim elle yazılmış satırları kalbimden önce algıladı ve kalbim nihayet ona yetişince bir anda buruldu. Sadece    satırdı.

Onları  zg r bıraktım ve  zg r kalmahılar

Ta ki kendilerini esir edinceye kadar;

Aksi takdirde yaratılışlarını değiştirmem gerekecek.

Kartın arka yüzünü çevirdim ama diğer taraf boştu. Sorularıma cevap alma umudum buraya kadardı. Kartta yazılanlar kafamda yüzlerce yeni soru doğurmuştu.

"O ne?" Hershey geri gelmişti. Yaklaştığını görmemiştim. "Hiç," dedim ve kartı çantama tıkmaya çalıştım. Ama Hershey hızlı davranıp kartı elimden aldı. Gözleri satırların üstünde dolaştı. "Tuhaf," diyerek kartı bana geri verdi ve yerine oturdu. "Nereden alıntı?"

"Bilmem," dedim. "Annemden." Söylediğim anda pişman oldum. Annemi Hershey'le konuşmak istemişyordum.

"Yanında bir not var mıydı?"

Başımı iki yana salladım. Not zaten buydu. İçgüdüsel olarak boynumdaki kolyeye uzandım. Köprücük kemiğimin üstünde şaşılasi bir ağırlığı vardı.

Hershey'nin omzunun üstünden Gosearch tarayıcısını açtığını gördüm. "Tekrar okusana," dedi.

"Onları özgür bıraktım ve özgür kalmalılar," dedim ve Hershey kelimeleri yazarken şaşkınlıkla duraksadım. Kim kimi özgür bırakmıştı? "Ta ki kendilerini esir edinceye kadar."

Hershey sözümü kesti. "Kayıp Cennet'ten," dedi. "Üçüncü Kitap, yüz yirmi dörtten ve yüz yirmi altıncı satıra kadar."

"Oyun falan mı?" Kayıp Cennet'i duymuştum ama hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Bir şiir," diye yanıtladı. "1667'de yayımlanmış süper uzun ve süper sıkıcı bir şiir." Gözleri ekranındaki metni tarıyordu. "Aman Tanrım. Beni hemen vur. İngilizce demeye bin şahit ister."

"Kim yazmış?"

Eliley bir fotoğrafı büyütürken "John Milton," dedi. Gözkapaklarına zumladı. "Estetik ameliyatla gözkapığı kaldırmaya fena halde ihtiyacı olan bir adam."

Şimdiden sıkılan Hershey dergilerine döndü. Kendi tabletimde Panopticon'daki Kayıp Cennet girdisini açıp okumaya başladım. İngiliz edebiyatının en büyük edebi eserlerinden biri kabul edilen şiir, Adem

ile Havva'nın cennet bahçesinden kovulmalarının hikâyesini anlatır. Şiirin tam metni için bağlantıyı tıkladım ve gözlerim Hershey'ninkini aratmayacak bir hızla satırları taradı. Derste okuduğumuz kitaplarla hiçbir ilgisi yoktu. Devlet okulu müfredatı modern edebiyata, son yirmi yıl içinde kaleme alınmış romanlara odaklanmıştı. Acaba Theden'da bu tür şeyler mi okunuyordu? Göğüs kafesimin içinde bir panik kıpırtısı hissettim. Ya derslere ayak uyduramazsam, diye endişelendim.

Gözlerimi yumdum ve başımı koltuğuma yasladım. Lütfen, Tanrım, lütfen başarısız olmayayım.

Başarısız olmayacaksınız.

Yerimden sıçradım. Şüphe'yi yedinci sınıftan önceki yazdan bu yana duymamıştım. O zaman bıraktığı etkiyi, o konuştuktan sonra üstüme çöken huzur duygusunu çok iyi hatırlıyordum. Bu seferki tam zıttı bir tecrübeydi. Sarsılmış, afallamış ve iyi hissetmekle yakından uzaktan ilgisi olmayan ne kadar duygu varsa hepsini hisseder olmuştum. Şüphe istikrarsız insanlar, sanatçılar ve çocuklar içindi. Başvuru paketinin açıkça ifade ettiği gibi, Theden öğrencileri için değildi. Psikolojik değerlendirmemi yapan psikolog en az üç kez sesi en son ne zaman duyduğumu sormuş, ancak ben üç yıldan uzun zaman olduğunu söyleyince rahatlamıştı.

Kabul bürosundakiler az önce duyduğumu bilseler, Theden günlerim başlamadan sona ererdi. Yeni okulumu farklı kılan şeylerden biri buydu. Zeki olmak yeterli değildi. "Psikolojik açıdan dayanıklı" olmanız şarttı. Deliliğe bağışık.

Sadece heyecandan, dedim kendi kendime. Bir sürü akli başında yetişkin stres altındayken Şüphe'yi duyardı. Ama kendime bunu söylemem, kaygımı artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Hershey'nin, "Tek tip yorganlar sipariş etmeliyiz," dediğini duydum. Dergilerden vazgeçip Antropoloji katalogunu karıştırmaya başlamıştı. "Yoksa karmakarışık, uyumsuz ve toplama eşyalarla döşenmiş yatakhane odası klişesine düşeceğiz. Şuna ne dersin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nasıl olup da birlikte yaşamak durumunda kaldığımızı hâlâ anlayabilmiş değildim. Kabul paketimize göre, oda arkadaşı atamaları öğrencileri kişilik ve ilgi alanlarına göre eşleştiren bir bilgisayar programı tarafından yapılıyordu. Hershey ve benim kelimenin tam anlamıyla hiçbir ortak yanımız olmadığına göre programın kusurlu olduğu sonucuna varabilirdim.

Gözlerimi kırıştırdım ve Hershey'nin ekranındaki neon renkli şal desenine odaklanmaya çalıştım. Korkunçtu.

"Neden bekleyip önce odanın neye benzediğini görmüyoruz?" diye önerdim.

Hershey bana acıma dolu bir bakış attı. "Endişen buysa, parasını sana ödetmem."

"Mesele bu değil," dedim düz bir sesle. "Gözlerimde, içlerine birinin çamaşır suyu döktüğü hissini uyandırmayan bir şeyi tercih ederim."

"Eski kot kumaşlarını elden geçirip kenevire dikmeye ne dersin?" İğnelemesini duymazdan gelerek tabletime döndüm.

Kayıp Cennet hâlâ ekranımdaydı. Başa döndüm ve kendimi her kelimeyi okumaya zorlayarak güçlükle aşağı doğru indim. Bir kelimesini bile anlamıyordum ama en azından uçuşun kalan kısmında aklımı meşgul etmeye yaradı. Bu ilkokulda öğrendiğim bir numaraydı. Beynin meşgul olduğu süreçte, Şüphe konuşamazdı.

Uçağımız Boston'a planlanandan on beş dakika önce indi. Elimizi çabuk tutarsak kampuse gitmek için bir önceki otobüsü yakalayabilirdik. Tabii valizlerimizi beklemek zorunda kalmazsak. Koşar adımlarla bagaj bölümüne yürürken, seyahat monitörümü açtım ve valizlerimizin uçağın alt gövdesinden, bagaj bandına yol almasını takip ettim. Banda bizden otuz saniye sonra ulaştılar.

Çantamı her kim teftiş etmişse, yanında asılı duran anahtarı kullanmaya bile zahmet etmemiş gibi, kalp biçimindeki kilit kırılmıştı. Bana kalsa kilitlemezdim ama fermuarın dişleri bozulduğu için birbirine ulaşamayan iki sürgü arasında boşluk kalıyordu. Aralık-

tan sarkan tişört kolu taşıyıcı bandın bütün kirini toplamıştı. Lux torba bağı kullanmamı önermişti ama ben kilidi seçmiştim. Beck kilidi on üçüncü yaş günümde vintage bir günlük setinin parçası olarak hediye etmişti. Deftere hiç yazmamış ama kalp biçimindeki kilide bayılmışım. Hershey devasa Louis Vuitton'ını banttan alma mücadelesi verirken iç geçirdim ve kırık kilidi cebime soktum. Lux'ı duymazdan geldiğim için bana müstahaktı.

El bilgisayarlarımız aynı anda, "Theden Akademisi kampüsüne gidecek iki otuz otobüsü üç dakika içinde hareket edecek," diye duyurdu. Telaşla otobüsün kalkış noktasına gittik. Şoför eliyle işaret etti.

Biz binerken şoför, "Tam zamanında," diyerek isimlerimizi tabletinde işaretledi. Hershey hemen durum güncellemesi yapmak için Gemini'ini çıkardı. Beck'in benimkini beklediğini biliyordum ama kafam özlü bir paylaşım yapamayacak kadar allak bullaktı. Yeni sınıf arkadaşlarımı tanımak için etrafa baktım. Yetenekli olduklarını haykıran bir özellikleri yoktu. Bütün dikkatlerini bilgisayarlarına vermiş bir avuç on altı yaş çocuğuydular. Hayal kırıklığına uğramışım. Kendimi ezik hissetmek konusunda endişelenmekten, alternatifinin daha beter olabileceği aklıma bile gelmemişti.

Hershey iki saatlik kampus yolculuğunun büyük kısmını Forum'da geçirdi. Bense kulaklıklarımı taktım ve tekrara aldığım, *Same Day Yesterday*'i dinleyerek camdan dışarıyı seyrettim. Binaların arası gittikçe açıldı ve nihayet görünürde ağaçlar ve kayalardan başka bir şey kalmadı. Dağın arasından geçen yolların iki yanına devasa granit yığınları sıralanmıştı ve güneş ışığı hiç görmediğim kadar koyu bir altın rengindeydi. Ağaç görüntüsü verilmiş ama fazla mükemmel göründükleri için kimseyi kandıramayan şebeke kuleleri dışında, Seattle doğa parklarının özelliği olan modernlik tuzaklarından eser yoktu. Destekli kaldırımlar yoktu. Güneş enerjisiyle çalışan arabalar. Sanki zaman bu ormanlardan ümidi kesmiş ve kendi tutarsızlığını kabullenmişti. Yanağımı cama yasladım ve bakışlarımın odağını

kaybetmesine izin verdim. Connecticut Nehri'nin vadisine indiğimizde, uykuya dalmıştım.

"Rory." Hershey beni dirseğiyle dürttü. "Geldik."

Gözlerim otobüs tam kampus kapısından geçerken açıldı. Oturduğum yerde hızla doğrulup ferforje kapıların arkamızda kapanarak bizi dünyanın geri kalanından tecrit etmesini seyrettim. Güvenlikten çok gösteriş amaçlıydı; taş duvarlar kapıdan birkaç metre sonra son buluyordu. Yine de pürüzsüz taş sütunları, demir kapısı ve oymalı yüksek kemeriyle hayli heybetliydi. Ve kemerin tam ortasında spor ayakkabımın diline tutturduğum rozetin üstündeki desenin bir eşi olan ağaç biçimindeki Theden arması vardı.

Uzun araç yolu kesinlikle asfalt olmayan pürüzsüz ve gri bir şeyle kaplıydı. Yolun iki yanına düzenli bir şekilde sıralanmış karaağaçlar üstümüzde yemyeşil bir sayvan oluşturuyordu. Ağaçların ötesinde arazi eğim kazanıyor ve güneş sık ve gür ormanın içinde gözden kayboluyordu.

Yol sola kıvrıldı ve işte, Theden Akademisi karşımızdaydı. Henüz görünmeyen bir iç avlunun etrafını kuşatan bir düzine kırmızı tuğla bina. Panopticon'dan bu binaların Theden'in kurucuları tarafından 1781'de inşa edilmiş orijinal yapısı olduğunu ve akademinin mimarisinin Federal tarzın en iyi örneklerinden biri olarak kabul edildiğini öğrenmiştim. Ancak o köşeyi döndüğümüz ve Appalachian Dağları'nın, ormanın bir koza gibi etrafını sardığı binalarla birlikte görüş alanımıza girdiği anda bütünün üstümde bırakacağı etkiyi bilmiyordum.

Hershey ondan beklenmeyecek bir heyecanla, "Vay canına," diye fısıldadı.

Otobüs ÖĞRETİM ÜYELERİ'ne ayrılmış büyük otoparka girip bir dizi BMW'nin arkasına park ederken hepimiz sessizdik. Park yerleri kalın ferforje direklerin tepesine yerleştirilmiş, üstüne isimlerin kazındığı bronz plakalarla işaretlenmişti.

Hershey elleri ütülü haki renkli pantolonunun ceplerinde, çimenlerin üstünden bize doğru yaklaşan uzun boylu, gümüş rengi saçlı adamı işaret ederek, “Dekan Atwater,” dedi. “Babamın fotoğraflarından tanıyorum.”

Dekan Atwater otobüse binince, şoför motoru kapadı. Adamın bir hazırlık okulu dekanının hükmedici duruşunun yanı sıra nazik ve babacan bir tavrı vardı. Bizi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dikkatle süzdü. Tanıdık bir şeye denk gelmiş gibi parlayan bakışları bende birkaç saniye durdu. Nabzım hızlandı. Annemi tanıyor olabilir miydi? Ona ne kadar benzediğimi biliyordum. Saç ve ten rengimiz farklıydı ama ikimizin de dalgaları sık olmayan kıvrıkcık saçlarımız, yanaklarımızı kaplayan çillerimiz, birbirinin eşi kalp biçimli suratlarımız ve neredeyse badem biçiminde gözlerimiz vardı. Babam benim annemden daha uzun boylu olduğumu söylerdi ama bu, fotoğraflardan anlaşılacak bir şey değildi. Babama o kadar az benziyordum ki üvey annem bir keresinde annemin kendini klonladığına dair bir espri yapmıştı ama babam duyarsız davrandığını söyleyerek çıkışınca bunu bir daha asla tekrarlamadı.

Dekan Atwater yumruğunu havaya kaldırarak, “İşte buradasınız!” dedi. Etrafımdaki koltuklardan tezahürat ve ıslıklar yükseldi. Adam güldü. “Kabul mektuplarınızı aldığınızdan beri zamanın geçmek bilmediğini tahmin ediyorum. Sizi temin ederim ki bundan sonra hızlanacak. Ne olduğunu anlamadan mezun olacak ve son iki yılın nereye gittiğini merak edeceksiniz.” Gülümsedi. “Ya da benim durumumda, son yirmi beş yılın.”

Yirmi beş yıl. Annemle tanışmış olmalıydı. Annemin kolyesine dokundum ve kabartmasını parmak uçlarımda hissettim.

Dekan sözlerine, “Üst sınıf öğrencileri kampuse geçen hafta döndü,” diye devam etti. “Açılış töreni için bu akşam saat altıda kubbeli salonda toplanacak, ardından yıllık hoş geldiniz yemeğinde bir araya geleceğiz. O zamana kadar yalnızsınız. Yatakhane dağılımını Theden uygulamalarınızın “barınma” başlığı altında bulabi-

lirsiniz. Orada ayrıca önemli kampus telefonlarının bir listesini de bulacaksınız. Kayıt bürosu, benim ofisim, psikolog hattı.” *Psikolog hattı*. Güçlükle yutkundum. “Ve kampus anahtarınız. Kilitlerimiz el bilgisayarlarınıza bağlı,” diye açıkladı. “Anahtarınız sizi bütün akademik binaların ana kapılarından geçirecek ve size ayrılan odalara sokacak.” Etrafımdaki herkes cep telefonlarını aramaya başladı. “Bundan sonraki birkaç saati birbirinizle ve kampus m zle tanışarak geçirmenizi öneririm. Saat altında yeniden g r   e eēiz.” Bize el salladıktan sonra otobüsten indi.

Hershey, “Babam böyle olacaēını anlatmıştı,” diye fısıldayarak Forum sayfasını kapadı ve ekranındaki Theden ikonuna dokundu. Diēer  ocuklar da yatakhane daēılımını kontrol ederken aralarında heyecanla konuşuyorlardı. Henüz kimse yerinden kalkmamı tı.

“Nasıl olacaēını?” diye sordum.

“Tamamen  zg r. Süper geç bir yatma saati, sıfır yatakhane kontrolü, sıfır giyim ku am kuralı. Kısaca, sıfır kural. Canın ne isterse yapabiliyorsun.”

“Gerçekten mi?” Hazırlık okullarının kuralları me hurdu. Theden’inkilerin  oēundan daha katı olacaēını sanmıştım.

“Hı-hı. ‘Saēduyu imtiyazı’ ya da onun gibi bir şey.” Hershey bana doēru eēildi ve selfie çekmek için Gemini’ını havaya kaldırdı. Fotoērafı görünce, “M kemm l,” dedi ve zaman kaybetmeden Forum’a y kladı. Benim Gemini’ım titre ti.

“Oda kankaları” fotoērafı @HersheyClements tarafından sayfanıza eklendi.

Fotoēraf dehşet vericiydi. Alnım parlıyordu, k k llerim ortadan ikiye ayıktı ve gülümsemem acı  eker gibiydi. Ama artık payla tıēı için silmem ve etiketimi kaldırmam imkânsızdı.

E yalarımı toplarken “Ho ,” diye mırıldandım. Bilgisayarım yine titre ti.

@BeckAmbrose: senin 3000 mil uzağa taşındığın ve HC'yle oda kankası olduğun bir kâbus gördüm.

Hershey güldüğümü duydu. “Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

Bilgisayarımı çantama atarken, “Hiç,” diye yalan söyledim. “Haydi, oda arkadaşım,” dedim onu öne iterek. “Gidip odamızı bulalım.”

Theden’in iki yüz seksen sekiz öğrencisinin tamamı aynı binada, kampusun kuzey ucunda yer alan V biçimindeki Athenian Binası’nda yaşıyordu. Odamız kızlar kanadının ikinci katındaydı ve bir yatakhaneleneden çok süslü bir otel odasına benziyordu. İki tane iki kişilik yatak, birbirinin aynı maun masalar ve şifonyerler, iki küçük giyinme odası ve elektronik bir şömine vardı. Ama hiç avize yoktu. Tavanda bir şey göremeyince, duvarlarda lamba aradım. Odadaki aydınlık bir yerden geliyor olmalıydı ve odada pencere yoktu. Ama bir tane bile ışık kaynağı göremiyordum.

Hershey sahiplendiği yatağın üstünde duran küçük siyah kumandayı almıştı. Benim yatağımın üstünde de ön yüzünde üç sıra düğme, arka yüzünde Gnosis logosu olan benzer bir kumanda vardı. Hershey en üsttekenden başlayıp en alttakine kadar bütün düğmelere tek tek bastı. Önce oda daha da aydınlandı, sonra loşlaştı, sonra kapıyla bağlantılı olan ve sıcak kehribar gibi parlayan duvar dışında tamamen karardı. Hershey’nin yüzü aydınlandı. “FLORLU duvar kâğıdı!” Bir başka düğmeye basınca, duvar bir televizyon ekranına dönüştü. Sonra bir düğme daha ve ikimiz de Hershey’nin Gemini’inin ana sayfasına bakıyorduk. Diğer bir düğme ve ekran iki ekrana bölündü. “Senin tarafını aç,” dedi Hershey yatağımın üstündeki uzaktan kumandayı işaret ederek. “BAĞLANTI düğmesi.” Düğmeye basınca benim Gemini’imin ana sayfası da onunkinin yanında belirdi.

Gnosis'in FLORLU –aygıtlarının pek çoğunda kullanılan floresanlı bir ekran teknolojisi– bir duvar kâğıdı geliştirdiğini duymuştum ama piyasaya sürüldüğünü sanmıyordum. Duvara yaklaştım ve duvar kâğıdına parmak uçlarımla dokundum. Tenimin altında pürüzsüz ve serindi ve elimi geri çektiğimde duvarda cılız parmak izlerim kalmıştı. Tişörtümün etek ucuyla izleri sildim.

Hershey uzaktan kumandasını yatağının üstüne attı. “Haydi, yürüyüşe çıkalım. Canım kahve istiyor.”

“Yerinde bir karar. Yemek salonunun gün boyu hizmet veren bir atıştıрма büfesi var. Şeyde...”

“Gereksiz,” dedi Hershey. “Şehir merkezi sadece on dakikalık yürüyüş mesafesinde. Kullanmamıza izin olmayan manzaralı yoldan gidersek sekiz ki öyle yapacağız.” Çantasından bir dudak parlaticısı ve kapaklı bir ayna çıkardı. Parlaticıyı üstünde dolaştırdıktan sonra, dudaklarını büzdü. “Haydi,” dedi aynayı kapatırken. “Gidelim.”

“İzinsiz manzaralı yol” kampusun doğusunda kalan ve duruma çok uygun düşecek şekilde “ÖZEL MÜLK-İZİNSİZ GİRİLMEZ” yazan özel bir mezarlıktan geçmeyi de kapsıyordu. Öğlen güneşine rağmen, ürperdim. Yosunla kaplı mezar taşları fazla büyüktü ve yüzyıllar içinde yıpranmıştı. Nemli sıcağa rağmen titredim.

Mezarlıktan bir an önce çıkmak için can atarak, sabırsız bir sesle, “Ne taraftan?” diye sordum. Sahibi her kimse, o izinsiz girilmez yazısını boşuna asmamıştı. Ayrıca mezarlığın ortasına çok öfkeli görünen ve mesajı vurgulamak için uzun taş parmağıyla çıkışı işaret eden dev bir melek heykeli yerleştirmişlerdi.

“Bilmem,” dedi Hershey kısık gözlerle Gemini’ına bakarak. “Servis dışı oldum.”

“Geri dönsek olmaz mı? İlk günümde tutuklanmamayı tercih ederim.” Korkmuştan çok canı öfkeli görünmeye çalışıyordum ama işin aslı, hem korkmuş hem de öfkeliydim.

Hershey gözlerini devirdi. "Gevşe biraz. Şu ağaçların arkasında şehir parkı var." Gözleri ağaçlarda dolaştı. "Sanırım." Sinyal aramak için Gemini'ini havaya kaldırdı. "'Her yerde çeker' sloganı buraya kadarmış," dedi.

"Kaybolursak bu yol kestirme olmaz," dedim.

"Tanrı aşkına, Rory, biraz rahatlar mısın? İşte." Çantasına uzandı ve uçak boyu iki Baileys şişesi çıkarıp birini bana attı. "Bu işe yarar." Diğerinin kapağını çevirerek açtı ve içindekileri midesine boşalttı. "Ah." Ağzını elinin tersiyle silerken ürperdi. "Baileys'den nefret ederim. Ama votkaya ulaşamadım."

Şişeyi ona geri uzatırken, "Bunu içmeyeceğim," dedim. "Toplantıya bir saat kaldı."

Hershey iç geçirdi. "Bak, Rory, sarhoş olup sınava girmeni falan istemiyorum. Bu ilk günümüz ve ne kadar harika olduğumuz, Theden'in ne kadar muhteşem olduğu ve buradan mezun olduğumuz zaman daha ne kadar harika olacağımız üstüne kendi kendimizi kutlayan ve bir kulağımızdan girip diğerinden çıkacak konuşmalar dinlemekten başka işimiz yok. Bize düşen külfet derin yaşamak, hayatın iliğini emmek. Bunu bizim yerimize kimse yapmaz." Mini şişeyi tekrar bana uzattı ve ben alana kadar sallamaya devam etti. Neden aldığımdan emin değildim, belki de Hershey'in külfet kelimesini doğru kullandığını duymanın yarattığı şok ya da Thoreau'dan son derece rahat bir tavırla alıntı yapmasıydı. Ya da belki de sözlerinin tam hassas noktama isabet etmesi. Theden'a başvurma nedenim hayatımın değişmesini istememdi ama şu ana kadar hayatımdaki tek farklılık okulun yeri idi. Ve bu yetmezdi.

Kapağı çevirerek açtım ve minik bir yudum aldım. Hershey sırttı ve kendi boş şişesini havaya kaldırdı. "Hayatın iliğini emmeye," dedi.

Ben de şişemi kaldırdım. "Ve üstünü İrlanda kremasıyla süslemeye."

Güldük ama şişelerimizi tokuştururken gözlerim birkaç metre ötedeki bir mezar taşının üstündeki yazıta takıldı ve gülüşüm gırtlığuma tıkanı.

AYIK KAL, İHTİYATLI OL.

ÇÜNKÜ RAKİBİN ŞEYTAN, KÜKREYEN BİR ASLAN GİBİ,
TADINI ALACAK BİRİNİ BULMAK İÇİN ORTALIKTA DOLAŞIYOR.

-1 PETER 5:8

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Şişeyi tekrar dudağıma götürdüm ama bu kez sadece içer gibi yaptım. Hershey çoktan arkasını dönmüştü ve ağaçlara doğru yürüyordu. Şişenin içindekileri otların üstüne boşalttım ve ona yetişmek için adımlarımı sıklaştırdım.

Hızına ayak uydurunca, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Café Paradiso," dedi. "Nehrin üstünde. Eskiden değirmen miymiş, neymiş."

Forum sayfasındaki Café Paradiso yorumlarına bakmak için Gemini'imi çıkardım ama hâlâ servis dışıydı. "Burası tam bir ölü bölge," dedim. Hershey yanımda kıkırdadı.

"Cuk oturdu, değil mi?" Çantasını ağaçlarla aramızdaki paslı tel örgünün üstünden atıp tırmanmaya başladı. "Ah." Tel örgünün kırık bir ucu elbisesinin etek ucuna takılıp uyluğunu çizmişti.

"İyi misin?"

"İyiyim." Telden kurtulup diğer tarafa atladı. "Geliyor musun?"

Telin kırık ucundan uzak durmaya özen göstererek tırmandım. Diğer tarafta daha sık bir ormanlık alana açılan bir toprak set vardı. Hershey otlarla kaplı eğimi tırmanıp ağaçların arasında kayboldu. "Binalar görüyorum," diye seslendi. "Yaklaştık." Peşinden gittim. Sandaletlerim kayıyordu. Sık yapraklar güneşi engellediği için burası birkaç derece daha serindi. Birkaç adım daha atınca, ileride çağılayan nehri duydum.

Café Paradiso, State ve Main'in köşesinde, itfaiye kırmızısına boyanmış ve diğerlerinden ayrı duran ahşap bir binaydı. Bilgisayarım yeniden çekmeye başladığı için kafenin Forum sayfasına girebildim. Puanı bir buçuk yıldızdı.

River City Beans'in sayfasına geçerken, "Birkaç blok uzakta bir kafe daha var," dedim. *Berkshire Gazette* "Vadi'nin en iyi kahvesi" yorumunu yapmıştı. Züppe sayılmazdım ama sonuçta doğma büyüme Seattle'lıydım. "Daha iyi yorumlar almış."

Hershey, Paradiso'ya yürümeye devam ederek, "Evet, Lux'ın önerdiği yer," dedi.

İç geçirdim ve onu takip ettim.

Biz içeri girerken kapının üstündeki zil şangırdadı. İçerisi iki katlıydı: Tezgâh alt katta, oturma bölümü ise nehre yukarıdan bakan çatı katındaydı. Binlerce kötü yorum almış bir yer için fena halde kalabalıktı. Tek bir boş masa bile göremiyordum. Tezgâha yaklaşıncı nedenini anladım. Kasaya yapıştırılmış lamine kaplı tabelada BİZDEN HOŞNUTSANIZ FORUMA GERÇEKTEN REZİL BİR YORUM BIRAKIN. BİZE GÖSTERİN, BİR SONRAKİ İÇECEĞİNİZ BİZDEN OLSUN yazıyordu.

Bir erkek sesinin, "Yutmamışsınız," dediğini duydum. "Ya da boktan kahve seviyorsunuz." Kafamı kaldırdım. Tezgâhın arkasındaki çocuk bizim yaşlarımızdaydı ve çıplak kollarını kaplayan ve V yakalı beyaz tişörtünün yakasından fişkırان dövmeleeri olmasa, hoş sayılabilirdi. Genel olarak dövmeleerle sorunum yoktu hatta Beck'in sol kulağının arkasında bir *hanja* karakteri vardı ama bu çocuktan şu bütün-vücudumu-kaplayan-dövmeleerim-sayesinde-sisteme-karşı-ve-senden-daha-havalıyım titreşimi yayılıyordu. Mohavk saç kesiminin de pek faydası olduğu söylenemezdi.

"Zorla getirildim," deyince oğlan gülümsedi. Benimkilere sabitlediği gözleeri koyu kahverengi, neredeyse simsiyahtı ve gözbebekleeri ıslak boya gibi parlıyordu. "Dur tahmin edeyim. Akademi birinci Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sınıf?" Bunu Theden'la bağlantımız aleyhimize bir puanmış gibi küçümseyici bir tavırla söylemişti.

"Ben Hershey, bu da Rory," dedi Hershey tezgâha sokularak. "Belki bir ara bize etrafı gösterirsin." Oğlan cevap vermedi. Hershey parmaklarıyla koluna dokunarak, "Hoş," dedi. Oğlanın kolunun alt kısmında her satırı farklı bir elyazısıyla yazılmış bir metin vardı. Harfler çok küçüktü ve yakından bakmak için eğilmek gibi bir niyetim olmadığı için ne olduğunu anlamak zordu. Hershey, "Adın ne?" diye sordu.

"North." Gözlerini benden ayırmamıştı. Gözleri hani şu bir şeyi süzerken yaptıkları beni baştan aşağı inceliyorlardı. Ya da bu örnekte birini süzerken demek daha doğrudu. Yanaklarım ısındı. Genzimi temizleyip arkasındaki mönü tahtasına baktım. Hershey Gemini'ımı çıkardı.

Bakışları nihayet benden Hershey'ye dönen oğlan, "Sakın o şeyin senin yerine sipariş vermesine izin vereceğini söyleme," dedi.

"Asla," diye yanıtladı Hershey. Lux'ın öneri listesindeki en son maddeye kadar indi. "Hindistan cevizli latte içeceğim," dedi. "Lux nefret edeceğimi söylüyor."

Hershey'nin olayının bu olduğunu öğrenmiştim. Lux'ın yapmamasını söylediği şeyleri yapmak.

"Denemeye açığım," diye ekleyerek gülümsedi. North kahkahasını yuttu.

Tekrar bana döndü. Alaycı bir sesle, "Ya sen?" diye sordu. "Sen denemeye açık mısın?"

Kızardım ve bunun için kendimden nefret ettim. Lux'ın ne sipariş etmemi söyleyeceğini bakmadan bilmeme rağmen alışkanlık gereği telefonuma bakarak, "Vanilyalı cappuccino alayım," dedim. Hep böyle oluyordu.

"Tamam, öncelikle, olabilecek en berbat siparişti," diye yanıtladı North. "Kendi çekirdeklerimizi kavuruyoruz ve hepsinin yetiştği yer

aynı, bu yüzden kahve içeceksen vanilyayla öldürme. İkinci olarak, tatlı şeyleri seviyorsan, çeşnili matcha lattemiz daha iyi bir seçenek.”

“Ben vanilyalı cappuccino alayım,” diye tekrarladım. “Çay sevmem.”

North omuz silkti. Siparişlerimizi kasaya girerken, “Tercih senin,” dedi. Ödeme yapmak için bilgisayarlarımızı tarattık ve içeceklerimizi beklemek için tezgâhın diğer ucuna geçtik.

Hershey oğlanın duyacağı bir mesafede olmamıza aldırmadan, “Kesinlikle bu çocukla işi pişireceğim,” diye fısıldadı.

“İyk.” Yüzümü buruşturdum ama içimde bir gıpta kıpırtısı oldu. Bu kibirli, baştan ayağa dövmeli baristayla işi pişirmek gibi bir arzum olduğundan değil, Hershey bunu yapabilecek türde bir kız olduğu için. İçeceklerimiz için süt köpürten North’a baktım. Kullandığı espresso makinesi eski görünüyordu. Cappuccino yapmanın en gürültülü ve pratik olmaya en uzak yolu olsa gerekti.

“Bir hindistancevizli latte ve bir vanilyalı cappuccino,” diyerek tezgâha iki kâğıt bardak bıraktı. Yüzü ifadesizdi ama ağzı, gülümsemek için yanaklarını ısıırıyormuş gibi tuhaf görünüyordu. Kibarca gülümsedim ve yan tarafına kalın uçlu siyah kalemle VC harflerinin karalandığı bardağa uzandım. Burada baskılı içecek çıkartmaları yoktu. Kendimi bir zaman sarmalında gibi hissettim. Hershey kendi içeceğinden bir yudum aldı ve irkildi.

“İyk. İğrenç.” North’a gülümsedi. “Mükemmel.”

North, “Tiksindirebildiğimize sevindim,” dedi ve bana baktı. “Seninki iyi mi?”

“İyi olduğundan eminim,” dedim ve bir yudum aldım.

Dilime değdiği anda ne yaptığını anladım. Zencefille tatlandırılmış arnavutbiberinin yakıcılığı. Bana matcha hazırlamıştı. Şaka yapmamıştım; çay içmezdim. Ve zencefilden nefret ederdim. Ama bu daha önce içtiğim çaylara hiç benzemiyordu. North’un beni izlediğini fark etmeden bir yudum daha içtim. Nefret etmiş gibi yapmam için Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

artık çok geçti. Yine de yüzündeki söylemiştim ifadesini onaylamayı reddettim.

“Eee?” dedi.

“Bu gerçekten berbat bir cappuccino,” dedim duygusuz bir sesle. North bir kahkaha koyverdi ve aynı anda bütün yüzü aydınlandı.

“Netlik kazandırmak için söylüyorum, içiyor olmam seni haklı çıkarmaz,” dedim.

“Hangi konuda?”

Gözlerimi devirdim. “Telefonumun benim yerime karar almasına izin vermemem konusunda. Pek de incelikli olmayan alt metni kaçırdığımı mı sandın?”

“Bir Akademi kızının mı? Seni asla o kadar hafife almam.” Benimle alay mı ediyordu, yoksa samimimiydi anlamak güçtü. İkisinden de biraz olduğunu hissettim.

“Lux olmasa bile, asla bunu sipariş etmezdim,” dedim. “İçindeki dört malzemenin ikisinden nefret ediyorum.”

“Ah, ama içinde yedi malzeme var. İkisinden nefret ediyorsan, ne olmuş? Rus sosundan nefret etmem iyi bir Reuben sandviçinden aldığım keyfi azaltmaz. Bu arada bizimki müthiştir.”

“Şimdi de sandviçlerden mi bahsediyoruz?”

North espresso makinesinde bir düğmeye bastı ve buhar ağzından püsküren sıcak hava saçlarını yüzüme savurdu. Sıkıntılı bir tavırla saçlarını yüzümden çekti. Bu oğlanda sinir bozucu bir şey vardı ve ben sinirlerimin bozulmasından hoşlanmazdım. Bir şey söylemesini bekledim ama o gözleri parlayarak bana bakmayı sürdürdü.

“Ve hikâyenin ana fikri...” diye üsteledim.

“Mönü dışından sipariş verme,” dedi. Bir şey söylemeye yelten-dim ama o çoktan kasasına dönmüştü.

“Çok flört eder misin?”

Yerimden sıçradım. Hershey’nin orada olduğunu tamamen unutmuştum.

“Onunla flört etmiyordum,” diye itiraz ederken, North’un onu duymadığından emin olmak için omzumun üstünden arkaya baktım. Sıradaki müşteriyle meşguldü.

“Her neyse. Artık gidebilir miyiz? Toplantıdan önce üstümü değiştirmek istiyorum.” Ona bu küçük keşif turunun onun fikri olduğunu hatırlatacak oldum ama kapıya giden yolu çoktan yarılamıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Odamıza dönünce, Hershey üstünü değiştirip kırık beyaz mini bir elbise ve bronz rengi babetler giydi; saçlarını dümdüz bir atkuyruğuyla aşağıdan topladı. Lacivert yazlık elbisem ve espadrillerimle yanında on iki yaşında gibi kaldım. Göğüs kafesimin içinde gittikçe şişen o sinsî hayal kırıklığı duygusuna karşı koymaya çalıştım. Eşleştirebileceğim onca oda arkadaşı arasında, bula bula Hershey'yi bulmuştum.

Oditoryuma vardığımızda toplantının başlaması gereken saate birkaç dakika vardı. Hershey yaka kartlarımızı almaya gidince ben kapının yanında durup etrafıma baktım. O güne dek gördüğüm fotoğraflar salona haksızlıktı. Derin bir kubbe biçimindeki tavan bir yaz göğünü canlandıracak şekilde boyanmıştı. Cilalı mermer zemine Theden logosu yerleştirilmişti.

Gofre kumaştan pantolon ve lacivert bir blazer giymiş, uzun boylu, ince yapılı sarışın bir çocuk yanımda durdu. Saçlarını yana taramıştı ve ayağında bağciksız kösele ayakkabılar vardı. Üzerinden zenginlik akıyordu.

"Hey," dedi elini uzatırken. "Adım Liam." Hazırlık okulu öğrencisi kılığı onu geldiği yerde sosyal hayattan dışlayacak olsa da burada popüler olduğunu hissettim. Belki de nedeni duruşu ya da gülümsemesindeki özgüvendi. Ya da insanların durmadan ona seslenmesi ve yanından geçerken sırtını sıvazlamaları.

Bu ilgi ve el sıkışma olayı karşısında hazırlıksız yakalanmıştım. “Adım, Rory,” dedim. Daha önce yaşıttım olan hiç kimse elimi sıkmamıştı. Ama zaten daha önce buna benzer bir salonda da bulunmamıştım. Liam’ın avuç içi benimkinden sert ve pütürlüydü ama tırnakları manikür yaptırmış gibi biçimli ve törpülüydü. Görüntüsünün geri kalanı da bu aynı anda hem ham hem de cilalanmış kalıbın bir devamı gibiydi. Bir yelkenliden çıkıp gelmiş gibi giyinmişti ama saçının dibinde bir yara izi ve sağ gözünün altında bir morluğun mavi-sarı kalıntısı vardı. Liam’ın ceketinin yakasında hem su topu hem de ragbi iğnesi olduğu için spor yarası olduğunu düşündüm.

“Eee, şimdilik Theden hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Biraz gerçek üstü, değil mi?”

Derhal rahatlayarak, “Kesinlikle,” diye yanıtladım.

Liam, “Alışması sandığından daha kolay,” dedi ve gülümsedi. “Boston’ın güneyinde büyüdüm. Buraya yüz elli kilometreden daha yakın ama bir hayli uzaktaymış gibi geliyor.”

Boston’ın güneyi mi? Nantucket, Martha’s Vineyard ya da zengin çocuklarının doğup büyüdüğü bir yer demesini bekliyordum. “Yani mezunlardan birinin çocuğu ya da torunu değil misin?” diye sordum.

“Ah, hayır. Bir vâris olmaktan çok uzayım. Sen?”

Kendimi sahtekâr gibi hissederek, “Annem burada okumuş,” dedim. Doğruydum ama bu onun sandığı anlama gelmiyordu. Bu yerle tek bağlantım, büyük olasılıkla hiçbir zaman anlayamayacağım nedenlerden burada okuduğunu bilmemi bile istemeyen, hiç tanışmadığım bir kadındı.

Hershey arkamdan yaklaşıp koluma girdi. Liam’ı baştan ayağa süzerek, “Arkadaşın kim?” diye sordu.

“Adım Liam.” Elini uzatırken, Liam’ın bakışları Hershey’nin bacaklarına kaydı.

“Hershey.” Hershey oğlanın elini sıkmaya zahmet etmeden bana döndü. “İçeri girmeliyiz. Arkada oturmak istemiyorum.”

“İsterseniz benimle oturabilirsiniz,” dedi Liam. “Ön tarafta koltuklarım var.”

“Harika.” Hershey yapay gülümsemesini takındı. “Önden buyur.”

Oditoryuma ilerlerken, “Olayı neymiş?” diye fısıldadı. “Göründüğü kadar sıkıcı mı?”

“Kibar biri,” diye fısıldadım.

Liam, oditoryuma girince, “Şu taraftan dolaşabiliriz,” dedi. Kubbe etkileyiciydi ama burası nefes kesiyordu. Yedigen biçimindeki salon kristal avizelerle aydınlatılmıştı ve mermer duvarların kenarları sıra sıra altın org borularıyla çevrelenmişti. On dört binden fazla boru olduğunu ve bu sayının Theden Orgu’nu dünyanın en büyük orglarından biri ve bu boyuttaki çalışan tek org yaptığını okumuştum.

En soldaki koridordan aşağı, ucu turuncu bir bant ve “KONSEY ÜYESİ ÖĞRENCİLERE AYRILMIŞTIR” yazan bir tabelayla kapatılmış ikinci sıraya doğru yürürken her şeyi görebilmek için başımı arkaya yatırdım. Liam bandı kaldırıp oturmamızı işaret etti.

“Burada oturmamızın sorun olmayacağından emin misin?” diye sordum.

“Öğrenci konseyi başkanı olmanın iyi yanlarından biri,” dedi kâğıdı eliyle buruştururken.

Önümüzdeki sıraya öğretim görevlileri yerleşmişti. Biz oturunca, uçtaki kadın başını çevirdi. Siyahi teni pürüszdü ve saçları sadece aşırı çekici kadınların taşıyabildiği şu havalı Afro modellerinden birinde şekillendirilmişti. Çıkık elmacık kemikleri ve benimkilere kilitlenip kalan çukur yeşil gözleriyle çarpıcı bir kadındı. Gülümседim. Karşılık vermedi.

Liam’ın, “Tam zamanında,” dediğini duydum. Başımı kaldırıncı Dekan Atwater’ın kürsüye yaklaştığını gördüm. Konuşmaya başlamak için odanın sessizleşmesini beklemedi.

“Buradasınız çünkü geldiğiniz yerdeki yaşlılarınızda olmayan iki şeye sahiptir.” Sözleri borularla çevrili duvarlarda yankılandı. “Eski Yunan’da *ethos* ve *egkrateia* olarak bilinen özellikler.” İyice

vurgulamak için Yunanca kelimeleri abartılı bir şekilde telaffuz etmişti. “Karakter ve irade gücü. Burada bu iki özelliği daha soylu bir amaç için işe koşacaksınız. Sophia. Bilgelik.” Elleriyle kürsüyü sıkıca kavrayıp biraz öne eğildi. “Ama bilgelik yüreksizler için değildir. Programımızı hepiniz tamamlayamayacaksınız. Hepiniz buna uygun değilsiniz.”

Uçakta hissettiğim kaygının hızla geri döndüğünü sezerek elle rime baktım. Annem gereken özelliklere sahip değildi. Belki de ben de değildim. Liseyi terk etmiş birinin ve bir müteahhidin kızıydim. Ayak uydurabileceğimi nereden çıkarmıştım?

Dekan Atwater aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Ne düşündüğünüzü biliyorum,” dedi. Ama arkama, kalabalığın ortasına bakıyordu. “Bu programa uygunluğunuzdan şüphe duyuyorsunuz. Sizi kabul etme kararımızı sorguluyorsunuz. Öğrenci kabul komitesi hata yapmış olabilir mi?” Kalabalıktan gergin gülüşmeler yükseldi. Dekan Atwater nazik bir ifadeyle gülümsedi. “Sizi temin ederim, öğrenciler,” gözlerimin içine baktı, “burada olmanız tesadüf değil.”

Bunun beni rahatlatması gerekirdi ama koltuğumda kıpırdanma ihtiyacı duydum.

Dekanın bakışları yeniden uzaklaştı. “Şimdi, barınma konusunda birkaç noktaya değineceğim. Her biriniz on iki küçük bölümden birine verildiniz. Her bölümün üyeleri aynı öğrenci danışmanını paylaşıyor ve her gün yarın daha fazla bilgi sahibi olacağınız akıl yürütme becerileri toplantısında bir araya gelecekler. Hangi bölüme verildiğiniz bilgisini ders programınızla birlikte Theden uygulamasının ‘akademik’ başlığı altında bulacaksınız.” İnsanlar bilgisayarlarını çantalarından ya da ceplerinden çıkarırken bolca hışırtı oldu. Dekan Atwater bilmiş bir gülümsemeyle, “Bulacaksınız dedim,” diye ekledi. “Akşam yemeğine geçmek üzere dağıldığınız zaman. Önce bir duyurumuz daha olacak. Lütfen öğrenci konseyi başkanı Liam Stone’a merhaba deyin.”

Liam kürsüde Dekan Atwater'a katılınca bir ıslık ve alkış patlaması oldu. Liam'ın sesi mikrofonda yankılandı. "Öğrenci konseyi adına, bu yılın Maskeli Balosu'nun tarihinin belirlendiğini ilan etmekten mutluluk duyarım. Takvimlerinizde 7 Eylül tarihini işaretleyin." Salon tezahüratlarla çınliyordu. "Birinci sınıflar için, Maskeli Balo bütün mezun ve öğrenciler için kıyafet mecburiyeti olan bir bağış balosudur. Gelenek olduğu üzere smokin ve tuvaletler şehirdeki bir mağaza tarafından temin edilecek ve hepimize takmamız için maskeler verilecek. Gerçi, biz ikinci sınıfların çok iyi bildiği üzere 'maske' biraz yanlış bir terim," dedi gülererek. "Çoğu üç yüz yıldan daha eski ve ailenizin altından kalkamayacağı kadar değerli, alçıdan yapılmış devasa başlıklardan bahsediyorum. Başka bir deyişle, aptallıktan uzak duracağınız bir akşam olsun, çocuklar."

Dekan Atwater mikrofonu geri alırken kıkırdıyordu. Liam'a baktı. "Başka bir şey var mı, Liam?"

"Hayır, efendim."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Dekan Atwater ellerini kavuşturarak. "Haydi yemeğe!"

O gece kısmen fiziksel yorgunluktan, kısmen çok fazla istakoz ve biftek yediğimden vücudumdaki bütün kan kafamdan mideme hücum ettiği ve kalan bütün zihinsel enerjimi alıp götürdüğü için çok geçmeden uykum geldi. Gümüş kolyeyi başparmağım ile işaret parmağımın arasına sıkıştırıp on dokuz sene önceki hoş geldiniz yemeğinde de deniz ürünlerini kırmızı etle bir arada servis etmişler midir ve annem de benim bu akşam hissettiğim yabancılığı hissetmiş midir diye düşünürken uykuya daldım. Ama bir süre sonra irkilerek uyandım. Elim hâlâ köprücük kemiğimin üstündeydi. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Bir kâbus görüyordum, bir yerden ya da birisinden kaçıyordum ama gözlerim karanlığa alıştığı anda detaylar silinip gitti. Çığlık atarak onu da uyandırmış olabileceğimden endişelenerek Hershey'nin nefes alış verişini dinledim. Ama oda

sessizdi. Elimi yastığımın altına kaydırıp el yordamıyla Gemini'ımı buldum ve aydınlanan ekrana gözlerimi kıpırtırarak baktım: 03.03. Hatırlayamadığım rüyanın etkisinden kurtulamamış bir halde, cep telefonumu el feneri gibi kullanarak biraz su içmek için parmak uçlarımda banyoya gittim. Oda arkadaşımın yatağının yanından geçerken, parmaklarımin ucunda yürümenin gereksiz olduğunu gördüm. Hershey yatağında değildi.

Hemen bir mesaj çektim. *nerdesin?*

Yarım saniye sonra, bilgisayar karanlıkta parladı. Komodinin üstüne bırakmıştı. Gemini'ını alıp mesajımı sildim.

Bir süre Hershey'nin nereye gittiğini merak ederek uyanık yat-tım. Aptalcaydı ama beni davet etmediği için bir tür hayal kırıklığı yaşıyordum. Gideceğimden değil, ama yine de. Bir saat geçip Hershey geri dönmeyince endişelenmeye başladım. Kendime *oda arkadaşının bekçisi değilsin*, dedim ve kendimi tekrar uyumaya zorladım.

Bu *This Is August Jones* şarkısının nakarat kısmıyla sıçrayarak uyandığımda hava henüz aydınlanmamıştı bile. Hershey'nin alarmı. Gemini'ını el yordamıyla bulmaya çalışırken komodininin düşürdü. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve yastığını kafasına çekip hemen geri uyudu. Alarmı çalmaya devam ediyordu. Ormanda ölü bir halde yatmadığını öğrenmenin getirdiği rahatlama, kulak zarımın sabahın 05.45'inde acı verici boyutta berbat bir pop şarkısının tacizine uğ-ramasının neden olduğu yoğun bir öfkeyle gölgelendi.

"Hershey!" diye gürledim.

"Tamam," diye homurdandı. Yere uzattığı eliyle Gemini'ını aradı. Kapatması bir otuz saniye daha sürdü. Sonunda kapadığında ikimiz de cin gibi uyanmıştık. Yan döndüm. Hershey'nin yatmadan önce yüzünü yıkadığını görmüştüm ama şimdi göz çevresinde rimel kalıntıları vardı.

"Beş kırk beş mi? Şaka mı bu?"

Hershey gözlerini ovaladı. "Telefonumun zaman farkına ken-diliğinden ayarlandığını unutmuş olmalıyım."

Gölmeye başladım.

“Kurarken yorgundum,” dedi sikkın bir sesle. Açıklama yapmasını, gece yarısı firarını ballandırmasını ya da en azından gizlice tıydüğünü ima etmesini bekledim ama bana arkasını döndü.

Ona bir fırsat daha tanıyarak, “Nasıl uyudun?” dedim. Değerlendirmede.

“Harika,” diye yanıtladı. Forum’a girince Gemini’inın ekranı bir kez daha aydınlandı.

Oda arkadaşımın başka hangi sırları ve neden sakladığını merak ederek sırtına baktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İlk dersimin yapılacağı sınıfın kapısında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Kapının girişinde ELEKTRONİK AYGITLAR DIŞARIDA BIRAKILMALIDIR. İSTİSNA YOKTUR yazan bir tabela ve altında kutu vardı. Kimsenin, telefonundan mecbur kalana dek ayrılmak istemediğini düşündüm ama iyice yaklaşıncaya, sınıf arkadaşlarımdan hiçbirinin telefonlarının ekranlarına bakmadığını gördüm. Bütün gözler henüz görüş alanımın dışında kalan sınıfın içine dikilmişti. Bir adım daha yaklaşp içeri göz attım.

Oda gördüğüm en yüksek teknolojiyle donatılmıştı. Her duvar bir ekrandı ve masa yerine lüks havayollarının uyku bölmelerini anımsatan yumurta biçiminde on iki ünite vardı. Ancak gri plastik o uyku bölmelerinin aksine bu üniteler ışıltılı, yarı saydam ve neredeyse ıslak görünümlü bir şeyden yapılmıydı. Öğretmenimiz, “Zil olmadan da geç kalabilirsiniz,” diyerek görüş alanımıza girdi. Çünkü toplantıda gördüğüm kadındı. Programımda Dr. E. Tarsus adını görünce, gözümde beyaz tenli, gri saçlı ve kalın camlı gözlüklü yaşlıca bir adam canlanmıştı. Oysa bu kadın tam zıddıydı. Hareketsizken, geniş omuzları ve kusursuz duruşuyla bir kartalı andırıyordu. Ama hareket edince –şu anda kararlı adımlarla ön duvara doğru yürürken olduğu gibi– köşeli omuzları ve kıyafetinin altından seçilen kalçasıyla bana bir kaplanı anımsattı.

Plato Practicum'u, Dekan Atwater'ın dünkü toplantıda bahsettiği adıyla pratik akıl yürütme dersini o verecekti. Programımda her gün yer alan tek ders buydu. Dr. Tarsus aynı zamanda danışmanım da olduğu için iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

Biz sırayla ve ne yapmamız gerektiğinden emin olamayarak (*ünitelerin yanında mı durmalıydık, içlerinde mi?*) sınıfa girerken, Dr. Tarsus ön duvara iyice yaklaştı ve işaretparmağıyla yazmaya başladı. Yazdığı sözcükler duvarın yüzeyinde tebeşirle yazılmış gibi belirginlik kazanıyordu. Duvar bir anda eski usul bir kara tahtaya dönüştü. Gerçek bir kara tahta olmadığını, interaktif bir duvar kâğıdının kara tahtaya benzer dikdörtgen bir parçası olduğunu biliyordum ama dokusu aslına o kadar çok benziyordu ki bir an gerçekten öyle olabilir mi diye düşündüm. "Başlangıç, işin en önemli kısmıdır," yazdı kusursuz bir elyazısıyla. "Plato, *Devlet*, ikinci kitap."

"Kendinize bir yer seçin," dedi yüzünü bize çevirirken. Yumurta biçimindeki bölmeleri işaret etti. Ortadakilerden birine doğru yürüdüm.

Ben kendi bölmemin metal sandalyesine otururken, Dr. Tarsus, "Ekranlarınızın ortasında küçük bir kare göreceksiniz," dedi. Sandalyenin altımda ve arkamda birkaç santim öne kayarak ve bel kemiğimin şeklini alarak kendi kendini ayarladığını hissettim. "Başparmağınızı kutuya iyice bastırın," diye talimat verdi. "Terminaliniz aktive olacak." Bahsettiği ekran yumurta biçimindeydi ve bir uçağın burnu gibi dışarı doğru kavisliydi. Başparmağımı küçük kutuya değdirince, bölmenin kapısı kapanarak beni içeriye hapsetti. Birkaç saniye içinde, dokunduğum yüzey ve etrafımdaki duvarlar cam gibi tamamen şeffaf bir hal aldı. Önümdeki sınıf arkadaşlarımı görebiliyordum. Onların bölmelerinin duvarları da görünmez bir hal almıştı. Dr. Tarsus odanın ön tarafındaki bir tabureye oturmuştu.

Ayağa kalktı ve konuşurken odanın içinde dolaşmaya başladı. "Dekan Atwater'ın dün izah ettiği gibi, bu program odağı açısından benzersizdir. Bilgi toplamak için buradasınız, evet. Edebiyat,

tarih, matematik, psikoloji ve bilimin kim, ne, nerede ve niçin'ini öğrenmek için. Ama aynı zamanda bilgiden çok daha kıymetli ve edinmesi çok daha zor bir şeyin peşine düşmek için buradasınız." Etki yaratmak için duraksadı. Ve sonra, "Phronesis," dedi. "Pratik zekâ. Eylemlerdeki bilgelik. İyi yaşama becerisi."

İçimde bir şey bu fikre sıkı sıkı tutundu. Eylemdeki bilgelik. Bunu istiyordum. Emin olmak için telefonumdaki uygulamaya başvurmak zorunda kalmadan en iyi kararı aldığuma inanmak. Tek başıma kaldığım zaman bocalıyor, daha kararımı vermeden şüpheye düşüyordum. Sporda kötü olmamın başlıca nedeni buydu. Ve bahçecilikte. Ve sanatta. En gündelikten, en önemliye, aldığım kararların neredeyse tamamında Lux'ı kullanma nedenim buydu. Doğru yolda olduğum ve önemli bir yönde ilerlediğim konusunda onaylanma ihtiyacı duyuyordum.

Beck olsa ne derdi, biliyordum. Temkin ve dehanın bir arada bulunamayacağını söylerdi. En büyük sporcuların ve en yetenekli sanatçıların ve en parlak düşünürlerin iç seslerini dinlediklerini. Ama zaten Dr. Tarsus'un sunduğu da tam olarak bu değil miydi? Güvenilebileceğim bir iç ses.

Gerçeği yalanla takas etme.

Ses karşısında bütün vücudum kasıldı. Bir kez duymak bir şeydi. Bir tesadüf. Ama işte oradaydı, yirmi dört saatten kısa süre içinde, şifreli, ürkütücü ve bir önceki gün olduğundan daha güçlü. Midem korkuyla kasıldı. Bu neden oluyordu?

Kendi kendime azarlarcasına, *gevşe*, dedim. Şüphe hani şu ortaçağda bir kazığa bağlanıp yakılmasına göz yuman Fransız kızın aksine onu duymazdan gelebildiğin sürece paniğe kapılmanı gerektiren bir şey değildi. Birkaç kez öyle olduğunu duymuştum. İlla büyük bir olay olması gerekmiyordu. Bana öğretildiği gibi yok sayarsam, çocukluğumda olduğu gibi, zamanla yok olurdu.

Dr. Tarsus konuşmaya devam ediyordu. Şüphe'nin zihnimde yankılanan sesini bastırmak için onun sözcüklerini kafamın içinde

tekrarlamaya başladım. “Antikçağ Yunan filozofları, özellikle Aristo *phronesis*’in bir boşlukta elde edilemeyeceğini anlamışlardı,” diyordu. “*Phronesis*’in kişisel deneyim aracılığıyla kazanılması gerektiğini söylerlerdi.” Eteğinin cebinden minik bir uzaktan kumanda çıkarp kendi ekranına bir şey girdi. Bölmelerimizin duvarları bir anda matlaştı. Bölmelerin ses geçirmez olduğunu ve Tarsus’un sesinin üstümdeki minik hoparlörlerden geldiğini anladım. “Bu uygulamada yapacağımız simülasyonlar o tecrübeyi sağlayacak,” derken ekranım aydınlandı. Dikkatimin dağılmasına minnet duyarak, ekranımdaki görüntüye odaklandım. San Francisco’daki Nob Hill’in, zemin seviyesinden çekilmiş bir fotoğrafıydı. Oraya hiç gitmemiştim ama dik yokuşu ve tramvayı filmlerden ve televizyondan tanıyordum. Görüntü değişti ve bunun bir fotoğraf değil, başka insanlarla birlikte tramvay istasyonunda bekleyen bir yayanın bakış açısından çekilmiş bir video olduğunu anladım. Kamera ya bir gözlüğe ya da adamın gözlerinin arasına takılmıştı çünkü onun, etrafına bakınırken, cep telefonuna göz atarken, hatta ayakkabısını –bir çift erkek Converse All Star’ı– bağlamak için eğildiğinde gördüklerini görebiliyordum.

“Simülasyonlarımız format olarak farklılık gösterecek ama sınıf olarak etkileşim şeklimiz genel olarak aynı kalacak,” diye devam etti Dr. Tarsus. “İçinde olduğunuz bölmeler tartışmalarımızı kolaylaştıracak şekilde tasarlanmış bir işitsel teknoloji donanımına sahip. Görüldüğü gibi, beni duyabiliyorsunuz. Ama ben bir defada sadece birinizi duyabiliyorum. Bölmeler işitilebilir tepkilerinizi kaydedecek ve alındıkları sırayla hoparlörlerden yayınlayacak bir sistemle donatıldı. Ben de uygun gördüğüm şekilde cevap verecek ya da vermeyeceğim. Size seslenilmesini beklemenize gerek olmadığı gibi, bir başkasının sözünü kesme riski de yok. Söyleyecek bir şeyiniz olduğunda konuşun. Tartışma sekteye uğrarsa, sorularımı belli öğrencilere yönelteceğim. Bu durumda diğer öğrencilerin cevapları kaydedilecek ve benim hitap ettiğim öğrenci yanıt verene dek bekletilecek.” Duraksadı. Bakışlarının odada dolaştığını hayal ettim.

Duvarlar onun tarafında da mat mıydı acaba? Yoksa bizi görebiliyor muydu? Her ihtimale karşı hoş bir gülümseme takındım. "Sorusu olan?" diye sordu. Gözlerimi ekranımdan ayırmadan başımı hayır der gibi salladım. Üç çocuklu ve bebeklerinin puset tekerleği tramvay rayına sıkışmış bir aile. "Mükemmel," dedi Dr. Tarsus. "Başlayalım."

Aynı anda videonun sesi açıldı. Sokaktaki insanların konuşmalarını, araba seslerini, yakında bir yerde asfaltı döven bir kaya matkabının sesini duyabiliyordum. Ve bir bebek ağlaması. Tekerleği raya sıkışan arabadaki bebek. Anne ve babası tekerleği sıkıştığı yerden henüz kurtaramamışlardı ve görünüşe bakılırsa bebeği çıkarmakta da sorun yaşıyorlardı. Yanımda, penye bir şort ve tişört giymiş obez bir adam şortunun beliyle uğraşıyordu. Uzakta bir yerde tramvayın zili çınladı. Dr. Tarsus bunun bir simülasyon olduğunu söylemişti. Detayların önemli olduğunu varsayarak hepsine dikkat ediyordum. Ama neyle sınıanıyorduk?

Tramvayın zili tekrar ve bu kez daha yüksek sesle çınladı. Çok daha yakında. İçgüdüsel olarak başım sesin geldiği yöne çevrilince görüş alanım da değişti. Gözlerimi kırptırdım. Kamerayı ben mi kontrol ediyordum? Kafatasımın arkasındaki başlığı hissettim ve hareket sensörleri olduğu sonucuna vardım. Kameralı adamı yürütebilecek miyim diye merak ederek ayağımı kıpırdatmaya yeltenirken, tramvayın zilini üçüncü kez duydum. Ses o kadar yüksekti ki başım hızla sağa çevrildi. Tramvay tepeyi tırmanmıştı ve şimdi aşağı doğru hızla yol alıyordu. Arabadaki bebeğe doğru.

Tam o anda ekran dondu ve hoparlörden Dr. Tarsus'un sesi geldi. "Gerçekler şöyle: Gördüğünüz pusetin tekerleği pusetin tamamını parçalara ayırmadan kurtarılamayacak şekilde raya sıkışmış, ki bu doğru aletlerle dört buçuk dakika sürecek bir iş. Hızla üstüne doğru gelen tramvay az önce bir fren arızası yaşadı. Durdurulamazsa, tramvay pusete kırk iki saniye içinde saatte doksan kilometre hızla çarpacak. Pusetin içindeki bebeğin kemeri sıkışmış." Sesi duyusuz, hava durumunu sunar gibi, neredeyse sikkındı. "Tramvay pusete

çarparsa," diye devam etti, "çarpmanın açısı, tramvayın rayından çıkmasına ve içindeki yolculardan ikisi çocuk en az beşiyle birlikte iki yayanın ölümüne neden olacak. Bebek ve pusetin yanından ayrılmayı reddeden ebeveynleri de devrilen tramvayın altında kalacak olan diğer üç çocuklarıyla birlikte ölecek. Bu sonuca engel olmanın tek yolu, tramvay saatte altmış kilometre hıza ulaşmadan bir çarpma yaratmak. Tramvay şu anda saatte kırk beş kilometre hızla yol alıyor." Gözlerimin korkuyla kocaman açıldığını hissettim. Gördüklerimizin aslında gerçek olmadığını biliyordum ama yine de. Senaryo bana Beck'in internette sürekli yaptığı ahlak testlerini hatırlatmıştı. Tek fark o testlerde hayatı tehlikede olan bebeği duyamıyor ya da anne ve babasının çaresiz yüzlerini görmüyordum.

Dr. Tarsus, "Yanınızdaki adam iki yüz yirmi kilo," diye devam etti. "Hem kör hem sağır. Siz tıp fakültesi üçüncü sınıf öğrencisisiniz ve onun bakıcısısınız. Siz nereye yönlendirirseniz, oraya gidecek. Önümüzdeki on saniye içinde raylara doğru yürürse, tramvay saatte kırk yedi kilometre hızla ona çarpar ve pusete ulaşmadan durur. Önünüzdeki bütün seçenekler göz önüne alındığında, yapılacak en temkinli şey ne olur?" Birkaç dakika sonra görüntü canlandı ve ben yeniden harekete geçtim. Vücudumu sağa çevirdim. Artık benden bir yönlendirme beklediği belli olan yanımdaki şişman adama dönüktüm. Tramvay bir kez daha zilini çaldı. Puseti çılgın gibi çekiştiren anne babaya baktım. Onları raylardan çekilmeye ikna edebilir miydim? Çaresiz ve panik halindeki yüzlerine bakınca cevabımı aldım. Denemenin bir anlamı yoktu.

Başka bir seçenek bulmak için, sahnenin geri kalanını taradım. Rayların karşı tarafında, arkasında çizgili şapkalı bir satıcının durduğu bir sosisli arabası vardı. Araba tekerlekliydi. Şişman adam kadar ağır olabilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu ama şüpheliydim. Başımı hızla pusete çevirdim. Onu sıkıştığı yerden kurtarmalarına yardım edebilir miydim? Ayaklarımı olduğum yerde koşuyormuşum gibi

kıpırdatınca, kamera derhal harekete geçti. Onlara doğru koşmaya başlamıştım. Birkaç saniye sonra yanlarındaydım.

Tekerlek çelik rayların arasındaki oyuğa sıkışmıştı. Çekmek yerine, itmeyi denedim. Tekerlek döndü ve puset birkaç santim hareket etti.

Bağırdığım insanların bilgisayar ürünü olduklarını bir an için unutarak, "Puseti şu tarafa itin!" diye haykırdım. Beni duyabiliyorlar mıydı ki? Duymuş gibiydiler. Derhal doğrulup puseti raydan aşağı doğru itmeye başladılar. Hızla sosisli arabasına koştum. Şişman adamdan daha hafifse tramvayı onun kadar çabuk yavaşlatamazdı ama iş görebilirdi ve eğer bebeğin anne ve babası puseti yeterince uzağa itebilirlerse, belki de tramvay onlara varmadan durabilirdi. Sağır ve kör bir adamı yaklaşan bir trenin önüne atamazdım.

Satıcıya, "Arabayı itmeme yardım et!" diye haykırdım.

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı. Arabayı itme yerinden tutup koparırcasına çektim. Yerinden bir santim bile oynamadı.

Lanet olsun. Ekranımın altındaki sayaca göre yirmi bir saniye geçmişti bile. Tramvay hızla üstümüze geliyordu. Bir şey yapmalıydım. Hemen.

Tramvayın önüne çıkaracak bir şey bulmak için hızla döndüm ama hiçbir şey yoktu. Sadece şişman adam ve bebek arabası. Bir de ben.

Sayaç hızla kırka doğru ilerlerken, rayların ortasına koştum, gözlerimi sımsıkı kapayıp kendimi çarpmanın etkisine hazırladım. Elbette hiçbir şey hissetmedim. Simülasyonun son bulmasıyla ötmeye başlayan uyarı zilin sesinden başka bir şey olmadı. Tek gözümü açtım. Ekranımda ÖLÜ SAYISI: 2 yazıyordu. Kanlı "bedenim" harap bir halde pusetin altına serilmişti. Pusetin enkazına sıkışan baba da ölmüştü. Benim vücudum durdurmaya yetmeyince, o da yardım etmeye çalışmıştı. Karısı, bebek ve diğer iki çocukları hâlâ hayattaydı. Olanlardan habersiz bir halde rayların yanında duran şişman adam gibi.

Ekran siyaha döndü ve ardından bir liste belirdi. Sınıf listesi. On iki kişi, ölü sayılarına göre sıralanmıştı. Benden daha iyi iş çıkaran, sadece bir ölüsü olan yedi kişi vardı. Şişman adam. Onların puanları çan eğrisini belirliyor ve benimkini ortaya itiyordu. Diğerleri ise müdahale bile etmemişti ve puset, Tarsus'un olacağını söylediği gibi, bebekli aileyi öldürmüştü. Yumruklarım açıldı, vücudum gevşedi. Çanın ortasında olmanın artıları vardı. Diğerlerinden ayrılamayacaktım. Bölmenin duvarları yeniden şeffaflaştı ve odanın ön kısmındaki Tarsus'u gördüm.

Tarsus'un sesi hoparlöründen bölmeye doldu: "Bu sınıfta yapacağımız bütün simülasyonlarda olacağı gibi, bu egzersizin amacı da ekonomistlerin ve sosyal bilimcilerin "net olumlu etki" dedikleri şeydi. Aranızdan şişman adamı feda etmeyi seçenler bu sonucu elde etti. Senaryodaki bütün oyuncular arasında, en düşük fayda değerine sahip olan oydu. Kör, sağır, aşırı kilolu biri olarak toplumun refahına katkısı çok azdı. Bu durumda sağduyulu hareket biçimi treni kurtarmak için bu adamı kullanmak olacaktı. Elinizdeki bütün seçenekler arasında net olumlu etki taşıyan tek seçenek buydu."

Biri, "Neden net olumluydu?" diye sordu. "Demek istediğim, evet, mümkün olan en iyi seçenek buydu ama yine de biri öldü."

"Ah," dedi Tarsus. "Çok doğru bir noktaya parmak bastın. Bir insan öldü, evet. Ancak o insan toplum için bir yükü. Sosyal kaynakları tüketen biri. Bu durumda ölümü tamamıyla toplum için bir kazançtır.

Tüylerim diken diken oldu. Engelli ve aşırı kilolu olduğu için, zavallı adamın ölümü bir kazançtı, öyle mi?

"Eski bir etik hipotezine dayanan bu simülasyonun adı tramvay sorunu. Her yıl ilk derste bunu kullanırım ve her yıl öğrencilerim ikiye ayrılır. Şişman adamı feda edenler ve hiçbir şey yapmayanlar." Dr. Tarsus duraksadı ve dosdoğru benim bölmeme baktı. "Ancak bu yıl biriniz yaratıcılık sergiledi."

Kendi kendime yaratıcılık kötü değildir, dedim. Yaratıcılık...

"Rory," dediği anda bütün bedenim kasıldı. Dikkat çekmeme olayı buraya kadardı. "Tramvayı kendi bedenimle durdurmaya çalıştın. Bu senaryodaki bütün karakterlerin arasında en yüksek kullanışlılık değerine sahip olan sendin. Senden sonra da bebeğin seçkin bir girişim sermayedarı olan babası geliyordu ve sen onu da öldürdün." Ses tonu kırılcıydı. Koltuğumda iyice büzüştüm. "Kahramanlık kompleksin var mı?"

Kulağa cevap beklenmeyen bir soru gibi geldiği için bana sorduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. "Ah, ha-hayır..." diye kekeledim. "Ben sadece..."

"Kahramanlık kılık değiştirmiş narsizmdir," dedi sözümü keserek. "Ve narsistler sağduyunun gerektirdiği nesnellikten yoksundurlar. Bu nedenle, burada olmayı hak ettiğini ispatlamak istiyorsan, kendine hayranlığını hızla eğitmeni öneririm." Gözleri bölmemden ayrıldı. Dersin sonuna kadar benden tarafa bakmadı. *Burada olmayı hak etmek.* Korkumu tam olarak dile getirmişti.

İkinci dersim için kampusun diğer ucuna koşturmam gerekti. Sınıfa vardığımda öğretmenimiz bir sandalyenin tepesinde tavana astığı kâğıt fenerlerle uğraşıyordu. Sıra sıra metal masalar ve ön duvardaki tek ekranla sınıf gibi bir sınıftı. Sınıftaki tek artık-devlet-okulunda-değilsin özelliği, her masanın üst sağ köşesine yerleştirilmiş cep telefonu yuvalarıydı. Gemini'ımı yuvaya yerleştirdiğinde ekrana yansıyan sınıf listesinde ismim kırmızıdan yeşile döndü.

Herkes yerini alınca, öğretmenimiz "Bilişsel psikolojiye hoş geldiniz," dedi. "Adım Bay Rudman. Ama siz bana Rudd deyin." Yirmi yaşlarının ortasında genç bir adamdı ve kemik çerçeveli hipster tarzı gözlüğü ve spor ayakkabılarıyla Dr. Tarsus'un göz korkutuculuğundan uzaktı. Seattle'lı teknoloji meraklısı genç tarzında bir şirinliği vardı. Geldiğim yerden alışık olduğum erkek tipinin biraz daha yaşlı ve kafası çalışan versiyonuydu. Aşinalığı yatıştırıcıydı. Oturduğum yerde biraz gevşedim.

“Bu derste insanların nasıl algıladığına, hatırladığına, düşündüğüne, konuştuğuna ve sorunları nasıl çözdüğüne göz atacağız,” diye açıkladı Rudd. “Sağlıklı beynin nasıl işlediğini, sınırlarının ne olduğunu ve abartıldığı zaman o sınırların nasıl psikoza sebep olabildiğini inceleyeceğiz.” Telefonunda bir düğmeye basınca, arkasındaki duvarda bir tablo aydınlandı. Sol taraftaki sütunda Akut Stress Bozukluğundan, Triktillomani¹’ye¹ kadar yirmi dört zihinsel hastalığın listesi yer alıyordu. Sağdaki sütun ise boştu. Masama bakınca Gemini’imde da aynı görüntünün açık olduğunu fark ettim.

Rudd, “Birinci dönem ödeviniz için konu seçenekleri,” diye açıkladı. “Beş haftanız var. İncelemek istediğiniz bozukluğun yanına adınızı yazıp ‘onay’ tuşuna dokununuz. Ve dert etmeyin. Kararsız ya da kayıtsız hissediyorsanız, ekranlarınızın alt kısmında, Lux’ın sizin adınıza karar vermesini sağlayacak oto-seçim düğmesi var.” Rudd ekranına bir kez daha dokundu ve konu listesi yeşile döndü. “İyi seçimeler.”

Listeyi baştan sona taradım. Listedeki üçüncü konu, “Akratik Paracusia Bozukluğu (APB)” gözüme takıldı.

Bunu seç.

Ses çok netti; alçak perdeden bir çığlık gibi. İki saat içinde ikinci kez. Çocukken söylediğim bir ninninin sözleri arkası kesilmeyen bir nakarat halinde zihnime dolarken içim kasıldı. *Dikkat et, küçük kız, Şüphe’ye dikkat et, dikkat et, dikkat et.*

Saç diplerimde ter damlacıkları belirdi. Sesi on birinci doğum günümünden beri duymamıştım ve son yirmi dört saatte üçüncü kez duyuyordum. Zihnimi arındırmak için başımı sertçe salladım. *Bu işi çok büyütme. Bırak Lux karar versin ve bitsin bu iş.*

Oto-seçim düğmesine dokundum ve adım gri harflerle “Klostrofobi”nin yanında belirdi. Tek yapmam gereken onay düğmesine

1 Saç yolma hastalığı (ç.n.)

basmaktı. Gözlerim yeniden üç numaralı konuya çevrildi. Yanındaki kutu hâlâ boştu.

Bunu seç.

Şüphe'nin bana Şüphe'yi seçmemi söylemesi ironikti. APB buydu. "İç ses" olarak bilinen sese kulak veren yetişkinler için kullanılan tıbbi terim. Beck'in anne ve babasından duyduğum için biliyordum. Kaçınmak için kıvrandıkları teşhis buydu.

Biz çocukken Beck'in anne ve babası duyduğu ses için ona takılır, Şüphe'nin akşam yemeği için ne istediğini, Şüphe'nin çikolatalı dondurma sevip sevmediğini, sütünün yanına kurabiye isteyip istemediğini sorarlardı ve Beck de sabırla Şüphe'nin bir insan değil, bir ruh olduğunu ve ruhların bedenleri olmadığı için yemek de yiyemediklerini söylerdi. Biz büyüyüp geri kalanımız sesi duymazdan gelmeye başlayınca, Beck'in anne ve babası gülmeyi bıraktı. Beck ona antipsikotik bir ilaç olan Evoxa yazan ve okul dışı faaliyetlerini iki katına çıkarmasını ve zihnini oyalamak için internette daha fazla zaman geçirmesini öneren bir psikiyatra sürüklendi. Beck adamın önerilerine aldırmadı ve ses konuşmayı sürdürdü. Beck anne ve babasına sesi artık duymadığını söyleyince onu rahat bıraktılar ama hâlâ endişeli olduklarını biliyordum. Bu hastalık hakkında, endişelerinin nedenini anlayacak kadar bilgi sahibi değildim. Şimdi ise olmak istiyordum. Özellikle de sesi yeniden duymaya başlamışken.

Parmağım ONAY tuşunun üstünde, "Klostrofobi"nin yanındaki ismim hâlâ griydi. APB'yi konu olarak seçmem neden bu kadar mantıksızdı? Mantıksız olmalıydı çünkü Şüphe'nin yaptığı, tanımı gereği buydu: Düşüncelerinizi ele geçirir ve aklınızın doğru olduğundan emin olduğu şeylerden şüphe duymanızı sağlardı. APB'nin Lux'ın öneri listesinde nerede olduğunu görmek için, sayfayı aşağı doğru kaydırdım.

Diplerdeydi.

Rudd, "Otuz saniye!" diye duyurdu. Liste hızla doluyordu.

Şunu seç.

Kendi kendime, *Şüphe* söylediği için yapmıyorum, dedim. Kendimi ondan koruyorum. Ne de olsa, bilgi güçtü. Kendime ikinci kez düşünme şansı bırakmadan adımı üç numaralı konunun yanına girdim ve onay düğmesine bastım.

ALTINCI BÖLÜM

“Aptalların tarihi tekerrür etmeye mahkûmdur. Bilge insan, bundan uzak duracak kıvrak zekâyâ sahiptir.”

Yetmişli yaşlarındaki beyaz saçlı, sırım gibi bir adam olan tarih öğretmenim bu dönemin müfredatı hakkında genel bilgi veriyordu ama ben yarım kulak dinliyordum. Diğer herkes görev aşkıyla müfredatı incelerken ben Panopticon’daydım ve çarkları hızla dönse de beynim tutarlı bir düşünce üretmiyordu. APB ile ilgili girişi daha önce de okumuştum ama artık farklı bir önemi vardı.

Akratik Paracusia Bozukluğu: *Eski Yunanca akrasia “kişinin kendi üstünde söz sahibi olmaması” ve para + acusia “duymanın ötesi”. Tek bir sesle ifade bulan ısrarcı akıldışı işitsel halüsinasyonlar olarak nitelenen psikiyatrik bir bozukluk. Yaygın olarak “Şüphe” olarak bilinen ses, ergenlik öncesi çağdaki sağlıklı çocuklar tarafından yaygın olarak duyulur ve frontal korteksin hızlı snaptik büyüme sürecine denk geldiğine inanılır. Ancak sesin varlığını ergenlik sonrasında da sürdürmesi Akratik Paracusia Bozukluğu ya da APB’ye yatkınlığa işaret eder. Teşhis davranış gözlemine ve hasta tarafından raporlanan deneyimlere dayanır. Bozukluğun asıl nedeni bilinmemekle birlikte, gelişme riskini artıran faktörler arasında APB*

*içeren aile geçmişi, uzun süreli yüksek stres, duygusal değişim ya da kişinin yaşıtlarından tecridi sayılabilir. Erken teşhis durumunda, APB **antipsikotik ilaçlar**la tedavi edilebilir. İlaç müdahalesi yapılmaması durumunda, akratik beynin hızlı dejenerasyonu kendini yok edici davranış ve zaman içinde **bunamaya** son bulabilir.*

Öğretmenimiz görüş alanıma girdi.

Doğrudan bana bakarak manidar bir sesle, “Sorusu olan?” diye sordu. Başımı yavaşça salladım. O da başını yavaşça eğip derse devam etti. Panopticon’u kapayıp tarih dersi müfredatını açtım ama hâlâ odaklanamıyordum. Görüşüm bulanıklaştı ve tek görebildiğim sayfada tekrar tekrar gözüme çarpan *yatkınlık, dejenerasyon ve bunama* kelimeleri oldu.

Beck’in zihinsel sağlığı için o kadar çok endişe etmiştim ki. Kendim için de endişelenmeli miydim? Sesi yok saymaya karar vermemden yarım saat sonra, benden yapmamı istediği şeyi yapmıştım. Kendi kendime, *sesi dinlemedim*, diye hatırlattım. APB’yi konu olarak seçmemin son derece akılcı nedenleri vardı. Yine de sesi duyuyor olmak bile beni sarsmaya yetmişti. Zihnim bir kavanoza kapatılmış bir kurbağa gibi huzursuz ve telaşlıydı. Üçüncü ders duyamadığım bir kelime kargaşası olarak geçmişti. Bu işi bir an önce kontrol altına almalıyım.

Aç olmamama rağmen, tarih dersimden birbirini yaz kampından tanıyan bir grup kızın peşine takılıp öğle yemeğine gittim. Biri yemekhanenin pencerelerini açmıştı ve içeriden gelen sesler avlu duvarlarında yankılanıyordu.

Ben içeri girince, Hershey el salladı. Salata standında koyu renk metal bir tabağa marul yağmakla meşguldü. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, sabahki keyifsizliği geçmişti.

Ben yanına gidince, “Bu tabaklara takıntılıyım,” dedi.

Ben de bir tabağa uzandım. O kadar soğuktu ki parmaklarım zonklattı. Neden yapıldığını anlamak için tabağı elimde çevirdim ve yüzeyine işlenmiş kabartmalı ve parlak büyük G harfini gördüm. Bakışlarım tabak dağıtıcısına çevrilince orada da bir G gördüm. Gnosis sadece sınıflarda kullanılan aygıtları bağışlamakla kalmamış, yemek salonuna da malzeme sağlamıştı.

“Çok havalı,” dedim duygusuz bir sesle. Böyle bir sabahtan sonra bir tabak için heyecanlanmak zordu.

Hershey marullardan salatalıklara geçmişti. Ben de onu takip ederek tabağımı yiyeceklerle doldurdum. Salata barındaki parlak, renkli ve taze sebzeler yakındaki bir çiftlikten gelen sertifikalı ürünlerdi ama canım hiçbirini çekmiyordu. Şüphe iştahımı kaçırmıştı.

Hershey’nin, “Sence sevgilisi var mıdır?” diye sorduğunu duydum. Bakışlarını takip ettim. Rudd sıcak yemek sırasından yeni çıkmıştı.

“O bir öğretmen.”

Hershey beni kalçasıyla dürterek, “Benim öğretmenim değil,” dedi. “Üstelik yüzüğü de yok.”

O, kaşlarını oynatarak makarna barına yönelirken ben oturacak bir yer aradım. Seattle’dayken yemeğimi yemekhanede yemezdim. Beck ve ben boş saatlerimizi her zaman kampus dışında geçirir, sosyal hiyerarşiden uzak dururduk. Tepsimle tek başıma dikilirken nedenini hatırladım. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Hiç boş masa yoktu.

“Haydi,” dedi Hershey arkamdan ve kalçalarını sallayarak tepsisiyle yanımdan geçti.

Hershey’nin bölümünden iki kızla, Rachel ve Isabel’le birlikte pencere kenarındaki bir masaya oturduk ve ben salatamı didiklerken üçü kendi bölümlerindekiler ve danışmanlarının moda zevki konusunda dedikodu yaptılar.

Isabel’in, “Ah, çok iyisin,” dediğini duydum. Açık sarı saçları ve benim gardırobumun tamamından daha pahalı olduğuna bahse girebileceğim gözlüğü vardı. Tabağında bir patates kızartması yığını

ve peynirli makarna dağı arasında duran yarısı yenmiş hamburgeri işaret ederek, "Yemek konusunda berbatım," diye açıkladı. "Lux'ın önerdiğinden beş kilo fazlam var. Bundan nefret etmem ve motive olmam gerektiğini biliyorum ama o kadar da aldırmiyorum, anlarsın ya. Görünüşümü seviyorum. Ve kızarmış patatesin tadını." Salatamı süzdü. "Bu arada o salatayı Lux'a bile danışmadan seçtiğine bahse girerim. Bu yüzden neredeyse yarım kadar olmalısın."

Tam ona salatadan nefret ettiğimi söyleyecekken Hershey'nin, "İmdat, sanırım uyuyakaldım," diye mırıldandığını duydum.

"Hey, kızlar." Liam yanımdaki boş sandalyeye otururken sevecen bir ifadeyle gülümsüyordu. "İlk gün nasıl geçiyor?"

Hershey aynı anda hem sıkkın hem alaycı görünmeyi başarak, "Müthiş," dedi. Liam fark etmiş benzemiyordu.

"Bu genç hanımlara yol yordam mı öğretiyorsun, Liam?"

Liam dekanın sesini duyunca omuzlarını dikleştirdi ve oturduğu yerde doğruldu. Dekan Atwater arkamızdan yaklaşmıştı. Hershey pis pis sırttı. Besbelli dekanın geldiğini görmüş ama bir şey söylememişti.

Liam gözlerini Hershey'den ayırmadan, rahat bir tavırla, "Elimden geleni yapıyorum," dedi.

"Gerçi bu hanımefendinin senin yardımına ihtiyacı yok," dedi Dekan Atwater. Akıllıca bir cevap yapıştırmasını bekleyerek Hershey'ye baktım ama o da bana bakıyordu. Diğer kızlarla birlikte. Başımı kaldırıp Dekan Atwater'a baktım. O da bana bakıyordu. "Bu yılki tek Hepta'mız sensin," dedi göz göze gelince.

Hepta. Yunanca'da yedi anlamına gelen ön ekti. Kabul mektubumda, "akademik sınıf" başlığı altındaki bir kutucuğun içinde görünce sözlüğe bakmıştım. Sosyal bilimlerin yedisine birden doğal bir yeteneğim olduğu anlamına geliyordu. Bunun Theden'da yaygın bir durum olduğunu sanmıştım.

Liam şaşkınlığını gizlemeye bile gerek görmeden, "Bizim sınıfta yoktu," dedi.

“Bir önceki sınıfta da,” diye ekledi Dekan Atwater. “Ve bu Rory’yi hayli sıradışı kılan bir özellik.” Elini omzuma koydu. Hershey gözlerini kıstı.

Ne diyeceğimi bilemediğim için, “Ah,” dedim. Duygularımı yüzüme yansıtmamak için çaba harcıyordum ama içim kıpır kıpırdı. *Hayli sıradışı*. Burada. Theden’da. Dekan Atwater bana bilmiş bir gülümsemeyle bakıyordu. “Geçmişin seni yıldırmasına izin vermemişsin. Bunun için seni takdir ediyorum.”

Omzumu hafifçe sıkıp yanımdan ayrıldı.

Isabel bana lacivert gözlük çerçevesinin arkasından bakarak, “Vay canına,” dedi. “Ağabeyim bir Hexa yani altıydı ve babam bu çok büyük bir olaymış gibi davranırdı.” O ve diğer kız o ana kadar beni yok sayarken şimdi bir merak ve saygı karışımıyla bakıyorlardı. Hershey’nin bakışları ise daha da keskindi. O geçmişle ilgili yoruma takılmıştı ve ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu.

Ben de öyle.

“Evet, Theden çocuklarının çoğu Penta’dır,” dedi Liam, sesinde daha önce olmayan bir tınıyla. “Beş sosyal bilime eğilim.” Liam’ın tavrından Hexa olduğu sonucunu çıkardım. Altı sosyal bilime yatkın.

Masa birkaç saniye sessiz kaldı. Bütün gözler üstümdeydi.

Sonra Hershey sandalyesini itip ayağa kalktı. “Sonra görüşürüz çocuklar,” dedi ve kalçalarını savurarak uzaklaştı. Liam arkasından bakıyordu.

İkinci kız, Rachel, gittikçe uzaklaşan Hershey’nin arkasından gözlerini devirdi. “Kıskançlık, devlet okullarında kalmalı,” dedi. “Bense senin bir Hepta olmanın çok havalı olduğunu düşünüyorum.” Gülümsemesi samimi görüldüğü için, karşılık verdim.

“Teşekkürler,” dedim. “Ne anlama geldiğini anladığımdan emin değilim, ya da neden...”

Liam sözümü kesti. “Bunun için doğduğun anlamına geliyor.”

“Ne için?” diye sordum.

Bana cevabı apaçık belliymiş gibi baktı. “Harika olmak için.”

Öğle yemeğinden Şüphe'yi susturmayı iyice kafaya koymuş bir halde ayrıldım. Eğer bir Hepta'ysam, beynim Şüphe'yi duymama neden olan sinaptik teklemeyi aşma yeteneğine sahip olmalıydı.

Son dersten sonra avluda ilerlerken Lux'a, "Kafeine ihtiyacım var," dedim. Okulun henüz ilk günü olması, öğretmenlerin ödev yığmasına engel olmamıştı.

Lux'ın yanıtı, "Yemek salonundaki kahve standı saat dokuza kadar açık," oldu. Ve hemen ardından önerileri ekrana düştü. Listenin en başında vanilyalı cappuccino vardı. Ama kahve standının sırası daha şimdiden yemekhanenin basamaklarından dışarı taşıyordu. Telefonumu çantama atıp sıraya yöneldim ama sonra durdum. Sıranın bana gelmesini bekleyene kadar şehir merkezine gidip dönebilirdim. Ayrıca, aynı tarih sınıfında olduğum ve sıranın en sonuna kümelenmiş son derece hoş ama bir o kadar geveze kızlarla havadan sudan sohbet etmekten de kurtulmuş olurdum.

Lux'ın bir önceki gün önerdiği River City Beans'e gitmek üzere harekete geçtim. Aslında gönlümden Paradiso'da içtiğim matcha karışımı geçiyordu ama oraya asla iki gün üst üste gitmeyecektim. North'a onun içeceğini sipariş etme hazzını yaşatmayacaktım.

Bu kez mezarlıktan uzak durup şehir yoluna saptım ve sessiz sakın bir sokaktan ve nehrin dar kısmından geçen bir iskele köprüden geçtim. Ağaçları hışırdatan bir rüzgâr çıktı ve yanımda bir hırka getirmediğime hayıflanarak ürperdim. Main Street'e saptığım sırada güneş mavi-siyah bir bulutun arkasında kaybolmuştu. Dağların arkasından göğü karartan yeni bulutlar yaklaşıyordu. Seattle'da sürekli yağmur yağardı ama bizim oralarda böyle fırtınalar kopmazdı.

River City Beans'in kapı tokmağına uzanırken omzumun üstünden bulutlara bakıyordum. Kapı yerinden kıpırdamadı bile.

Penceredeki tabelada PAZARTESİ GÜNLERİ KAPALIYIZ yazıyordu.

Dünün tavsiyesine uyarsan böyle olurdu.

Bir an fırtına kopmadan kampuse dönmeyi düşündüm ama gökyüzü bir şimşekle aydınlanınca, kararımı değiştirdim. Paradiso sadece iki blok uzaktaydı ve durduğum yerden ışıklarının yandığını görebiliyordum. Fırtınanın dinmesini orada bekleyecektim.

Kapıyı iterken espresso makinesinin başındaki North'u gördüm. Zilin şingirtisi üzerine kafasını kaldırdı. Orada olduğum ve tek başına gittiğim için kendimi aptal gibi hissederek ayaklarıma baktım.

"Selam," diye seslendi. "Uzak duramadın mı yoksa?" Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, North gülümsüyordu. Bunu yaptığı zaman yüzü tamamen değişti. Gözlerinde bir parıltı dans ediyordu ve önceki günün küstah tavrından eser yoktu.

Arkamda gümbürdeyen fırtınaya karışan bir sesle, "Onun gibi bir şey," dedim. İrkilerek içeri doğru bir adım daha attım.

Matcha kavanozuna uzanarak, "Vanilyalı cappuccino mu?" diye takıldı. Bir kulağında, kot pantolonunun beline tutturulmuş kibrit kutusu büyüklüğündeki beyaz aygıta bağlı bir kulaklık vardı. Eski MP3 çalarların fotoğrafını görmüştüm. Onlardan biri olmalıydı.

"Ne dinliyorsun?" diye sordum.

Süt köpürtücünün tıslamasını bastırmak için sesini yükselterek, "Cardamom's Couch," diye yanıtladı. "Yerel bir grup." Kulaklığını çıkarıp bana uzattı. Kulağıma takabilmek için tezgâha doğru eğilmek zorunda kaldım. "Mandolini arkadaşım Nick çalıyor. Lap Steel Gitar'ı² da ağabeyi."

Ahşılmadık bir nota yapısına ve fena halde hüzünlü bir tınıya sahipti. Ama içli sözler, kulakta yer eden melodi, gitarın gırtlaksı, mandolinin hararetli sesi bütünlük sağlıyordu. Çıkaramadığım başka sesler de vardı; biraz ürkütücü tıngırtılar, şıkırtılar ve iniltiler. Elimi kulaklığın üstüne bastırıp gözlerimi yumdum ve müziğin her şeyi bastırmasına izin verdim. Nakarat kısmı son bulunca kulaklığı North'a geri uzattım.

2 Hawaii'de geliştirilen, perdelere basılarak değil gitaristin sol eline taktığı bir metal yardımıyla tellere dokunarak çalınan bir gitar türü. (ed.n.)

"Müthişler," dedim ve telefonumu çantamdan çıkarıp isimlerini girdim. "Cardamon's Couch demiştin, değil mi? Çalma listeme eklemek istiyorum."

Grubun sanatçı profili ekranıma düştü. Kullanıcı ya da yedi haneli bir satış sıralamaları yoktu. Bu bilinmezlik için kendimce en uygun sonuca vararak, "Ah," dedim. "Henüz çok yeniler."

North başını salladı. "Hayır. Üçüncü albümleri."

Ekranı aşağı doğru inince haklı olduğunu gördüm. İlk albümleri dört yıl önce çıkmıştı. "Anlamıyorum," dedim şaşkınlıkla. "Neden kimse onları dinlemiyor? Farklılar ama o kadar da farklı değiller. Ve benim zevkime Lux'ın önerdiklerinden daha yakınlar."

"Lux kimin neden hoşlandığına aldırılmaz," dedi North. "Lux kimin neyi satın aldığına bakar."

"Ama ikisi aynı şey değil mi zaten?"

"Sayılmaz. Bazen hoşuna gitmeyen şeyleri de satın alırsın. Satın almanı haklı çıkarmak için kendine bayıldığını söylemekle meşgul olduğun için farkına bile varmazsın. Hey, şıklatabilir misin?"

Kendimi uygulama destekli hayatın tehlikeleri ile ilgili yeni bir derse hazırladığım için, sorusu beni şaşırttı. "Ne?"

"Şıklatabilir misin?" diye tekrarladı. "Parmaklarını." Kendi parmaklarını şıklatı.

"Herkes şıklatamaz mı?" diye sordum.

Metal bir cezveye soya sütü boşaltırken, "Bilsen şaşırırdın," diye yanıtladı. Başıyla elimi işaret etti. "Haydi, seninkini duyayım."

"Bu iş bir yere varacak mı?"

"Evet," dedi. "Haydi, şıklat."

Şıklattım. Sırıttı. "İşte bu," dedi. "Kusursuz bir parmak şıklatmaydı." Süt köpürtücünün düğmesine bastı.

"Parmak şıklatma becerimin ilgini bu kadar çekmesinin nedeni tam olarak nedir?" İçeceğimin ücretini ödemek için telefonumu kasanın tarayıcısına tuttum. Biplemeyince tekrar denedim ve Gemini'imi sensörün önünde hafifçe salladım. Yine biplemedi.

North ısıtıcının tıslamasına karışan bir sesle, "Benden," dedi. "Burada içmediğin sürece."

"Yani bana gitmem için rüşvet mi veriyorsun?"

North bir düğmeye bastı ve tıslama kesildi. "Hayır, sana benimle gelmen için rüşvet veriyorum."

Midemde bir kıpırtı oldu. "Seninle nereye gitmem için?"

Kafenin dışarıya çıkıntılı penceresinden dışarı baktı. Dışarıda tehditkâr bir şimşek çakarken, saçlarını kazıtmış, Paradiso tişörtlü bir kız pencereyi kapatmak için kolu çeviriyordu. North gizemli bir tavırla, "Görürsün," derken bir kâğıt bardağa dairesel hareketlerle süt döktü. Bileğini hafifçe oynatarak köpüğe kusursuz bir yaprak çizdi. Gözlerim kolundaki dövmelelere kaydı. Bu açıdan, satırlardan sadece birini okuyabiliyordum. *Her zaman yanında olan üçüncü kimdir?* Cümlelerin ona mı, yoksa bir başkasına mı ait olduğuna dair herhangi bir atıf yoktu.

"T.S. Eliot," dedi. Başımı hızla kaldırdım.

"Ben, şey..."

"Kolumun alt kısmındaki bir dövme," dedi içeceğimi bana uzatırken. "Okunmak için orada. Ama şimdi değil çünkü gitmeliyiz." Bardağımın üstünü bir kapakla örttü.

"Yağmur başlamak üzere," diye hatırlattım.

"O zaman biz de elimizi çabuk tutarız," dedi önlüğünün bağcığını çözerken. Penceredeki kız tezgâhın arkasına geçmişti. North önlüğünü ona uzattı.

"Çabuk olsanız iyi olur," dedi kız. "Dağlarda yağmur başladı bile."

"Tam zamanında." North'un gözleri heyecanla parlıyordu. Bana, "Burada bekle," diye talimat verdi. "Hemen dönerim." Cevap beklemeden hızla mutfığa daldı.

O gidince, kız, "North'u nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Tanımıyorum," dedim. "Şey, nereye gittiğini biliyor musun?"

"Alt dolabın anahtarı sende mi?" North bir omzunda bir sırt çantası, kolunda kapüşonlu bir sweatshirt'le geri döndü. Kız başını

evet der gibi salladı ve anahtarlığından çıkardığı bir anahtarı ona attı. North anahtarı havada yakaladı. "Çantanı bana ver," dedi bana.

Başımı salladım. "Yapamam. Yapmam gereken ödevler var."

"Bir saate kalmadan döneriz," dedi çantanı omzumdan indirirken. "Eşyalarına bir şey olmaz." Çantanın yan cebinden görünen Gemini'ıma baktım. "Tabii, tasman olmadan bir yere gidemiyorsan o ayrı..." Kaşlarını kaldırıp bakarak beni dolduruşa getirmeye çalışıyordu. Onunla hiçbir yere gitmeyeceğimi ve bunun beni aptal durumuna düşürmesine aldırmadığımı söylemek için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

Alçak sesle, "Kayıt için Cardamom's Couch'takilerle buluşacağım," diye açıkladı. "Ve parmak şıklatabilen birine ihtiyacımız var. Başka bir arkadaşımız yapacaktı ama son anda işe çağrıldı. Onsuz yapacaktık ama sen geldin ve parmak şıklatmada bir yıldızsın." Dışarıda gök gürledi. North omzumun üstünden pencereye baktı. "Ama gelmek istemezsen, sorun değil," dedi sırt çantasının diğer askısını da omzuna geçirirken. "Beni doğru dürüst tanımadığımı biliyorum. Ama gitmem gerek, bu yüzden..." Beni ikna etmeye çalışmayacaktı.

Arkama dönüp gittikçe kararan gökyüzüne baktım. Haklıydı; onu doğru dürüst tanıımıyordum bile. Ve yapmam gereken ödevlerim vardı. Ama dinlediğim şarkı gerçekten iyiydi. Ve meraklanmıştım. Grup hakkında. Onun hakkında.

Gözlerine baktım. "Bu parmak şıklatma olayı için kaç para alınıyor?"

Sırtı. "Ömür boyu bedava matcha."

Ona çantanı verdim ve saçı tıraşlı kıza baktım. "Muhtemelen onun tarafında olduğunu biliyorum ama doksan dakika içinde dönmezsem, polisi ara."

YEDİNCİ BÖLÜM

Vadinin üstüne ağır bulutlar çökmüştü. Her gök gürültüsünde bulutların muslukları açmasını bekliyordum ama yağmur bir türlü başlamıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” Ormana koşarken hışırdayan ağaçların arasında sesimi duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldım. Midem düğüm düğümdü. Bir anda oluveren şeyler konusunda iyi değildim. Ya da sürprizler.

Yokuş aşağı inmeme yardım etmek için durdu ve “Mezarlığa,” dedi.

“Mezarlık mı?”

“İçeri girince anlatırım,” dedi bardağımı elimden alırken. Yokuşu, kaymamak için özen göstererek yan yan indim ve bir önceki gün Hershey’yle birlikte tırmandığımız dikenli telin yanında onu bekledim. North yanımda diz çöküp dikenli telin altındaki bir oyuktan bardağımı diğer tarafa bıraktı. Solmuş otlara bakılırsa, bunu daha önce de yapmış olmalıydı.

Etrafıma bakarak, “İçeri mi?” diye sordum. “Nereden içeri?”

Mezarlığın ortasındaki küçük kare binayı işaret etti. Bir tepenin yan tarafına inşa edildiği için çatısı otlarla kaplıydı ve girişi sadece kısmen görünüyordu. Tam karşısında, ayakkabımdaki rozete benzeyen, binayla aynı büyüklükte, dört tarafı mezarlığın taş kaldırımıyla çevrilmiş kare biçiminde otluk bir alana dikilmiş bir elma ağacı vardı.

“Yağmur indi incek, bu yüzden sırlıslık olmak istemiyorsan...” Parmaklarını birbirine kenetleyerek küçük bir platform oluşturdu ve başıyla ayağını işaret etti. Elimi omzuna koyup eline bastım.

North çitin diğer tarafına atladığında, yağmur başlamıştı. Boş elimi tutup, “Haydi,” dedi. Mezar taşlarının arasında zikzaklar çizerek otların üstünden girişe koştuk. Hava ıslak taş kokuyordu. Mezarın ortasındaki kızgın melek heykelinin önünden hızla geçerken, tehditkâr bakışlarından kaçmak için gözlerimi yere indirdim.

North yapının bahçe kapısını açıp dar çıkıntının altına girerken ikimiz de gülüyorduk. North sırtındaki gitar yüzünden duvarın biraz önünde durmak zorunda kaldığı için, göğüslerimizin arasında otuz santimden daha kısa bir mesafe vardı. Yakınlığı, uzuvlarımın karıncalanmasına neden oluyordu.

Doğru dürüst tanımadığım oğlanlarla yarı kapalı daracık mekânlara girmek hep yaptığım bir şeymiş gibi, olabildiğince rahat görünmeye çalışarak, “Şimdi ne olacak?” dedim. Saçımı gözümün önünden çektim ama bir tutam geri düştü. North elini uzattı ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce parmaklarının arasında bükte. Parmakları yanağıma değince, alt dudağım hafifçe titredi. Dudağımı sertçe ısırarak onu hiç tanımadığımı kendime hatırlattım.

“Şimdi içeri gireceğiz,” dedi. Yanımızdaki granit duvara doğru eğildi ve duvar şöyle bir kıpırdanıp hiç takılmadan yana kaydı.

Duvara tekrar baktım. “Bunu nasıl...”

North, “Hareket kolu ve makara sistemi,” diye açıklayarak onu takip etmemi işaret etti. “Aslında taş yukarı değil, aşağıya kayıyor.” İç oda kapı açıkken bile karanlık olduğundan, bir şeye takılmamak için çok dikkatli hareket ediyordum. İçerideki havanın, beklediğimin aksine ağır ya da rutubetli olmak yerine oda yeni temizlenmiş gibi taptaze olması şaşırtıcıydı. Yumuşak bir çarpma sesinin ardından bir fermuarın açıldığını duydum. Birkaç saniye sonra içerisi aydınlandı.

North’un sırt çantası ağız açık bir halde odanın ortasındaki mermer tabutun üstünde, bir LED ışığın yanında duruyordu. Duvarlar

ve zemin de mermerdendi ve tavan altın renkli yapraklarla kaplıydı. Oda beklediğimden daha büyüktü. Neredeyse yatakhanedeki odam kadar ve tabut ile duvarlarını çevreleyen alçak çıkıntılar dışında boştu. Kederli yakınlar için oturma yerleri olduğunu düşündüm.

“Bu bir mozole,” dedim.

“Seni akademiye almalarına şaşmamalı,” diye takıldı. Sırt çantasından bir şeyler çıkarmaya başladı. Gümüş renkli, ince bir dizüstü bilgisayar. Sadece bir düğme büyüklüğünde siyah, minik bir mikrofon. İki metal kahve kutusu. Kalın, paslı bir zincir. Bir torba dolusu bozuk para. Dışarıda yağmur kuru toprağı dövüyordu.

Şansımı bir kez daha denedim. “Yani bir insanın defnedilme mekânında müzik kaydı yapıyorsunuz, öyle mi?”

Tek kaşını kaldırdı. “Defnedilme mekânı. Zengin bir kelime dağarcığın var, Rory.” Adımı ilk kez söylüyordu. Dudaklarından dökülme şekli hoşuma gitmişti. R’ler birazcık yuvarlanmıştı; bunu kasıtlı olarak yapmamıştı. Konuşma şekli öyleydi.

Ardından, dışarıda bir gürültü oldu ve taş kapı kayarak açıldı. Sırılsıklam haldeki üç delikanlı içeri doluştu. Bir yandan gülüyor, bir yandan da söyleniyorlardı.

“Rory, seni Nick, Adam ve Brent’le tanıştırayım,” dedi North onları tek tek göstererek. “Nam-ı diğer Cardamon’s Couch. Beyler, parmak şıklatıcımızla tanışın.”

Enstrüman kutularını mermerin üstüne bırakırken hep bir ağızdan, “Selam,” dediler.

“Lanet olsun, sağanak yağıyor,” dedi Brent saçlarındaki yağmur sularını silkelerken. Diğer ikisinden, hatta benden bile daha küçük görünüyordu ve kızıl bukleleri Nick’inkilerin birebir aynısıydı.

“Fırtınayı duyunca yola çıkmanızı söylemiştim,” dedi North.

Nick, yumruğunu Adam’ın omzuna vurarak, “Evet ama buradaki dâhi, bir homurtu değil, fırtına *gümbürtüsü* olması gerektiğini söyledi,” diye yanıtladı.

Adam ıslak ceketini çıkarırken, kendini savunur gibi, "Gerçekten yağmayacaksa buraya kadar sürüklenmek istemedim," dedi. Ceket tabutun üstüne attı. Ceket ıslak bir çarpma sesiyle mermerle buluştu. İrkildim. "Endişelenme, tabutta kimse gömülü değil," dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"North açtı."

Ağzım açık bir halde North'a baktım. "Açtın mı?"

North omuz silkti. "Mühürlü olmadığına göre, içinde ceset olmaz diye düşündüm. Kapak gerçekten çok hafif," diyerek elini kapağın kenarına uzattı ve hafifçe kaldırdı. "Gerçek mermer olması imkânsız."

"İçine bir ceset koymayacaklarsa buraya neden bir tabut yerleştirsinler ki?"

"İyi soru," dedi Nick mandolin kutusunun fermuarını açarken. "Ben sana daha iyi bir soru sorayım: Akustiği kusursuz bir binayı mezarlığa koymak neden?"

"Ah. Demek bu yüzden çalmak için buraya geliyorsunuz."

"Bir kayıt stüdyosundan çok daha iyi," diye yanıtladı Adam, ayaklarının dibindeki büyük dikdörtgen kutuyu açarken. "Üstelik bedava."

"Ama yağmur neden gerekiyor?" diye sordum.

North, "Sesi maskeliyor," diye açıkladı. "Ayrıca etrafta kimse-nin olmayacağından emin olabileceğimiz tek zaman bu. Burası özel bir mezarlık, bu yüzden teknik açıdan, izinsiz girmiş bulunuyoruz. Neyse ki fırtına varken mezarlığa sadece bir deli gelebilir." Sırıttı.

Yakalanmak, hatta tutuklanmaktan korkmam gerektiğini biliyordum. Theden'daki geleceğim açısından ne anlam ifade edeceği de ortadaydı ama kendi kendime böyle bir şeyin yaşanma ihtimalinin çok düşük olduğunu hatırlattım. Gök gürültüsü ve şimşekler, birkaç saniye aralıkla birbirini izliyordu; demek ki fırtına tam tepemizdeydi ve şiddetli yağmur yüzünden bir şelalenin altında duruyormuşuz gibi sesler çıkıyordu. North haklıydı; akli başında hiç kimse şu anda buraya gelmezdi. Sonuçlar için endişelenmeyi sonraya bırakabilirdim.

Nick mandolinini akort etmeye başlamıştı. Enstrüman en az yüz yaşında olmalıydı ama mükemmel durumdaydı; gül ağacından yapılmış kaplamasında tek bir çizik yoktu. Ben tellerin üstünde uçarcasına hareket eden parmaklarını izlerken, diğerleri de ona katıldı. Adam bir tamtam davulunun başındaydı; Brent ise kontrabas çalıyordu. Öylesine tıngırdatırken bile müthiştiler.

“Pekâlâ,” dedi North, dizüstü bilgisayarını ve mikrofonu, oluşturduğumuz küçük çemberin merkezine yerleştirirken. “Önce hangisini yapmamızı istersin?” diye sordu Nick’e.

“Küçük kutudaki zincir,” diye yanıtladı Nick. “Beşinci vuruşta bir şıklatmayla.”

North bana baktı. “İçinden say,” dedi. “Bir, iki, üç, dört, şıklat. Sürekli.” Birden her şeyi berbat etmekten korkarak başımla onayladım.

North tabutun üstünden zincirle kutuyu alıp dizüstü bilgisayarının yanında diz çökerken oğlanlar enstrümanlarını akort etmeyi sürdürdü.

“No Vacancy,” dedi Nick herkes hazır olunca, diğerleri başlarıyla onay verdiler. “Bir, iki, üç...” Ve hepsi çalmaya başladı. Parmaklarının ve ellerinin bir anda harekete geçmesine kendimi öylesine kaptırmıştım ki az kalsın parmağımı şıklatmayı unutacaktım ama North tam zamanında bakışımı yakaladı. Bu arada o da zinciri kutunun içine atıp geri alıyordu. Parmak şıklatmaya konstantre olabilmek için gözlerimi kapadım ve çok geçmeden kendimi müziğe kaptırdım. Sonrasında şıklatmalar içgüdüsel olarak gelmeye başladı. Saymama bile gerek kalmadı.

Üç şarkı çaldılar ve ikisinde parmak şıklatma vardı. North bozuk paraları kutuların içinde ve zinciri ise mermerin üstünde kullanıyordu ve her kombinasyon bütünü parçası bir enstrümana dönüşüyordu. Parmak şıklatmanın olmadığı son şarkıyı dinlerken ve neredeyse örtülü gözkapaklarımın arasından North’un yüzünü izlerken içimde bir kıpırtı oldu. Müzik, çalma listemdeki her şeyden

çok daha iyiydi. Bu çocukların gözlerden bu kadar uzak kalabilmesi beni şaşırtmıştı.

“Tamamdır,” dedi North şarkı bitince. Bozulur gibi oldum. Bitmesini hiç istemiyordum.

Oğlanlar vedalaştı ve geldikleri hızla çıkıp giderek North ve beni tekrar yalnız bıraktılar.

“Demek ses mühendisleri sensin?” dedim North dizüstü bilgisayarını sırt çantasına yerleştirirken.

“Öyle denebilir. Eskiden Boston’da bir stüdyoda kayıt yaparlardı ama pahalıydı ve sonuç burada elde ettiğimizle aynıydı. Bu yüzden, bir takım ses donanımları ve birkaç mikrofona satın aldım ve bu işi kendim yapmaya başladım.”

“Ama teknoloji karşıtı birine benziyorsun.”

Güldü. “Teknoloji karşıtı mı? Pek sayılmaz. Otonomimi-beş-santime-on-santimlik-bir-dikdörtgene-bırakmaya-karşı mıyım? Evet.”

“Yani kullanmıyor musun?”

“Gemini mi?” Bir saniyelik bir duraksamanın ardından başını hayır dercesine salladı. “Arayüzünü kullanmadan Gemini kullanmam imkânsız.”

“Gemini’a karşısın, çünkü?”

“Çünkü nasıl işlediğini biliyorum,” dedi ve feneri söndürdü. Yağmur durmuştu ama güneş ortalıkta yoktu. Ertelemediğim endişe hızla geri dönerken, kaslarımın seğirdiğini hissettim. Kelimenin tam anlamıyla yerimden fırladım.

Kapıya doğru harekete geçerken, telaşla, “Gitmeliyim,” dedim. “Saatin bu kadar geç olduğunu fark edemedim.”

“Ne kadar geç olduğunu bilmiyorsun ki,” dedi.

Sınırlı bir tavırla, “Evet, sağ ol,” diyerek dışarı adım attım ve kaygan bir ot parçasının üstünde kaydım. North beni dirseğimden yakaladı ve dokunuşunu bütün vücudumda hissettim.

“Bir yere uğramalıyım,” dedi birlikte çite doğru yürürken. Sesini alçak tutmaya özen gösteriyor, başını yerden kaldırmıyordu. Temkinli

tavır gittikçe artan paniğimi daha da güçlendirdi. Buraya gelirken aklım neredeydi? Yakalanmam işten değildi. Bir kenara bıraktığım ödev dağını saymıyordum bile. Üstelik daha okulun ilk günüydü. Dekanının karşılama konuşması kulaklarımda çınılıyordu. *Bilgelik yüreksizler için değildir, demişti. Programımızı hepiniz tamamlayamayacaksınız. Hepiniz buna uygun değilsiniz.*

North'un, "Oyun oynar mısınız?" dediğini duydum.

"Ne?"

"Sabit diskimi almaya giderken benimle gelmek ister misin diye sordum. Dükkan Paradiso'nun biraz aşağısında. Çok hoş bir yerde, tonlarca eski..."

Sözünü kestim. "Geri dönmeliyim. Eşyalarımı alıp kampuse dönmem lâzım."

"Ah, bülbül kafesine dönüyor," dedi North.

"Theden'in kafes olduğu söylenemez," diye karşı çıktım.

"Okuldan bahsetmiyordum." Başparmağı ve işaretparmağıyla küçük bir dikdörtgen çizdi ve bir mıknaş ya da bir tasma tarafından ona doğru çekiliyormuş gibi öne atıldı.

Gözlerimi devirdim ve çitin üstünden geçerken boş bardağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp yardım teklifini geri çevirdim. Telin ucu kolumu çizdi ama tepki vermedim. North diğer tarafa kolayca atladı ve hafifçe kondu. Şehre dönerken, bir yandan telefonumu kontrol etme telaşıyla, önden yürüdüm. Kimse beni aramadığı sürece, muhtemelen sorun yoktu.

Paradiso'nun kapısına varınca, "Pekâlâ, benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi. "Sana kampuse kadar eşlik ederdim ama..."

"Sorun değil," dedim hızla.

Tuhaf birkaç saniye boyunca, North sırtında çantası, parmakları kemerinin kancalarında; ben ellerimin arasında sıkıttığım boş bardağımla, yarı karanlıkta birbirimize baktık. Sonra North gülümsedi ve bir şey demeye yeltendi ama sözünü kestim.

"Muhtemelen bir süre ortalıkta olamayacağım," dedim. "Okulda dersler çok hareketli olacak ve dikkatimi toplamam gerek. Theden gerçekten yoğun." Bunu söylemem ve kendime hatırlatmam gerekiyordu ama daha kelimeler ağzımdan çıktığı anda kulağa ne kadar dırdırcı geldiğimi fark ettim. "Özür dilerim," dedim hemen. "Ben sadece..."

"Sana birlikte takılmayı teklif ettiğimin farkında değildim," dedi pis pis sırtarak. Kızardığımı hissettim. "Ama istemeyeceğini öğrenmem iyi oldu." Döndü ve ıslık çalarak uzaklaştı.

Hershey odamızda masamın üstüne tünemiş, beni bekliyordu.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Kütüphanede." Hershey'nin kütüphanede olması gibi bir ihtimal olmadığı için, en iyi bahane buydu. Kampuse dönerken, ona nerede olduğumu söylememeye karar vermiştim. Hershey'nin kendine ait sırları vardı. Neden benim de olmasındı ki? Çantamı masamın yanına yere bırakırken, içindeki yarı buruşuk peçetenin üstündeki Café Paradiso logosunu gördüm. Çantayı ayağımla masanın altına ittim. "Neden sordun?" dedim ifadesiz bir yüzle. "Beni mi arıyordun?"

Hershey beni kısık gözlerle süzerek, "Sadece son iki saattir," diye yanıtladı. "Forum'da yoktun."

"Telefonumu öze almıştım," dedim omuz silkerek. Doğruydu. North telefonu dolaba kilitlemeden önce düğmeye basmıştı.

"Pekâlâ, en azından bir mesaj çekmen hoş olabilirdi." Ses tonu sorgunun bittiğini anlatıyordu. "Senin için endişelendim."

Giysi dolabımıza döndüğüm için için yüzümü soktuğum şekli görmedi. Oda arkadaşımın nerede olduğum konusundaki merakının iyiliğimi düşünmekle ilgisi olduğundan şüpheliydim. Daha çok bir şeyleri kaçırdığı için endişelenir gibiydi. Çamur içindeki ayakka-bılarımı çıkarıp temiz bir çift giydim. Islak hırkamı da bir ceketle değiştirdim.

“Özür dilerim,” dedim gardıroptan uzaklaşınca. “Bir dahaki sefere çekerim.” Tutabileceğim bir sözdü çünkü bir daha kütüphanedeydim kısmı yalan olmayacaktı. Eğer annem gibi lise terk olmak istemiyorsam, aklımı başıma toplamalıyım. Küçük mezarlık keşfim yüzünden boşladığım ödevleri bitirmek için ne kadar geç saatlere kadar kalacağımı hesaplamaya başlamıştım bile. “Bir şeyler yemeye hazır mısın?” diye sordum Hershey’ye. Akşam yemeği saat altıda başlıyordu ve on dakika geçmişti bile.

“Keşke bende de sendeki disiplinden biraz olsa,” dedi koridora çıkıp koluma girerken. “Çok çalışıyorsun.” Bu kez Hershey beni görebileceğinden yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Hepta konusunu ne zaman açacak diye bekliyordum; besbelli giriş yapmaya hazırlanıyordu. Gayretimin altını çizerek önemini en aza indirecekti. Ama beklediğimi yapmadı. “Stres seni hırpalamıyor mu?” diye sordu. “Bu baskı, beklentiler. Bahse girerim senin gibi birinin sinir buhranı geçirme ihtimali ikiye katlanıyordur.

Daha önce duyduğum ses aklıma geldi. “Benim gibi biri mi?”

“Bilirsin işte.” Hershey elini salladı. “Fazla başarılı. Stresli tipler.”

“Ben sinir buhranı geçirmek üzere falan değilim,” dedim düz bir sesle. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

“Rory, sakın ol,” dedi minik bir gülümsemeyle, dirseğimi hafifçe sıkarak. “Sana iltifat etmeye çalışıyordum. Sen bir rock yıldızısın. Ben sadece bunun seni zorlayıp zorlamadığını merak ettim.”

“Şimdiye kadar bir şey olmadı,” dedim. Sesim biraz titremişti.

Merdivene ulaştık. Hershey’nin kolundan çıkıp basamaklarda önüne geçtim. Alt kattaki koridor bizimkinden daha kalabalıktı. İkinci sınıf kızları yemek salonuna kadar uzun bir kuyruk oluşturmuştu. Akıntıya kapıldım ve Hershey’yle arama mesafe koymak için adımlarımı sıklaştırdım.

Önümdeki kızlar cep telefonlarından birinde bir video klip izlemek için bir araya toplanmışlardı. Ekranı göremiyordum ama

sesi duyabiliyordum. Hemen tanıdım. Gnosis'in, sesi de yüzü kadar ünlü olan CEO'su Griffin Payne'e aitti.

"Şanslı beta deneklerimiz Gemini Gold'larını önümüzdeki hafta teslim alacaklar," diyordu. "Ve aygıt tam altı hafta sonra resmen satışa çıkacak." Gnosis yeni cep telefonu modelini bir yıldır tanı-tıyordu ama piyasaya çıkış tarihi bugüne dek ilan edilmemişti. Bu durum videoyu açıklıyordu. Gnosis reklama para harcamaz, en yeni ürünlerinin haberlerini yaymak konusunda bunun gibi hızla yayılan videolardan faydalanırdı. "Ve gözleriniz kıskançlıktan yeterince parlamadıysa, işte size Gemini Gold."

Önümdeki kızlar hep bir ağızdan tepki verdi.

"Ah, taptım," dedi kızlardan biri.

Yanındaki kız yüzünü buruşturdu. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Çok ucuz." Omzunun üstünden Gemini Gold'un bir kibrit kutusun-dan daha büyük olmayan görüntüsünü yakaladım.

Üçüncü bir kız, "Amy'ye katılıyorum," dedi. "Ben beğendim."

"Belki de bir mecazdır," dedi uçtaki kız. "Estetik kılığına bü-ründürülmüş sembolizm." Diğer üçü başlarını ona çevirdiler. Kızın kot pantolonu üstünden dökülüyordu ve üstü başı diğerleri kadar derli toplu değildi. Yuvarlak gözlüğü ve garson çocuk modeli saç kesimiyle aşırı ciddilik sınırında kitap kurdu görüntüsüne sahipti. Ama diğerleri ona saygı duyar gibiydi.

Uçtaki kız, "Akademik değerlendirmeyi Nora'ya bırak," dedi ama sesi alaydan çok gıpta doluydu. Theden ve diğer liseler arasındaki farkın bu olduğunu anladım. Burada, sosyal açıdan geçer akçe zekâydı.

"Neyin mecazı?" diye sordu Amy.

"Körü körüne hayranlık," diye yanıtladı Nora. Ciddiyeti bu kez ona yakışmıştı. "Altın buzağı hikâyesinden." Diğerleri ona boş boş baktı. "İncil'deki? Geçen yıl Eski Çağ Edebiyatı'nda Yaratılış'ı okumuştuk."

“Hey, ben Gemini’imdaki mihrapta her zaman tapınabilirim,” dedi Amy uçarı bir tavırla. “Ben Lux’a güvenirim.”³

İlk kız, “Ve son baktığımda, Lux itaatsizlikleri için insanlara bulaşıcı hastalıklar gönderemiyordu,” diye şakıdı. “Öyle değil mi ama?”

Nora’nın buna cevap vermesini, ne demek istediğini açıklamasını istedim çünkü altında çok daha fazlasının olduğunu anlamıştım ama yemek salonuna ulaşmıştık ve kalabalık çift kanatlı kapıdan içeri dolarken, arkada kaldım. Yavaş yavaş ilerlerken, telefonumdan Beck’in neler yaptığını kontrol ettim. Forum haritasına göre şehir merkezindeki Dördüncü Cadde’deki Bartell İlaçları’ndaydı. On bir saniye önce paylaştığı en son statüsü haber akışımın üst sıralarındaydı.

@BeckAmbrose: illa sorman gerekiyor muydu? #evetlutfen
#noelbabagercek

Altında gelen kutusunun ekran fotosu vardı. Biri dışında, bütün mesajları bulanıklaştırmıştı.

@Gnosis: Tebrikler, @BeckAmbrose, yeni Gemini Gold için beta testine katılmaya hak kazandınız! Kabul etmek için “evet”e basın.

“Haydi oradan!” diye mırıldandım. Bir keresinde bir atın Gemini’ına işemesine izin veren (bilerek, bir fotoğraf için) çocuğun yeni modele biz diğerlerinden aylar önce ulaşması bir tür hastalıklı karmasal bir şaka olsa gerekti.

Hemen aradım. İlk çalışta açtı.

“Şu anda acayip kıskanıyorsun,” dedi kibirli bir tavırla.

“Haksızlık bu,” diye dudak büktüm. “Benden, çok daha iyi bir beta deneği olurdu.”

3 Amerika Birleşik Devletleri’nin sloganı olan ve “Tanrı’ya güveniniz” anlamına gelen “In God we trust” sözüne göndermede bulunulmuştur. (ed.n.)

“İmkânsız,” dedi Beck. “Sen fazla taraflısın.” Muhtemelen bu konuda haklıydı.

“Eee, ne zaman alıyorsun?” diye sordum.

“Sanırım önümüzdeki hafta,” dedi. “Önce yüzlerce gizlilik formu imzalamam gerek. Durum biraz Willy Wonka’ca. Bu şey çamaşırimi benim yerime yıkasa bari. Hey, bir dakika.” Boğuk konuşma sesleri duydum. Sonra Beck geri döndü. “Hey, Ro, seni sonra ararım. Grip aşısı için sıradayım ve yaşlı bir herif araya girdi. Ona patronun kim olduğunu göstermem gerek.”

“Sana bol şans,” dedim gülerek.

Hershey’nin, “Aman Tanrım, o adamın bana kötü şeyler yapmasını istiyorum,” dediğini duydum. Hemen arkamdaydı ve ekranında Griffin Payne videosu açıldı. Payne eski bir saat gibi bileğindeki kayışa tutturulmuş olan altın renkli minik aygıtın özelliklerini gösteriyordu.

Yüzümü buruşturarak, “İyy, iğrenç,” dedim. “Baban olacak yaşta!”

Hershey beni geçip yemekhaneye girerken, “Hiç de değil,” dedi.

“Rory!” Rachel yemek sırasından seslendi. Yanındaki Isabel döndü ve eliyle yanlarına gitmemizi işaret etti.

Sırada onlara katılırken, daha önce geldiğim yerdeki yemekhanede hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Beck ve benim yemeğimizi yemekhanede yemememizin nedeni bu olsa gerekti.

Oraya ait hissettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Bir şey sorabilir miyim?”

Kafamı kaldırmadan, “Elbette,” dedim. Hershey’yle odamıza dönmüş, yataklarımızın üstünde ödev yapıyorduk. En azından teoride. Ben tarih kitabına bakarak ismi lâzım değil bir kişinin yüzünün fenerin titreşen ışığında nasıl görüldüğünü düşünüyordum. Hershey de televizyon seyrediyordu.

“Bu öğleden sonra, dekan masamıza gelince, sana geçmişinin seni engellemesine izin vermediğini söyledi. Ne demek istedi?”

Gözlerimi ekranımdan ayırmadan, “Hiç bilmiyorum,” dedim ve yüzümü diğer tarafa çevirmek için, karnımın üstünde döndüm.

Yanımda, yatağın üstünde cep telefonum titreşti. Konuşmayı böldüğü için büyük minnet duyarak telefona uzandım. Bilmediğim bir numaradan bir mesaj gelmişti. Yazılı bir mesaj yoktu; sadece bir ek olduğunu gösteren minik ataç sembolü vardı. Sembolün üstüne dokununca, ekranım bembeyaz oldu. Birkaç saniye sonra ekranda kırmızı bir şey yanıp sönmeye başladı.

Bir pi işareti belirdi ve alt sol köşede durmadan önce, bir süre ekranımda daireler çizerek dönmesini izledim. Onu, küçük kırmızı patlamalarla ortaya çıkıp bir süre ekranda döndükten sonra yan yana dizilip dört yatay çizgi halini alan bir düzine daha Yunan harfi takip etti.

η παρουσία σας ζητείται
 κάτω από την αριστερή πτέρυγα,
 του Αρχαγγέλου σε δέκα.
 Ελάτε μόνοι και κανείς δεν λένε

Adım göründü ve sonra, altındaki Yunanca metin İngilizce'ye dönüştü.

Aurora Aviana Vaughn,
 Bu gece saat on birde Başmelek Mikael'in
 sol kanadının altında bulunmanız istenmektedir.
 Seçim sizin. Yalnız gelin. Kimseye söylemeyin.

Birkaç saniye sonra sözcükler kayboldu ve ekranım karardı. Ekrana dokununca, tekrar gelen mesaj kutuma döndüm. Bilinmeyen göndericiden gelen mesaj beraberindeki ekle birlikte yok olmuştu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Git.

Pekâlâ, böylece karar verilmiş oldu. Ses, bilimin söylediği gibi, deliceydi. Başmeleğin sol kanadıyla kastedilen mezarlıktaki heykel olmalıydı. Gecenin saat on birinde tek başıma bir mezarlığa gidecek değildim. Işıkların söndürülmesinden bir saat sonra. Hele beni kimin davet ettiğini bilmezken.

Git.

Kulaklıklarımı taktım. O çenesini kapatmazsa, ben onu bastırırdım.

Ama zaman ilerledikçe, bocalamaya başladım. Mesajı her kim gönderdiyse, tam adımı biliyordu. Forum sayfamda sadece Rory yazdığı ve babam dahil, kimse bana Aurora diye hitap etmediği için, Forum'daki gizli takipçiler ve yabancılar ihtimal dışı kalıyordu. Yunanca harfler, dilin resmiyeti. Okulla alakalı bir şey olmalıydı. Kampus broşüründe, Theden'da sadece davetle girilebilen kampus grupları olduğunu okumuş ama sadece ailesinde mezun olanların

alındığı sonucuna varmıştım. Gerçi benim ailemde de eski bir öğrenci vardı. Hem sınıfımın tek Hepta'sıydım. Ayrıca mesajda tehditkâr bir şey yoktu. Talep de. Sadece bir ricaydı. *Seçim sizin.*

Lux'ta aramak için cep telefonumu elime aldım ama mesajdaki talimatları hatırlayınca durdum. *Kimseye söyleme.* Telefonumdaki uygulama kimse sayılır mıydı? Mesajı gönderen her kimse, Lux'a danışıp danışmadığımı bilecek değildi ya. Gerçi, mesajı her kim gönderdiyse bir şekilde uzaktan silebilmişti. Belki de bilebilirdi. Belki de bu bir sınavdı.

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Yorulдум," diyerek yatağımın örtülerini açtım. Odadan Hershey'ye bir açıklama yapmadan çıkabilmemin tek yolu, onun uyumasıydı.

"Giyiniksin," dedi.

"Evet, bazen böyle yatarım," dedim ve ışığa uzandım. "İyi geceler."

Hershey, "İyi geceler," diye yanıtladı. Televizyon izlemeye devam etti. Gözlerimi sımsıkı kapayıp bekledim. Yorgun olmalıydı. Dün gece uyuduğu söylenemezdi.

Televizyonun kapanması neredeyse bir asır sürdü. Sonra Hershey dişlerini fırçalamak için banyoya girdi. Cep telefonuma kaçamak bir bakış attım. Onu yirmi dokuz geçiyordu. Çıkmak için otuz dakikadan az zamanım vardı ve nereye gitmem gerektiğinden bile emin değildim. Suyun sesi kesilince, Gemini'imı örtünün altına kaydırıp nefes alıp verişimi derinleştirdim. Birkaç saniye sonra oda tamamen karanlığa gömüldü. Yattığım yerde kulak kesildim. Bir süre sonra Hershey'nin nefesi yavaşladı. Uyumuştı.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yataktan çıktım, botlarımı alıp kapıdan dışarı süzüldüm.

Mezarlığın ferforje demir kapısına saat on elli sekizde vardım. Yine çitin üstünden atlamaya hazırlanmıştım ama şaşkınlık içinde, kapının hafif aralık olduğunu gördüm. Bu işi her kim yönetiyorsa, anahtarı vardı.

Mezarlık ıssız ve karanlıktı. Ayın rehberliğinden yararlanamayacaktım; göz kırpan birkaç sönük yıldız dışında gökyüzü simsiyahtı. Telefonumu cebimden çıkarıp ışığını açtım. Şu anda yapmak isteyeceğim son şey bir mezar taşına takılıp tökezlemek ve bir ölünün mezarına kapaklanmaktır.

Buluşma noktasına yaklaşırken saati kontrol ettim. Ekranımın tepesinde SERVİS YOK kelimeleri yanıp sönüyordu. Nefesim kesilir gibi oldu. Ne yapıyordum? Okuldaki ilk ders günümün gecesinde, yatma saatini bir saat geçmişti ve ben bir kez daha mezarlığa gelmiş şifreli ve isimsiz bir davete icabet ediyordum. Kafamı kaldırıp meleğe bakarak kendimi onu incelemeye zorladım. Onu ilk gördüğümde eliyle çıkışı işaret ettiğini düşünmüştüm ama bu kez gökyüzünü işaret ettiğini gördüm. Neden bu kadar kızgın görünüyordu? Meleklerin şey gibi görünmesi gerekmez miydi... melek gibi?

“Aurora Aviana Vaughn,” dedi bir ses karanlığın içinden. Ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu. Bu yapay ve metalik tınlı bir sestti ama bir erkeğe ait olduğu açıktı. Konuşan her kimse, bir ses değiştirme uygulaması kullanıyordu.

Sesin sahibiyile karşılaşmaya hazırlanırken, kendimi sükûnetimi korumaya zorlayarak ağır ağır döndüm. Ses en az on metre uzaktan geldiği için, hâlâ koşarak uzaklaşma şansım vardı. Ama karşımdaki karaltı başlıklı ve tepeden tırnağa simsiyah bir cüppe içindeydi. Cüppenin yüzüne kadar sarkan başlığı hem suretini hem de mikrofon olarak kullandığı telefonu gizliyordu ve bana yaklaşırken, kumaş yeri süpürüyordu. Uzun kadife bir eldivenle kaplı elinde, aynı kumaştan yapılma bir göz bandı tutuyordu. *Gözlerimi bağlamasına izin vermemi mi bekliyordu yani? Kafayı mı yemişti?*

Konuşurken biraz titreşen bir sesle, “Davetimizi kabul etmek istiyorsan, bunu takmak zorundasın,” dedi. Öne doğru bir adım atınca, cüppesinin altından beyaz bir spor ayakkabının burnu göründü. Bunu o da görmüştü, saklamak için ayağını geri çekerken tökezledi ve kendi kendine homurdandı. Kıkırdamamak için kendimi

zor tuttum; korkum geçmişti. Karşımdaki Azrail değildi. Kostüm giymiş, ses değiştirme uygulaması kullanan bir çocuktü sadece. Ve büyük olasılıkla bütün bu senaryo, düşündüğüm gibi, bir kulübün şaka olsun diye anlamsız şeyler yaptırma ritüelinin bir parçasıydı.

“Tamam,” dedim ve gözlerimi bağlayabilmesi için arkamı döndüm. Kadife yumuşacıktı ve silhat esansı kokuyordu.

“Ağzını aç,” diye talimat verdi.

“Neden?” diye sormaya çalıştım ama önce kadifenin dudaklarım dokunduğunu, sonra dilimdeki kiraz tadını hissettim. Ağzıma bir şey sokmuştu. Kare biçiminde incecik bir plastik gibi gelmişti ama dişlerimle dışarı itmeye çalışırken, bir anda çözölüverdi. “O da neydi?” diye sormaya çalıştım ama sözcükler bir türlü ağzımdan çıkamadı. Saniyeler içinde, dünyam karardı.

Kendime geldiğim anda bütün vücudum gerildi. Başından beri uyanıkmışım gibi dik oturuyordum ama popom sert bir şeyin üstündeydi. Kısa süre sonra yuvarlak ve kocaman bir arenanın taş basamakları olduğunu fark ettim. Bana tarih kitabımdaki Herodes Atticus Odeon’unu anımsattı. Ne kadar baygın kalmıştım? Bildiğim kadarıyla, kampus yakınında bu büyüklükte bir arena yoktu. Nerede olduğumu anlamaya çalışarak derin bir nefes aldım ve gece bu kadar ılıkken, göğsümdeki havanın bu kadar soğuk olmasına şaşırdım. Başımın üstünde bir ağırlık hissedip elimi uzattım. Beni bayıltan kişinin giydiğine benzeyen kadife bir cüppenin başlığıydı. Kumaş parmak uçlarıma kadar iniyor ve etekleri yerde birikiyordu.

Aynı anda ortadaki sahnenin etrafında U biçiminde sıralanmış bir meşale halkası, sadece en alt basamaklara ulaşan bir ışık saçarak alev aldı. Burası gerçekten çok büyüktü. Kafamı kaldırıp göğë baktım ama gökyüzü yoktu. Sadece sonsuz bir boşluğu anımsatan bir karanlık görebildim.

Sol tarafıma bakınca, basamaklara dağılmış benim gibi cüppeli başka karaltılar olduğunu gördüm. Sağ tarafımda beş kişi daha vardı.

Kıpırdamadan oturuyorlardı ama onların başları da benim gibi, bir o yana, bir bu yana dönüyor ve devasa salonu tarıyordu. Gürültülü bir gong sesinin taşlarda çınlamasıyla yerimden sıçradım. Sesin nereden geldiğini anlamak imkânsızdı ama metalik çınlamasıyla bütün arenayı doldurmuştu. Gong tekrar çaldı ve aşağıda kıpırtılar gördüm. Arenanın en alt basamaklarından ortadaki sahneye ilerleyen karaltılar vardı. Cüppeliydiler ama cüppelerin başlıkları yerine, bir tür başlık takmışlardı. Omuzlarına yerleştirdikleri detaylı alçı mekânizmalar, tıpkı Liam'ın tarif ettiği Maskeli Balo'da takılan maskeler gibi, gerçek kürk, kuş tüyü ve deriyle süslenmişti.

Ciğerlerimin soğuk hava ve rahatlamayla dolduğunu hissettim. Okulun maskelerini taktıklarına göre bu insanlar deli katiller olmazdı. Düşündüğüm gibi, Theden'la bağlantılıydılar ve bu da emin ellerde olduğumu gösterirdi. Nabzımın yavaşladığını hissederken, karaltıların tuhaf ve sessiz bir dans eder gibi, sahnenin etrafında dolaşmalarını izledim. Sonra bir ses duydum. Kulağa kadın sesi gibi geliyordu ama tıpkı karşıma çıkan ilk cüppelininki gibi, o da değiştirilmişti. Ses, arkamda ve üstümde duran hoparlörlerden geliyor ve duvarlarda yankılanıyordu.

"Hepsi emrinizde," diye açıkladı ses. "Gelip, karşınızda oynamak için." Hayvan maskeli figürler, çalışılmış bir koreografiyle eş zamanlı olarak dizlerinin üstüne inerken, iki kişi daha onlara katıldı. Yüzlerinde keskin hatları ve boş gözleriyle eski Yunan heykellerine benzeyen, biri dişi, biri erkek insan maskesi vardı. Daha iyi görebilmek için öne eğilirken, bu sefer daha derin ve daha ürkütücü bir başka ses konuştu.

Gong üçüncü kez çalıp bir karaltı daha ortaya çıkarken, daha derinden gelen bir ses gürledi. "Öyle görünüyor ki hepsi onların değil." Son gelenin üstünde de diğerlerinininkiyle aynı siyah cüppe vardı ama maskesi onlarınkinin iki katı büyüklükte ve beş kat daha ürkütücüydü. Dikkat çekecek kadar gerçek görünen kat kat pullarıyla dev bir yılan başıydı. "Onları aşağıda tutacak şekilde yaratılmış gıpta

dolu emirler.” Bu sözler bir oyundan mıydı? Yılanın söyleme biçimi bana öyle olabileceğini düşündürdü.

Yılan sahnenin ortasındaki bir platforma ilerlerken, erkek ve kadın figürleri hareketsiz yüzlerini saygıyla eğdiler. Yılan platforma ulaşınca kollarını iki yana açtı ve cüppesi bir ejderhanın kanatları gibi dalgalandı. “Hoş geldiniz,” dedi bizlere bakarak. “Geldiğiniz için çok memnunuz.” Ses gerçekten yılan maskesinin arkasındaki kişiye mi aitti yoksa sadece öyle olduğuna inanmamız mı isteniyordu, merak ettim. Ses konuşurken, eski bir müzik kutusundaki bir balerin gibi yavaş yavaş hareket ediyordu. Maskenin arka tarafı darbesini indirmeye hazırlanan bir kobranın şişkin boynu gibi iki yana genişliyor, bir ejderhanın engebeli kuyruğunu anımsatan bir kıvrımla taşıyıcının sırtından yere kadar iniyordu. Sivri uçlu pullarının her biri yaldızla kaplanmış, kat kat dokulu alçıdan oluşan tasarımın ne kadar karmaşık olduğunu bu mesafeden bile görebiliyordum.

“Bu akşam davet almasına rağmen kabul etmeye korkan ya da gözü kör olanlar da var. Sizler belki de nedenini ya da nasıldığını bilmeden bize katılmaya çağrıldıklarınızı hissedenlersiniz. Yunanlar buna *nous* derler. Önsezi. Çok az insan buna sahiptir. Burada olmanız, sizde olduğunu gösteriyor.” Koltuğumda kıpırdandım. Beni buraya getiren önsezi değil, Şüphe’ydi. Artık titreşen loş ışığa alışan gözlerim çemberi hızla tarayıp basamaklarda oturan karaltıları saydı. On dört kişiydiler. İçim gıptayla oldu. Ben kafamın içindeki bir hayal ürünü tarafından azarlanırken, onlar buraya çağrıldıklarını hissetmişlerdi.

“Şimdi vermeniz gereken bir karar daha var,” dedi sahnedeki karaltı. “Daha fazlasını öğrenmek için daveti kabul ettiğinize göre, her ne kadar gerçeğin bir süre daha karanlıkta kalması gerekse de, size şu kadarını söyleyebiliriz: Yetenekli zihinlerin kutsal ittifakına kabul edilmek için değerlendiriliyorsunuz. Önümüzdeki birkaç hafta bir sınav olacak.”

Kalbim yine deli gibi çarpıyordu. Bu kez korku yerine heyecandan. Maskeler, meşaleler, eski çağ konuşmaları. Bu kahrolası Beta⁴ toplantısı değildi. Bu sahiden bir gizli topluluktu.

Sahnedeki karaltılar ayağa kalkarken, ses bir kez daha duraksadı. İki insan figürü yılanın iki yanındaki yerlerini alırken, diğer hayvanlar basamakları tırmanmaya başladı. Aslan maskesi içindeki karaltı tam altımda duruyordu ve boyalı bir ağla kaplı gözlerini bana dikmişti.

Boğuk ses, "Seçme zamanı geldi," dedi Aslan gözleri bana dikili bir halde, tam altımdaki basamakta durdu ve eldivenli ellerini bana uzattı. İki avucunda büyük boy birer oyun kâğıdı tutuyordu. Ses, "Adaylığınızı sürdürmek istiyorsanız sağdaki kartı alın," diye gürledi. "Ve bundan hiç kimseye bahsetmeyin. Zamanı gelince, bizden haber alacaksınız." Daha iyi görebilmek için öne eğildim. Boyalı mini tuval şeklindeki kartın üstündeki resim soluk ama son derece zarifti. Resmin ortasında, yemyeşil bir çelenkle çevrelenmiş bir halde Dünya'nın üstünde, havada asılı duran çıplak kadın iki yana uzattığı ellerinde bir şeyler tutuyordu. Altında, yukarı doğru bakan yüzleri sahnede gördüğüm maskelerle çarpıcı bir benzerlik taşıyan çeşitli hayvan yaratıklar vardı. Ses konuşmasını sürdürdü. "Diğer yandan, değerlendirme sürecine devam etmemeyi tercih ediyorsanız, sol taraftaki kartı seçin. Tek bir soru bile sorulmayacak." Gözlerim aslanın diğer eline kaydı. Bu kartta görülecek daha az şey vardı. Kuş tüylü bir şapka takmış delikanlı, resimdeki tek figürdü. Omzunda çuvalı, yumruğunun arasında dikenli beyaz gülüyle bir tür ortaçağ satıcına benziyordu.

Kime hizmet edeceğine bugün karar ver.

Sesi duyunca, ilk kez tadım kaçmadı. Aksine biraz olsun neşelendim. Yılanın sözleri içimde bir şeyi canlandırmıştı. Bu insanların olduğumu düşündüğü kişi olmak istiyordum.

4 Birleşik Devletler'de dördüncü ile on ikinci sınıflar arasındaki öğrencilerin katılabileceği bir kulüp. (ed.n.)

Adaylar tercihlerini değerlendirirken, arena sessizliğe büründü. Gözlerini göremesem de, yılanın beni izlediğini hissedebiliyordum. “Acele etmeyin,” dedi. Ama benim zamana ihtiyacım yoktu. Sağdaki karta uzandım.

Yılan başını hafifçe sallayarak sol elini hızla geri çekti ve kart cüppelerinin katları arasında kayboldu. Sağdaki eliyle dirseğimi tuttu ve beni yüzüm ondan uzağa bakacak şekilde çevirdi. Sonra parmak uçlarıyla dudaklarıma dokundu. Ağzımı açtım ve daha önceki ince şeridi yine ağzımda hissettim. “Gireceğini biliyordum,” diye fısıldadı aslan. Bu sefer ses değiştirme uygulamasını kullanmadığı için, onu hemen tanıdım. Liam’dı.

Bir anda aklım başıma geldi. *Liam!* Aslan Liam’dı. Bana çok büyük bir keşif gibi gelmişti ama aslında kimliğini bilerek ele vermişti. Bilmemi istemişti.

Odama dönmüştüm ve ayaklarımda botlarımda, yatağымda oturuyordum. Cüppe gitmişti ama sert oyun kartı hâlâ elimdeydi. Gözlerim Hershey’nin yatağına çevrildi. Boştu. Yine mi gizlice çıkmıştı yoksa o da mı arenadaydı?

Elimdeki karta baktım. Karanlıkta pek seçilmiyordu. Hiç gürültü çıkarmadan, botlarımı çıkarıp yatağıma kıvrıldım ve annemin bataniyesini bir çadır gibi üstüme çektim. Kapının kilidinin açıldığını duyarsam, uyuyor numarası yapacaktım.

Gemini’ımı karta tuttum. Liam’ın bana daha önce uzattığı iki kartın aksine bu kartın üzerinde resim yoktu. Parlak siyah mürekkeple basılmış Z harfinin altında otuz iki yazıyordu. Mezuniyet yılım. Parmaklarımı mürekkebin üstünde dolaştırırken kalbim hızla çarpıyordu. Sembol ve sayı farklıydı ama desen annemin gümüş kolyesindekinin aynısıydı.

Yoksa o da mı topluluğa girmişti?

Gosearch’te, “Theden’da gizli topluluk” aramam sonuç vermedi. İmkânsız görünüyordu ama kelimelerin yan yana gelmiş haliyle

tek bir sonuç bile çıkmamıştı. “Theden eski ittifak” sözcüklerini denedim ama yine bir şey çıkmadı. Theden referansını kaldırıncı, milyonlarca sonuç döküldü. Illuminati, Hür Masonlar ve Yale’deki Kurukafa ve Kemikler hakkında komplo teorilerine ayrılmış sayfalar, eski üyelerin gayriresmi listeleri, hatta Forum’daki hayran sayfaları. Ama aramamı daralttığım anda elde kalan sıfırdı. Bu “kutsal ittifak” her neyse, kesinlikle şebeke dışıydı. Kendimi gülümserken buldum. Gerçek bir gizli topluluk. Çok havalı değil miydi?

Beck’e mesaj yazmaya başladım ama sonra hemen sildim. Evet, mesajlarımı görmeleri pek olası değildi ama yine de risk almak istemiyordum.

Karanlıkta belki uğur getirir diye kolyemi avucumun içinde sımsıkı tutarak, “Lütfen girebileyim,” diye fısıldadım. Sonra gözlerimi sıkıca kapayıp uyumaya çalıştım. Gevşeyemeyecek kadar gergin olduğum için aklımdan Fibonacci dizisinin sayılarını geçirmeye başladım. En sevdiğim uyuma numaramdı. Koyun saymanın matematiği seven inek versiyonu. Senelerdir yorgun olmama rağmen zihnimin şalterini indirmedeğim zamanlarda, bunu yapardım: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987, 1.597... bir noktada beynim pes etti ve uyuyakaldım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hershey'nin geldiğini duymamıştım ama ertesi sabah uyandığımda yatağındaydı. Duştan çıktığımda hâlâ derin uykuda olduğu için, kahvaltıya yalnız gittim. İçeri girdiğimde, Liam waffle standının başındaydı. Beni görmezden geldi ama gördüğü her halinden belliydi.

Yanına gidip oyuklu seramik plakalara kepçeyle karışım dökmeye başlayınca, rahat bir tavırla, "Günaydın," dedi.

"Bir sürü sorum var."

Dumanı tüten waffle'ına tereyağı sürerken alçak sesle, "Hepsi yanıtlanacak," dedi. "Girersen."

"Gireceğimi bildiğini söylediğini sanıyordum. Şimdi giremeye-bileceğimi mi söylüyorsun?"

"Değerlendirilmen gerektiğini söylüyorum," diye yanıtladı. "Bütün adaylar gibi. Ve konsey seni inceleyene dek..."

"Konsey mi?"

Liam yüzünü buruşturdu. "Bunu duyduğunu unut. Dinle Rory, heyecan verici ve kafa karıştırıcı olduğunu, aynı zamanda hazmedilecek çok şey olduğunu biliyorum. Bir yıl önce ben de senin yerindeydim. Nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Ama sürece saygı duymak zorundasın. Yeminlerimi çiğneyemem."

"Bana en azından nasıl seçildiğimi söyleyebilir misin? Hepta olduğum için mi?"

“Tek sebep bu değil,” diye yanıtladı Liam. “Ama Zeta’yı alma nedenin o.”

“Kartın üstündeki Z’den mi bahsediyorsun?”

Liam başını evet der gibi salladı. Bizi duyabilecek kimsenin olmadığından emin olmak için arkamıza bakarak, “Her adaya Yunanca bir harf verilir,” dedi. “Zeta’nın sayısal karşılığı yedi oluğu için her zaman bir Hepta’ya verirler.” Akçaağaç şurubu şişesine uzanırken, “Eğer girersen, topluluktaki adın bu olacak,” diye açıkladı. “Harf ve mezuniyet senen. Üye listesinin anonimliği böyle sağlanıyor.” Alfabeyi annemin kolyesindekinin hangi harf olduğunu bilecek kadar iyi tanıımıyordum ama öğrenmem kolay olacaktı.

“Senin ne?” diye sordum.

Yüzü asıldı. “Bak, Rory, seninle bunu konuşamam. Gereğinden fazla şey anlattım zaten.”

“Bu kadar gizliliğe gerçekten gerek var mı?” diye sızlandım. “Ya dün gece soldaki kartı seçenler? Örgütün varlığından haberdarlar ve kendilerine saklamak gibi bir mecburiyetleri yok.”

“Seçenler değil, seçen,” diye düzeltti. “Sadece bir kişi.” Başıyla iki masa uzakta oturan bir çocuğu işaret etti. Onu bilgisayar dersinden tanıyordum. Sesini yükseltmeden, “Dillerinize yerleştirdiğimiz şeritlere ZIP diyoruz,” diye açıkladı. “Beyinde bir şeylerin hatırlanmasına izin veren bir enzimi engelliyor. Sana daha güçlü bir ikinci doz verseydik, lahitle ilgili hiçbir şey hatırlamazdın.”

“Ona bundan mı verildi?” dedim çocuğu izleyerek. Yarı uyku-daymış gibi, boş bakışlarla ağzına bir kaşık yulaf götürdü.

Liam’ın dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Minik bir doz Rohypnol’la birlikte.”

“Onu uyuşturdunuz mu yani?”

Liam gözlerini devirdi. “Öyle denemez. Reçeteli türden ve geride sadece bir rüya gördüğünü düşündürecek, bölük pörçük anılar bırakacak dozda.” Liam yeni bir kısa mesajla aydınlanmış Gemini’ini

çıkardı. "Gitmeliyim," dedi. "Sonra konuşuruz. Ama bu konuda değil," diye uyardı. "Ciddiyim, Rory. Daha fazla soru sorma."

"Pekâlâ," dedim. "Ama en azından Hershey'nin de olup olmadığı söyler misin? Son sorum bu, söz veriyorum."

"Hershey mi?" Manidar bir kahkaha attı. "Hayır. Hershey kesinlikle orada değildi."

Liam yanımdan ayrılırken, "Sormam bile çok saçmaymış gibi davranıyorsun," diye homurdandım.

Arkasına bakmadı. "Çünkü saçmaydı."

O hafta kendime sınavlar son bulana dek bağlı kalma sözü verdiğim bir rutin geliştirdim. Her gün, son dersimin ardından kendime bir vanilyalı cappuccino almak için yemek salonundaki kahve standına uğradıktan sonra, ödev yapmak için doğrudan kütüphaneye gidiyordum. Bu rutin geri kalmamı engellediği gibi, beni her gün saat dörtte, canım matcha latte çekip bir koşu şehre inme fikri uyanınca North'u görmek için Paradiso'ya dönmekten de alıkoyuyordu. Kendi kendime, *North'u görmeye gitmeyeceğim ki*, diyordum. *Büyük olasılıkla işte bile değildir*. Ama her gün kendime işte olacağını hatırlatıyor ve gitmemeye karar veriyordum. Theden'da başarılı olmak istiyorsam, konsantrasyonumu korumaya mecburdum. Dikkatimin, özellikle de akademik başarıya neden bu kadar önem verdiğimi asla anlayamayacak bir kasabalı tarafından dağıtılmasına izin veremezdim.

Görünüşe bakılırsa beynim mesajı alamamıştı. Daha o sabah simülasyon dersinde dikkat dağınıklığının neden olacağı tehlikeleri konuşmuştuk ve ben kendimi North'un kolları dışında başka yerlerde de dövmeleri olup olmadığını merak ederken bulmuştum.

Mükemmel.

Neyse ki en azından Şüphe nihayet çenesini kapatmıştı. Pazar-tesi akşamından beri onu hiç duymamıştım. Ayrıca örgütten de ses çıkmamıştı. "Değerlendirme" dedikleri her neyse, henüz başlamamış olmalıydı. Böylesi daha iyiydi çünkü şimdi bile doğru düzgün uyu-

yamıyordum. Ders arasındaki bütün boşlukları doldurmaya yetecek kadar ödevimiz olmasına rağmen, ilk hafta katılmamızın “şiddetle tavsiye edildiği” bir sürü kampus içi faaliyet vardı. Çarşamba, birinci sınıfların kamp ateşi yakıp *marshmallow* pişirme günüydü. Perşembe günü, ilk spor takımı motivasyon toplantısı yapılmıştı ve bu öğleden sonra da okul içi sporlara kayıt yapılacaktı. İlk ikisine gitmiştim ama sonuncuyu pas geçecektim. Katılımla sorunum yoktu ama düzenli olarak softbol ya da frizbi oynama fikri gözlerimi kendi ellerimle oyma isteği duymama neden oluyordu.

Öğle yemeğinden sonra tepsilerimizi kaldırırken Hershey, “Bu akşam Tayland yemeği yemeliyiz,” dedi. Yine Isabel ve Rachel’la birlikteydik. Dördümüz her yemekte birlikte oturmaya ve ortak salonda birlikte takılmaya başlamıştık. Izzy kendisiyle alay edebilen zeki bir kızdı ve kilolarıyla boğuşuyordu. Rachel korkusuz ve komikti ve her konuda görüş sahibiydi. İkisini de çok seviyordum. Ama banka hesapları Hershey’nin âlemine uygundu ve benimkinin öyle olmadığı kesindi. Spor takımının moral toplantısından sonra pizza yemeye çıkmış, salı akşamı da Hint yemeği ısmarlamıştık. Her iki seferde de siparişi Hershey vermişti –saçmalık derecesinde pahalı beyaz trüf mantarlı pizza ve 24 karat dosa⁵– ve faturayı aramızda paylaşmıştık. Bu gidişe çok fazla dayanamayacağımı bilmek için Lux’a danışmama gerek yoktu.

“Leziz,” dedi Isabel. “Ben varım.”

“Ben de,” dedi Rachel neşeyle.

Hershey tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Elbette,” dedim iç geçirmemek için kendimi zor tutarak. Hershey’den benim payımı ödemesini isteyebileceğimi biliyordum; yemek ısmarladığımız akşam teklif etmişti ama bunu yapmasını istemiyordum. Kendi kendime bunun ona haksızlık olacağını hatırlattım

ama aslında, diğer kızlara ne kadar farklı olduğumu hatırlatmak istemiyordum. Farklıdan kastım, zengin olmamamdı.

Bütün öğrencilerini ücretsiz okutan bir okulda okumak ama sosyoekonomik açıdan azınlıkta kalmak tuhaf bir şeydi. Theden'dakilerin neredeyse tamamı varlıklıydı. Ve sadece "annem ve babam avukat ya da doktor" tarzında bir varlıktan bahsetmiyorum. Sınıf arkadaşlarımdan ciddi parası vardı; nesiller öncesinden gelen ve emanet fonlarında on sekiz yaşına gelmelerini bekleyen türden. Okula alınmalarını paralarının sağladığını var saymak cazip geliyordu; sonuçta Hershey'nin kendisiyle ilgili düşüncesi de buydu. Ta ki konuşmalarını duyana kadar. İnsanı ürkütecek cinsten, sıradışı bir zekâya sahiptiler. O gün öğleden sonra odaya döndüğümde Hershey henüz yoktu. Çantamı bırakıp dışarı çıktım. Kaldırıma masalar yerleştirilmişti ve çimenlerin üstündeki hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Okul tişörtleri giymiş çocuklar katılım kâğıtlarıyla birlikte şeker dağıtıyorlardı.

Hengâmeden uzak durmaya özen göstererek telefonumu çıkardım ve avludan, antrenman sahalarına doğru yürüdüm. Kahvaltıdan beri haber akışına bakmamış ve çok şeyden habersiz kalmıştım. Pasifik Standart Saati'yle 13.53'te Beck, Ballard Köprüsü'nün altından geçen bir teknenin çerçeveli fotoğrafının yanında poz verdiği bir selfie'sini paylaşmış ve yanına, *Kendimi bir sanat galerisinde sandım ama belli ki değilmişim*, notunu düşmüştü. Yorum tuşuna basıp, *Ah, dolabım için mükemmel olurdu*, yazdım.

Beck hemen cevap vermeyince aşağı doğru inip statüleri kontrol etmeyi sürdürdüm. Ta ki hava bir anda soğuyup ekranımdaki parlaklık kaybolana kadar. Başımı kaldırınca, üstümün pas rengi bir tenteye kaplı olduğumu gördüm. Ormana girmiştim. Dikkatimi verince, birbirine sürtünen yaprakların hışırtısını, uzakta çağlayan nehri ve iyice kulak kesilince okul bahçesindeki sınıf arkadaşlarımı duymaya başladım. Haber akışından en yeni çalma listeme geçtim ve yaprakların hışırtısını duymaya devam etmek için oynat tuşuna basmadan önce sesi iyice kıstım.

Mezarlığa girmek yerine çit boyunca, polo sahalarına ve takımın atlarının durduğu ahıra ilerledim. Kız çim hokeyi takımı antrenman sahasında hücum antrenmanı yapıyordu, izlemek için bayıra oturdum. Topun bir sopadan diğerine geçişini gözlerimi hiç ayırmadan izlersem, North'u nerdeyse hiç düşünmeden durabilirdim.

Hücumun sonunda düdük çaldığı anda, Gemini'im titreşti. Güneş öğleden sonranın sıcaklığını da yanına katarak ufka doğru alçalmaya başlamıştı. Birazdan hava kararacaktı.

@HersheyClements: n'apıyorsun?

ÇH hücum antrenmanı izliyorum, diye yazdım. *Senden uzak durmaya ve North'u düşünmemeye çalışıyorum* kısmını atladım.

@HersheyClements: kıçını kaldır ve gel. Yemek saati. Xo.

Kapıdan adımımı attığım anda, "Altmış saniye içinde çıkıyoruz," diye duyurdu. "Erken yememiz gerek çünkü Izzy yatmadan önce yediklerini sindirmek istiyor." Maskeli Balo için kıyafet provamız ertesi gündü ve Izzy daha küçük bir bedene sığabilmek için bütün hafta diyet yapmıştı. Lux'a göre tavsiye edilen kilosuna ulaşmak için üç kilo daha vermesi gerekiyordu ve bu bana göre delilikten başka bir şey değildi. Izzy şişman değil, yuvarlak hatlıydı ve beli incekti. Ertesi gününkü provalar için benim de kendime göre kaygılarım vardı. Tahta gibi memelerim, kısa bacaklarım ve cetvele benzeyen vücudum yüzünden gece kıyafetleri içinde iyi görünen kızlardan değildim. Önceki yılın okula hoş geldiniz balosunda beni neredeyse dördüncü sınıfmış gibi giyinen bir öğrenci sanıyorlardı.

Hershey'nin yanından geçip odaya girerken, "Şehir merkezinde buluşuruz," dedim. "Önce duş alacağım."

Bütün akşamı mahvetmişim gibi iç geçirdi.

"Izzy'nin provası sabah dokuzda," dedi. "Ve bu da şişkinliğinin geçmesi için gereken on iki saati doldurabilmesi için yemeği saat sekiz kırk beşte bitirmemiz gerektiği anlamına gelir."

"Pekâlâ, iğrenç hissediyor ve duş almak istiyoruz," dedim. "Yani istersen beni bekleyebilirsiniz ya da sizinle orada buluşuruz." Beklemeyeceğini biliyordum.

"Her neyse," dedi Gemini'ımı elimden kaparken. "Drake Cad-desi'ndeki Thaiphoon." Tedirgin edici bir hızla restoranı planlayıcıma ekleyip konumu haritama girdi. "Al bakalım." Telefonu bana geri uzatıp kalçasını sallayarak çıktı.

Konum statümü özele aldıktan sonra, hızlı bir duş alıp üvey annemin hoşça kal hediyesi yarı-pahalı kot pantolonumu ve Seattle'daki favori ucuzcu dükkânımda bulduğum ipekli tişörtü giydim. Tişörtün yakası biraz fazla oyuk olduğu için, öne her eğilişimde seksi olmadığı konusunda herkesin hemfikir olacağı sutyenimi sergilememek için annemin kolyesini daha uzun bir zincire geçirdim. Hershey'nin kapüşonlu bir sweatshirt'ü blazer yerine giydiğini gördüğüm için, benimkilerden birinin kollarını kıvrıp önünü açık bırakarak ve kapişonu içeri saklayarak ben de aynısını denedim. Yirmi dakika ve Hershey'den iki sabırsız mesaj sonrasında, kapıdan çıkmaya hazırdım. Güneş dağların arkasında çoktan alçaldığı için bu kez şehrin içinden geçen yolu kullanmaya karar verdim ve şehir merkezinin batı ucuna kestirme inen Akademi Yolu'na sapmadan önce heybetli bahçe kapısından geçtim.

Restoran, Café Paradiso'nun bir blok kuzeyinde kaldığı için, arkasında kalan sapa bir ara sokağı kullanmakta ısrar etmediğim sürece kafenin önünden geçmek zorundaydım. Kafenin açık duran kapısına yaklaşırken, göğsümün içinde kelekler uçuşuyordu. Kendi kendime "Saçmalıyorsun," diye söylendim. Yine de bir mesaja dalmışım gibi yaparak kafenin önünden geçerken başımı eğik tuttum. Aslında yaptığım, not sayfama üst üste *saçmalıyorsun saçmalıyorsun saçmalıyorsun* yazmaktı.

“Selam.”

Ağzımdaki sakızı yutmam yetmezmiş gibi, olmayan bir şeye takılıp tökezledim. Gemini’im kaldırıma düşüp lastik köşesi üstünde sekerken, North beni dirseğimden yakaladı. Sakızım kaldırıma yapışmıştı. “Biraz yavaş ol kapüşonlu,” dedi. Cep telefonumu almak için yere eğildi. Ekranıma baktığını görünce yanaklarım kızardı. “Bence çok şirinsin daha uygun düşerdi,” dedi telefonu bana uzatırken. Kalıp sabun ve Earl Grey gibi kokuyordu. “Çok hoş bir *sweatshirt*.”

“Yemeğe gidiyorum,” deyiverdim. Gözkapaklarım bir objektif kapağı gibi hızla inip kalkıyordu. Çıt, çıt, çıt, çıt. Koku, yakınlık, bütün bunlar hiç yoktan karşıma çıkıvermişti. Toparlanmam birkaç saniye sürecekti. Ellerimi ceplerime sokup rahat görünmeye çalıştım. “Thaiphoon’a.” Bana inanmayacakmış gibi, biraz ötedeki tabelayı işaret ettim. “Ben...” Arkasından gelecek kelimeler “gitsem iyi olur”du ama göz göze gelince, gırtlığımda bir yerde takılıp kaldı. İşte oradaydı. O tanıdıklık duygusu. Onu şu andakinden daha iyi tanıyormuşum hissi.

“Şu anda gerçekten fahiş fiyatlı, küçük porsiyonlu vegan Tayland yemeği yemek istiyor musun?” diye sordu.

“Daha iyi bir fikrin olduğunu hissediyorum,” dedim alaycı bir tavırla. Gülümsedi.

“Var. Normal fiyatlı, kocaman, tamamen Amerikan bir köfteli sandviç.”

“Bunu matcha içen ve tatlandırıcı kullanan oğlan mı söylüyor?”

“Evet,” diye yanıtladı. “Ve yüzündeki o şüpheli bakış yüzünden, teklifimi kabul etmen zorunlu hale geldi.” Gemini’imi elimden aldı. “Şifren ne?” diye sordu.

“Sana şifremi söyleyecek değilim!”

“Pekâlâ. O zaman kendin gir.” Telefonu bana geri uzattı.

Rakamları tuşlarken, “Peki bunu neden yapıyorum?” diye sordum.

“Gerekli önlemler,” dedi telefonu geri alırken. “Forum takipçilerinin tamamının Theden’in en iyi saklanan sırrını öğrenmesine

izin veremeyiz. Giovanni fiyatlarını artırabilir.” Şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. “Telefonun özel konumda.”

“Bunun nesi bu kadar şaşırtıcı?”

“Çünkü sen bir Forum kızıydın,” diye yanıtladı. “Platformun bütün amacı pek önemli hayatının sürekli aktarımını kolaylaştırmak. Her an nerede olduğunu bilmezlerse, takipçilerin ne düşünür? Nasıl bağlantıda kalırsın?”

Yüzümü buruşturdum. “Her zaman bu kadar küçümseyici misin?”

“Evet.” Gemini’ımı geri verdi. “Neden özele aldın?”

“Oda arkadaşım rahat nefes aldırıyor. Dizüstü bilgisayarın neden dev gibi?” Postacı çantasını işaret ettim. Bilgisayarı çok büyük olduğu için kapanmıyordu.

“Antika,” dedi. “Aslında ben de birkaç blok aşağıdaki bir tamirciye gidiyordum. Önce oraya uğrasak, sonra da sandviçlerimizi alsak, olur mu?”

Hershey’ye mesaj yazmaya başlamıştım bile. *İyi hissetmiyorum :(Yemek yemesem iyi olacak.*

North başıyla ekranımı işaret ederek, “Oda arkadaşın mı?” dedi. Başımla onayladım.

“Tanıştığımız gün yanımda olan kız,” dedim ve Gemini’ımı arka cebime atmadan önce titreşim düğmesini başlayacak olan mesaj yağmurundan popomu korumak için kapadım.

“Onu hatırlıyorum. Unutulması biraz zor biri.” North çantasının omuz askısını düzeltmekle meşgul olduğu ve diğer tarafa dönük olduğu için yüzünü göremedim. “Gitsek iyi olur,” dedi. “Dükkân yedide kapanıyor.”

Bir anda durumu kavrayarak başımı salladım. Hatırda kalmak bana göre değildi. Ben arka plana karışıp kaybolan, kolayca unutulan kızdım.

Tamirci bir ara sokaktaydı ve girişi alelâde tuğla bir duvarın arkasında kalıyordu. Beklediğim süslü püslü elektronik mağazası

olmadığı kesindi. İçerisi modası geçmiş aygıtlar, aletler ve satılık gibi görünen ama fiyat etiketi olmayan rastgele takılarla doluydu.

Tezgâhın arkasındaki kız kafasını elindeki Gemini'dan kaldırıp, "Selam, NP," dedi. Benim yaşımda, belki benden biraz daha gençti, küt kesimli, kâküllü pespembe saçları ve düğme burnundaki platin hızmayla şirin görünüyordu.

"Noelle, bu Rory," dedi North. "Akademi'den. Rory, bu Noelle. Burası büyükbabasının."

"Merhaba," dedim.

"Vay canına, demek Theden'dasın," dedi Noelle. "Çok havalı. Ben de başvurumu yeni yaptım. Verebileceğin ipucu var mı?"

"Hâlâ beni almalarının şaşkınlığını yaşıyorum," diye itiraf ettim. İnsanlar hep böyle söylediği için, "Senin de gireceğinden eminim," dedim ama aslında psikolojik değerlendirmesini yapacak olan kişinin saçlarını pembeye boyatma ve burnunda delikler açma kararından bir sonuç çıkaracağını düşünüyordum. Theden'da kimse onun gibi değildi.

Kız North'un gümüş rengi hantal bilgisayarını alırken, "Sorun ne?" diye sordu. Tepedeki ışığın aşağıdaki cam dolapta duran altın madalyondan yansıyan parıltısı dikkatimi o tarafa çekti. Güvercin biçimindeki kolyenin sol tarafında minicik bir menteşesi vardı. Kuşun gözünün yerinde minik mavi bir taş, kanadında ise gümüş bir işleme parlıyordu. Daha iri olan diğer parçaların arasında dikkat çekiyor, altın rengi saatlerin ve gri plastikten video konsollarının arasında çok narin ve kadınsı duruyordu.

North'un, "Sabit disk kızardı," dediğini duydum. Gözlerim hâlâ madalyondaydı. "Aslında atardım ama aramızda bir bağ oluştu. Sence Ivan tamir edebilir mi?"

"Ivan her şeyi tamir edebilir." Noelle bilgisayarını hava destekli, ağzı kapatılabilen bir naylon torbaya yerleştirdikten sonra bir talep formu doldurmaya koyuldu. North'un iletişim bilgilerini ezbere biliyordu. Dokunmatik ekranı imzalaması için North'a çevirirken, "Yapılana

kadar ödünç bilgisayara ihtiyacın olacak mı?" diye sordu. "Ah, bir dakika, senin yedi tane falan daha bilgisayarın vardı değil mi?"

"Aslında dokuz," dedi North sırtarak.

Ne dediğini idrak etmem birkaç saniye sürdü. "Senin dokuz bilgisayarın mı var? Koleksiyon falan mı yapıyorsun?" diye sordum.

North çantasını omzuna takarken, "Eski bilgisayarlar benim için hobi gibi bir şey," diye açıkladı. "Hazır olunca beni ararsın, değil mi?" dedi Noelle'ye.

"Evet," dedi kız Gemini'ına uzanırken.

"Theden başvurun için bol şans," dedim.

Dikkatini çoktan cep telefonuna çevirdiği için, dalgın bir tavırla, "Teşekkürler," dedi. North geçmem için kapıyı açtı ve sokağa çıktım.

"Ve şimdi," dedi kaldırımında yanıma gelince. "Akşam yemeği zamanı." Bitişikteki yeşil tenteyi işaret etti. Soyulmaya yüz tutmuş beyaz harflerle GIOVANNI'NİN YERİ yazıyordu.

Ben bir fast-food dükkânı bekliyordum ama Giovanni'nin Yeri beyaz örtülü birkaç masası olan bir restorandı. Giovanni bizzat mutfaktaydı. North'u tişörtünün yakasında domates sosu lekesi bırakacak şekilde, sımsıkı kucakladıktan sonra, North'un söylediğine göre mönude yer almayan sandviçlerimizi hazırlamak için mutfığa döndü. Çocukluğundan beri Giovanni'nin Yeri'nde yiyordu ve Giovanni North'un spagettisini asla yemediğini fark etmişti. Aradan köfteleri seçip iki dilim sarımsaklı ekmeğin arasına koyuyor ve üstüne *marinara* sosu boca ediyordu. Böylece bir gün Giovanni North'un eserini onun sevdiği şekilde hazırlayıp önüne koymuştu. O günden beri de hep aynı şeyi yapıyordu.

Sandviçlerimiz North'un kolunun altındaki kesekâğdında, dışarı çıkarken, "Burada mı büyüdün?" diye sordum.

Main Street'in arkasındaki dar ara sokakta ilerlerken, "Aslında Boston'da," diye yanıtladı. "Ama sık sık teyzemi ziyarete gelirdik. Paradiso'nun sahibi o," diye açıkladı. "Gerçi artık hiç gelmiyor."

"Ya annen ve baban?.."

“Babam hâlâ Boston’da,” dedi. “Tek oğlu lise terk değilmiş gibi davranmaya çalışıyor. Annem ben üç yaşındayken öldü.”

Bir anda anladım. Aşinalık duygusu. Onun da annesi ölmüştü. Kazaları engelleyen ve hastalıkları iyileştiren teknoloji sayesinde, biz annesizler nadir rastlanan bir türdük. Ben Roosevelt’te annesi olmayan tek çocuktum ve büyük olasılıkla Theden’da da durum aynıydı. North’a benim de onun gibi olduğumu söylemek istedim ama kelimeler gırtlığımda takılı kaldı.

Onun yerine, “Okulu neden bıraktın?” diye sordum.

Bana baktı. “Okul bana göre değildi.”

“Yani artık sadece kahve yapıyorsun, öyle mi?”

Gözleri bulutlandı. “Standartlarının altında kaldığım için üzgünüm.”

Yanaklarım kızararak telaşla, “Öyle demek istemedim,” dedim. “Standartlarımin altında falan kalmıyorsun. Benim standardım bile yok.”

“Senin gibi bir kızın standartları olmalı.” Yüzünde yine o keyifli gülümseme vardı. “Hem de yüksek standartlar.” Paradiso’nun arka kapısının önünde durmuştu. Hemen yanında cam yerine metalden yapılma bir kapı daha vardı. Metal kapının tokmağını çevirerek, “Tabii bahsi geçen standartlar seni, senden büyük ve hayatını kazanmak için sadece kahve yapan lise terk bir adamın boş dairesinde akşam yemeği yemekten alıkoymadığı sürece,” dedi.

Boş daire sözcükleri zihnimde yankılandı. Yanından geçerken, bu fikirle ödü kopmuş değil, nazlanan bir kız gibi görünmeye çalışarak, “Tam olarak benden ne kadar büyük?” diye sordum. Kapının iç tarafında yukarı çıkan birkaç basamak vardı. North kapıyı arkamızdan kapayıp iki sürgüyü birden çekti.

“On sekiz yaşındayım,” dedi basamakları tırmanırken. Onu takip ederken dizlerim titriyordu. Daha önce Beck dışında hiçbir oğlanın odasına bile girmemiştim. Ve Beck sayılmazdı.

Sahanlıkta ikinci bir kapı, tokmağın yanında bir kapı zili ve kapının kasasında iki sürgü vardı. North sürgülerin her biri ve tokmakta kilit için ayrı anahtarlar kullanarak kapıyı açtı. Bu kadar kilit niyeydi?

Lux'ın buraya ait olmadığını söylemesine gerek yoktu. Hershey ve kızlarla birlikte Thaiphon'da değilse de sınıf arkadaşlarımla, okulun yemekhanesinde kızarmış lüfer ve pazı yiyerek sicim kuramını ya da Jane Austen'ı tartışıyor olmalıydım. Ama *olmalıydım* kısmı şu anda hiçbir önem taşımıyordu çünkü yapmam gerekeni yapıyor olmam bunu kaçırmam anlamına gelirdi.

North, "Önden buyur," diyerek kapıyı itti.

ONUNCU BÖLÜM

Ön kapı bir odadan çok girişi andıran, bir kanepa bir sehpa ve minicik bir mutfak ile daha da minicik bir uyuma alanı arasına sıkışmış aşırı dolu bir kitaplıktan ibaret olan bir oturma odasına açılıyordu.

“Demek yalnız yaşıyorsun,” dedim North’un peşinden mutfağa girerken. İki kişilik tek bir yatak olduğuna göre, öyle olmalıydı.

Sandviçlerimizin paketlerini açarken başını evet der gibi salladı. “Burası Paradiso’yla birlikte kiralıktı. Buraya temelli taşınmaktan bahsetmeye başlayınca, teyzem burada bedava oturmamı teklif etti.” Sandviçinden bir ısırık aldı. Çenesinden aşağı *marinara* sosu süzüldü. Bir çatal bıçağımın olmasını dileyerek kendi sandviçime baktım. “Keyfine bak,” dedi North. “Bunu her tarafı batırmadan yapmanın bir yolu yok. Ama zaten tadını alınca, artık umurunda olmayacak.”

Haklıydı. Malzemeler tek başlarına sıradandı ama bir araya gelince her nasılsa aman-Tanrım-bunu-mutlaka-denemelisin enfesliğine bürünüyordu. Bir an bu sandviçi favorilerim arasına işaretlemek için, Lux’ın açık olmasını istedim. Ama Giovanni’nin köfteli sandviçi, tıpkı North’un matcha latte’si gibi hiçbir mönüde olmadığı için, lezzet profilime eklenemez ya da tercih listeme eklenemezdi.

North köfte dolu ağzıyla, “Film seyretmek ister misin?” diye sordu.

Ağzımın kenarlarını telaşla silerek, “Box’ın mı var?” diye sordum.

“GoBox değil ama bir DVD player’ım ve bir sürü DVD’m var.” Kitaplığın kitap yerine plastik kutuların sıralandığı en alt rafını işaret etti. “Seç birini.”

DVD’lerin yanına gidip isimleri taramaya başladım. *Rudy, Rocky, Bull Furham, Hoosiers*. “Bunlar hep eski spor filmleri,” dedim.

“Evet, ama spor filmi olmaktan çok öte,” diye yanıtladı. “Herhangi birini seyrettin mi?”

Başımı hayır der gibi salladım. “En sevdiğin hangisi?” North bir an düşündükten sonra sırtıttı. “Otur,” dedi. “Açayım. İzlemeden hakkında bir şey bilmeni istemiyorum.” Rafa gidip henüz bakmadığım kutulardan birini aldı ve adını görmemem için arkası dönük durdu.

Saate bakmak için cep telefonumu çıkardım. Hershey’den altı kısa mesaj vardı. Sonuncusu üç dakika önce gelmişti ve büyük harflerle yazılmıştı.

@HersheyClements: NERELERDESİN?!?!

Hızla konumuna baktım. Drake ve Main. Hâlâ restorandaydı. North, “Yine mi oda arkadaşın?” diye sordu.

“Hı-hı. Beni rahat bırakması için kütüphanede olduğumu söyleyeceğim.”

“Yalan söyleme, en azından mesajla. Cevap verme, olsun bitsin.”

“Yalan söylediğimi anlamaz,” dedim. “Şu anda özel konumdayım.”

“Fark etmez. Konumun dış dünyadan gizli olabilir ama Gemini GPS koordinatlarını biliyor. Ve Lux çalışmasa da girişi alıyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Kullanım şartlarında yazıyor.”

“Kullanım şartlarını okudun mu?”

North kaşlarını kaldırdı. “Sen okumadın mı?”

“Ah, haydi ama. Kullanım şartlarını kimse okumaz.”

Başını iki yana salladı. “Ne kadar rezil bir şey olduğunun farkındasın, değil mi? Lux’ın senin adına karar vermesine izin veriyorsun ve o kararları nasıl aldığını bile bilmiyorsun.”

Yorumunu duymazdan geldi. “Tamam, diyelim haklısın.”

“Ki öyleyim.”

“Ve Lux şu anda nerede olduğumu biliyor. Bu konuda yalan söylemem ne fark eder?”

“Çünkü Lux dilimleme algoritması kullanıyor,” diye yanıtladı. “Yani olaylarda, kullanıcının tecrübesine kısıtlı göz atmalara dayanan kalıpları bulup çıkarmak üzere tasarlanmış. Lux tarafından, sadece kendini suçlu hissettiği ya da birinin duygularını incitmek istemediği ya da ne bileyim, genç bir adamın evinde takılmak gibi yapmaması gerektiğini bildiği bir şeyi yaptığı zamanlarda yalan söyleyen biri olarak tanımlandığını düşünelim.” Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüm. “Şu anda nerede olduğun konusunda yalan söylersen, Lux bu durumla ilgili, bulunduğun yerin koordinatları da dahil olmak üzere toplayabildiği bütün verileri toplayacak ve gelecekte seni bu tür durumlardan uzağa yönlendirecek. Ve en azından ben, böyle olmasını istemem.”

Bana biraz komplo teorisi paranoyaklığında gelse de, işin aslı, Lux’ın nasıl çalıştığı konusunda bir bilgim yoktu. Ne zaman ekranda bir mahremiyet uyarısı ya da kullanım şartları güncellemesi bilgisi çıksa, sadece “kabul” düğmesine dokunurdum.

Gemini’ımı yüzüstü halde sehpanın üstüne bırakıp North’a baktım. “Film izliyor muyuz, izlemiyor muyuz?”

Bitiş jeneriği akmaya başlayınca, North, “Nasıl buldun?” diye sordu.

“Şey... ilginçti,” dedim.

“Yani nefret ettin.”

“Hayır! Beğendim. Sadece... Ne hissetmem gerektiğinden emin değilim, hepsi bu. Ray’ın kafasının içindeki ses, Şüphe olmalı, değil mi? Yani ona acımamız mı gerekiyor?”

North kakhahaya benzer bir ses çıkardı. “Duygulanman gerekiyor. İlham alman.”

Kendimi oturduğum yerde kıpırdanırken buldum. Hikâye *ilham vericiydi* ve sorun da buydu. Mesajı beni huzursuz etmişti. Ana karakter kafasının içinde, “Yaparsan, gelirler,” diyen bir ses duyuyor ve mısır tarlasını bir beyzbol sahasına dönüştürüyordu ve bir sürü ölü beyzbolcu beyzbol oynamak için geliyordu. Tamamen gelişigüzel olmasının yanı sıra (bütün bu beyzbol oyuncularını neden oralarda takılıyordu ki, kendilerine oynayacak yer mi arıyorlardı?) adamın sesin ne anlama geldiğini kendiliğinden bildiğini yutmamız gerektiğini düşünmek süper sinir bozucuydu. Cümle şifreli ve tamamen muğlaktı ama Ray “Yaparsan, gelirler”in “Mısır tarlanı bir beyzbol sahasına dönüştür” anlamına geldiğini bir şekilde anlıyordu öyle mi? Evet, tabii. Nasıl anladığını gayet iyi biliyordum.

North’un en sevdiği filme saldırmak istemediğim için, dikkatle, “Sadece... İnanması güç geliyor,” dedim.

“Kim demiş?”

Ona baktım. “Şey, ben mesela? Kafasındaki bir ses ona *beyzbol sahası* yapmasını söylüyor. Bir *mısır tarlasına*.”

“Ve neler oluyor, baksana,” diye yanıtladı North. “Çiftliğini kurtardı. Babasıyla barıştı. İnsanları sevindirdi. Dinlemeseydi neler olabilirdi, düşünsene.”

İnsanın çiftliğini kaybetmesini, aklını kaybetmesine yeğlenebileceğini söylemeye hazırlanırken, North’un duvardaki ahşap guguklu saate baktığını fark ettim. Dokuza çeyrek vardı.

Ondan önce davranıp, “Gitmeliyim,” dedim ve ayağa kalktım. “Sandviç için teşekkürler. Ve Film için.”

“Bunu yine yapmalıyız,” dedi arkamdan kapıya gelirken. “Artık senin daha çok *Rocky* tipi bir kız olduğunu da biliyorum. *Rocky*’de ölü adamlar ya da sahipsiz sesler yok. Sadece inatçılık ve yumruklar var.”

“Mükemmel,” dedim ve eşikten sahanlığa adım attım. Benimle birlikte çıkmasını bekledim ama arkamı döndüğümde dairesinde, içeri çekildiğini ve vücudunun açık kapının arkasında olduğunu

gördüm. Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak, “Hoşça kal,” dedim ve dönmeden önce el salladım.

“Hey, Rory?”

“Evet?” Parmak uçlarımda ona dönerken, içimden *Tanrı’ya şükür* dedim. Belki de onu gerçekten öpersem, sürekli düşünmekten de vazgeçerdim. Ona öpülmenin nasıl bir şey olduğunu bilen bir kız tavrı takınarak bakarken, yüreğim ağzımdaydı. Aslında bilmiyordum; çünkü tek erkek arkadaşım dokuzuncu sınıftayken olmuştu ve onunla büzülmüş dudaklar ve sımsıkı kapalı ağızlarla öpüşmek bir balığı öpmekten farksızdı.

“Birlikte zaman geçirdiğimizden Hershey’ye bahsetme, olur mu?”

Sanki biri kalbimi sıkıyormuş gibi hissettim. Hershey adı hatırlanacak kadar unutulmazdı demek. Bu ismi benim söylemediğimden emindim.

“Elbette,” dedim duygusuz bir sesle.

“Özel bir şey değil, sadece...”

“Sorun yok,” dedim gülümseyerek. “Anlıyorum.” Durum daha da tuhaflaşmadan, dönüp basamakları indim. Yarı yolda kapının kapandığını duydum.

Kampuse doğru yürürken, kendi kendime *mahremiyetine düşkün biri*, dedim. “Ya da adının seninkiyle bir arada anılmasından utanıyor,” diye mırıldandım.

Avluya girince, kendiminkini bulana dek bütün pencereleri taramdım. Işık açıktı. Hershey hâlâ uyanıktı. Ana kapıdan girebilmek için cep telefonumu çıkarırken, iç geçirdim. Ekranımda bir mesaj vardı.

GİZLİ NUMARA

Bir adam dikdörtgen bir ev yapmış,

Bütün pencereleri güneye bakarmış.

Ayı ne renkmış?

Mesajın üstüne tıkladığım anda, bir başka mesaj açıldı.

Cevaplamak için sadece otuz saniyen var.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Örgüttendi. Öyle olmalıydı. Değerlendirmenin bir parçası. Ama soru hiçbir anlam ifade etmiyordu. Adamın evinin şeklinin, gördüğü ayının rengiyle ne ilgisi olabilirdi ki? Paniğe kapılmaya başladım. Yoksa hileli bir soru muydu? Ne tür bir ayı olduğunu bilmeden, rengini nasıl bilebilirdim ki? Ve ayının türünü bilebilmem için de...

Bir anda zihnimde bir ışık yandı. *Bütün pencereleri güneye bakarmış.* Ev Güney Kutbu'ndaydı. Ayı da kutup ayısıydı. Adama beyaz görünmeliydi. Cevabımı hemen yazdım. Birkaç saniye içinde yeni bir mesaj geldi.

Aferin sana, zeta.

Tuttuğum nefesimi bırakınca, dişlerimin arasından bir ıslık yükseldi. Bir basamağı aşmıştım. Daha kaç tane olacaktı acaba?

Adrenalinin etkisiyle sersemlemiş bir halde, çay yapmak için ortak alana gittim. Kanepelerde Scrabble oynayan ikinci sınıf öğrencileri olduğu için, uzun çalışma masalarından birine geçtim. Bir saat sonra hâlâ orada ve fincanımda soğumuş papatya çayıyla, bulabildiğim en zor bulmacayı çözebilmek için ekrana gömülmüş haldeydim. Topluluktan yeni bir soru geldiğinde, hazır olmak istiyordum.

Ekrana vuran bir parmağın sesine ve çevrilen e-sayfaların hissettirisi uyandım. Hershey yatağına bağdaş kurmuş, tabletinde Vogue'un sayfalarını çeviriyordu. Kendimi kaçınılmaz sorgudan kurtarmak için, nihayet gece yarısı odamıza girdiğimde derin uykudaydı. Ya da şu ana kadar ertelemek için demek daha doğru olabilirdi.

"Bizimle gelmek istemiyorsan, en başından söylemeliydin," dedi gözlerimi açtığım anda.

"Halk kütüphanesine uğrayınca takıldım," dedim gözlerimi ovalayarak. Şehir merkezindeki kırmızı tuğla binaya hiç gitmemiştim ama cuma ve cumartesi akşamları on bire kadar açık olduğunu okumuştum ve Hershey'nin benimle ilgili mevcut düşüncelerine dayanarak, cuma akşamını orada geçirmeyi tercih edebileceğime inanması zor değildi.

Hershey çok iyi bir insan sarrafı olduğu için, rol yapmamı saçmalık olarak değerlendirmesini bekledim. Ama iç çekmekle yetindi. "Senin için endişeleniyorum, Rory. Çok fazla çalışıyorsun." İçimden, *seninle karşılaştırılınca, herkes çok çalışıyor*, diye geçirdim. Kampuse geldiğimizden beri, kütüphaneye adımını bile atmamıştı ve onu bir kez bile ders çalışırken görmemiştım. Tabletini kenara bıraktı. "Ama anlıyorum," dedi. "Sadece seni özledim, o kadar."

Rahatlamıştım. Onu neden bu kadar çok eleştiriyordum ki? Elbette kusurları vardı ve bazen bende kendimi kesme uyandıracak şeyler söylüyordu ama tek yaptığı beni de olaya katmaktı. Arkadaşım olmak için çaba harcıyordu ve ben ona bok gibi davranıyordum.

Hershey, "Çıksak iyi olur," diyerek yatağından kalktı. "Prova-mıza geç kalmak istemeyiz."

Şehre inmek için uzun yolu tercih ettik. Hershey çok hızlı yürüdüğü için randevu saatimizi kontrol etmek için telefonumu çıkardım. İkimizin de provası saat ondaydı ve henüz 09.45'ti. Bu hızla on dakika erken gitmiş olacaktık.

Dükkân anacaddenin güney ucundaydı ve yol üstünde Paradiso'nun önünden geçmek zorunda kalmayacak olmamız iyiydi. North'un, *Hershey'ye bizden bahsetme*, yorumu konusunda ne hissetmem gerektiğine henüz karar vermemiştim ama hemen ertesi gün yanımda Hershey'yle önünden geçmeye hiç niyetim yoktu. Bir şeyi ispatlamak için özellikle yaptığımı düşünebilirdi.

Buzlu cam kapısı olan bir dükkânın önüne varınca, Lux, "Varış noktan solda," diye ilan etti. Vitrin camından şeffaf kılıflar içinde rengârenk tuvaletlerle dolu elbise askılarını ve benimle aynı bölümden

bir kızın prova sehpasında olduğunu gördüm. Bir başkası yakındaki bir koltukta sırasını bekliyordu. "Randevuna on bir dakika var."

"Mükemmel," dedi Hershey. "Kahve için zamanımız var." Ve Paradiso'ya doğru yürümeye başladı.

Yetişmek için adımlarımı sıklaştırarak, "Neden River City Beans'e gitmiyoruz?" dedim. Hershey'yle birlikte kafenin önünden geçmekten daha kötü bir şey varsa o da onunla birlikte içeri girmekti.

"Çünkü Paradiso hemen şurada," dediğini duydum. Kafenin dışarı çıkıntı oluşturan camının önünde durup gülümsedi. "Ve o da burada."

Hershey kapıyı açtı ve kalçasını savurarak içeri girdi. Kapıdaki çan çınlayınca, North kafasını kaldırdı ve gözleri bana kilitlendi. Bana bir an baktıktan sonra, Hershey'ye döndü. Ne bir gülümseme, ne bir selam, ne de birbirimizi tanıdığımıza dair bir belirti. Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. Bir kadın sesi, "Selam, Rory," dedi. Önceki gün, North'la birlikte mezarlığa gitmeden önce karşılaştığım kafası tıraşlı kızdı. Birbirimize isimlerimizi söylemediğimize göre, benimkini ona North söylemiş olmalıydı.

North'u görüş alanımdan çıkarmak için ona doğru döndüm. O beni yok sayıyorsa, ben de memnuniyetle karşılık verebilirdim. "Orta boy, vanilyalı cappuccino alabilir miyim?" diye sordum. "Üç shot kahve lütfen."

"Ya siz?" dedi Hershey'ye.

Hershey, "Sade kahve," diye yanıtladı. "Büyük boy." Hershey'nin dikkatini tekrar North'a çevirmesini bekledim kapıdaki yorumundan, buraya onun için geldiğimiz sonucunu çıkarmıştım ama öyle olmadı. Kız içeceklerimizi hazırlamaya dönünce, bana, "Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Dün gece kütüphaneye gitmeden önce uğradım," dedim. Ve olabildiğince rahat ve ilgisiz bir sesle, "Şuradaki şu ateşli çocuk değil mi?"

"Ateşli değil," diye düzeltti Hershey. "Hafif seksi. Ve öyle düşünmemim tek nedeni saat farkı yüzünden altüst halde ve yorgun olmam, bir de adam gibi düşünemememdi." Omzunun üstünden North'a baktı. Göz ucuyla lavabonun başında süt cezvelerini yıkamakla meşgul olduğunu gördüm. Hershey söylemek üzere olduğu şeyi herkese duyurmak ister gibi sesini yükselterek, "Söylesene," dedi. "Sana biriyle görüştüğümü söylemiş miydin?"

Gece yarısı firarları bu yüzdendi demek. Şaşkın görünmeye çalıştım. "Öyle mi?"

Hershey abartılı bir tavırla başını salladı. "Biraz utanç verici," dedi. "Bu yüzden gizli tutuyoruz. Ama aramızdaki çekim müthiş." Tekrar North'a baktı. Dinleyip dinlemediğini anlamaya çalıştığı besbelliydi. North bize bakmıyordu ama Hershey'yi duyduğundan emindim. Kafedeki herkes duymuştu. Hershey biriyle işi pişirdiğini yüksek sesle anlatan, güzel bir kızdı. İnsanlar bu tür şeylere kulak kesilirdi.

"Theden'dan mı?" diye sordum.

Hershey bana gizemli bir gülümsemeyle baktı.

Kafası tıraşlı kız içeceklerimizi barın üstüne bırakırken Lux'ın, "Randevuna iki dakika kaldı," dediğini duydum.

Kahvemden bir yudum alıp gülümsedim. "Enfes. Geçen seferki matchalı içecekten çok daha iyi." Çocukçaydı ve sıkı bir iğneleme bile sayılmazdı ama elimde değildi. Kahvesine uzanırken Hershey'nin yine North'a baktığını gördüm.

"Gerçekten biriyle görüşüyor musun?" dedim yeniden kaldırıma çıkınca.

"Görüşme fiilini öylesine kullandım," dedi koluma girerken. "Çeşitli ve sıradışı yerlerde takılmak daha doğru bir tarif olur." Hem meraklanmış, hem de biraz tiksinimiştim. Burada ne kadar sıradışı bir yerden bahsediyorduk? Zihnim istem dışı bütün sabahı unutmaya çalışarak geçirdiğim rüyama kaydı. North ve ben, yağmurda, mozolenin zemininde. Bir anda burnumdan solumaya başladım ve

az önce bana nasıl davrandığını düşündükçe, öfkem daha da arttı. Yalnızken olabildiğince tatlı davranıyor ve Hershey varken beni tanımazdan geliyordu, öyle mi? Tanrım, o kadar *barizdi* ki. Ve *kırırcı*. Seçeneklerini çoğaltmak için, birlikte takıldığımızı Hershey'ye söylememi istemiyordu. Sır olarak saklamayı kabul ettiğim için en çok kendime sinirlendim. Oysa, *Al sana daha iyi bir fikir, pislik*, demeliydim. *Hiç birlikte takılmayalım*.

İçimden North'a sen-kim-olduğunu-sanıyorsun nutku atarken, dükkân sahibinin, "Hangisi olsun?" diye sorduğunu duydum. Beşini Lux'ın, birini Hershey'nin seçtiği, on altı yaşında yamru yumru dizli, berbat duruşlu sıradan bir kız yerine, bir ünlüye yakışacak altı tuvalet denemiştım ama karar veremiyordum. Hershey denediği ilk elbisede, vücudunu saran, derin dekolteli ve yırtmaçlı kırmızı tuvalette karar kılmıştı. Hershey tuvaleti giyip soyunma kabininden çıkınca, dükkân sahibi kalp krizi geçirecek sandım.

Dokuz yüzüncü kez, "Şey," dedim. Üstümdeki elbise hoştu. Siyah, straplez ve sade. Tam bunu seçtiğimi söylemeye hazırlanırken, Hershey devreye girdi.

Yanımdaki askıda duran yeşil tafta balo elbisesini işaret ederek, "Dior'u alacak," dedi. Onun seçtiği ve benim asla kendim için seçmeyeceğim, korsajı parlak ve iri taşlara bezeli ve alt kısmı tarlatanla kabartılmış bir tuvaletti. Ama üstüme olmuş ve rengi kesinlikle normalden daha az solgun görünmemi sağlamıştı. Bu yüzden başımla onayladım.

Kot pantolonumu giyerken Gemini'im titreşti.

Yeni Forum mesajı!

@KatePribulsky: Bugün için özür dilerim. Sonra anlatırım.

Akşam gelebilir misin?

Adı tanımadığım için profil fotoğrafını büyüttüm. Tıraşlı bir kafa, küpeli bir burun. North'la birlikte çalışan kızdı. Kızın özür dileyeceği bir şey olmadığına göre, mesaj North'tan gelmiş olmalıydı.

Büyük bir öfkeyle, içimin pır pır ettiğini fark ettim. Acınası haldeydim.

Bu akşam olmaz, yazdıktan sonra @KatePribulsky'yi bloke ettim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bir sonraki cuma özellikle hırpalayıcı bir simülasyon dersinden sonra, bilişsel psikoloji dersindeki yerimi aldım ve sesli olarak iç geçirdim. Maskeli Balo'nun ertesi gün olması bir yana, Canavar'dan, nam-ı diğer Dr. Tarsus'tan iki günlüğüne de olsa uzak kalabilecektim.

Dersi her sabah elli beş dakikalık katıksız cehennem hayatı olmaya devam ediyordu. Nefret ettiğim, dersin konusu ya da formatı değildi. Dr. Tarsus'tu. Derse ne zaman katılmak istesem, kafama bir çekiç iniyordu. Yorumlarım ya “uzağı göremeyen”, “yanlış yönlendirilmiş” ya da “insanda keder uyandıracak kadar hedefe uzak”tı. Sessiz kaldığım zamanlarda, bu kez katılmadığım için üstüme çullanıyordu. Hiçbir şekilde ona yaranamıyordum.

Gemini'ımı yuvasına yerleştirdim ve senkronizasyonu sağlamak için tabletimi çıkardım. Beynin fiziksel yapısını inceliyorduk ve bugün frontal lobu ele almamız gerekiyordu. Ancak sınıfın karşı duvarındaki ekran karanlıktı. Rudd elinde cep telefonuyla tek tek masaları dolaşıyordu. Kıvrak zekâlı ve yaklaşılması mümkün Kyle Rudman, Tarsus'un tam zıddıydı ve şu ana kadar en sevdiğim öğretmenimdi.

Biri panik dolu bir sesle, “Üçüncü üniteye mi başlamamız gerekiyordu?” diye sordu.

Rudd tam benim sırama yaklaşırken, “Hayır,” dedi. “İkinci ünite de iki günümüz daha var. Bugün araştırma projeleriniz hakkında

konuşmaya zaman ayıracacağız.” Cep telefonuma uzandı. “Hey, Rory, sende APB vardı, değil mi?”

Dilim damağım kurudu. Konumu sorduğunu biliyordum ama cümleyi kuruş şekli belkemiğimden bir ürperti gönderdi. Sesi arenadan bu yana hiç duymamıştım ama sürekli aklıma geliyordu. Konu seçimimi ciddi şekilde sorguluyordum ve Lux’a güvenmediğim için bin pişmandım. Bir gazete makalesi ya da akademik bir çalışma okumaya başladığım anda, içim o rahatsız edici şüpheyile doluyordu. Kendimi bilimi sorgularken, bana inanmamın öğretildiğinden çok daha az kesinliği olan araştırmada boşluklar bulmaya çalışırken buluyordum. Frontal lobdaki snaptik bağlantıların eliminasyonu-
nun işitsel halüsinasyona neden olabileceğiyle ilgili teoriler vardı ama gerçek bir kanıt yoktu ve bu, bugüne kadar karşıma çıkan bütün bilim kitaplarının ve öğretmenlerin geçiştirdiği bir gerçektir. Bazı anlarda Şüphe konusunda, araştırmaların bizi inanmaya sevk ettiğinden daha fazlası olduğundan emin oluyordum. Lux’ın beni APB’yi konu olarak seçmekten caydırmaya çalışması da bu yüzden miydi? Uygulama böyle tepki vereceğimi bir şekilde biliyor olabilir miydi? Bu bile başlı başına korkutucuydu. Bulduğum kaynakların neredeyse tamamı sesi duymaya daha yatkın ve engellemek konusunda daha az başarılı insanlar olduğundan bahsediyordu. Ben de onlardan biri miydim?

“Rory?”

“Şey, evet,” dedim. “APB.” Rudd telefonunda bir tuşa basınca, ekranımda ortasında KSD harfleri ve sağ üst köşesinde minik bir kilit sembolü olan kırmızı bir ikon belirdi.

Rudd sınıfın ön kısmına dönerken, “Hepinize Kamu Sağlığı Departmanı’nın tıbbi kayıt veritabanına kısıtlı erişim sağlandı,” dedi. “Girişiniz seçtiğiniz araştırma konusuna kodlandı. Böylece incelediğiniz zihinsel hastalığa sahip hastaların tıbbi kayıtlarına göz atma imkânı bulacaksınız.” Tabletini masasından alıp KSD ikonuna tıkladı. Uygulama sınıfın ön duvarındaki ekranda açıldı. Giriş ya-

parken duygusuz bir sesle, “Şimdi, bazılarınızın ne düşündüğünü biliyorum,” dedi. “Bunun dost görünen düşmanlarınızın sertifikalı kaçıklar olduğunu ispatlayabilmeniz anlamına geldiğini umuyorsunuz. Ama ne yazık ki erişiminiz, *ölü* delillerle sınırlı ve bu veritabanı her halükârda anonimdir. Yani kimlikle ilgili ulaşabileceğiniz bilgiler cinsiyet, etnik köken ve doğum ve ölüm tarihleriyle sınırlı olacak.” Hayal kırıklığına uğramış birini taklit eder gibi yüzünü buruşturunca hepimiz güldük.

Rudd veritabanına girdikten sonra bize teşhisi nasıl arayacağımız ve sonuçları nasıl filtreleyeceğimiz konusunda kısa bir açıklama yaptı. “Burada amaç sizin dedektifçilik oynamanız. İncelediğiniz patolojinin bir hastanın sağlığını nasıl etkilediğine dair ipuçları aramanız, farklı hastalar arasında kalıplar ve tutarlılıklar bulmanız ve teşhisten ölüme uzanan yolda akıl yürütmeniz. Püf noktalar neler? Hastalığınızdan muzdarip kişilere daha iyi yaşam kalitesi sunulması için sağlık politikası nasıl geliştirilebilir?”

Şüphe’nin insanların hayatlarını nasıl mahvettiğini görmek, içimdeki kuşkucuyu susturmama hiç şüphesiz yardım edecekti. Göreve hazırdım.

Öğle yemeğine gittiğimde kızlar çoktan yemek salonundaydı. Izzy salata standının başında ekranını incelemekle meşguldü. “Sadece salatalık diyor,” dedi ben yaklaşıncı. “Sınırsız miktarda yiyebileceğim anlamına mı gelir?” Cevap almak için bana baktı. Balo için girdiği diyet için Lux’tan yardım alıyordu ve hedefine bir kilo kalmıştı.

“Sanırım?”

Salatalık kabının tamamını tabağına boca ederken, “Mükemmel,” dedi.

Bir tepsi alıp tezgâh boyunca ilerledim. Birinin yanımda durduğunu hissettiğimde, telefonumda Çin usulü tavuk salatasının malzemelerine bakıyordum.

Liam’ın, “Yarın maça geliyor musun?” dediğini duydum.

Sutopundan bahsettiğini varsayarak, "İmm," dedim ama maça gitmek aklımın köşesinden geçmemişti. Hayatım boyunca katıldığım spor karşılaşmalarının sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Liam yüzümdeki ifadeyi görünce güldü. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Ben pek spor düşkününü biri değilim," dedim özür diler gibi.

"Bu durumda, ilk soruma hayır cevabını verdiğine göre, ikincisine hayır demene izin yok."

"Ah-ha," dedim onu şakadan şüpheyle süzerek.

"Balo'da benim eşim ol."

Balo kelimesini duymama rağmen bir an hâlâ sutopundan bahsediyoruz sandım.

"Bir dakika, Maskeli Balo'da mı?"

"Benim bilmediğim bir balo daha mı var?" diye takıldı. Ben ne diyeceğimi bilemeyecek kadar şaşkın bir halde dururken, aradan birkaç saniye geçti. Liam bana çıkma mı teklif ediyordu? Kendimle ilgili algım o kadar kötü değildi ama Liam gibi oğlanlar, genelde benim gibi kızlarla ilgilenmezdi. Gerçi Liam gibi oğlanlarla tecrübem hayli sınırlıydı. Liam'ın omzunun üstünden bakınca, Hershey'nin çorba sırasından bizi izlediğini gördüm.

"Elbette," dedim sonunda. "Seninle gelirim."

Liam sırtıttı.

"Harika. Yarın görüşürüz."

Liam uzaklaşır uzaklaşmaz, Hershey yanıma geldi. "Bu da neydi?" dedi tepsisini yanıma bırakıp metal salata servislerine uzanırken.

"Liam beni baloya davet etti," deyiverdim.

"Bak sen," dedi beni kalçasıyla dürterek. "Yoksa onunla işi pişirecek misin?"

"Hayır! Demek istediğim, beni davet etti o kadar. Beynim henüz oraya ulaşamadı."

"O zaman beynini oraya ulaştırmaya bak," diye bastırdı. "Onunla işi pişirmeyi ya düşünebilirsin ya da düşünemezsin."

İş ve pişirme sözcüklerini aynı cümle içinde her duyuşumda düşüncelerim North'a kayarken, Liam'la işi nasıl pişirebilirdim?

"Sanırım bunu yapabilirim," dedim. "Belki."

"Yani ondan hoşlanıyorsun."

"Bence iyi biri," diye netleştirdim.

Salata servisini yüzüme doğru tutup bir timsahın ağzı gibi açıp kapayarak, "Hesapçılığı iyilikle karıştırma, Rory," dedi. Sonra güldü ve tepsisini standın üstünde kaydırarak ilerledi.

Büyük Kubbeli Salon bütün hafta kapalıydı ve nedenini cumartesi gecesi kapısından içeri girerken anladım. Odanın şık ve seçkin mermer yüzeyleri, önlerinde durmak yerine, duvarların içinden çıkar gibi görünen süslü dekorların arkasına gizlenmişti.

Liam kapıyı açarken, "İnanılmaz görüntünü hâlâ sindirebilmiş değilim," dedi. Sesi aslan maskesinin arkasında yankılandı.

"Elbise yüzünden," dedim. *Tabii yüzümün tamamen gizlenmiş olması da var*, diye eklemek istedim. Maskelerimiz perşembe günü kat kat pelür kâğıdına sarılmış bir halde odalarımıza elden teslim edilmişti. Hershey ve benim maskelerimizi görünce, yanılmadığımı anladım. Bu maskeler o gece arenada gördüklerimin aynısıydı. Ama yakından bakıldığında, o zaman görüldüğünden çok daha gösterişliydi. Bana uzun gagası pürüzsüz sarı lakeden yapılma, göz deliklerinin üstünde ve altında deriden yapıldığı hissini uyandıran, süslü bir tavus kuşu maskesi verilmişti. Yanardöner mavi yeşil tüylerden oluşan ve sert bir tel yardımıyla üstü taşlarla bezeli bir tarağa tutturulmuş yelpaze biçimindeki miğfer ayrı bir parçaydı. Hershey'nin jaguar maskesi daha az çarpıcı olmakla birlikte en az benimki kadar güzeldi. Islak görünüşlü siyah kürkü gerçek bir büyük kediye ait olduğu hissini uyandırıyordu. Bu parçaların neredeyse üç yüz yaşında olduğuna inanmak güçtü. Kürkün keçeleşmiş birkaç noktası ve eğrilmiş bir kuş tüyü dışında maskeler kusursuz durumdaydı.

“Elbisenin içindeki kız yüzünden,” diye düzeltti Liam. Yine aslan başını takmıştı ve ışıktaki karamel rengindeki gür yelesinden, üçgen biçimindeki tüylü burnuna ve iki ucu aşağı bakan siyah ağzına kadar ne kadar gerçek görüldüğüne şaşırılmışım. “Daha da güzel görünmen ancak,” elimi hafifçe sıktı, “güzel yüzün o maskenin arkasına gizlenmeseydi mümkün olabilirdi.”

Çok çığ bir iltifattı ama samimi görüldüğü için kendime gülümseme izni verdim. Hoş, gülümsememi kimse göremeyecekti.

Liam’ın yanımda, “Vay canına,” dediğini duydum. Homurdandı demek daha doğru olurdu; kelimeler ağzından o istemeden kaçmış gibiydi. Gözlerini göremediğim için nereye baktığını anlamak zordu ama bu tepkiye neyin neden olduğu açıktı. Birkaç metre ileride, dumanı tüten bir volkanın yanında duran Hershey, kahverengi bir ayı kafası içindeki bir adamla konuşuyordu. Etrafı kırmızı tuvaletinin eteklerini hışırdatan bir kuru buz bulutuyla çevriliydi. Hershey’yi biraz tanıdıysam, bu etkiyi yaratmak için durduğu noktayı özellikle seçmişti. Çıplak kollarına siyah deri bağcıklar dolamış ve omuzlarını göz kalemiyle çizdiği damarlarla gölgelendirerek maskeyle teni arasındaki çizginin keskinliğini azaltmıştı. *Vay canına* doğru ifadeydi.

Son on saniyedir ikimiz de ona bakmıyormuşuz gibi, rahat bir tavırla, “Ah, bak, Hershey şu tarafta,” dedim. Oda arkadaşımın elini ayının kolunun alt kısmına koymasını, ayının kolunu silktiğini gördüm. Maskenin altındaki kimdi acaba? Duruşunda tanıdık gelen bir şey vardı ama çıkaramadım. Yoksa şu gizemli erkek arkadaş mıydı? Eğer öyleyse, işi pişirme ülkesinde sorun var demekti. Ayının beden dilinden, yaptıkları konuşmadan pek hoşnut olmadığını anlayabiliyordum. Hershey’ye doğru bir adım attım ama Liam kolumu yakaladı. Önüme geçerek, “Dans edelim,” dedi. Maskesinin bıyıklarına kadar gerçek görünmesi beni bir kez daha sarstı.

Bu tuvalet ya da bu topukluluklar içinde dans edebileceğimden pek emin olamayarak, “Ah, tamam,” dedim. Beni dans pistinin

tam ortasına götürürken, dengemi sağlayabilmek için Liam'ın elini sımsıkı tuttum.

Kollarını belime dolarken, "Seni maskenin arkasından görebiliyorum," dedi. "Ulaşılması imkânsız mavi gözlerinle beni analiz ediyorsun."

"Analiz ediyorum demek?" Aslında, kafamda kocaman bir maskeyle dans etmeye çalışmanın tuhaflığına kafayı taktığım için hiçbir şeyi analiz edecek halim yoktu ama Liam'ın bunu bilmesi gerekmezdi.

"İlk tanıştığımız gün de bunu yapıyordun," diye yanıtladı. "Ben şirin ve etkileyici olmaya çalışıyordum ama senin gözlerin en ufak bir açık vermiyordu. Sürekli olarak, *bu kız benden hoşlanıyor mu, hoşlanmıyor mu* diye düşünüyordum. O zamandan beri kendime aynı soruyu sorup duruyorum."

Cevap bekler gibi duraksadı. Bocaladım. Ne demem gerekirdi? Doğruyu söylemek gerekirse ondan hoşlanıyordum. Ama onun kas-tettiği şekilde olup olmadığından emin değildim. Dün Hershey beni sorgulayana dek, aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Hoşlanılmayacak ne var ki?" dedim, rahat bir tavırla. "Ben..."

"Çok ortak yönümüz var, biliyorsun," diye sözümü kesti. "İkimiz de birer vasatlık kafesine hapsedilmiştik," dedi. "Senin kafesin Seattle'da, benimki ise Boston'daydı. Ve şimdi buradayız. Çok, çok daha iyi bir yere gitme yolundayız."

Tüylerim diken diken oldu. Evet, evdeyken kendimi yabancı hissettiğim zamanlar olurdu. Ve kaçmayı her şeyden çok istediğim zamanlar. Ama bir kafeste değildim ve babam ve Kari'yle birlikte sürdüğüm hayat *vasat* değildi. Ayrıca, Liam'a hayatları yargılama görevini kim vermişti?

Tepkimi hissetmişti. "Doğru ifade edemedim," dedi telaşla. "Söylemek istediğim, ikimiz çok iyi bir takım olabiliriz." Kalçamı hafifçe sıktı. "Tabii bana dayanabilirsen." Boyalı ağdan yapılma ağzının arasından alt dudağını ısırıldığını gördüm ve özgüveninin de tıpkı mokasen ayakkabıları ya da kalkık yakası gibi yapmacık

olduğunu anladım. Bürünmek için büyük çaba harcadığı kişiliğin parçasıydı. Maskenin arkasında sefil bir mahalleden çıkma, başkalarının eskilerini giyen bir çocuk saklıydı. Bu tepkimi yumuşatmıştı.

“Hımm,” diye takıldım. “Spor aktivitelerine katılmamı gerektirecek mi? Çünkü bu kadarı çok fazla olabilir.”

“Sanırım bir takım düzenlemeler yapabiliriz,” dedi gülerек.

“Bir fikrim var,” dedim şakalaşır gibi. “Sakladığın şu topluluk sırlarını paylaşırsan, suyun içinde debelenmeni seyretmeye gelebilirim.”

“Bunu yapamam,” dedi alçak sesle. “Sen alınana kadar olmaz.”

“Ah, alınmazsan değil, alınana kadar. Bu eğerden, ne zaman seviyesine çıktığımı anlamına mı geliyor?”

Liam maskelerimiz birbirine değecek şekilde eğildi ve ağzının açıklığını kulağımdaki ağa dayadı. “Sen bir Hepta’sın,” dedi. Kalçamdaki elleri iyice ağırlaşmıştı. “Kaybetmek her zaman sana kalır.”

“Baskı yok,” diye espri yaptım ama ağzımı diğer yöne çevirdiğim için beni duymadı.

“Haydi,” dedi ve kalçamı bırakıp elime uzandı.

Beni kalabalığın arasından geçirirken, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Kubbeli Salon artık öğrenciden çok mezunla doluydu. Mezunları ayırt etmek kolaydı çünkü onlar kapı girişinde parti armağanı olarak verilen ve sadece gözlerini kapayan daha küçük maskeler takıyordu. Ayı maskeli adamın bir grup yakın dönem mezunlarıyla sohbet ettiğini gördüm ama Hershey ortalıkta görünmüyordu.

“Hey! Stone! Kıcını kaldır ve buraya gel!” Liam’ın sutopu takımından arkadaşları onu çağırıyordu. Liam onlara selam vermekle yetindi ve salonun balkonlarına çıkan basamaklara yürümeye devam etti. Ama yukarı çıkmak yerine merdivenin altına dolaştı. Orada eski tip, akordeon kapılı bir telefon kulübesi vardı. Liam kapıyı kenara kaydırıp bana döndü ve önce benim maskemi, sonra kendisininkini çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” dedim.

"Bunu," dedi ve beni içeri çekti. Yüksek topuklarımın üstünde sendeledim ama Liam beni yakaladı ve dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdı. Akordeon kapı arkamızdan kapanarak beni iyice ona doğru itti.

Beni öperken göğsüme yayılan sızıyı yok saydım. Şu anda North'u düşünmeyecektim. Onu Mohawk tarzı saçları, dövmeleri ve bütün şirinliğiyle; sırtında domates lekeli tişörtüyle; modası geçmiş teknoloji aletleri ve kıvrık kenarlı kitaplarla çevrili eski püskü kanepeinde otururken hayal etmeyecektim. Liam hoştu ve akıllıydı ve adının benimle anılmasından utanmıyordu. Bunlar yabana atılacak özellikler değildi.

Avuçlarımı göğsüne yaslayıp öpüşüne karşılık verdim. Ama sonra dilinin dudaklarıma değdiğini hissedince, geri çekildim. El yordamıyla arkamdaki kapıyı açmaya çalışarak, "Partiye dönsek iyi olur," dedim.

İtiraz edecek gibi oldu ama ben kapıyı çoktan açmıştım. Gözlerine bakmadan, "Seninle orada görüşürüz," dedim. "Benim tuvalete gitmem gerek." Elime uzandığını hissettim ama çoktan kapıdan çıkmıştım.

"Rory."

Lütfen bana neden diye sorma. Sana yalan söyleyemem ama sana gerçeği de söyleyemem. Seninle öptüşürken, yerinde bir başkasının olmasını dilediğimi söyleyemem.

"Efendim?"

"Masken," dedi ve bana maskemi uzattı. Hâlâ kabinin içindeydi ve kapanmaması için kapıyı açık tutuyordu.

"Teşekkürler," dedim neşeyle. "Birazdan görüşürüz." Kızlar tuvaletinin nerede olduğu konusunda bir fikrim yoktu ama biliyormuşum gibi kararlı adımlarla ana salona yürüdüm. Tuvaleti hemen göremeyince, koşar adımlarla salonun diğer tarafına, üst kattaki balkona yöneldim. *Ne yapıyordum? Saklanacak mıydım?*

Basamaklarda güvenlik görevlisi gibi baştan ayağa simsiyah giyimli, bol kaslı bir adam duruyordu. Onu görünce, yukarı çık-

mayacağımı söylemesini bekleyerek duraksadım. Ama beni şöyle bir süzdü ve geçmeme izin vermek için kenara çekildi. Üst kattaki sahanlığa ulaşınca, tırazbana gidip avuçlarımla sımsıkı sardım. Altın kaplamanın serinliğini avuçlarımda hissettim. Liam'ı aşağıda görünce, içgüdüsel olarak geri çekildim.

Arkamdan bir ses, "Yukarı bakmak hiç akıllarına gelmez," dedi. Griffin Payne, şu Gnosis'in CEO'su Griffin Payne, elinde ısııl ısııl bir Gemini Gold'la mermer sütunlardan birine yaslanmıştı. Sivri gagalı ve tüylü siyah maskesini arkaya itmişti ve gülümsemesi sevecendi. "Her yıl buraya çıkarım ve hayrete düşerim. Bir kişi bile yukarı bakmaz."

Başımla elindeki Gold'u işaret ederek, "Onları aşağı bakmaya şartlandırdınız," dedim. Maskem hafifçe sallanarak köprücük kemiğime çarptı.

Güldü. "Sanırım doğru." Elini uzatarak öne doğru bir adım attı. "Bu arada, adım Griffin." Sanki Amerika'da kim olduğunu bilmeyen bir kişi bile kalmış gibi.

"Rory," dedim ve elini sıkmadan önce, terin leke bırakmayacağını umarak avucumu elbiseme kuruladım. El sıkışırken yüzüğünü fark ettim. Sınıf yüzüğü gibi büyük bir yüzüktü ama üstünde bir taş yerine Arapça ya da belki de İbranice dört sembol vardı. Aklıma kolyemdeki Yunan harfi geldi ama bunlar kesinlikle farklıydı.

"İnsan burada Tanrıçılık oynayabiliyor," dedi korkuluğa yaklaşıırken. "Aşağıdaki herkesi sessizce yargılayabiliyorsun. Mesela şu çocuk." Liam'ın arkadaşlarından birini, dağınık saçları katil balina maskesinin su püskürtme deliğinden fışkıran çocuğu işaret etti. "Bu kılığa pişman olacak. Şu anda kendini havalı buluyor ama sınıf fotoğrafına bakınca, aklının nerede olduğunu merak edecek."

Kıkırdadım.

"Ah, benimki tahmin değil," dedi Griffin. "Kişisel tecrübemden biliyordum. Ciddi anlamda komik bir şeye ihtiyacın varsa, Adams

Hall'un dördüncü katında kısa bir yürüyüş yapman yeterli. Beşinci fotoğraf. Afro saçlı beyaz çocuk benim. Pek hoş durmuyor."

Tekrar kıkırdadım.

"Siz hangi yıl mezun..." Sorum ayak sesleriyle yarım kaldı.

Bir ses, "Demek buradasınız," diye gürlledi.

Griffin ve ben aynı anda döndük. Adamın yüzü bir kel kartal kafasına gizlenmişti ama sesi onu ele veriyordu. Dekan Atwater'dı.

Sesi maskesinin içinde yankılanarak bize doğru geldi. "Yine mi saklanıyorsunuz?"

"Görünüşe bakılırsa, pek başarılı değilim," dedi Griffin. Dekan Atwater kıkırdadıktan sonra bana döndü. Her iki gözünün yerinde beyazın içinde parlak ve siyah kısımlarıyla eş merkezli daireler vardı ve onun tarafından şeffaf olduğunu bilmeme rağmen, benim baktığım yerden opak görünüyorlardı. İçerideki adamdan en ufak bir iz göremedim.

"Bu akşam harika görünüyorsun, Rory. Zamanını partinin üstünde değil, içinde geçirmeni öneririm." Sesi rahattı ama bana bir itham gibi geldi.

"Evet, elbette," dedim telaşla. "Ben de tam gitmek üzereydim." Griffin'e döndüm. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bay Payne." O kendini Griffin olarak tanıtmıştı ama dekanın önünde bu şekilde hitap etmek tuhaf gelmişti.

Griffin kibarca gülümsedi. "O zevk bana ait."

İkisini de beceriksizce selamladıktan sonra, takılmamak için eteğimi tutarak merdivene yöneldim.

Griffin'in, "Rory!" diye seslendiğini duydum. Arkama döndüm. "Staj zamanı gelince, bizi de düşün," dedi. "Başvurunu bekleyeceğim."

Başımı eğdim. "Tabii ki," diye seslendim. "Teşekkür ederim!"

Suratında kocaman bir gülümsemeyle basamakları indim. Gnosis'te staj yapmak Gnosis'te iş bulma şansını artıran, büyük bir adımdı.

Salonu taramak için son basamakta durdum. Liam hâlâ arkadaşlarıyla birlikteydi; beni arar gibi görünmüyordu. Hershey'yi ya

da ayı maskeli çocuğu göremiyordum. Küçük el çantamdan telefonumu çıkarıp dudaklarıma götürdüm. Lux'a, "Liam Stone'la çıkmalı mıyım?" diye sordum.

Cevabı, "İyi bir çift olursunuz," oldu. North'u sormaya hazırlanarak telefonu dudağıma bir kez daha yaklaştırdım. Ama sonra yapamayacağımı fark ettim. North Lux kullanmadığı için uygulamanın analiz edebileceği bir profili yoktu. Uygunluğumuzu değerlendirme işini benim yapmam gerekecekti.

Griffin ve Dekan Atwater merdivenleri inerken, arkamda bir hareketlilik oldu. Siyahlı adam Griffin'in yanı başındaydı. Geçmeleri için kenara çekilip Gemini'ımı çıkardım. Griffin geçen yıl Forbes dergisinin "40 yaş altı 40" listesinin üst sıralarında yer aldığı için, otuzlu yaşlarında olduğunu biliyordum. Yani annemle aynı sınıfta olma ihtimali vardı. Cevabı Panopticon'dan aldım.

Payne on altı yaşında, batı Massachussets, Berkshire'daki seçkin bir hazırlık okulu olan Theden Akademisi'ne kabul edildi. 2013 yılında Theden'dan mezun olduktan sonra, aynı yaz Gnosis'in araştırma-geliştirme departmanında staj yaptı. 2017'de Harvard Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra, Gnosis'e Ürün Tasarımı Müdürü olarak döndü.

2013. Demek annemin sınıfındaydı.

Kubbeli Salon'un yan kapısından çıkıp doğruca Adams Hall'e gittim. Ana giriş kapısının kilitli olmadığını görmek beni şaşırttı. Acil durum ışıklarının cılız yeşil parlaklığı dışında, bina zifiri karanlıktı. Telefonumun el fenerini kullanarak dördüncü kata çıkan merdiveni tırmandım.

Duvarlara Theden sınıf fotoğrafları sıralanmıştı. Hemen altlarındaki plakalarda mezuniyet yılının duyurulduğu, siyah beyaz, resmi görünümlü fotoğraflar. İlk fotoğrafta durdum. Görüntü pusluydu ve öğrencilerin kıyafetleri bizim giydiklerimizden daha tutucuydu ama

onun dışında benim sınıf fotoğrafım bundan çok farklı olmazdı. Büyük Kubbeli Salon'un önünde basamaklara sıralanmış, şık giyimli, gülümseyen gençler. Altındaki plakada 1954 MEZUNLARI yazılıydı. Çerçeveleri sayarak koridorda ilerlemeyi sürdürdüm. Seneler rastgele değişiyordu. Belli bir sırada değillerdi.

Griffin'in sınıfı tam söylediği yerde, beşinci sıradaydı. Griffin grubun tam ortasında gülümsüyordu ve saçları parmaklarını eski bir prize sokmuş gibi görünüyordu. Işığımı çerçevenin altına tutup mezuniyet yılı plakasını aradım.

2013 MEZUNLARI.

Annemi ararken ışığım bir o yana bir bu yana gidiyordu. Sıraları tek tek tarayamayacak kadar sabırsızdım. Öğrencilerin hepsi kısa kollu giysiler içindeydi; bu da demek oluyordu ki fotoğraf ya sonbahar başında ya da ilkbahar sonunda çekilmişti. Eğer bahar sonunda çekilmişse, annem okuldan çoktan ayrılmıştı.

Gözüme kendi yüzüm takıldı. Fotoğrafın tam ortasında, tam Griffin'in yanında, en son baktığım yerde. Elbette karşımda duran benim değil, annemin yüzüydü ama yabancı biri bizi ayırt edemezdi. Gözleri, elmacık kemikleri, burnunun şekli. Benim hatlarım benden daha uzun ve ince bir bedene kondurulmuştu sanki. Renklerimiz farklıydı; annemin kızıl kestane saçları ve buğday tenine karşılık, benim koyu kestane saçlarım ve açık renk bir tenim vardı ama siyah beyaz bir fotoğrafta farkı anlamak mümkün değildi. Aramızdaki camda, Hershey'nin makyajıyla boyanmış yansımamı gördüm. Bana bu eski fotoğraftaki kızıdan daha az benzediği kesindi. İyice yaklaşıp parmak izlerine aldırmadan elimi cama yasladım. Camın diğer tarafındaki kızla bağ kurabilmek istiyordum.

Orada durup fotoğrafa hapsolmuş ana girmeye çalıştım. Annem, kendinden emin bir gülümsemeyle sınıf arkadaşlarının arasındaydı. Gözlerinde en ufak bir belirsizlik ya da sonrasında yaşanacaklara dair tek bir ipucu yoktu. Theden'da bir mücadele verdiyse bile, bu fotoğrafta hiç belli olmuyordu.

Gemini'imın ekranı karanlıkta parladı.

@LiamStone: nerdesin?

Derin bir iç çektim. Sonsuza dek bu karanlık koridorda saklanamazdım. Gemini'ımla annemin son fotoğrafının birkaç pozunu çektim ama telefonun sabit flaşı camda parlamaya neden oluyordu. Flaşsız da fotoğrafı göremiyordum bile. Elimden gelenin en iyisi, cep telefonumu doğru açıda tutup annemi olabildiğince yakından çekmekti. Sonunda sadece onun olduğu yakın plan bir poz yakalamayı başardım. Ekranda Forum'un mavi ikonu belirdi: *Fotoğrafı duvarında paylaşmak ister misin?*

Parmağım ekranın üstünde havada asılı kaldı. Her şeyi Forum'da paylaştırdım. Ama bu fotoğraf kısacık bir altıyazıyla özetlenemezdi. HAYIR kelimesine tıklayınca uyarı kutusu kayboldu. Babam dışında, bu fotoğrafı bulmanın benim için ne anlama geldiğini anlatmama gerek kalmadan anlayacak tek kişi olan Beck'i aradım.

Telefonu ikinci çalışta açtı ve "Hey," dedi. "Senin şu havalı dans olayında olman gerekmiyor mu?"

"Oradayım," dedim. "Ama az önce annemin bir fotoğrafını buldum ve ben..."

"Bana gönder," dedi.

Mesajım ekranına düşünce, telefonumdan bir ding sesi duyuldu. Ben de kendi ekranımdaki fotoğrafa bakıyordum.

"Vay canına," dedi. "Sana ne kadar benziyor."

"Biliyorum, çok benziyor, değil mi?"

"Babana gönderdin mi?"

"Henüz değil," dedim ama işin aslı, göndereceğimden emin değildim. Annemin fotoğraflarına bakmanın babam için ne kadar zor olduğunu biliyordum. "Şey, sanırım partiye dönsem iyi olacak."

"Fotoğrafı bulmana çok sevindim," dedi Beck.

"Ben de."

Ağır adımlarla, bu kez çimlerin üstünden geçerek büyük salona döndüm. Topuklarımın yumuşak zemine her batışında fotoğraftaki kızı düşünüyordum. Benim için tam bir muammaydı. O da bu çimlerin üstünde yürümüşü ama bana başka bir evrende yaşamış gibi geliyordu. Bir gün benim için benimkine çok benzeyen bir yüzden daha fazlası olabilecek miydi? Salona girince Liam el salladı. Farklı sürüngen maskeleri içindeki bir grup öğretim görevlisinin arasındaydı. Yılan maskesini aradım ama göremedim.

Liam'ı görmezden gelip Griffin'i aradım. Bulmak zor olmadı. Salonun diğer ucunda, yaşı ilerlemiş bir mezunlar grubunun ortasında, elini kolunu sallayarak hararetle bir şeyler anlatıyordu. Dudak hareketlerinden *imparatorluk* dediğini çıkardım.

"Hey," dedi Liam bana doğru gelirken. "Nereye gittin?"

"Hershey'i arıyordum," diye yalan söyledim. "Onu gördün mü?"

"Bir süredir görmedim," diye yanıtladı Liam. "Dans etmek ister misin?"

Elini uzattı ve içimden elini tutmaya karar verdim. Onunla dans etmeye, eğlenmeye çalışmaya. Ama sonra bana uzanan ele baktım. Geçen hafta kaldırımda tökezlediğimde beni yakalayan elden ne kadar farklıydı. O el nasırlı ve lekeliydi. Çekilmiş kahve taneciklerine bulanmış, tırnakları dibinden yenmişti. Ve kolumu yakaladığı zaman, etkisini ta bel kemiğimde hissetmiştim.

"Gitmeliyim," dedim bir anda.

"Nereye?" dedi Liam. Şaşırılmış gibiydi.

"Gitmem gerek."

Liam bir şey daha söyledi ama duymadım. Çoktan kapıya varmıştım. Hershey'nin önünde bana öyle davrandığı için North'a kızgın olmam gerektiğini biliyordum ve kızgındım da. Suratına bir yumruk yapıştırarak kadar kızgın. Ama o öfke onu görme ihtiyacımı bastırmaya yaramıyordu.

Maskemi bırakmak ve bir ceket almak için yatakhaneye uğrarken bir an Hershey'i orada bulmaktan korktum. Bayılmış ya da

kusuyor olabilirdi. Ama odamız boştu. Özgüvenimin biraz azaldığını hissederek, uçak içkisi zulasını bulma umuduyla Hershey'nin çekmecelerine daldım. Ama içkileri ya bitirmiş ya da çok iyi saklamıştı. Bulabildiğim tek şey yarısı boş bir mini Kahlúa şişesi oldu. Hepsini kafama diktikten sonra, gargara yaptım ve odadan çıktım.

Vakit geç, hava karanlık ve soğuktu ve güz döneminin en önemli olayını kaçıırıyordum. Ama umurumda değildi. North'u görmek istiyordum. Ve kendime bunu isteme izni verdiğim için, artık *gerçekten* çok istiyordum. Bu isteği, tenimde, gırtlığımın arka tarafında, kaburgalarımın içinde hissediyordum. Yürürken söyleyeceklerimin provasını yaptım. Rahat davranacaktım. *Rocky*'yi izlemeden bir gün daha yaşayamayacağıma dair bir espri yapacaktım. Karşılaşmamızı zihnimde o kadar net ve pürüzsüz canlandırmıştım ki kafenin dışarı çıkıntılı camının önünde durup onu içeride göremeyince ciddi anlamda şaşırdım.

Hiç düşünmeden yürümeye devam ettim. Binanın arkasına dolaşp kapıdan içeri girdim ve sahanlığa ulaşınca, soğuk metal kapısını bir an bile tereddüt etmeden tıklattım. Kapının açılması için sabırsızlanıyordum.

Ta ki açılana dek.

Yüreğim ve göğsümde kabaran bütün o heyecan, North'un yüzündeki ifadeyi görmemle yerle bir oldu.

Kapı ile kasası arasındaki aralıktan dışarı adım atarken, alçak sesle, "Burada ne arıyorsun?" dedi.

"Ben, şey..." Utançtan yerin dibine geçerek bakışlarımı önüme eğdim. Orada Norvin Pascal adına gelmiş, kahverengi kâğıda sarılı bir paket vardı. Paketi North'un da gördüğünü fark ettim. Almak için hızla eğildi. Gözlerim az önce durduğu yere çevrildi ve gözüme takılan parlak kırmızı renk, dikkatimi oturma odasına çekti.

Hershey'nin tuvaleti kanepesinin üstüne seriliydi.

North yerden doğrularak görüşümü tekrar kapadı. Alçak sesle, "Gitmelisin," dedi.

Uyuşmuş bir halde başımı salladım. İçimden bir ses, *Hershey'nin elbisesinin kanepende işi ne var?* diye haykırıyordu. Ama beynim anlamıştı. Parçaları çoktan birleştirmişti. Birlikte takıldığımızı kimseye söylemememi bu yüzden istemişti. Hershey'nin o sabah Paradiso'ya gitmek istemesi ve North'un bizi görünce öyle acayip davranması da bu yüzdendi. Hershey'nin işi pişirdiği oğlan oydu. Gizli kaçamağı.

North sesini iyice alçaltarak, "Açıklayabilirim," dedi.

"Gerek yok," dedim. Gırtlığım öfkeden yanıyordu. "Anlıyorum." Topuklarımın üstünde dönüp kendimi dışarı atmak istiyordum ama merdiven ve ince topuklu ayakkabılarım tehlikeli bir kombinasyondur. Bu yüzden döndüm ve adımlarımı dikkatle atarken, titrediğimi görmemesi için dua ettim. Bir saniye sonra, kapının yavaşça kapandığını duydum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gizlice rafların olduğu yere kadar soktuğum, artık ılık kıvama gelmiş kahveden büyük bir yudum aldım. Kütüphanenin ana çalışma salonuna kahve sokmak mümkündü ama bugün yalnız kalmak istediğim için, rafların olduğu kısımdaki bir masada naylon bir torbadan kahvaltılık gevrek yiyerek ve yemekhanenin kalitesiz kahvesinden içerek gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

Ekrana odaklanmayı bir kez daha denedim ama yorgunluktan gözlerim yanıyordu. Önceki gece, odama neredeyse koşar adım döndükten sonra hemen uyuyakalmıştım ama gece yarısından sonra Hershey gizlice içeri girerken uyanmıştım ve saat bire doğru diğer herkes odasına dönerken, ben hâlâ uyanıktım. Sonrasında gözüme uyku girmemişti. Nihayet saat altıda kalkıp buraya gelene kadar gözümü tavandan bir an ayırmamıştım. Yemek salonunun açıldığı saat sekizde bir koşu kahve almaya gidip gelmem dışında bütün günü bu sandalyede, bilişsel psikoloji ödevimi yapmaya çalışarak ama daha çok North'u düşünerek geçirmiştım. Kendimi aptal gibi hissediyordum. İki kez birlikte zaman geçirmiştik, ikisinde de yalnızdık ve ikisinde de olayı tamamen platonik düzeyde tutmuştu. Ona kızmaya bile hakkım yoktu. Niyetini daha fazla belli edemezdi.

Ding! Ekranımda bir uyarı kutusu belirdi. *Aktif olmadığınız için altmış saniye içerisinde sistemden çıkarılacaksınız.*

İç çekerek ekrana dokundum. Ne kadar zamandır aynı araştırma sonuçlarına bakıyordum? Akratik paracusia sahibi hastaların sağlık dosyalarını dolaşıyor ve aralarında incelikli bağlantılar kurmaya çalışıyordum ama bulduklarım sadece hiç de incelikli olmayan bağlantılardı. Hep aynı hikâyeydi. Öncesinde akıl sağlığı gayet yerinde olan kişi, kafasının içinde bir ses duymaya başlıyordu. Sonra o sesin emirlerine kulak vermeye başlıyordu. Gittikçe artan akıldışı ve kendine zarar veren davranışlara giriyordu. Bir anda işini bırakıyor, bütün parasını dağıtıyor ya da eski düşmanlarını yemeğe davet ediyordu. Aile üyeleri dehşete kapılıp müdahale etmek zorunda kalıyordu. Söz konusu kişi ilaç tedavisine direniyordu. Hayatı darmadağın oluyordu.

Sonrasında iki şeyden biri oluyordu: Ya kişi endişeli bir aile üyesinin zorlamasıyla tedaviye alınıyor ya da sırra kadem basıyordu. Bu ikinci kategorideki insanların nereye gittiği net değildi ama tıbbi kayıt girişleri bir noktada son buluyordu. Yıllık kontroller, check-up'lar ya da rutin aşılar kesiliyordu. Bunlar olmadan istihdam edilemezlerdi bu yüzden normal ve üretken yaşamlarına geri dönmüş olmaları imkânsızdı. Elimde olmadan Beck'in o gün Çadır Şehri'nde çektiği fotoğrafları, vahşi bakışlı adamları ve boş bakışlı kadınları hatırladım. Yoksa onlar da Şüphe'yi mi duymuşlardı? Onları mahveden Şüphe miydi?

Cep telefonum mesaj uyarısıyla titreşti.

@HersheyClements: nerdesin? açlıktan ölüyorum. yemekhanede buluşalım mı?

Hiç düşünmeden bir cevap yazdım: çoktan yemek yedim. ders çalışıyorum.

Hershey'ye kızgın değildim. Kızgın olmaya hakkım yoktu. North'la takıldığımızdan haberi yoktu. Ama hiçbir şey olmamış gibi

de davranamazdım. Bu yüzden ondan en azından şimdilik ondan uzak duruyordum.

Telefonum tekrar titredi.

@NathanKrinsky: Lütfen kafeye gel. Görmem gereken bir şey var.

Profil fotoğrafı North'un bir diğer çalışma arkadaşına, yerleri paspaslarken gördüğüm bir delikanlıya aitti.

İçim pır pır etti ve bunun için kendimden nefret ettim. Hayır, kafeye falan uğramayacaktım. Ne bugün ne de daha sonra. Önce bir cevap yazmaya yeltendim ama sonra vazgeçtim. @NathanKrisnky'yi bloke edip cep telefonumu çantamın derinliklerine gömdüm.

Ne yazık ki beynimin bloke etme tuşu yoktu. Kendimi o dehşet ve utanç verici anları, beni gördüğü anda North'un yüzünün aldığı şekli ve en kötüsü, yerdeki paketi almak için eğildiği zaman Hershey'nin tuvaletini kanepenin üstünde gördüğüm anı düşünmekten alamıyordum. Şöyle bir düşününce, en azından bir saniye için bile olsa, paket onu benim varlığımdan daha fazla endişelendirmişti sanki. Neden?

Kahverengi paketi zihnimde canlandırdım. North'un adresinde Norvin Pascal adına bir paket. Norvin gerçek adı olabilir miydi? Kapıyı açtığı anda bunu ona sormaya hazırlanıyordum ama yüzündeki ifade, sorumun dudaklarımda donmasına neden olmuştu.

Forum'da adı aradığım zaman sadece bir sayfa çıktı. Profil fotoğrafını görünce, nefesim kesildi. Daha büyütmeden, North olduğunu anladım.

İnanamayarak profil sayfasını aşağı kaydardım. Forum'un "görünmez bir kafes" olması hakkında söylediği onca şey. Hepsi palavraydı. Ve durum güncellemeleri birbirinden iğrençti.

@NorvinPascal: İnsanlar o gün saçlarının iyi olduğunu söylediği zaman, “Bazen kötü de mi oluyor?” diye düşünüyorum. Kim bilir neye benziyordur. #mohawkdağıtır #kutsanmış

Az kalsın ekranıma kusacaktım.

Sinir bozucu bir ding sesi eşliğinde tekrar açılan KSD uyarısı North’un sayfasının üzerini kapatırken, beni sersemliğimden uyardı. Yapmam gereken bir iş vardı. Ve önemliydi. Ama bu diğer saçmalığın hiçbir önemi yoktu.

Sistemde kalmak için ekranıma dokundum ve neye baktığımı kendime hatırlatmak için listemin tepesine döndüm. İlk iş olarak bozukluğun çevresel tetikleyicilerini incelemeye karar verdiğim için arama sonuçlarımı Pasifik Kuzeybatı’daki kadın hastalarla sınırlandırmıştım. Bundan sonra yaşa göre ayıracaktım. Tam 18-24 tuşuna basacakken, kazayla “Tarihe Göre Sırala” tuşuna dokundum. Sonuçlar otomatik olarak en eski dosya en tepede kalacak şekilde, ölüm tarihine göre sıralandı. Bu eski dosyalardan birkaçını açmakla, daha yenilere dönmek arasında kararsız kalarak aşağı doğru inerken, dosyalardan biri gözüme takıldı.

Doğum Tarihi: 13 Nisan, 1995

Cinsiyet: Kadın

Ölüm Tarihi: 21 Mart, 2014

İlk dikkatimi çeken doğum tarihiydi. Annemin doğum günü. Babam ve ben her yıl, annemin doğum gününü Belltown’da ilk buluşmalarında gittikleri bir hamburgercide pasta ve dondurmayla kutlardık. Ama içimi ürperten ölüm tarihiydi. Bu tarih pasta kestiğimiz bir başka güne denk geliyordu. Benim doğum günüm.

Kalbim deli gibi çarparak dosyanın linkine tıkladım. Son hızla sayfanın altına doğru inerken, ekranda bütün kelimeler birbirine karıştı. Son giriş 21 Mart 2014’e aitti. Üstüne tıklayınca, sesli olarak

inledim. Sayfada doğduğum hastanenin, Washington Üniversitesi Tıp Merkezi'nin damgası vardı. Aşağı doğru inerken gözlerim kelime ve cümleleri yakalıyor, beynim ise bir anlam vermeye çabalıyordu.

Hasta, hastaneye evde yirmi iki saati bulan aktif bir doğum sancısı sürecinin ardından ciddi ağrılarla geldi. Ultrason bulguları bebekte gūnaşımı gebelik bulguları ve akut oligohidramnios yönündeydi. Hasta acil sezaryene alındı ve 3.2 kg ağırlığında dişi bebek dünyaya getirdi. Prosedürün hemen ardından hasta solunum bozukluğu sergilemeye başladı ve bilincini kaybetti. CT taramada sağ akciğerde tromboembolizm tespit edildi. Hasta 16:05'te ex oldu. Ölüm nedeni: pulmoner tromboemboli.

Pulmoner tromboemboli sözcüklerini defalarca peş peşe okurken beynim tutuldu. Karşımdaki annemin tıbbi dosyasıydı. Öyle olmalıydı. Benim doğum günüm, onun ölüm tarihi, Washington Üniversitesi hastanesinde sezaryenle doğan bebek, ölüm sebebi. Hepsi tutuyordu. Ama bu hastada APB vardı.

Normalde hayli pratik olan beynim, önündeki kanıtları kabul etmek istemiyordu. Doğum günümde Washington Üniversitesi hastanesinde acil sezaryenle doğum yapmış ve kan pıhtısından ölmüş on sekiz yaşında başka bir kız olmalıydı. Ya da belki de annemin dosyası yanlışlıkla APB teşhisi ile kodlanmış ve araştırma sonuçlarına kazayla karışmıştı.

Ya da annem deliydi.

Kendi akıl sağlığımla ilgili bütün korkularım su yüzüne çıktı. Araştırmalarımın, annemde APB olmasının, benim söz konusu bozukluğu geliştirme riskimi üçe katladığını biliyordum. Bir anda, Şüph'eyle ilgili belirsizliğimi yepyeni bir gözle gördüm. Benimki sağlıklı bir şüphencilik değildi. Nevrozdu. APB'li insanlar hasta olduklarını akıllarına getirmezdi.

Annemin dosyasının en tepesine çıkıp ilk girdiye tıklarken, nabzım kulaklarımda atıyordu. Kendimi yavaş yavaş okumaya zorlayarak, dosyanın içinde 1995 senesinde doğumuyla yapılan ilk girişten başlayıp yıllık check-up'ları ve hastalık nedeniyle yapılan hastane ziyaretlerini tek tek inceleyerek metodik olarak ilerledim. Yedi yaşında ayak bileğini kırmış, dokuz yaşında dirseğine dikiş atılmış, on dört yaşında apandisti alınmıştı. Çocuklara özgü normal şeyler. Seslerden, zihinsel bir hastalıktan ya da psikolojik sorunlardan hiç bahsedilmiyordu. Gevşemeye başladığımı hissettim. Belki de dosyası, düşündüğüm gibi yanlış kodlanmıştı. Belki de annemde APB yoktu.

Nisan 2013 tarihli bir girdinin ortalarındaiken kimin dosyası olduğu konusunda olabilecek her tür şüphemi ortadan kaldıracak sözcükleri gördüm. *Theden Sağlık Merkezi*. Sonraki paragraflar, okulda başarısızlığın kıyısına gelmiş çok rahatsız durumdaki genç bir kadının moral bozucu tarifiydi. Bu, Dr. K. Hildebrand'ın imzasını taşıyan psikolojik bir değerlendirmeydi ve en altta kesinlik kazanmamış bir teşhis vardı. *Semptomatik akut akkratik pakracusia davramışı ve kişilik bozukluğu*. Aynı doktor tarafından imzalanan bir sonraki girdi iki hafta sonrasının tarihini taşıyordu ve bir düzineden fazla nörolojik ve psikiyatrik incelemeyle doktorun ilk teşhisini onaylıyordu. En altta doktorun hastalığın seyri hakkında görüşü vardı. *İyileşmesi imkânsız. Bir kuruma yatırılması tavsiye edilir*.

Bir sonraki girdi 1 Mayıs 2013 tarihli bir İhraç Bildirimi'nin linkiydi. Öğrenci, artık okulun psikolojik kabul şartlarını karşılamamaktadır. Belgeyi Dr. Hildebrand ve Dekan Atwater imzalamıştı.

Annem Theden'ı kendisi bırakmamıştı. Onu atmışlardı.

Sersemlemiş bir halde annemin dosyasındaki son girdiye, öldüğü günkü rapora geri döndüm ve daha dikkatli okudum. Gördüğüm tıbbi terimleri bilmiyordum ama babamdan duyduklarımı dayanarak, parçaları birleştirebiliyordum. Annemin doğumu üç hafta erken başlamış ve bir takım komplikasyonlar yaşanmıştı. Sezaryen yapmak

zorunda kalmışlardı. Bacağında oluşan pıhtı ciğerlerine yürümüştü ve annem ölmüştü.

Uyarı kutucuğu bir kez daha açılınca, parmağımı tabletimin üstünden kaydırıp “ekranın görüntüsünü kaydet” düğmesine basarak görüntüyü fotoğraf kutuma kaydettim. Sonra tekrar bakmak için fotoğraflara geçtim. Sonra gözlerim odağını kaybetti. Orada dakikalarca, hatta belki de bir saat boyunca hiç kıpırdamadan, gerçekten düşünmeden, sadece boş boş bakarak oturdum. Uyarı kutucuğu yeniden açılınca, sistemin beni atmasına izin verdim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Liam, “O zaman, yarın,” dedi. Sesi omzumdaydı.

Gözlerimi tabletimden ayırmadım. İki güz dönemi vizesinden önceki akşamdı ve kütüphanenin ana çalışma salonu doluydu. Yalnız kalabilmek için, özellikle köşedeki bir masayı seçmiştim ama sutoyu takımı arkamdaki masaya yerleşmişti ve Liam’ın sandalyesi benimkiyle sırt sırtaydı. Arkaya yatırdığı iki arka bacağının üstünde duran sandalyesinde, kalemmini parmaklarının arasında çevirerek oturuyordu. Son bir ayda beni en az yirmi kez bir yerlere davet etmişti ve her defasında onu kibarca reddetmiştim. Başka biri olsa açıkça tekliflerine son vermesini söyledim ama örgüt üyelerindendi ve nihai kararlar üzerinde ne kadar etkisi olduğunu bilmiyordum. Bunun beni iğrenç ve hesapçı biri yaptığından emindim ama Liam’ın örgüte girmeme mani olmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. En sonuncusu bir önceki akşam gelen sekiz kelime oyunu mesajı daha almış ve hepsini çözmüştüm.

“Rory,” Gülümsediğini duyabiliyordum. “Yalvarmaya razıyım.”

“Yarın olmaz,” dedim.

“O zaman cumartesi.”

“Vizelerden sonra konuşalım,” dedim. Durumu anlayıp vazgeçmesi işi kolaylaştırırdı. Ama nedense, çıkmamız konusunda çok kararlı görünüyordu.

Kitap raflarının olduğu bölüme geçmeyi düşündüm ama ceke-timi yanıma almamıştım ve dışarıda hava dondurucu olduğuna göre orası, buzdolabı kıvamında olmalıydı. Bu bölüm, odanın ortasındaki şömine sayesinde sıcaktı ve sıcak yatıştırıcıydı. Sınavlarımızın ikinci günüyle ilgili ciddi bir panik atak geçirmem an meselesi olduğü için, yatıştırıcı etkisi olan her şey tercihimdi. Beynin sol lobuna ayrılmıştı. Cebir, bilgisayar bilimi ve Çince. Yarın bin kat daha beter olacaktı. Tarih, bilişsel psikoloji ve beni en çok korkutan sınav, practicum performans sınavı. Hazırlanmanın bir yolu olmadığı için aklımlı oynatmak üzereydim. Ne beklemem gerektiğı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kimsenin olmadığı gibi. Sınav her sene çarpıcı bir şekilde değiştirildiğı için, ikinci sınıflardan da fayda yoktu.

Liam'ın sutopu takımından bir arkadaşı diğerlerine çok komik gelen bir şey fısıldayınca bütün masa kahrkahaya boğuldu. Kafein ve şeker yüklemesi yüzünden şamatanın dozunu kaçırmaya başlamışlardı ve ben de ertesi günün sınavlarına hazır olmadığım için her an biraz daha geriliyordum. Son on dört akşamı kütüphanede geçirmiş, Lux'ın en az sekiz saat uyumam gerektiğı konusundaki ısrarına rağmen, gece yarısına kadar yerimden ayrılmamıştım.

Göz ucuyla Izzy'nin okuma salonuna girdiğini ve oturacak bir yer aradığını gördüm. Birkaç saniye sonra, bana doğru geliyordu. Eşyalarımı toplamaya başladım. Son haftalarda birkaç kez birlikte çalışmıştık ve her defasında ders çalışmaktan çok sohbet etmiştik.

“Ah, hayır, hemen gidiyor musun?”

Şaşırmış gibi hafifçe sıçradım. Rol yapmaktan nefret ediyordum ama vize notlarımız ders notunun önemli bir kısmını oluştuyordu ve iyi sonuçlar almak istiyorsam, gecenin kalan kısmını filmler, makyaj ya da otomattaki granola barlarının kalori değerleri hakkında gevezelik ederek geçiremezdim.

“Selam,” dedim. “Evet, Hershey'yle birlikte odada çalışacağız.” İçimden yüzümü buruşturdum. Bahanem doğru olmanın yakınından bile geçmiyordu. Hershey ve ben hiç birlikte çalışmamıştık ve

o akşam da birlikte çalışmak gibi bir planımız yoktu. Ve yalanın etkisini yumuşatabilirmiş gibi, doğru olan bir şey ekledim. “Kütüphaneden nefret ediyor.”

Liam, “Hershey ders çalışır mı?” diyerek araya girdi. Takım arkadaşları kişner gibi sesler çıkararak güldüler.

“Sonra görüşürüz, çocuklar,” dedim ve kütüphaneden çıktım.

Hava buz gibiydi ve yağmur başlamıştı. Yüzüme vuran damlalar arasında yatakhaneye koştum. Odamıza vardığımda nefes nefeseydim. Hershey masasında, tabletinin üstüne eğilmişti. Hıçkırdığını duyana kadar ders çalışıyor sandım.

“Hershey?” Tepki vermedi. Beni duyduğundan bile emin değildim. Çantamı yatağımın üstüne bırakıp yanına gittim. Gerçekten, yumruklarını açıp kapayarak ağlıyordu. Omzuna dokununca, kafasını kaldırdı. Yüzü şiş ve kırmızıydı. “Sorun ne?”

“Başarısız olacağım,” dedi hıçkırarak. Sesi boğuk ve hırıltılıydı. “Bugün bir felaketti ve yarın da... Okumaları bile yapmadım, Rory. Hiçbirini. Düşündüm ki... Tanrım, ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Hep yaptığım gibi, bir şekilde yolunu bulurum diye düşündüm, sanırım.” Başını salladı.

“Başarısız olmayacaksın,” dedim çünkü arkadaşlar böyle söylerdi ve ilişkimizin aldığı karmaşık hale rağmen, biz arkadaştık.

“Bunu hak ettiğimi düşünüyorsun,” dedi. Gözleri yine yaşlarla doldu. “Büyükanнем benden nefret edecek,” diye fısıldadı. “Annem ve babam. Tanrım, annemle babam.” Avuçlarını yüzüne bastırıp bir şey daha söyledi ama anlayamadım.

Ona yardım et.

Annemin hastalığını öğrendiğimden beri, benim için ne anlama gelebileceğinden korktuğum için, Şüphe’yi duyma stresiyle yaşıyordum. Şimdi konuşmuştu ve ben hiç korkmamıştım. Kızmıştım. Ses konuşmadan yarım saniye önce Hershey’ye yardım etmeye karar vermiştim zaten. Şimdi bunu yaparsam, Şüphe’ye kulak vermiş olurum.

Hershey'ye baktım. Benden on santim daha uzundu ama omuzları öne eğik bir halde titrerken o kadar küçük görünüyordu ki.

Beni duyabilecekmiş gibi, sese, *bu seninle ilgili değil*, diye çıktım ve elimi Hershey'nin koluna yerleştirdim.

"Çalışmana yardım ederim," dedim. Oda arkadaşım ellerini yüzünden çekip şiş gözlerini kırıştıtararak bana baktı.

"*Senin* sınavların ne olacak?"

Hershey'yle sınav programlarımız tersti; yani onun gireceği sınavlar benim daha önce girdiklerimdi. Tek bir dersimiz bile denk düşmüyordu.

Omuz silktim. "Hallederim," dedim kendimi de inandırmaya çalışarak. Evet, Hershey bu duruma kendisi düşmüştü ve belki de bunu hak ediyordu ama başarısız olmasına seyirci kalamazdım.

Elimi tutup sıktı. "Teşekkürler," dedi. Gözleri minnet ve umutla parlıyordu.

Hershey'nin en iyi olduğu bilgisayar bilimlerinden başlayıp benim en iyi alanım olan cebire geçtik. Söylediği kadar hazırlıksız olmakla birlikte, çabuk öğreniyor, kavramları hızla kapıyordu. Yine de üstünden geçilmesi gereken çok konu vardı ve gece ilerledikçe ikimiz de yorgun düştük.

Saat 03.30'da ortak salondaki kahve makinesine indik. Liam da oradaydı ve tarih sözlüsü için hazırlık yapıyordu. Lux'ı açarken gözümü ekrandan ayırmadan ondan uzağa yöneldim. Uyku saatimi gece yarısından ertesi gün 16.00'a değiştirip "enerji" ve "dayanıklılık" filtrelerini seçtim ve sensörümü kahve makinesine tuttum. Makinenin bardak haznesine inen kâğıt bardak, dumanı tüten siyah bir sıvıyla doldu.

Hershey, "Ne aldın?" diye sordu.

Bardağı hazneden alırken, "Hiçbir fikrim yok," dedim. "Kararı Lux'a bıraktım." Bir yudum aldım. Sert ve yoğun kıvamlıydı. "Ekstra shot koyulmuş gibi," dedim. "Şeker yerine de tatlandırıcı."

"Tamam." Hershey siparişini girip Gemini'ını kahve makinesine tuttu. İkinci bir kâğıt bardak indi. Dolmasını sırtım Liam'a dönük bir halde bekledim.

Hershey'nin bakışlarının aramızda gidip geldiğini gördüm. "Aranızda bir şey mi oldu?" diye sordu. "Büyük buluşmanızdan sonra, ondan çok çabuk soğudun."

"Liam'la aramızda sorun yok," dedim. "Arkadaşız."

Hershey kahvesine uzanırken, "Öyle diyorsan," dedi. "Yine de anlatmadığın bir şey olduğunu düşünüyorum." Zihnimde Hershey'nin North'un kanepesine atılmış elbisesi canlanınca yanaklarım ısındı. Evet, ona söylemediğim bir şey vardı ama Liam'la ilgisi yoktu.

"Derse dönsek iyi olur," dedim bardağım için bir kapak alıp kapiya yönelirken.

"Hey, Rory?"

"Efendim?" Arkama döndüm.

Hershey bardağına bakıyordu ve gözleri koyu renk saçlarının arkasına gizlenmişti. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Bana yardım etmeyi?"

İçgüdüsel bir cevap verdim. "Çünkü arkadaşısın."

Hershey elimi tutup sıktı. Cevabını fısıldarken sesi titredi. Anlayamayacağım kadar alçak sesle söylemişti ama tekrarlamasını istemedim. Cebir problemlerini ve Çince kelime listesini tekrarlarken, o anı zihnimde birkaç kez canlandırdım. Sanırım *özür dilerim* gibi bir şey demişti.

Uyumadık. Ertesi sabah saat yedide hâlâ çalışıyorduk ama Hershey'nin artık panik içinde olmadığını farkındaydım. Hazırdı. Belki en yüksek notu alacak bir performans sergilemeyecekti ama geçecekti. Diğer yandan ben bitmişim. İkinci gün sınavlarına hiç çalışmamış değildim elbette ama son gece tekrarına bel bağlamışım. Ve altı saatlik sağlam bir uyku çekmeye. Oysa ilk sınavıma bir saat kalmıştı,

geç saatte içtiğim kahve yüzünden gergindim ve yorgun gözlerim çamaşır suyuna batırılıp kuruması için çöle asılmışlar gibi acıyordu. Gözyaşı üretemeyecek kadar susuz kalmış olmasam, ağlardım.

Duş aldım ve kıyafetimin enerjimi yükselteceğini umarak triko bir mini elbise giydim ama saçlarımı kurutacak halim kalmadığı için topuzla tutturmakla yetindim. Hershey yanaklarına fırçayla allık sürürken bir şarkı mırıldanıyordu. Gözaltı torbalarını kapatıcıyla gizlemeyi başarmıştı.

Aynadan benimle göz göze geldi ve "Hazır sayılırım," dedi. "Hızlı bir kahvaltıya ne dersin?" İyi bir fikir olduğunu biliyordum ama bir şeyler yiyebileceğimden hiç emin değildim. Midem ekşimiş gibiydi ve şu anda yapmak isteyeceğim son şey, o mideye bir şeyler sokmaktı.

"Sanırım daha sonra yiyeceğim," dedim. "Simülasyon sınavımın bitmesini bekleyeceğim." Beynim, *simülasyon sınavın yirmi iki dakika sonra başlayacak*, diye avaz avaz bağırıyordu. Çantamı kapıya asıp kapıya yöneldim.

"Bil diye söylüyorum," dedi Hershey arkamdan, "bana neden yardım ettiğini biliyorum."

Arkamı döndüm. "Ne?"

"Şüphe yüzünden." Sesi yumuşaktı ama bir çığlık gibi yankılanmıştı.

Beynim durdu. *Nasıl bilebilirdi ki?* Bir sonraki düşüncem çok daha gerçekçiydi. *Sakın savunmaya geçme.*

Şaşkın görüldüğünü umduğum bir gülümsemeyle, "Şüphe mi?" dedim. Gülümsemeyi yüzümde tutacağım diye yüzüm acıdı. "Şüphe'yi duyduğumu mu düşünüyorsun?"

"Şey, annenin duyduğunu biliyorum," dedi kendinden çok emin bir tavırla.

Arkaya doğru bir adım attım. "Efendim?"

"Annenin Şüphe'yi duyduğunu biliyorum."

Ona boş boş baktım. "Sana bunu kim söyledi?"

“Kimse,” dedi aceleyle. “Ben tahmin ettim.” *Yalan söylüyor.* Kelimeler beynime doldu. Annemden haberinin olması imkânsızdı. Ona kim söylemişti? Başka kim biliyordu?

Olay, daha önce kafasında canlandırdığı şekilde gelişmiyormuş gibi biraz sıkkın görünüyordu. Gerçi Hershey bu tür şeyleri girişmeden enine boyuna düşünecek tiplerden değildi. “Demek istediğim, kimseye *söyleyecek* değilim tabii...”

“Bunu şu anda konuşamam,” dedim kapıya dönerken. “Gitmeliyim. Sınavlarında başarılar.”

Kapıyı açıp koridora çıktım ve eski akaju kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Kapı kapanmadan hemen önce arkama bakıp Hershey’yle göz göze geldim. Olabildiğince ikna edici bir sesle, “Duymuyorum,” dedim. Kapı o cevap veremedi kapandı ama zaten cevap vermesine gerek yoktu. Bana inanmadığı yüzünden belliydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tarsus'un, "Bugün Tanrıcılık oynayacaksınız," dediğini duydum. O ana dek aklım dağınıktı; Hershey'yle biraz önce yaptığımız konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırmakla meşguldüm. Tarsus, *Tanrıcılık oynamaktan* bahsederek dikkatimi çekmişti.

Bölmemin ekranı turkuaz rengi ışıltılı bir denizin ortasında süzülen devasa ahşap bir platformun fotoğrafıyla aydınlandı. Arkasındaki adada yemyeşil tepeler yükseliyordu ve kumsal Washington sahilinin gri-kahve kumuyla en ufak bir ilgisi olmayan güzel, bembeyaz bir tozla kaplıydı. Suyun içinden yükselen dikey kütükler kumsaldan kıyıya en az yüz metre mesafedeki platforma doğru küçük, doğal bir köprü vazifesi görüyordu. Üst üste istiflenmiş ahşap sandıklardan oluşan piramit dışında, platformun üstü bomboştu.

Hoparlörden Dr. Tarsus'un sesi yükseldi. "Altmış saniye içinde, ekranınızdaki platform kutlama yapanlarla dolacak. Bugün adanın bağımsızlık günü ve hem yerli halk hem de turistler bir havai fişek gösterisi için bir araya gelecekler. İskelenin kapasitesi iki yüz elli kişi. Havai fişekler başladığı zaman, bunun üç katı insan bir araya gelecek."

Ekranımdaki görüntü, sandıkları daha detaylı görebileceğim şekilde yakınlaştı. "Bu on iki sandık iki tondan fazla havai fişekle dolu. Havai fişeklerin hepsi önceden yazılımlı, bir başka deyişle havai fişekler sandıklara doldurulmadan önce her fişeğe elektrikli

bir kibrit tutturulmuş. On üç dakika sonra bu havai fişeklerden biri infilak ederek hem güverteyi yok edecek hem de üstündeki herkesi öldürecek bir zincir reaksiyon başlatacak.”

Platformun üstü bir anda insanlarla dolarken Dr. Tarsus, “Sizin göreviniz, kimin hayatta kalacağına, kimin öleceğine karar vermek,” dedi. İskelede iğne atacak yer kalmamıştı. “Ellerinizi kullanarak bireylere yaklaşabilecek ve üstlerine iki kez tıkladığınız zaman, onlarla ilgili en önemli detaylara ulaşabileceksiniz. Nereden geldikleri, yaşları ve ne iş yaptıkları gibi. Bu bilgi karar almanıza yardım etmek için sunuluyor. Her zamanki gibi, notlarınız net sosyal etkiye göre verilecek. Ne kadar az sayıda yüksek değere sahip insan ölürse, notunuz o kadar iyi olur.”

Gözlerim platformu taradı. Her ırktan, her yaşam tarzından insan var gibi görünüyordu. Nereden başlayacağımızı anlamamız için bir takım ipuçlarının sağlandığını gördüm. Pahalı güneş gözlükleri, tasarımcı elinden çıkma şapkalar. Turistler. İskeledeki en yüksek değer sahibi insanların onlar olduğuna hiç şüphe yoktu. Midemde bir kasılma hissettim. Bunu yapmak istemiyordum.

“Her defasında bir kişiyi hareket ettirebileceksiniz,” dedi Tarsus. “Yerinden kıpırdatmak için parmağınızı yanıp sönmeye başlayana kadar vücudunun üstünde tutun, sonra da parmağınızı gitmesini istediğiniz yöne kaydırın. Tahliyeyi başlatınca bir sonraki kişiye geçebileceksiniz.”

Ekranımda on üç dakika, on saniyeye ayarlı bir sayaç belirince kalp atışım hızlandı.

“Ah, bir şey daha,” dedi Tarsus. “Sizin sebep olacağınız yaralanma ve ölümler için ciddi puan kırılabilecek. Birinin elinizde değil, patlamada ölmesi sizin için daha iyi olur. İyi şanslar, çocuklar. Başlayabilirsiniz.”

Ve böylece, ses kapandı ve saat çalışmaya başladı.

Kendime, *acele et*, dedim. *Elini çabuk tutmalısın*. Ama gözlerim iskelenin ortasındaki küçük yerli çocuklarda donup kalmıştı. En

az yüz kişiydiler. Ayakları çıplaktı ve başlarında çiçek taçları ve fularlarla havai fişek gösterisini beklerken gülüyorlardı. Sesleri diğer sesleri bastırıyordu. Birinin üstüne iki kez tıkladım.

Erkek. 8 yaşında. Endonezya-Fiji kökenli. IQ 75. Yeteneksiz.

Midemdeki kasılma daha da şiddetlendi. Dişsiz, kocaman gülümsemesiyle çok şirin bir çocuktuk ama derste değerinin düşük olduğunu bilecek kadar şey öğrenmiştim. Her insan, şey ya da eylemin bir getirisi vardı. Toplumdaki net etkileri -1 ile 1 arasında bir sayıyla temsil ediliyordu. Okulun ilk gününde yaptığımız simülasyondaki ölmesine izin verdiğim yüksek lisans sahibi baba gibi, bazı insanların ederi diğerlerinden fazlaydı ve eğer bu sınavdan iyi bir sonuç almak istiyorsam, önce o insanları tahliye etmeliydim. Sonra zamanım kalırsa, çocukları kurtarabilirdim.

Ama ben hepsini kurtarmak istiyordum.

Defolu havai fişeği infilak etmeden ayırt etmem mümkün müydü? Hayır. Tarsus o sandıklarda iki tondan fazla patlayıcı olduğunu söylemişti. Zaten ne aramam gerektiğini de bilmiyordum. Gözlerim yeniden sayaca çevrildi. Sadece on iki dakika elli saniye kalmıştı ve o iskeleden indirilecek yedi yüz elli kişi vardı. Kendime bir kez daha, *acele et*, dedim.

Ama elimi ekrana uzatınca, ses, tek bir kelimeyle beni durdurdu.

Bekle.

Tepki verdim. "Bekle mi?" Elimi ağzımın üstüne kapadım. Niyetim bunu yüksek sesle söylemek değildi. Bölmelerimiz kamera ve hoparlörlerle donatılmıştı ve şu anda açık olduklarından hiç şüphem yoktu. Bu kez içimden sordum. *Bekle mi?* Ses yine konuştu.

Bekle.

Çok bariz ve tartışmasız akıldışı olan bu tavsiye beni harekete geçirdi. Şüphelinin verdiği talimatın tam aksini yapmalı, elimi çabuk tutmalıydim.

Kalabalığı taradım ve bileğinde Rolex olan genç bir erkeğin üstüne iki kez tıkladım.

Erkek. 29 yaşında. Amerika-Norveç kökenli. IQ 156. Yatırım fonu yöneticisi.

Analizi nasıl yapmam gerektiğini biliyordum ama yine de yapılması gereken değerlendirmeye direndim. Kendi kendime *onu iskeleden uzaklaştır* dedim. Parmağımı yanıp sönmeye başlayana dek kafasının üstünde tuttuktan sonra, onu kütüklerden oluşan köprüye kaydardım. Hayır, su daha hızlı olurdu. Bileğimi hafifçe çevirerek onu okyanusa attım. Bunu yaptığım anda, kıyıya doğru yüzmeye başladı.

İlerlemenin verdiği itici güçle, parmağımı yakındaki bir kızın üstüne tuttum. Statüsünü kontrol edecek zamanım yoktu. Değerini sadece bakarak biçmem gerekecekti. İğrençti ama derste neye bakmamız gerektiğini bilecek kadar şey öğrenmiştik. Onları neye göre değerlendireceğimizi. Bu kızın Chanel güneş gözlüğü, özel dikim keten bir yazlık elbisesi ve parmağında kocaman bir pırlantası vardı. Yerli çocuklara gülümseme şeklinden, iyilik yapma imkânı olan yardım sever bir sosyetik olduğu sonucuna vardım. Onu hızla suya kaydardım; kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Artık daha hızlı hareket ediyor, kararımı sorgulamadan insanları olabildiğince hızlı olarak suya fırlatıyordum. Yedi dakika içinde iki yüz doksan sekiz kişi kurtarmıştım. İki yüz doksan dokuzuncu kişide takıldım. Gofre kumaştan, üstünde minik çapa desenleri olan bir şort giymiş, otuzlu yaşlarda bir adamdı. Adam teknelere alışık biri gibi görüldüğü için, suya çarptığı anda çırpınmaya başlaması ve hızla suyun dibini boylaması beni şoka uğrattı. Ölü sayım 0'dan 1'e çıktı

Lanet olsun. Yüzme bilmeyen insanlar olabileceği aklıma gelmemişti. Paniğe kapılmaya başladığımı hissettim ama paniğimi hızla bastırdım. Yüzme bilmeyen birinin tatil için tropik bir adaya gitme ihtimali çok düşük olmalıydı. Stratejimi yeniden değerlendirecek zamanım yoktu. İnsanları son hızla suya atarak yoluma devam ettim. Sadece altmış saniye kaldığında, altı yüz kişiyi iskeleden uzaklaştırmayı başarmıştım ve sadece bir kayıp vermiştim.

On saniye kala, midemdeki kasılma geri döndü. Ne yerli çocuklardan bir tekini ne de genç kadın öğretmenlerini kurtarmamıştım. Sadece on saniye kalmıştı. Kendimi belki de patlamaz diye düşünürken buldum. Belki de Şüphe haklıydı. Belki de simülasyon bir hileydi ve bunu bir şekilde bilmemiz ve bize verilen talimatı yok saymamız gerekiyordu. Sayaç sıfıra yaklaşırken, kendimi bunu umarken buldum.

Ama iki saniye kala, sandıklar alev aldı. Sesin devreye girmesi tam bir saniye sürdü. Önce bir çatırtı, ardından bir *pat, pat, pat* sesi. Bir anda her yer gri-siyah bir dumanla kaplandı ve havai fişeklerin patlamaya başlamasıyla ışıklar fişkırmaya başladı. İskele duman bulutunun arasında kayboldu ama vücutlar kaybolmadı. Bez bebekler gibi havada uçuşuyorlardı ve çığlıkları her yerdedi. Bakmaya dayanamadığım için gözlerimi yumdum ve ses kesilene kadar da açmadım. Ama yine de erken davranmıştım. Patlama sonrası görüntüleri patlama anından çok daha beterdı. Kararmış ahşap parçalarının arasında uzuvlar ve gövdeler yüzüyordu. Denizde alev alev yanan cesetler vardı.

Güçlkle yutkundum ve ağzıma safra tadı geldi. Kendime *gerçek değil*, diye hatırlattım. Yine de daha fazlasını görmek istemediğim için, gözlerimi kaldırmadım.

Dr. Tarsus'un hoparlörden, "Tebrikler, Rory" dediğini duydum. "Sadece yüz seksen sekiz ölüyle, sınıfın en yüksek notunu aldın." Gözlerimi ekrana çevirince, sınıf listesini gördüm. Adım en tepedeydi. Bir altımdaki ismin yanındaki ölü sayısı neredeyse benimkinin iki katıydı. "Diğer herkes, kurtardıkları her kişinin statüsünü kontrol etti. Rory ise sağduyusunu dinledi ve çok daha iyi bir sonuç aldı."

Tarsus'un bana söylediği en güzel sözdü.

Dudaklarımın kenarları gururla kıvrıldı. Başarmıştım. Sınıfın en yüksek notunu almış ve bu süreçte Şüphe'yi yenmiştim. Pekâlâ, belki yenmek biraz güçlü bir kelimeydi ama onu ilk duyduğumdan bu yana içimi kemiren soruyu nihayet cevaplamıştım. Ona güvene-

bilir miydim? Mantıklı cevap her zaman hayırdı ama yine de merak etmiştim. Şimdi ise biliyordum. Simülasyon sırasında Şüphe'ye kulak verseydim, sınavımda başarısız olacaktım. Ve gerçek hayatta olsaydık, yüz seksen sekiz kişi yerine sekiz yüz kişi hayatını kaybedecekti.

Yüz seksen sekiz kişi hayatını kaybetmişti. Bir anda tadım kaçtı ve beynim yine iskelenin üstündeki o talihsiz, gülümseyen çocukların görüntüleriyle doldu.

Hamilton Binası'nın çift kanatlı kapısını itip parlak ekim güneşine adım atarken içimden bir kez daha *gerçek değildi*, dedim. Nasıl bastıracağımızı öğrenmemiz gereken o tepkisel sinirsel aktiviteyi tetiklemek için gerçek *görünmesi* gerekiyordu. Yine de arkada bıraktığım küçük çocukları düşünmeden edemiyordum. Öğretmenlerinin etrafını sararken kıkırdayışları, gökyüzündeki gösteriyi ohlayıp ahlayarak izlemeleri. Sandık infilak edince havaya uçan onların minik bedenleriydi. Önce kopan, sonra yanmış etleri suyun yüzeyinde kaybolurken duyulmaz olan onların çığlıklarıydı.

Bu tür durumda can kaybı kaçınılmazdı. Kusurlu havai fişegi bulmak ya da ağır sandıkları yerlerinden oynatmak imkânsızdı; deneyecek zaman yoktu. İskelenin havaya uçacağı kesindi. Tek değişken, iskele havaya uçtuğunda üstünde olacak kişi sayısıydı. Elbette bu, sadece bir sayı oyunu değildi. Dr. Tarsus bunu açıkça belirtmişti. Orada bulunan kişiler, yazılım tarafından değerlendirilmiş ve önem sırasına sokulmuştu. En iyi skoru sadece iskelede en az insanı bıraktığım için değil, geri kalanlar kurtardıklarım kadar değerli görülmedikleri için almıştım.

Öğle yemeğinde Liam'a, "Rezil bir konsept," dedim. Davet beklemeden Izzy'nin yerine oturmuştu. Izzy disleksik olduğu için, sınavlarda ona ekstra zaman tanınıyordu. "İnsanlara *değer biçmek*? Birinin hayatı diğerinden daha önemli olabilir mi gibi?"

"Evet olabilir. Ve senin buna itirazın yok."

Gözlerinin içine baktım. "Evet, var. Hem de baştan sona."

"Tamam," dedi arkasına yaslanarak. "Bir tren dolusu suçu sabitlemiş katil Nobel ödülü kazanmış isimlerle dolu bir otobüse doğru hızla ilerliyor. Ya treni raydan çıkaracak ya da otobüsü bir uçuruma yuvarlayacaksın. Hiçbir şey yapmazsan, herkes ölür." Ağzına bir parça karnabahar attı ve bana baktı. "Seçimini yap."

Hershey başını tabletinden kaldırdı. Öğle tatili başladığından beri cebirle uğraşıyordu ve domates çorbasına elini bile sürmemişti. "Ben katilleri kurtarırdım."

Ona ağzım açık baktım. Bizden tepki almak için böyle söylediğini biliyordum ama yine de. "İkiniz de hastasınız."

Ama Hershey düşünceli görünüyordu. "Liam'ın dünyasında, onlara negatif fayda değeri biçtiğin için katilleri öldürürsün. Ama belki de olaya farklı bir bakış açısı olmalı. Belki de kefaret değerlerinden dolayı katilleri kurtarmalı."

Liam kaşlarını kaldırdı. "*Nelerinden* dolayı?"

Hershey düşünür gibi dudağını ısırды. "Katil olduklarını kendileri de biliyor, değil mi? Yani kurtarılmayı beklemiyorlar. Karar veren her kimse, ondan Nobel kazananları kurtarmasını bekliyorlar. Yani tam aksi olursa... Bilmem ki..." Utanmış gibiydi. "Belki değişirler. Belki sadece bunu duydukları için değişen başka negatif fayda değerindeki insanlar olmuştur. Belki bir şekilde kefaretlerini ödemişlerdir. Ya da belki de toplum üstündeki net etki iyi adamları kurtardığınız zamankinden daha büyük olur."

"Ya da belki de başka insanları öldürürler çünkü nasıl desem... onlar katil." Liam, Hershey'nin fikri dünyanın en aptalca düşünce-siymiş gibi söylemişti.

"Pisliğin tekisin," diye çıkıştı Hershey. Bana döndü "Sen ne diyorsun?"

"Ben olayın tamamının kusurlu olduğunu düşünüyorum. Öncelikle gerçekçi olmaya çok uzak bir senaryo. Bir kere, trende neden o kadar çok katil var? Nereye gidiyorlar? Ve Nobel ödüllü isimlerle

dolu bir otobüs neden? Haydi ama, ciddi? Otobüsteler, öyle mi? Ve raylarda sıkışmışlar?”

Liam, “Olası bir senaryo olmaması, bunu işe yaramaz bir varsayım yapmaz,” diye yanıtladı. “Amaç olası sonuçlarda nasıl akıl yürüteceğini görmek.”

“Ama sonuçlar üstünde hiçbir kontrolüm yok,” diye itiraz ettim. “Ve asla da olmaz. Önümde kimin yaşayıp kimin öleceğine karar veren bir düğmeyle bir odada oturuyor olabileceğim düşüncesi...”

“İnsanlar her zaman bu tür kararlar alır,” dedi Liam.

“Ah, öyle mi? Kim bu düğme basıcılar? Biriyle tanışmak istedim,” dedim küçümseyen bir tavırla.

Liam kıkırdadı ve üstünlük taslayan bir bakış attı. “Sınavındaki şu hipotez, iskeledeki insanlar. Gerçek hayatta olsaydı?”

“Efendim?”

“Tarsus simülasyonlarını gerçek hayatta yaşanan olaylara dayandırır,” diye yanıtladı. “Bu kadar faydalı olmaları bu yüzden.” O bunu söylerken, Tarsus’un okulun ilk gününde aynı şeyi söylediğini hatırladım. Unutmuştum. Zihnimin gerisinde bir yerde, o çocukların, vücutları parçalara ayrılırken attığı çığlıkları duydum. O çocuklar bir yerde var olan, gerçek çocuklar mıydı yani? Midem bir yumruk gibi kasılıp gevşedi. Onları kaderlerine terk etmek konusunda neden o kadar acele etmişim? İskeledeki en düşük fayda değeri onlarınsa ne olmuştu? Onlar *çocuktuk*.

Havaya uçan iskelenin görüntülerini zihnimden atmak için çaba harcamam gerekti ama son iki vizem süresince bunu başardım. Saat 16.30’u gösterirken beynim yulaf ezmesi kıvamındaydı.

Kapımızı açtığım anda, Hershey elinde bir şişe köpüklü elma şarabıyla, “Sana!” diye haykırdı. “Kıçımı kurtardığın için.”

Gülümseyerek içeri girdim. “Geçtiğin sonucunu çıkarabilir miyim?”

“Bir A ve iki B,” dedi gururla. “Dünkü sınavımdan çıkmadığım sürece harika bir iş çıkardığımı söyleyebilirim.” Benim için biraz elma şarabı doldurdu, bardaklarımızı tokuşturup içtik.

“Çalıntı şampanya yok mu?” diye takıldım.

Hershey bardağını yeniden doldururken, “Yeni bir sayfa açtım,” dedi. “Şu andan itibaren sadece alkolsüz içecekler aşıracağım.” Kırdayarak içeceklerimizi yudumlamaya devam ettik. “Ama cidden. Teşekkürler.” Bana bakarken, Hershey’nin gözleri parlıyordu. “Yardımını hak etmedim,” dedi.

“Hershey, buna hiç...”

Elini kaldırıp beni susturdu. “Etmedim ve senin yerinde ben olsaydım, muhtemelen senin başarısız olmana göz yumardım. Ve yummazdın deme çünkü inan bana yapardım. Şimdi sana borçluyum ve telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Anlaştık mı?” Bakışları içten, teklifini kabul etmem onun için önemliymiş gibi, neredeyse yalvarır gibiydi.

Başımı evet der gibi salladım.

Gülümsedi. “İyi. İşe makyajınla başlayalım.” Şişeyi masasının üstüne bırakıp sandalyesini işaret etti. “Otur.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İçeri girdiğimizde Village Pizza tıklım tıklımdı. Rachel ve Izzy önden gidip pencere kenarında bir masa kapmıştı. Ceketlerimizi çıkarıp yanlarına oturduk. Izzy, "Bunun sıfır düşünme hafta sonu olması gerektiğine karar verdik," diye ilan etti. "Bu yüzden oto-sipariş vereceğiz."

Hershey Gemini'ını Rachel'a uzatarak, "Benim itirazım yok," dedi. Rachel telefonlarımızı sırayla duvardaki bir tarayıcıya tuttu ve birkaç saniye sonra siparişimiz ekranda belirdi. Hershey kalabalık pizzacıyı taramak için kafasını çevirerek, "İyi birileri var mı?" diye sordu.

Rachel ilgisiz bir omuz silkmeye karşılık verdi. "Eh. Daha çok kasabalılar."

Hershey, "Erkek arkadaşın burada," deyince Izzy'yle konuşuyor sandım ama bana bakıyordu. Bakışlarını takip ettim. North paket teslim kısmında, büyük boy bir pizzanın parasını ödüyordu. Hızla gözlerimi kaçırdım.

Rahat görünmeye çalışarak, "Erkek arkadaşım demek istedin," diye düzelttim.

Rachel bakmak için döndü. "Şu çocuk mu?"

Hershey yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle değil. Ama Rory'ye ilgisi var. Onunla nasıl flört ettiğini görmelisiniz."

Canım fena sıkıldı. Son iki gündür iyi geçindiğimiz için Hershey'yle aramız bozulsun istemiyordum ama bu oyun biraz fazlaydı.

“İş pişirmenden bahsetmek istemiyorsan anlarım,” dedim duygusuz bir sesle. “Ama lütfen üstünü örtmek için böyle saçmalıklar uydurma.”

Hershey afallamış bir halde gözlerini kırıştırdı. “Bir dakika, North’la işi pişirdiğimi mi sanıyorsun?”

O kadar şaşkın görünüyordu ki şüpheye düştüm. “Pişirmedin mi?”

“Hayır!” dedi. *O zaman dairesinde elbisesiz ne işin vardı?* diye haykırmamak için kendimi zor tuttum. Ama bunu bildiğimi bilmesini istemedim. O gece North’un dairesine neden gittiğimi izah etmek de istemiyordum. Özellikle Rachel ve Izzy’nin önünde.

“İki Hansen’s, bir limonata ve bir diyet kola,” dedi garsonumuz içeceklerimizi dağıtırken. Peçetemi masanın üstüne koymak yerine, yarı katlı bir halde bana uzattı. İçindeki elyazısını hemen fark ettim.

Seninle konuşmam lazım. Önemli. –N.P.

Peçeteyi hızla buruşturup cebime tıktım. Diğer kızlar içecek kutularının üstündeki içindekiler listesini tartışmakla meşgul oldukları için fark etmediler. Kendi kutumu elimde çevirirken North’un benimle ne konuşması gerekebileceğini merak ettim. Söyleyeceği şey o kadar önemliyse, neden şüpheli bir peçete notu göndermek yerine gelip yüzüme söylemiyordu? Cevap elbette Hershey’ydi. North nasıl bir oyun oynamaya çalışıyordu? Hershey nasıl bir oyundu? Dördümüz, Lux’ın iki dilimde durmamız gerektiği önerisini oybirliğiyle görmezden gelerek extra-büyük boy, kalın hamurlu pizzamızı mideye indirirken, ona bakıp bunları düşündüm.

Rachel ve Izzy yemekten sonra brownie yemek için münazara takımından oğlanlarla buluşacaktı ama ben bir buçuk gün boyunca uyumak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun ve fazla toktum.

Hesabı bölüşmek için cep telefonlarımızı sırayla tarayıcıya tutarken, “Siz gidin,” dedim. “Benim yatmam lazım.”

“Ben de seninle geleyim,” dedi Hershey. Ödeme yapma sırası bana gelince, telefonumu itip kendisinininkini ikinci kez geçirdi. “Benden olsun.”

Kaldırımında kızlardan ayrılırken, Hershey koluma girdi. Sözbirliği etmiş gibi aynı anda esnedik ve aynı anda yorgun ve biraz delice kıkırtılar koyverdik.

Kestirme yoldan gitmek için yolun karşısındaki parka geçerken Hershey, “O kadar yorgunum ki bacaklarımı bile hissetmiyorum,” dedi.

“O kadar yorgunum ki sanırım uyuyakaldım bile,” dedim.

Yine kıkırdadık ve sonra huzurlu bir sessizliğe daldık. Tam North’u sormaya hazırlanırken, Hershey gırtlığını temizledi. “Sesi konuşabilir miyiz?” Gerildiğimi hissettim. Hershey de hissetmiş olmalı ki cevabımı beklemeden konuşmayı sürdürdü. “Ben hiç duymadım,” dedi. “Küçükken bile. Duyan çocuklara hep gıpta etmişimdir.”

“Neden?”

Hershey düşünceli görünüyordu. “Bir şeyden eksik kaldığımı düşünüyordum, sanırım. Herkes ‘yönlendirilmekten’ ve birinin ‘rehberliğini’ hissettiğinden bahsederdi. Kulağa çok... kolay geliyordu. Seçenekleri tartmak ve kendi adına karar vermek zorunda olmamak. Cevapları sınava girmek zorunda kalmadan alabilmek.”

Sözlerinin saçmalığına neredeyse kahkahayla gülecektim. *Kolay mı?* Evet, tabii ya. Şüphe’ye kulak vermek kendimi tamamen kenara itmek demekti. Bunu çocuk halimle bile anlamıştım. Mantığın endişelenmen gerektiğini söylerken, ses endişelenmemeni fısıldardı. Acele etmem gerekirken yavaş olmamı, kızginken nazik olmamı, duyulmak için çırpınırken dinlememi. “Rehberlik” azarlanmanın, düzeltilmenin ve ikna edilmenin sık bir dille ifadesiydi.

“Demek istediğim, belli ki cevaplar *yanlış*,” dedi Hershey. “Öyle değil mi? Mantıksız olmadığı sürece, Şüphe olmadığına göre...”

Sözünü kestim. “Mantıksız değil. Mantıkdışı.” APB araştırmamda, annemde de olması dışında yaptığım en şaşırtıcı keşif bu olmuştu. “Mantıksız sezgi” Şüphe’nin bir diğer takma adıydı ama

tecrübeye dayalı kanıtlar sesin bundan daha az öngörülebilir olduğunu öne sürüyordu.

“Mantıkdışı mı?”

“Mantıklı ya da mantıksız değil,” diye açıkladım. “Bir anlamda sağduyu âleminin dışında gibi sanırım.”

Hershey bir süre düşündü. “Seninle konuşması tuhaf oluyor mu?” diye sordu.

“Hatırlaması güç,” diye yalan söyledim. “Çok uzun zaman oldu.”

“Rory.” Sesi nazik ama azarlar gibiydi. “Hâlâ duyduğunu biliyorum. Bana ondan bahset. Kimseye söylemem.”

Ona tereddütle, bocalayarak baktım. Sesten kimseye, hatta babama ya da Beck’e bile bahsetmeyi planlamamıştım. Ve kendine ait, korumakta ısrar ettiği sırları olan ve güven telkin etmeyen bir kız olan Hershey’ye dökülmek üzereydim. Bunun iyi bir fikir olması imkânsızdı. Kendime bile itiraf etmediğim bir şeyi nasıl bilebildiğini sormalıydim ama aklım kendi cevabımda olduğu için bunu merak etmeye fırsatım olmadı.

Hershey üstelemeyi sürdürdü. “Sana beni çalıştırmamı söyledi, değil mi?”

İnkâr etmek için başımı sallamaya hazırlandım ama Hershey durmadı. “Tek açıklaması bu. Bunu başka neden yapasın? Kalbini kazanacak zorlayıcı bir hikâyem yok ki. Okulu boş verdim. Başarısız olmayı hak ettim.”

Ondan çok kendim için, “Hayır, hak etmedin,” dedim.

Gözlerimin içine bakmak için dönüp karşıma dikildi ve “Rory, haydi ama,” dedi.

“Ses sana yardım etmemi söyledi,” dedim sonunda. “Ama bu yüzden yardım etmedim. Arkadaşım olduğun için ettim.” Gerçek buydu. Bunun, yani zihnimle Şüphe’nin uyumlu olmasının ne kadar rahatsız edici olduğu kafama o an dank etti.

Hershey gözyaşlarına boğuldu. İçgüdüsel olarak eline uzandım. Ağlarken, eli hareketsiz bir halde elimin içinde durdu.

"Hersh, cidden büyütülecek bir şey değildi," dedim. "Yardıma ihtiyacın vardı, yardım ettim. Bana bir zararı olmadı ki. Sınavlarım gayet iyi geçti."

"Anlamıyorsun," dedi kafasını iki yana sallayarak.

"O zaman anlat. Neler oluyor?"

Tekrar kafasını salladı. "Yapamam," dedi. "Benden nefret edersin."

Bir an ben ve North konusunda hiçbir şey bilmediğini unuttum. Bana söyleyemediği bu olsa gerekti. Hoşlandığım çocukla işi pişirmesi. İşini kolaylaştırmak için, "Hershey, zaten biliyorum," dedim.

Gözlerini bana çevirdi. "Ne?"

"Detayları değil, ama bir şey olduğunu biliyorum. O akşam dairesine gittim. Elbiseni yerde gördüm."

Kafası karışmış gibi bakıyordu. "Ne?"

"Sen ve North," dedim. "Maskeli Balo gecesi."

Nihayet idrak edebildi. "Demek *bu yüzden* işi pişirdiğimizi sanıyordun!"

"Pişirmediyse, elbisenin yerde işi neydi?"

"Çünkü üstüne kustum," diye yanıtladı. "Kahvenin beni ayıltacağına düşünerek Paradiso'ya gittim. Tanrım, düşünürken bile tekrar kusabilirim." Yüzünü buruşturdu. "Her neyse, North bana giysi ve tuvalet için bir çanta ödünç verdi. Hepsi bu. Gerçekten." Ona inandım ama tam anlamıyla mantıklı gelmemişti. O kadar masumsa, kapısına gittiğimde North bunu neden söylememişti. Aksine, fazla ihtiyatlı ve orada olduğumu Hershey'nin öğrenmesinden fazla endişelenir gibiydi. *Açıklayabilirim*, demişti. O zaman neden açıklamamıştı. Katlı peçete hâlâ cebimdeydi. "Peki ondan hoşlandığını biliyor mu?"

"Ondan hoşlanmıyorum," dedim telaşla.

"Hı-hı, her neyse. Ama sana sahip olmak onun için büyük şans olurdu." Hershey tekrar koluma girdi ve başını omzuma yasladı. "Bu kadar berbat bir arkadaş olduğum için çok üzgünüm," dedi.

Kolunu sıkarak, "O kadar da kötü değildin," dedim. Gülmesini ya da bir espri yapmasını bekledim ama yapmadı. Sessiz kaldı.

Kampuse kadar kolu kolumda, başı omzumda yürüdük. *Bu daha önce hiç olmadı*, diye düşündüm. İnsanın en yakın arkadaşının erkek olmasının iyi tarafları vardı; daha az drama ve dedikodu ve daha fazla aksiyon filmi gibi. Ama kız arkadaşların yaşattığı kardeşlik duygusunu özlemiştim. Aynılığın rahatlığını. Diğer kızlara, birlikteykenki rahatlıklarına, aynı fiziksel alanı paylaşmalarına, birbirlerinin saçlarına ve yüzlerine dokunmalarına, kol kola girmelerine imrenirdim. Bir oğlanla az da olsa fark olması gerekirdi. Mesafe. El ele tutuşamaz, kucığına oturamaz ya da böyle kol kola yürüyemezsiniz. Yani eğer arkadaştan daha fazlası değilseniz ki Beck ve ben her zaman sadece iyi arkadaştık. İçim sızlayarak en yakın arkadaşım la haftalardır konuşmadığımı fark ettim. Birkaç kez mesajlaşmıştık ama telefonlarıma dönmemişti. Beck'ten beklenmeyecek bir şey değildi; telefonda nefret ederdi ama yine de, insanın canını yakıyordu. Avluda benimle aynı gruptan iki kıza rastladık. Dana ve Maureen. Ellerinde sinemadan alınma patlamış mısır paketleri ve büyük boy şeker kutuları vardı.

Yan yana yürürken, "Ne izlediniz?" diye sordum.

"Şeker Kılıcı Dört," dedi Dana yüzünü buruşturarak. "Feciydi."

"Suça karşı şekerle mücadele veren bir kızla ilgili bir franchise'ın dördüncüsüne yirmi üç dolar bayılmadan önce Lux'a danışmadığımız için bize müstahak," dedi Maureen. "Gerçi diğer seçenek de bir savaş filmiydi. Simülasyon vizesinden sonra bir patlama daha izleyemezdim." Hafifçe ürperdi.

Gülümsememin dudaklarımdan silindiğini hissettim. Hershey'yle dışarı çıkmak bana simülasyon vizesini unutturmuştu ama bahsi geçer geçmez, dehşet verici görüntüler yeniden beynime üşüştü.

Kendimi notlarımı kutlamaya öylesine kaptırmıştım ki olayın aslını internette aramayı unutmuşum. Liam haklı mıydı? Senaryo gerçek bir olaydan mı uyarlanmıştı? Midem kaskatı oldu.

Bakmaya başlamak için odamıza dönene kadar bekledim. Hershey yatağından, "Adli Tıp Gücü'nü seyretmek ister misin?" diye

sordu. Ben de kendi yatağıma uzanmış GoSearch'e "iskele patlaması hasarlı havai fişek ada" sözcülerini yazmakla meşguldüm. Kafamı kaldırmadım.

"Tabii."

Hershey, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Gözümün ucuyla, ekranımı görmek için boynunu bana doğru uzattığını görebiliyordum.

"Tarsus'un bugünkü sınavda kullandığı haberi bulmaya çalışıyorum."

"İskeledeki insanlar mı?"

Ona bakıp başımı salladım.

Hershey bana paslı kerpetenle tırnaklarımı sökmek istiyormuşum gibi baktı. "Neden?"

"Ben sadece, gerçekte ne olduğunu bilmek istiyorum, sanırım." Kendime bile itiraf edemediğim gerçeği Hershey'yle paylaşacak değildim ama işin aslı günahımı temize çıkarma peşindeydim. Tuhaf ve sapkın bir şekilde, gerçek hayatta benim sebep olduğumdan daha çok sayıda insanın hayatını kaybettiğini öğrenirsem, kendi kurtaramadıklarım için suçluluk duymaya son veririm gibi geliyordu.

"Şey, bence kötü bir fikir," dedi Hershey cep telefonunu duvara doğru tutarken. "Dünyada boktan şeyler oluyor. Fazla kurcalamanın bir faydası yok." Adli Tıp Gücü'nün son bölümünü bulup oynat tuşuna dokundu.

Araştırma sonuçlarının ilk sayfasını tararken, "Kurcalamıyorum," diye mırıldandım. Bizim sınavla ilgili olabilecek hiçbir şey bulamayınca, gerginliğim biraz azalır gibi oldu. Ta ki bir sonraki sayfaya tıklayıp sınıfta gördüğüm sahnenin tıpatıp aynısı bir görüntüyle karşı karşıya kalana kadar. Uzakta aynı yeşil dağlar, aynı ahşap havai fişek sandıkları ve kalabalık iskele. Bu bir "önce" fotoğrafıydı. Besbelli patlama öncesi, iskele henüz sağlamken çekilmişti. Ama aynı güne ait olmalıydı. Fotoğrafa iki kez tıklayıp altındaki yazıyı okudum.

FIJI'DE BAĞIMSIZLIK GÜNÜ KUTLAMASI, 10 EKİM, 2030.

Sadece bir hafta önceydi. Fotoğrafın bir haberle bağlantısı olmadığı için bu kez tarihi girerek tekrar denedim. En çok okunan başlık bir sonraki güne aitti ve “İskele Kazası, Fiji Bağımsızlık Festivali Kutlaması’nı Erken Sonlandırdı” başlığını taşıyordu. Sayfayı açmak için ekrana dokundum. Ne olduğunu anlamak için ilk paragrafı üç kez okumam gerekti.

Yerlilerden ve turistlerden oluşan bir kalabalığı taşıyan bir yüzer iskelenin pazar günü kaza sonucu çökmesi üzerine, kutlamaya katılanlar organizasyonda kullanılacak havai fişek cephaneliğinin infilak etmesinden sadece birkaç saniye önce, Güney Pasifik Okyanusu’nun sularını boyladı. Adanın geleneksel Fiji Kutlama Festivali için bir araya gelen sekiz yüz kişinin, iskelenin çökmeden önce taşıdığı ağırlığın azami sınırının üç kat üstünde olduğuna inanılıyor.

Balayı nedeniyle olay yerinde bulunan John Smith adındaki Amerikalı turist, “Tanrıya şükür, kuralları çiğnemişler,” dedi. “İskele çökmeseydi, havai fişekler infilak ettiğinde hepimiz üstünde olacaktık.”

İki tondan fazla havai fişeğin bulunduğu ahşap sandıklar suyun dibinde patlayarak yüzlerce tropik balığın ölümüne neden oldu ancak kazada can kaybı yaşanmadı.

Güçlkle yutkundum. Gerçek hayatta iskele havai fişekler alev almadan hemen önce yıkılmıştı. Ancak ben o ana kadar ağırlığın yarısını tahliye ederek çökmeye engel olmuş ve böylece patlamanın gerçekleşmesini sağlamıştım. Gerçek insanların ölmemiş olmasından duymam gereken rahatlama duygusu, onları nasıl kurtaracağını bilen sese duyduğum ürpertici hayranlığın arasında eriyip gitti.

Şüphe haklı çıkmıştı.

Bir şey yapmasaydım, sadece *bekleseydim*, o iskeledeki herkes sağ kurtulabilecekti. Ama ses bunu nasıl bilebilmişti? Şüphe harici, her şeyi bilen bir güce ait değildi. Beynimin ürettiği işitsel bir halüsinasyondur. Ama hepsi bundan ibaretse, o zaman bana bilmediğim bir şeyi nasıl söyleyebilmişti? Çünkü platformun patlamadan önce çökeceğini bilmem imkânsızdı.

İçimde sel gibi çağılayan duygularla, kararana kadar gözümü ekrandan ayırmadan oturdum. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Boynumdaki kolyeye uzandım ve başparmağım ile işaretparmağımın arasına alıp sıktım. Annemin yaşadığı da bu muydu yoksa? O da bu içsel tartışmaya mı düşmüştü? Sonunda sese güvenmeyi seçmişti ve sonuç ortadaydı. Kalıcı bir teşhis ve Seattle'a dönüş bileti.

Hershey, "Buldun mu?" diye sordu.

"İskele patlamadan önce çökmüş," dedim tableti yatağının üstüne atarken. Hikâyeyi hızla tarayıp tableti bana geri attı.

"İyi haber, öyle değil mi?"

Ben cevap veremeyince, Hershey bana baktı. "Ne var?" Duraksadım. Fazla uzun sürünce Hershey tekrar sordu. "Rory, ne var?"

"Sınav sırasında Şüphe'yi duydum," dedim sonunda. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Ama birine söylemeye ihtiyacım vardı ve Beck burada değildi. Ayrıca sesli mesajlarımın hiçbirine geri dönmemişti ve şu anda beynimde nedenini analiz edecek yer yoktu. Hershey tepki göstermedi. Televizyonu dondurmak için uzaktan kumandayı almakla yetindi.

"Tamam," dedi. "Ve?"

"Ve bana beklememi söyledi."

"Beklemen mi?"

Odada yalnız olmamıza rağmen, alçak ve telaşlı bir sesle, "Mümkün olduğunca çok insan kurtarmamız isteniyordu," diye açıkladım. "Ve ben ne yapacağımı bilemedim. Bir sürü çocuk vardı... Donup kaldım. Ve sonra test zamanla sınırlı olduğu ve iskelenin ne zaman

infilak edeceğini bilmediğimiz için paniğe kapıldım. Sadece patlayacağını biliyorduk.”

“Hımm, çok havalı bir sınava benziyor. Bizimki çok dandikti. Ama anlatmaya devam et.”

“Mesele şu ki acele etmem gerektiğini düşündüm. Herkes ediyordu. Başka türlü onca insanı iskele infilak etmeden nasıl uzaklaştırabilirdik ki? Ama ses, bana bir şey yapmamamı söyledi. Beklememi. Bana hiç mantıklı gelmedi. Oysa...”

“İskele patlamadan önce çökecekti,” dedi Hershey. “Hepsini kurtarabilirdin.” Nefesini bırakınca, dişlerinin arasından ısığa benzer bir ses çıktı. “Ve beyninin bunu bir şekilde çözmüş olması mümkün değil, öyle mi?”

“Hayır.”

Hershey düşünceli görünüyordu. “Yani Şüphe...”

“Benim bilmediğim bir şey biliyordu,” dedim. “Ki bu imkânsız. Bilimsel açıdan, deneysel olarak imkânsız.”

“Evet. Haklısın. Bu durumda sadece bir rastlantı olmalı.” Bana olta atıyordu çünkü inanmadığımı anlamıştı.

Yatağında sırtüstü dönüp tavana baktım. “Sence Şüphe’nin insanların sandığı kadar kötü olmaması mümkün mü?”

Hershey sessiz kaldı. Tekrar ona baktım. O da sırtüstü uzanmıştı ve tavana bakıyordu. “Ama bilim diye bir şey var,” dedi sonunda. Sesi her zamanki inançlı tınısından yoksundu. “Şüphenin akılcı olmadığını ispatlayan çalışmalar.” Başını çevirip benimle göz göze geldi. “Değil mi?”

Çalışmalar vardı. Çoğunu okumuştum. Ama araştırma ödevimde de ifade ettiğim gibi, hiçbirisi özellikle eksiksiz değildi. İçlerinden en ünlü olanı, annem ve Hershey gibi insanların –yani Şüphe’ye güvendiklerini itiraf edenlerle, onu hiç duymadıklarını iddia edenlerin– akıbetlerini karşılaştırmış ve ikinci grubun mutluluk, istikrar ve refah açısından çok daha iyi durumda olduğu sonucuna varmıştı. Heyecan uyandıran bir başlıktı ama Şüphe’nin kendisi hakkında

doğru dürüst bir şey söylemiyordu. Sonunda, "Sanırım ikna olmadım," dedim. "Ama bu da beni ürkütüyor çünkü büyük olasılıkla annemde de böyle başladı ve başına gelenlere bir bak."

"Ne geldi ki?" diye sordu Hershey.

"Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Şüphe'yi duymaya başladığını, bu yüzden bir psikiyatrla görüştüğünü biliyorum. Sanırım bayağı kötüleşmiş, notları yerlerde sürünmeye başlamış falan ve doktoru onu hastaneye yatırmak istemiş. Bu yüzden okuldan atmışlar."

"Vay canına," dedi Hershey. "Çok ağırılmış."

Ona doğru döndüm. "Lütfen kimseye bir şey söyleme. Annem ya da bugün duyduğum hakkında."

"Söylemem," dedi. "Söz veriyorum." Ama gözlerime bakmadı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Hershey hafta sonunu ödev yaparak geçirdi ve sömestr boyunca ilk kez kütüphaneye adım attı. Cumartesi akşamüstü onu boş okuma salonunda tabletinin üstünde uyuyakalmış ve cebir problemleri kitabına salyalarını akıtırken buldum. Ben de okuma salonunun çıtırdayan ateşinin yanındaki koltuklardan birine yerleştim ve edebiyat okumamı yaparken, onu kendi haline bıraktım.

Aklım sürekli North'a kayıyordu.

Hershey'nin anlattığı hikâyeye inanmak istiyordum ama tamamen mantıklı gelmiyordu. Gerçekten o kadar masumsa, kapısına gittiğim zaman North neden olanları açıkça anlatmamıştı?

Salı sabahı simülasyon dersinde, temkin gereği bir yandan Dr. Tarsus'u dinlerken bu sorunun cevabını merak ediyor ve bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini düşünüyordum. Sınıf penceresinden dağları kaplayan fırtına bulutları görünüyordu.

Tarsus, "Ve bunun basit olduğunu ima etmeye istekli olmasam da," diyordu, "Formülün öğretici olduğunu düşünüyorum." Parmağıyla yazmaya başladığı ön duvarda yeşil tebeşirle bir denklem belirdi.

$$Tem = K/n * R * I$$

"Temkin, *Tem*, bir *n* fonksiyonu, *n* ise bilinebilir gerçeklerin sayısıdır. *K* bilenen gerçeklerin sayısı, *R* aktörün doğasından gelen

akıl yürütme kapasitesi ve *I* da aktörün eyleme bağlılığıdır.” Tarsus durup odayı süzdü. “Sorusu olan?”

Dana, “Bir örnek yapabilir misiniz?” dedi. Sesi bölmemin başlık kısmının hoparlörlerinden yankılandı.

Öğretmenimiz duvara dönerken “Elbette,” diye yanıtladı. “Tarihi bir...”

Kendimi tutamayıp, “Bir şeyi atlıyorsunuz,” deyiverdim. Tarsus’un bakışları hızla bana çevrildi. Ellerimi ağzımın üstüne kapadım. “Özür dilerim,” dedim telaşla. “Niyetim...”

“Elbette Rory, beni aydınlat,” dedi kollarını kavuşturarak. “Neyi atladım?”

Çenemi tutmuş olmayı dileyerek, “Bilinemez gerçekleri,” dedim cılız bir sesle. Bana çok bariz gelmişti ama Tarsus anlaşılmaz bir şey söylemişim gibi bakıyordu.

Tarsus aşağılayıcı bir tavırla, “Sanırım yanlış anladın,” diye yanıtladı, “*n* değişkeni aktör tarafından *bilinebilir* olan bütün gerçekleri temsil ediyor.” Tırnağıyla harfe vurdu. “Bu durumda *K* o gerçeklerin aktör tarafından *bilinenlerini* temsil ediyor. Yani ‘bilinmeyen’ gerçeklerin hepsi...”

Bu kez bilerek araya girdim. Ses tonu gerçekten canımı sıkıyordu. Sınıfındaki en yüksek notları ben almıştım ve benimle bir aptalla konuşur gibi konuşuyordu. Ayrıca kendimden, genelde olmadığım kadar emindim. Ukalaca değil. Bir şey yakaladığımı biliyordum, o kadar. “Bilinmeyen,” değil diye düzelttim. “Bilinemez. Duyular tarafından algılanamaz anlamında. Aktörün sadece mantığıyla anlayamayacağı gerçekler.”

Tarsus’un ifadesi bir an karardı ve sonra dudakları tatsız bir gülümsemeyle büküldü. “Ders vaktini bu işe yaramaz eğlenceyle ziyan etmekten kaçındığım için, bu tartışmaya birlikte dersten sonra devam etmemizi öneriyorum.” Cevap vermemi beklemeden, derse döndü.

Ders sonunda çıkmamız için izin verince, gözümü karartacak bir öfkeyle masasına gittim. Tarsus bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Kızgın görünüyorsun," dedi.

"Kızgın değilim," dedim. "Kafam karıştı. Dersin içeriğindeki, derse katılım teşvik edilmektedir ifadesini gördüğüm zaman, söyleyeceklerimizi dinlemeye istekli olduğunuz anlamına geldiğini sanmıştım."

Tarsus gülümsedi. "Demek duyguların incindi."

"Hayır, duygularım incinmedi," dedim, duygularımın sesime yansımaması için özen göstererek. "Beni susturmak için neden o kadar acele ettiğinizi anlamak istiyorum."

"Çünkü konuşmanın gideceği yönü biliyor ve sana yardım etmeye çalışıyordum, Rory. 'Bilinemez gerçekler' mi? Bildiğin bir şeyi unutmak diye bir şey yoktur sözünü hiç duydun mu?" Başını yana yatırıp beni süzerken, siyah gözleri bir kartalınkileri her zamankinden daha çok hatırlatıyordu.

"Burada nasıl bir şeyden bahsediyoruz?"

"Zeki olduğuna şüphe yok, Rory," dedi bilmiş bir sesle. "Ama bugün sınıfta yaptığın yorumlar endişe verici. Senin geçmişine ve bilgi birikimine sahip biri söylediklerine dikkat etmeli."

Neyi kastettiği konusunda en ufak bir şüphe varmış gibi, "Geçmişim mi?" diye sordum. Tarsus detaya girmeye zahmet etmedi.

"Akratik kelimesinin ne anlama geldiğini biliyorsundur, değil mi? Birinin akılsızca davranması anlamına gelir. Bu derste çok başarılı olmakla birlikte, o gün seni sınavda gördüm. Birisiyle konuşur gibi, yüksek sesle *bekle* dedin. Kimdi acaba?"

Daha birkaç saniye önce hissettiğim cesaret, göğüs kafesimde deli gibi çarpan bir kalp bırakarak uçup gitti.

"Kimse," dedim telaşla. "Kimseyle konuşmuyordum."

Tarsus başını yana yatırdı. "Emin misin?"

Durumu daha da kötüleştirmeden sınıftan çıkmam gerektiğini biliyordum ama bir şey zihnimi kurcalıyordu ve cevabımı almadan çıkamazdım.

“*Bekleseydim ne olurdu?*” dedim biraz titrek bir sesle. “Herkesi o iskelede bıraksaydım?”

Tarsus tereddüt etmedi. “Sınavda başarısız olurdun.”

“Ama gerçek hayatta, iskele...”

“Çöktü. Evet, biliyorum. Ama sağduyu çökmeyi engellemek için aşırı yüklü bir iskelenin tahliye edilmesini dayatır, çökmesi için olduğu gibi bırakılmasını değil.” Beni dikkatle süzüyordu. “Yani o sandıkların infilak edeceğini bilmene rağmen bütün o insanları iskelede bıraksaydın, o zaman iki ihtimalden birinin gerçekleştiği sonucuna varırdım: Ya kararsızlık yüzünden donup kaldığın ya da mantıksız bir dürtünün gözünü kör ettiği. İkisi de başarısız not alman için yeterli neden oluştururdu.”

“Yani beni tuzağa düşürmeye çalışıyordunuz,” dedim.

Tarsus’un dudakları buz gibi bir gülümsemeyle büküldü. “Tuzağa düşürmek mi? Sözlerin kulağa paranoyakça geliyor. Belki de kampusün sağlık merkezini ziyaret etmen iyi olabilir. İstersen senin için bir talep yazabilirim.”

Yutkundum. Gırtlığım kupkuruydu. “Benden bu kadar nefret etmeniz için ne yaptım?”

Tarsus sadece güldü. “Seni nefret edecek kadar önemsemiyorum, Rory.” Ve yine son sözü kendisi söyleyerek kafasını çevirdi. “Lütfen çıkarken kapıyı kapat.”

Tarih dersini bir şekilde atlatmayı başardım ama öğle yemeği yemem imkânsızdı. Eşofmanlarımı üstüme geçirdim ve ayakkabılarımın altında ezilen yaprakların hıştırtısının kafamın içindeki sesler korosunu boğmasını umarak ormanda koşuya çıktım. Mezarlığın etrafında üçüncü turuma başlarken, yağmur atıştırmaya başladı. Düşünmeden çite tırmandım ve daha hızlı ulaşmak için mezarların

arasından geçerek mozoleye koştum. Kuru yapraklara çarpan yağmur damlalarının ritmik sesi dışında sessizdi. Müziği ancak mozolenin ferforje kapısından içeri süzülünce duydum.

Tıklatmak için yumruğumu granite yaklaştırdım ama biraz saçma geldi. Zaten beni duyamazlardı. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve North'un yaptığını gördüğüm gibi beden ağırlığımı taşımaya verdim. Taş kayarak açıldı.

Grubun tamamını beklediğim için, sadece North'u görünce irkildim. Kucağında bir dizüstü bilgisayarla, sırtı mermer tabuta yaslı bir halde yerde oturuyordu. Hoparlörlerden güçlü bir müzik yayılıyordu.

Ben içeri girince, "Rory," dedi. Sesinde şaşkınlık ve rahatlama vardı. Bilgisayarını kenara bırakıp ayağa fırladı.

"Notunu aldım," dedim.

"Burada olduğumu nereden bildin?" Kaybolmamdan korkar gibi, gözlerini yüzümden ayırmadan, ağır hareketlerle yaklaştı.

"Bilmiyordum," dedim. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Sadece olacağını umdum," diye ekledim. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Açıklayabileceğini söylemiştin."

Başını evet der gibi salladı. "Açıklayabilirim. Ama belki de otursan daha iyi olur." Arkamızdaki mermer sırayı işaret etti.

İçim kasılarak, "Tamam," dedim ve oturdum.

Yanıma oturdu ve dizlerimiz neredeyse birbirine değecek şekilde, bana döndü. "Sana ulaşmayı defalarca denedim," dedi dirseklerine yaslanarak. Saçları yağmurdan ıslanmıştı. "Ama kimin hesabını kullanırsam kullanayım, beni blokladın. Gizlice kampuse girmeyi bile düşündüm ama okul geçen yıl benim için bir uzaklaştırma emri çıkardı ve..."

"Bir dakika, ne dedin sen?"

Mahcup görünüyordu. "Çocuklarla birlikte kayıt yapmak için binalardan birine girdik. Hani şu org ve altın kubbenin olduğu bina."

"Kubbeli Salona mı girdiniz? Alarm olacağını tahmin etmediniz mi?"

“Alarmı etkisiz hale getirdim. Bizi teneke kutu havaya uçunca yakaladılar.”

“Teneke kutu mu?”

“Boruları bir ksilofon gibi çalmak için sıkıştırılmış havayla dolu büyük bir teneke kutu kullanıyorduk,” diye açıkladı North. “Ya da kullanmaya çalışıyorduk. Havayı dışarı salmayı ilk deneyişimizde patladı.”

“Aman Tanrım. Sizi tutukladılar mı?”

“Sadece beni,” dedi. “Çocuklara kaçmalarını söyledim.” Yüzümdeki ifadeyi görmüştü. “Kulağa çok büyük bir olay gibi geliyor ama henüz on yedi yaşında bile değildim ve çocuk mahkemesine çıktım ve on sekiz yaşına geldiğim zaman sabıkamdan tamamen silinecek bir hafif suçla yargılanmama izin verdiler.” İfadesi karardı. “Ancak okul beni ayrıca yargıladı ve uzaklaştırma emri çıkardı. Mülkiyet sınırına yüz elli metreden fazla yaklaşmam.” Gülümsedi. “Hapishanede yatmaya değmeyeceğinden değil,” dedi beni diziyle dürterek. Sonra bakışları ciddileşti. “Ama bir suç sabıkası kariyerimi mahveder.”

Kariyerini mi? Hayatını kahve satarak kazanan bir adam için fazla tuhaf bir kelime seçimiydi.

Titrek bir nefes aldı. “Hakkımda bilmediğin bazı şeyler var, Rory,” deyince kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Oturduğumuz bankta biraz geri çekildim ve dizlerimi göğsüme çektim. “Ve sana anlatmak istiyorum. Sadece...” Durdu. Gözleri bir desibel ölçerin ses barı gibi aşağı yukarı inip çıkıyor ve ayağı bir kaya matkabı gibi titriyordu.

“Sadece ne?”

Gözlerini dizlerine indirdi. “Sana söylemek üzere olduğum şeyleri kimseye anlatmadım. Kelimenin tam anlamıyla bir kişiye bile. Yani, bu...” Gözlerini yeniden gözlerime kaldırdı. “Sana güvenebilir miyim, Rory?”

“Elbette,” dedim eline uzanırken. Dokununca ikimiz de biraz irkildik ama bu kez elimi geri çekmedim. O da benimkiyle buluşturmak için avcunu yukarı çevirdi. Kalbim bir davul gibi gümbürdüyordu.

“Öncelikle,” diye başladı. “Hershey’yle aramızda bir şey yoktu. O gece gördüğün şey, gördüğünü sandığın şey değildi.”

Başımı salladım. “Hershey bana olanları anlattı.”

“Sana hepsini anlattığından şüpheliyim.” Sesi ciddiye.

“O zaman geri kalanını sen anlat.”

“Tanıştığımız, hani şu sana matcha yaptığım gün. O gece Hershey geri geldi. Geç saatte, tam dükkânı kapatırken. Sanırım biraz sarhoştı.”

Karşılama yemeğinin olduğu gece. Hershey o gece dışarı çıkmıştı. Ve içki içmişti. Uçaktan aldığı Baileys ve başka ne varsa.

Ne istediğini bilmeme rağmen, “Ne istiyormuş?” diye sordum. North’la tanıştığımız öğleden sonra isteğini açıkça belli etmişti.

“Bana kısaca açık ilişkiye hazır olduğunu söyledi,” dedi North. “Kibarca reddettim.”

Elimde değildi. Kıkırdadım. “Nasıl karşıladı?”

“Pek iyi değil,” dedi North gülerek. Bir an için havadaki ağırlık dağılır gibi oldu. “Onun sözleriyle tekrarlayacak olursam: ‘Çok şey kaçırıyorsun.’”

“Şaka yapıyorsun!”

“Ah, hayır, yapmıyorum.” North başını hayretle salladı. “Kendini bildiği için hakkını vermek lazım.” Omuz silkti. “Sanırım umurumda olmamalıydı ama onu reddettikten hemen sonra senin peşine takıldığım için biraz kötü hissettim. Bu yüzden senden ona bizden bahsetmemeni rica ettim. Senin için deli olduğumu suratına çarpmak istemedim.”

“Benim için deli olduğunu ha?” Alaycı görünmeye çalışmışım ama başım bayılacakmışım gibi dönüyordu.

“Birazdan o konuya döneceğim,” dedi elimi sıkarak. “Önce geri kalan kısmı da paylaşmalıyım.” Başımı salladım. “Tamam. Pekâlâ.

Dansın olduğu gece kahve içmek için Paradiso'ya geldi. Çok pis sarhoştı ve üstüne başına kustı. Kollarına kustumuk saçılmıştı ve elbisesine bulaşacak diye çok endişeliydi. Ben de ona benim eve çıkıp temizlenebileceğini ve birkaç saat uyuyup toparlanabileceğini söyledim."

"Çok nazıksın," dedim.

"Senin oda arkadaşındı. Ve arkadaşın olduğunu sanıyordum." Sanıyordum demesinde mideme kramp girmesine neden olan bir şey vardı. Nereye varmaya çalışıyordu?

Devam etmeden önce nefes aldı. "O duştayken, sana mesaj yazmak için telefonunu çıkardım. Daha yeni kullandığı için, kilidi açıktı. Mesaj panosuna dokununca, gizli bir numaraya senin adını taşıyan bir dosya eki göndermiş olduğunu gördüm."

Elimi geri çektim. "Benim adımlı taşıyan bir dosya derken?"

"Dosyanın adı buydu. Şey teknik olarak, sosyal güvenlik numaran demek daha doğru ama tanıdım."

"Bir dakika, ne? Sen benim sosyal güvenlik numaramı mı biliyorsun?"

North derin bir nefes aldı. "Evet, birazdan o kısma da geleceğim. Önce o dosyada neler olduğunu öğrenmelisin."

"Dosyayı açtın mı?"

Başını evet der gibi salladı. "Aynı gizli numaraya beşinci kez dosya gönderiyordu ve her defasında dosyanın boyutları biraz daha büyümüştü."

Midem yanmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir günlüktü. Tarihler ve saatler olan bir günlük ama senin yaptıklarınla doluydu. Seninle yaptığı konuşmalarla." Anlattıkça sesi daha da telaşlı bir hal alıyordu. "Ve mesaja eklenmemiş ses dosyalarından bahsediliyordu. O duştayken Gemini'nin imajını çıkardım. Sen geldiğinde yeni başlamıştım ve seni duyarsa beni yakalayacağını biliyordum."

Ellerimi kaldırıp onu durdurdum. "Gemini'ını imajını çıkarmak da ne demek?"

"İçeriğini kopyaladım," diye açıkladı. "O gittikten sonra inceleyebilmek için."

"Anlamıyorum. Nasıl?"

North tereddüt etti. Yine gözlerini kaçırıyordu. "Ben bir bilgisayar korsanıyım," dedi sonunda tepkimi dikkatle izleyerek. "Hayatımı kazanmak için bu tür işler yapıyorum."

"Korsan mı?" diye yanıtladım. Ne söylemesini beklediğimi biliyordum ama bu değildi. "Yani gizlice insanların cep telefonlarına girmek için para mı alıyorsun?"

"Başka şeyler de var. Bak, Rory, bunu sana makul göstermeye çabalamayacağım. Yasadışı olduğunu biliyorum..."

"Hem de çok yasadışı." Yargılayıcı biri tavrıyla konuşmak istemiştim ama öyle çıktı. Bankta arkaya doğru çekilip benden uzaklaştı.

"Evet," dedi, daha mesafeli bir sesle. "Çok yasadışı. Müşterilerim hizmetlerim için bana bu yüzden bu kadar çok para ödüyor ve gerçekte ne yaptığımı senden başka kimse bilmiyor."

"Tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordum.

"İşimin büyük kısmı toplumsal imaj restorasyonu ile ilgili," dedi. "Bir insan utanç verici bir şey yapıyor, fotoğraflar internete düşüyor ve Forum'un saçma mahremiyet politikaları yüzünden bir kez yayınlandı mı, kaldırmanın imkânı yok. Fotoğrafları kendi sayfanda gizlesen bile, hâlâ oradalar. Aynı şey duvar paylaşımları ve statü güncellemeleri için de geçerli. Sonsuza dek yaşıyorlar." North omuz silkti. "Bu yüzden, onları kaldırmam için insanlar bana para ödüyor."

"Zengin insanlar."

"Çok zengin insanlar. Kaybedecek çok şeyi olanlar. Hizmetime ihtiyaç duyan ama resmen var olmamamı tercih eden insanlar."

"Yani Forum profilin..."

"Birin kurcalamaya başlaması ihtimaline karşılık var. Adım dışında hiçbir şey gerçek değil. Bütün check-in'ler, statü güncellemeleri,

Forum sohbetleri, hepsi sahte." Bana doğru kaydı ve ellerimi tuttu. "Senden sakladım çünkü o adam olduğumu düşünmeni istemedim. Seninle gerçek olmak istedim. Sadece kendim olmak."

Nefesi kahve ve nane kokuyordu. Onu bir anda öpüverdim. Öne çok hızlı eğildiğim için ayaklarım ayaklarının üstüne denk geldi ve dudaklarımız buluşurken dişlerimiz birbirine çarptı.

Birkaç saniye sonra, o şaşkınlıktan, bense yaptığım şeyin coşkusundan ikimiz de nefes nefese geri çekildik.

"Sana yalan söylediğimi itiraf ediyorum ve karşılığı bu mu oluyor? Senden daha çok şey saklamalıyım," dedi.

Koluna vurdum. "Hayır. Saklamamalısın. Bu, bir defalık bir ayrıcalıktı."

"Aldım gitti," dedi gülümseyerek. Sonra alnını kırıştırdı ve hissettiğim baş döndürücü sevinç uçup gitti.

"O dosyayı görmeliyim," dedim.

"Evet, görmelisin." North cebinden kocaman bir iPhone çıkardı. Benim Gemini'imın neredeyse iki katı büyüklükteydi. Ekranındaki bulut ikonuna dokundu.

"Bir dakika, nasıl çekiyor?" diye sordum.

"Li-fi yerine Wi-fi kullanıyorum. Eski bir iletişim altyapısı. VLC'nin hücreselin yerini almasından önceydi. Buraya çok fazla geldiğim için çatıya bir erişim noktası kurdum." Ekranına birkaç kelime yazdıktan sonra telefonu bana uzattı. Ben okurken, sessizliğini korudu.

İlk sayfanın sonuna geldiğimde, kusacak gibiydim. North'un dediği gibi kampuse geldiğimden beri yaptığım ve söylediğim her şeyi içeren bir günlüktü ve bütün girişler beni dengesiz gösterecek şekilde yazılmıştı. Dr. Tarsus'un benden nefret ettiği konusunda "paranoya" sahibi, Lux'a "takıntılı"ydım; annemin geçmişini konuşmaktan kaçınıyordum ve annemin kolyesiyle fazla haşır neşirdim. İkinci sayfanın ortalarına gelince, okumayı bırakıp gözlerimi kapadım.

North yanıma doğru kayıp kolunu omzuma sardı. "Bunu kime gönderdiği konusunda bir fikrin var mı?"

Ne düşüneceğimi bilemeyerek başımı iki yana salladım. Gizli örgütten birine mi göndermişti? Bu, değerlendirmelerinin bir parçası olabilir miydi? Pislikleri bulmak için oda arkadaşlarından yardım almaları mümkün görünüyordu. Ama benimki neden benim başımı yakmıştı ki?

North gözyaşıyla ıslanmış yanağını öptüğünde gözlerim hâlâ kapalıydı. Burnu soğuktan ve yüzümde bıraktığı his beni her şeye rağmen gülümsetti.

Cep telefonunu ona verirken, istemeyerek, "Gitmeliyim," dedim. "Bu öğleden sonra dersim var ve Hershey'yle konuşmalıyım."

"Ona bildiklerini anlatacak mısın?"

"Mecburum. Ama senden bahsetmeyeceğim, endişelenme," dedim.

"Benden istediğin kadar bahset," dedi ayağa kalkarken. "Ona telefonundaki günlüğü gördüğümü ve açtığımı söyle. Geri kalanını nasıl elde ettiğimi bilmediği sürece sorun yok." Ellerimi tuttu ve beni çekip ayağa kaldırdı. Vücutlarımız birbirine çarpınca, etkisini bütün omurgamda hissettim.

Hafifçe geri çekilip aramıza mesafe koyarken, "Teşekkürler," dedim. Ona biraz daha yakın durursam, bir sonraki dersime gitmem mümkün olmazdı. "Dosyayı bulduğun ve bana gösterdiğin için."

"Rica ederim," dedi mozolenin kapısını kaydırırken. Sonra beni kendine çekti ve yağmurda binlerce minik öpücükle, beni öptü.

Son dersimden sonra odaya döndüğümde Hershey yatağına uzanmıştı.

"Selam!" dedi gülümseyerek. "Günün nasıl geçti?"

İçim, sıkılan bir havlu gibi düğümlendi.

Gergin bir sesle, "Ne yaptığını biliyorum," derken, altıncı sı-
nıftaki bir kız gibi göründüğümün farkındaydım.

Hershey'nin gülümsemesi silindi. "Efendim?"

"Hakkımda yazdıklarını okudum."

Rengi attı. "Rory. Ah, Tanrım. Açıklayabilirim."

"Evet," dedim buz gibi bir sesle. "Lütfen açıkla."

Titrek bir nefes aldı. "Theden'a girdiğim gün, Dr. Tarsus'tan bir telefon aldım. Beni okula kabul edildiğim için tebrik edecek sandım. Ama yardımımıza ihtiyacı olduğunu söyledi. Benimle aynı okuldan bir kızın daha kabul edildiğini ama kabul kurulunun bir hata yaptığını düşündüğünü ve ispatlamak için yardımımın gerektiğini anlattı." Dr. Tarsus. Dengemi masamdan destek aldım. Demek gizli örgüt değildi. Çok çok daha kötüsüydü.

Hershey parmaklarıyla oynayarak devam etti. "Seni annenden dolayı almamaları gerektiğini söyledi. 'Akratik' olduğu için." Yanaklarından süzülen yaşlar, bronzlaştırıcı pudrasının üstünde izler bırakıyordu. "Senin dengesizliğinle ilgili kanıtlar sunarak, okuldan atılmanı sağlamamız gerektiğini söylüyordu. Ama o gereken verileri toplayana kadar bundan kimseye bahsedemezdim. Sana erişimimi sağlayacağını söyledi; tek yapmam gereken bir günlük tutmak ve bazı konuşmaları kaydetmekti." Hershey kızgın bir tavırla başını salladı. "Yapmam gereken ona canının cehenneme olduğunu..."

Sözünü kestim. Yapması *gerekenlerin* bana bir faydası yoktu. Donuk bir sesle, "Yani Şüphe'yi duyduğumu biliyor," dedim. "Cuma günkü konuşmamızı kaydettin. Bana sürekli olarak sesi sorman bu yüzdendi."

"Hayır," dedi kararlı bir sesle. "Sen bana perşembe gecesi yardım ettikten sonra ne bir kelime yazdım ne de bir şeyi kaydettim. Bir daha da asla olmayacak." Yanıma gelip ellerime uzandı ama hızla geri çekildim. "Rory," dedi. "Bunu yaptığım için çok üzgünüm."

"Neden yaptın?"

"Sanırım benden yardım istemesi gururumu okşadı." Utanmış gibiydi. "Ve bunun etkisi geçtiğinde de seni artık duramayacak kadar çok kıskanıyordum."

“Bunu beni kıskandığın için yaptığına inanmamı mı bekliyorsun?” Buruk bir kahkaha attım. “Vay canına, beni gerçekten aptal sanıyor olmalısın.”

“Elbette seni kıskandım, Rory. Sen kahrolası bir Hepta’yydın ve daha kötüsü bunu *bilmiyordun* bile. Senin için her şey çok kolaydı. Seni nefesim kesilecek kadar kıskandım.”

“Şaka mı yapıyorsun? Kolay mı? Ben buraya girmek için kıcımlı yırttım ve girdiğimden beri iki kat fazla çalışıyorum. Ve şimdi sen hepsini elimden aldın.” Gırtlığıma bir yumru tılandı. Ağlamamak için dudaklarımı sıktım.

Hershey ellerini omuzlarıma koydu. “Beni dinle, Rory. Halledeceğim. Ona bunu artık yapmayacağımı söyleyeceğim. Sonra da dekana gideceğim. Sana söz veriyorum, onun seni...”

“Anlamıyor musun?” dedim silkinip ellerinden kurtulurken. “Çok geç. İpleri çoktan onun eline verdin.”

Topuklarımın üstünde dönüp odadan çıktım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Altı dakika sonra Paradiso'nun önünde, koşmaktan nefes nefeseydim. Saçlarımın alnıma yapıştığını hissediyordum ve kim bilir nasıl çılgın görüldüğüm konusunda sadece var sayımda bulunabilirdim. Altımda bir eşofmanla, on derecelik soğuğa rağmen paltosuz, kırmızı bir burun ve sabahtan kalma maskaranın dağıldığı gözlerle. North'un beni görmesini isteyeceğim bir durumda olduğum söylenemezdi. Ama çok geçti, çoktan görmüştü.

Benimle kapıda buluşmak için müşterisini kasada bıraktı.

"Hey," dedi alçak sesle. "Nasıl geçti?"

"Ondan bunu yapmasını öğretmenlerimden..." Gözlerim süt ve şeker gibi ıvır zıvırların durduğu köşeden beni izleyen edebiyat öğretmenime takıldı. North da aynı yöne baktı ve sesini iyice alçalttı. "Neden benim eve çıkmıyorsun?" dedi anahtarı elime sıkıştırırken. "İşim beşte bitiyor." Saate bakmak için arka cebimdeki Gemini'ımı çıkardım. Dört buçuktu.

Parmaklarımı anahtarın üstüne kapatırken, "Tamam," dedim. Öğretmenim artık benden tarafa bakmıyordu ama tedbirli hareket etme ihtiyacı duydum. Belki de okuldan gitmemi isteyen tek öğretim görevlisi Tarsus değildi. Ayrıca North da yılın vatandaşı sayılmazdı. Birlikte görülmemizin ikimize de faydası yoktu.

North'un kapısına çıkan basamakları tırmanırken, özel konum düğmesini açtım. Hershey'nin gelip beni bulmasını istemiyordum.

Kısmen onu affedeceğimden korktuğum için özrünü duymak istemiyordum.

Daireye girince kapıyı arkamdan kilitledim. Çizmelerimi çıkardım ve çıplak ayakla North'un kitaplığına yürüdüm.

İsimleri tararken, parmağım yıpranmış ciltlerin üstünde dolaşıyordu. Adını duyduklarım kadar, duymadıklarım da vardı. Kimi, kütüphanelerin tamamen elektronikleşmesinden önceki dönemden kalma barkotlu ve naylonla kaplı eski kütüphane kitaplarıydı. Diğerleri yıpranmıştı ve su lekesi içindeydi. En üst rafta, isimleri mürekkep yerine yaldızla basılmış, kumaş kapakları harap haldeki ciltli kitaplar duruyordu.

En uçtaki kitap diğerlerinden biraz arkaya kaymıştı. Öne çekmek için uzandım. Adını görünce irkildim. John Milton'ın *Kayıp Cennet*'i.

Kendimi annemin bana bıraktığı, elyazısıyla yazılmış nottaki sözcükleri mırıldanırken buldum. Ezberlediğimin farkına varmamıştım.

Onları özgür bıraktım ve özgür kalmalılar

Ta ki kendilerini esir edinceye kadar;

Aksi takdirde yaratılışlarını değiştirmem gerekecek.

Kitabı raftan çekip elimde çevirdim. Sayfalar eğri büğrü ve sararmıştı ve kumaş cildin kenarları yıpranmıştı. Çekinerек ilk sayfayı açtım. Kitap o kadar eskiydi ki kâğıdı kurumuş ve lekelenmişti.

Kayıp Cennet.

On İki Kitaplık Bir Şiir

Yazar John Milton

Heykellerle Süslenmiş Bu Yedinci Baskı

Londra'da Basıldı, 1705

Hiç bu kadar eski bir kitap görmemiştim. İlk baskılar çok nadir bulunurdu. Ve çok pahalı olurdu. O anda bunun North gibi biri için

önemli olmayabileceğini düşündüm. Zengin insanlar yoldan sapışlarının kayıtlardan silinmesi için kaç para öderdi? *Çok*, diye düşündüm. Narin kâğıda zarar vermek istemeyerek parmak uçlarımı sayfanın üstünde dolaştırdım. Sayfaları alıntıyı aramaktan çok ürkütücü eskiliğiyle bütün halinde anlamak için tek tek ve nazik hareketlerle çevirmeye başladım. Üçüncü sayfaya gelince, durdum. Bu sayfada kelimeler yerine sulu boya bir resim vardı. Altında şöyle yazıyordu:

GÜÇ TİMSALİ TANRI

ONU SONSUZ GÖKYÜZÜNDEN BAŞAŞAĞI ATTI.

Üstteki metinden bir parçaydı ve resme bakarken ne anlama geldiğini anladım. Tanrı bir meleği gökyüzünden aşağı atıyordu. Sayfaları çevirdikçe, yeni resimler gördüm. Hepsi bir öncekinden daha yabancı ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir sürü resim vardı. Yedinci Kitap'a ulaşıncı, nedenini anladım. Altındaki yazıda şöyle diyordu.

TANRI, "ÇEŞİT ÇEŞİT BÜYÜKBAŞLAR, SÜRÜNGENLER,

YIRTICILAR OLSUN," DİYE BUYURDU.

VE ÖYLE OLDU.

Yeryüzü'nün yaratılışının tasviriydi. Sayfanın ortasında kafası Liam'ın Maskeli Balo'da taktığı maskenin birebir kopyası olan bir aslan vardı. Yanına kimi sivri kimi çatallı boynuzlu; kimi puanlı, kimi çizgili, hepsi şaşırtıcı derecede tanıdık gelen bir dizi hayvan sıralanmıştı. Adem ve Havva'yı arayarak sayfaları çevirdim. Dönem başında *Yaratılış*'tan parçalar okumuştuk, bu yüzden sırada onların yaratılışı olduğunu biliyordum. Başka onaya ihtiyacım yoktu ama aradığımı buldum. Adem ve Havva'nın yüzleri o gece arenada yılanın önünde eğilirken gördüğüm insan maskelerindeki gibiydi.

Gözlerim sessiz bir teşekkür için tavana çevrildi. Bu keşifte bana kasıtlı gelen bir şey vardı; buraya, bu ana, bu resimleri bulmaya ve bu bağlantıları kurmaya yönlendirilmişim. Annemin bana bıraktığı not ve gizli örgütün kullandığı maskeler bu kitaptan alınmıştı. Bu sayfalarda daha fazlası da olmalıydı. Belki de bana söylemeye çalıştıklarına dair bir ipucu. Kitabı göğsüme bastırdım ve içimden o ipucunu bulmayı diledim.

Kapı hafifçe vuruldu. "Benim." North'un sesi kapıdan içeri süzüldü. Onu içeri alırken, kitap hâlâ kollarımın arasındaydı.

"Milton hayranı mısın yoksa?" dedi başıyla kitabı işaret ederek.

"Sanırım olabilirim," diye yanıtladım. "Okuduktan sonra söylerim."

"Benimkini ödünç almak ister misin?"

Ona şaşkınlıkla baktım. "Alabilir miyim? Pahalı görünüyor?"

Kapıyı kapatmak için arkamdan uzanırken güldü. "Pahalıydı ama sanırım bardak altı olarak kullanmak gibi bir niyetin yok. Elbette ödünç alabilirsin. Kitaplar okunmak içindir. Kâğıt üstünde."

"Nasıl da retrosun," diye takıldım. North postacı çantasını yere bırakıp elindeki kahverengi kesekâğıdıyla mutfığa girdi. O kâğıdı açarken, midem beklentiyle guruldadı.

"Jambon mu, hindi mi?" diye sordu.

"Hindi." Seçimimi mutfak tezgâhının üstünden bana doğru kaydırırken, tek taburesine oturdum. Sandviç basılmış panini ekmeğine yapılmıştı ve koyu renk çıtır tostun arasından peynir damlıyordu.

Bir ısırık aldım. Göründüğünden daha enfesti. Daha ilkini yutmadan bir ısırık daha aldım. North bileğime uzandı ve elinin içinde çevirdi.

Sözcükleri tenime kazır gibi yaparak "Düşünüyorum da kendini hiç kısıtlamadan iştahla mideye indirdi, şurası için doğru bir seçim olabilir," dedi.

Telaşla yutmaya çalışırken kızardığımı hissettim. "Öğle yemeği yemedim!" dedim bir yandan çiğneyerek.

"Kayıp Cennet'ten alıntı," dedi gülümseyerek. "Havva'nın İyi ve Kötünün Bilgisi Ağacı'ndan meyve yediği anı tarif ediyor."

"Alıntı yapacak kadar iyi biliyor musun?"

"Şey, özellikle o satırı biliyorum çünkü teyzem bastırdığı ilk Paradiso tişörtünün arkasına koymuştu," dedi. "Aslında Kafe Paradiso adı da Milton'dan ilhamla seçildi. Ve İtalya'da kahve yapmayı öğrendiği Università del caffè'den."

"Onları özgür bıraktım ve özgür kalmalılar, ta ki kendilerini esir edinceye kadar; aksi takdirde yaratılışlarını değiştirmem gerekecek." diye ezberden okudum. "Üçüncü kitap, yirmi dört ve yirmi altıncı satırlar."

North'un kaşları havaya kalktı. "Kitabı okumamış bir kız için çok etkileyici."

"Ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordum.

"Sanırım," dedi. "Kulağa Tanrı'nın insanın özgür iradesinden bahsetmesi gibi geliyor. İnsanı özgür kılarak düşüşün gerçekleşmesine izin vermiş."

"Düşüş," diye tekrarladım. "Nereden düşüş?"

"Şeytan için cennetten gerçek anlamda düşüş. İnsan içinse Cennet'ten kovulma." Kitabın en arkasındaki son resmi açtı. Mezarlıktaki meleklerle çarpıcı bir benzerlik taşıyan bir melek Adem ile Havva'yı Cennet'in kapısından çıkarıyordu. Altındaki yazıda şöyle diyordu:

ELLERİ KENETLENMİŞ HALDE YAVAŞÇA

MERDİVENLERDEN İNEREK,

CENNET BAHÇE'SİNDEN GEÇİP YALNIZLIĞA ADIM ATTILAR.

North öğretmen edasıyla ve şirin bir sesle, "Her iki durumda da, yaratılanlar yaratıcı gibi olmaya çalışıyor ve bunu yaparken kendilerini köleleştiriyorlardı," diye açıkladı. "Milton'ın eski İngilizce'de

köleleştirmek anlamına gelen *esaret* kelimesiyle kastettiği bu. En azından...”

Aptal durumuna düşmekten çekinmeyecek kadar meraklandığım için, “Onları köleleştiren ne?” diye sordum.

“Öncelikle gururları,” diye yanıtladı North. “Ve körlükleri. Yılanın yalanlarına inanarak dünya görüşlerini değiştirdiler. Sonrasında dünyayı farklı gördüler. Gerçek halini artık göremez oldular.” North gülümsedi. “Ve böylece berbat kararların kısır döngüsü başlamış oldu.”

“Ama bunu geride bırakabilmemiz gerekmez mi?” dedim. “Demek istediğim, Tanrı insanlığa sağduyu vermedi mi?”

North, “Ama sağduyunun Adem ve Havva’ya pek iyiliği dokunmadı,” diye hatırlattı.

“Ama onlar bizim bildiklerimizi bilmiyordu,” diye yanıtladım. “O zamandan beri büyük ilerleme kaydettik. Toplum ve bilim ilerledikçe, eninde sonunda dünyanın gerçekte ne olduğunu yeniden görebilmemiz gerekmez mi?”

“Bu da bir bakış açısı,” dedi North.

“Senin bakış açın ne?”

North duraksadı. “Hiç *noumenon* kelimesini duydun mu? Yunanca. Kısaca sezgi anlamına gelen *nous*’tan geliyor.”

Nous. Yılanın arenada kullandığı kelimeydi. İçim dejavuya benzer, ürkütücü bir duyguyla titredi.

“*Nous*’yu duymuştum,” dedim. “*Noumenon* ne demek?”

“Duyulardan gelmeyen bir bilgi türü,” diye yanıtladı. “Gözlemlenebilir dünyanın ötesinde var olan gerçekler. Bilim insanları *noumenon*’un bir kurgu olduğunda, gözlemlenebilir dünyanın dışında hiçbir şeyin var olmadığına ısrar ediyor. Sanırım Adem ve Havva o meyveyi yerken aynı varsayımda bulundular. Bütün gerçeklere sahip olduklarını düşündüler. Ne kadar azını gördüklerini anlamadılar.”

Ne kadar azını gördüklerini anlamadılar. Simülasyon sınavında yaptığım hata buydu. Bütün gerçekleri bildiğimi düşünmem. Bir anda, ona bunu anlatma isteği duydum.

“Theden’daki bütün öğrencilerin Plato Practicum denen bir dersi alması gerekiyor,” diye başladım. “Simüle edilmiş tecrübeler üzerinden pratik akıl yürütme becerilerimizi geliştirmesi amaçlanıyor. Bir tür sanal gerçeklik gibi, sanırım. Küçük bölmelerimize oturuyoruz ve senaryolar karşımızda üç yüz altmış derecelik ekranda 3D olarak canlanıyor.”

“Çok havalı,” dedi yanımdaki taburede sırtını dikleştirerek. “Nasıl senaryolar?”

“Genel olarak bize eylemlerini manipüle etmemiz gereken bir dizi aktör veriliyor. Cuma günü, vizede, havaya uçmadan önce üstü insan dolu bir iskeleden kimi tahliye edeceğimizi seçmek zorunda kaldık.”

“Amaç ne?” diye sordu.

“Net pozitif etki,” diye yanıtladım. “Bütün olarak toplumun üstündeki etkiden bahsediyorum. Sınıfın geri kalanına göre en iyi sonucu alan çan eğrisini belirliyor.”

North aklına yatmış gibi başını salladı. “Yani Lux’çılık oynuyorsunuz.”

Ona baktım. “Ne?”

“Az önce tarif ettiğin, birebir Lux’ın yaptığı,” diye açıkladı. “Bireysel kullanıcıları bütün kullanıcılar üstünde net pozitif etkiye ulaşmak için manipüle etmek.”

“Lux hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Bilgisayar korsanlığından mı?”

“Lux hakkında bilgisayar korsanlığı sayesinde çok şey öğrendim ama az önce söylediklerimi kullanım şartlarından biliyorum. Ki yüzündeki ifadeye bakarak hâlâ okumadığını tahmin ediyorum.”

“Gerçekten hepsini söylüyor mu?”

“Anlaşılması ve çözülmesi güç bir hukuk diliyle, evet.”

“Tam olarak nasıl çalışıyor peki?”

“Pekâlâ, tahmin edeceğin üzere, Gnosis algoritmasını paylaşmıyor elbette. Ve sunucularının çok gerisinde olduğu için ben de göremiyorum. Ama tahminen, kendilerine ait bir net pozitif etki

versiyonu bulmuşlar. Kullanıcı verilerini 'GİZFİT matriksi' denen bir şeyde depoluyorlar. Kısaca, bu dört başlıktan oluşan sistem bir insanın güçlü yanlarını, zayıf yanlarını..."

Cümlesini onun yerine tamamladım. "Fırsatlarını ve tehditlerini sınıflandırıyor." North'un kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bize practicum simülasyonlarında verilen bu," diye açıkladım. "GİZFİT'in bizim öğretmenimizin uydurduğu bir şey olduğunu sanıyordum."

"Hayır, bu bir süredir ortalıkta olan bir terim," diye yanıtladı. "Ama Gnosis bunu yepyeni bir seviyeye taşıdı. Dinginliği yükseltmek için kullanıyorlar. Pürüzsüz ilerleyen hayatlar için kullandıkları kelime bu. Kullanıcı profillerinden bazılarını görmelisin. Detaylandırma seviyesi delice. Sanırım Lux'ın bu şekilde çalışması için öyle olması gerekiyor. Lux'ın yaptığı her öneri o şebekeden geliyor."

"Benimkini görmeliyim."

North başını iki yana sallamaya başladı.

"Lütfen, göster bana. Kimseye anlatmam." Birden bilişsel psikoloji araştırma konumu seçtiğim an aklımdan çıkmaz oldu. Lux APB'yi neden öneri listesinin en altına koymuştu? Anneme koyulan teşhis, tıbbi dosyasında olduğuna göre, Lux benim de eğilimim olduğunu biliyor olmalıydı? O zaman neden en üstte değildi?

North bir an daha tereddüt ettikten sonra derin bir iç çekti. "Tamam," dedi sonunda. Sandviçinin ince kâğıdını buruşturup çöpün altındaki öğütücüye attı. "Ama sırf lütfen dediğin için." Mutfak masasının üstünde duran tableti almasını bekledim ama orta tezgâhın etrafını dolaşıp yatağının yanındaki dolaba yürüdü. İçeride gözden kaybolmadan önce, "Geliyor musun?" diye seslendi. Taburemden inip telaşlı adımlarla peşinden gittim. North, büyük olasılıkla dünya tarihinin en kötü grubu olan Five O'Clock Flood'ın birebir ölçülerde bir posterinin karşısında duruyordu.

"Ah, demek sende Five O'Clock Flood'ın posterini var," dedim. "Giysi dolabında. Bu konuda ne desem bilemedim."

“Ah, Norvin çok sıkı F.O.F hayranıdır,” dedi ruhsuz bir sesle. Topuklarının üstüne çöktü ve posterin alt köşelerinin raptiyelerini çekti; kâğıt bir anda bir stor gibi kıvrılıverdi. Eskiden posterin olduğu yerde parmak sensörlü kilidi olan dar bir kapı vardı. “Ofisime hoş geldin,” dedi yerden kalkarken. Raptiyeleri cebine atıp başparmağını okuyucuya tuttu. Kilit bir bip sesiyle aktive oldu.

“Kutsal ileri teknoloji.”

“Pek sayılmaz,” dedi North kapıyı iterken. “Dolap büyüktü. Ben de bir kısmını bölüp ucuz bir fibercam duvar yaptım. İçeri girmek isteyen olursa, bir yumrukta devirip geçebilir. Hey, dolap kapağını tutar mısın? Ve kilitle lütfen.”

Kapıyı kapayıp kilidi çevirdikten sonra, North’un peşinden gizli odaya girdim. Bir masa, tekerlekli bir ofis koltuğu ve iki duvar ekranı alacak büyüklükteydi. Karşı köşede, her rafta bir tane olacak şekilde üst üste istiflenmiş eski dizüstü bilgisayarlar duruyordu. North oturmam için koltuğunu çektikten sonra masasının üstündeki klavyeye uzandı.

“Klavye kullanıyorsun,” dedim.

“Evet. Hızlı yazman gerektiği zaman, dokunmatik klavyeler can sıkıcı olabiliyor.” Giriş tuşuna basınca duvar ekranları aydınlandı. Sonra klavyenin yanındaki siyah fareye uzandı. Büyük, hantal bir şeydi. Bir bilgisayar korsanının kullanmasını bekleyeceğim bir şey değildi. North beni ona bakarken gördü ve gülümsedi. “Ne diyebilirim? Eski kafalıyım.”

Gerçek bir bilgisayar korsanını iş başında görmek için koltuğu tekerleklerinin üstünde ekrana doğru çektim. Ama North masaüstündeki bir dosyaya tıkladı, sonra da listenin en başındaki dosyayı seçti. “Buna hazır mısın?”

“Bir dakika, profilim *masaüstünde* mi duruyor? Yani sen zaten?”

North mahcup bir bakışla, “Seninle tanıştığımız gün indirdim,” dedi.

“Sık sık gizli takipçilik yapar mısın?”

“Tamam, belki ürkütücü olmanın sınırında gibi gelebilir...”

“Sınırında mı?”

“Bana başka seçenek bırakmadın!” diye itiraz etti. “Seni anlamak imkânsızdı. Ki ben müthiş bir insan sarrafıyım.”

“Mütevazi bir gizli takipçi,” diye söylendim. Ama gülümsüyordum. “Bak işte bu yeni bir kavram.” North tıklayarak dosyayı açınca gülümsemem kayboldu. Dediği gibi dört kadran ve her kadranın içinde bir liste vardı. Girişler o kadar küçük harflerle yapılmıştı ki okumak için büyüteç gerekiyordu.

“Anlayabildiğim kadarıyla, her kategorideki girişleri sıralıyorlar, yani en üst sıralardaki şeylerin algoritmadaki ağırlığı daha fazla. Nüanslar olduğundan emin olsam da çok temel bir düzeyde, uygulama güçlü ve zayıf taraflarını hesaba katarak insanları tehditlerinden uzaklaştırıp fırsatlarına yönlendiriyor. Yani, örneğin, bir fırsat üst seviyede zayıflığı açığa çıkarıyorsa, o fırsat büyük olasılıkla tehdide dönüşüyor. Bir anlam ifade ediyor mu?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Kendi tehditler listemi okumaya çalıştığım için söylediklerine odaklanamıyorum. Büyütebilir miyiz?”

North T kadrının üstüne tıkladı ve yeni bir doküman açıldı. Bu seferki bir hesap tablosuna benziyordu. En tepede sosyal güvenlik numaram ve doğum tarihim yer alıyordu. Altında da bir liste vardı. Gözlerim en üstteki girişe kaydı: *Kan grubu bilgisi*.

“Anlamıyorum,” dedim ekrana bakarak. “Kan grubumu biliyorum. A pozitifim.”

North tehdit listemdeki bir sonraki girişi işaret etti. “Bunun kim olduğunu biliyor musun?” 3/2/4 düzeninde on basamaklı bir sayıydı. Bir sosyal güvenlik numarası. 033-75-9595.

Başımı hayır der gibi salladım. “Anlamıyorum,” dedim bir kez daha. “Ortalıkta benim için ‘tehdit’ olarak tanımlanmış biri mi var?”

“Bir kişi değil,” diye düzeltti North. “Yarım düzine.” Listedeki sonraki beş girişi işaret etti. Hepsi sosyal güvenlik numaralarıydı. Az önce yediğim sandviç kurşun gibi mideme oturdu.

“Kim bu insanlar?” diye sordum. “Öğrenmenin bir yolu yok mu?”

“Bir Forum kullanıcı adı olmadan hayır. Gnosis’in bu veriyi şifreleme şekliyle, bütün kullanıcı profillerini aramak imkânsız. Kıramadığım tuhaf bir özelliği var. Rastgele profillere tıklayabiliyorum ama kullanıcının adı olmadan aradan birini çekemiyorum.

“Tamam, o zaman onları fırsatlar listeme taşı.”

North başını sallamaya başladı. “Rory...”

Sözünü kestim. “Vize sınavım konusunda her şeyi anlatmadım.”

“İskele,” dedi North.

“Amaç büyük havai fişek sandıkları havaya uçmadan olabildiğince çok sayıda ‘yüksek-değer’ sahibi insanı tahliye etmektir. Savaş çalışmaya başlayınca, dondum. Orada yerli küçük çocuklar vardı ve düşük-değerli olarak kabul edildiklerini biliyordum ama onları ölüme terk etme düşüncesine dayanamıyordum. Sonra birden, bir ses duydum. Beklememi söyleyen bir ses. Kimseyi tahliye etmememi. En azından ben öyle anladım.”

“Ses derken...”

“Şüphe’ydi,” dedim sert bir sesle. Lafı daha fazla dolandırmak istemiyordum. “Şüphe’ydi, duymazdan geldim çünkü mantıklı olan buydu. Ama sonra simülasyonun geçen hafta Fiji’de yaşanan bir olayın üstüne kurulduğunu öğrendim. Tek fark gerçek hayatta, iskele havaya uçmamıştı çünkü azami taşıma kapasitesini aştığı için tam havai fişekler patlayacakken suyun dibine çökmüştü. Yani bekleseydim kimse ölmeyecekti.”

North’un anlattıklarını değerlendirmesi birkaç saniye sürdü. “Bunun senin Lux profilinle ne alakası olduğunu anlamıyorum,” dedi.

“Bu, sesi ilk duyuşum değildi,” dedim. “Buraya geldiğim ilk gün, uçakta da duydum. Theden konusunda endişeliydim ve ses bana başarısız olmayacağıma dair söz verdi. Ertesi gün yine duydum. İki kez. Bir kez practicum’da, sonra da bilişsel psikoloji dersi için ödev konumu seçerken. Şüphe bana akkratik paracusia bozukluğunu seçmemi söyledi. APB. Şüphe’ye kulak veren insanlar için kullanılan

tıbbi terim. Uzun hikâye ama Şüphe'yi dinlemeseydim ve onun yerine Lux'a güvenseseydim, annemde de APB olduğunu asla öğrenmezdim."

"Geçmiş zaman gibi konuştun," diye tekrarladı North. Gözlerinde bir şey gördüm. Tam olarak umut değil, ama onun gibi bir şey. Bana annesini kaybettiğini söylediği zaman hissettiğim *sen de mi* duygusu.

"Ben doğarken ölmüş," dedim. Sonra sesimin titremeye başladığını hissettiğim için hızla anlatmaya devam ettim. Konuştuğum sürece ağlamazdım. "On dokuz yaşındaymış. Aslında buradayken APB teşhisi konmuş. Theden'da. Onu bu nedenle okuldan atmışlar. Ve düşünüyorum da Lux biliyor olmalıydı, değil mi? Tıbbi kayıtlarında yazılıydı. O zaman neden beni APB'yi araştırma konusu olarak seçme fikrinden uzaklaştırmaya çalıştı? Lux benden başka neyi saklamaya karar verdi"?

"Lux hiçbir şeye karar vermedi, Rory," diye yanıtladı North. "Lux birkaç bilgisayar programcısının sosyal bilimci gibi davranan bir takım iş insanlarının insanların hayatlarının daha sorunsuz ilerlemesini sağlayarak toplumu optimize edebileceklerine karar vermesinden sonra yazdığı bir algoritmaya uygun işleyen bir uygulamadan başka bir şey değil."

"Tamam ama o algoritma bir şekilde hayatımı kaosa sokma potansiyeline sahip altı kişi belirlemiş. Tuhaf, North. Gerçekten insanı ürkütecek kadar tuhaf. Kim bu insanlar ve *kan grubumun* bunlarla ne ilgisi var? Benim yerimde olsan, öğrenmek istemez miydin?"

"Elbette, ama..."

Kolunu sıkıca tuttum. "O zaman dediğimi yap. Onları fırsat listeme taşı. Lux insanları fırsatlarına doğru yönlendirecek şekilde tasarlanmadı mı? O insanlar listenin en başında olursa o zaman..."

Elini elimin üstüne koydu. "Yapamam, Rory." İç çekti. "Yapmam değil. Gerçekten yapamam. Bahsettiğin şey Lux'ın arka planına erişim gerektiriyor. Gnosis'in güvenlik duvarının arkasına. Bu benim için bile imkânsız. Güven bana, denedim."

Gözlerime sıcak yaşlar doldu. Başımı çevirdim. “Yani kısaca, çaresizim.”

“Çaresiz falan değilsin, Rory.” Elini belimde hissettim. “Lux’tan kat kat iyi bir rehberin var.”

Yüzümü hızla ona çevirdim. “Bana *Şüphe*’ye güvenmemi mi söylüyorsun?” Sesim hayretle doluydu. Ve suçlayıcılıkla.

“Evet, öyle söylüyorum,” dedi usulca.

“Sen... Sen de onu duyuyor musun?”

Gözlerimin içine bakarak başını salladı. “Her gün değil. Ama bazen. Bana seninle konuşmamı o söyledi.”

“Hiç doktora göründün mü?”

North yüzünü buruşturdu. “Beni antipsikotik ilaçlarla uyuşturursunlar diye mi? Hayır, sağ ol. Beynim bu haliyle gayet iyi.” Bu, Beck’in hep söylediği şeydi.

“Ama ya biz... hastaysak?” *Hasta* demek *deli* demekten daha kolaydı.

“Sen hasta hissediyor musun?” diye sordu North.

“Şey, hayır. Ama araştırmayı okudum ve...”

“Burada kimin araştırmasından bahsediyoruz,” diye homurdandı. “Büyük harfle Bilimin mi? Dünyanın evrenin merkezi olduğunu söyleyen dâhilerin mi?”

“Pekâlâ, o zaman ne bu? Halüsinasyon değilse, ses nereden geliyor?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Daha yüksek bir güçten. İnsanlar eskiden Tanrı’nın sesi olduğunu düşünürmüş.”

“Ama bu delilik,” dedim ve North’un bakışını görünce yüzümü buruşturdum. “Delilik değil. Demek istediğim Tanrı neden bize akıl yürütme kapasitesi verip kullanmamamızı söylesin?”

“İnsan akıllı Havva’yı yasak elmayı yemenin iyi bir fikir olduğuna ikna etti,” diye meydan okudu.

“Ama ya *Şüphe* diğer sesse?” diye karşı çıktım. “Ya yılansa?”

North bana baktı. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

Kafamın içindeki sesle ilgili bütün bildiklerimi düşündüm. Konuştuğu zamanları, söylediklerini. İskeledeki o küçük çocukları düşündüm, sesin kurtarmama yardım etmeye çalıştığı çocukları. “Hayır, sanırım inanmıyorum. Ama ona güvenmem gerektiğine de tamamen ikna olmuş değilim. En azından her zaman.”

North kolunun alt kısmını çevirip dövmelelerinden birini gönderdi. Sıradan bir puntoyla *çift zihinli bir adam her şeyinde istikrarsızdır* yazıyordu. Sözcüklere parmak uçlarımla dokundum. Gerçeklik payı vardı. Hissettiğim tam olarak buydu, istikrarsızlık. Zihinsel olarak değil ama göğsümün içinde bir yerde, köklerimde. “İncil’den,” dedi North. “James’in Mektupları’ndan.”

Çift zihlilik için tıbbi bir terim vardı. *Dipsikoz*. Aktratik paracusia’nın patalojisinin bir parçasıydı. Ders kitabım “İki zihne sahip” diye tanımlıyordu. Akıl ve Şüphe’nin beyninizde savaş halinde olması demekti.

North’un, “Olay şu ki, her zaman birbiriyle yarışan sesler olacak,” dediğini duydum. “Kafanda ve dünyanda. Hayatını ikisinin arasında kalarak harcayamazsın.”

Ona baktım. “Bana seçmemi söylüyorsun.”

“Sana herhangi bir şey yapmanı söylememem gerektiğini biliyorum,” dedi North üstümden uzanıp bilgisayarını kapatırken. “Ama sen karar vermezsen, dünya senin adına seçim yapar.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kampuse yürürken babamı aradım ama Kari'yle birlikte trivia oyun gecesi için Mulleady'lerdeydiler ve arkadan gelen gürültüde onu doğru dürüst duyamadığım için konuşma uzun sürmedi. Zaten ona ne söylemeyi planladığımdan da emin değildim. Ona kan grubumu ve Lux tehdit listemin en tepesine nasıl oturduğu konusunda herhangi bir fikri olup olmadığını sormak istedim ama tahmin edileceği gibi, ne ona bunu neden sorduğumu, ne North'un bana gösterdiklerini ne de gördüklerimden neden bu kadar sarsıldığımı ona anlatamazdım.

Sonra Beck'i aradım ama açmadı.

Odaya geldiğimde Hershey yoktu. Saat onu geçtiği için kendimi yatağa gömdüm ve örtülerin altında gevşemeye çalıştım. Beynim vızıldayarak durmadan çalışıyordu ve bedenim, üstümden bir türlü atamadığım gerilim yüzünden sızlıyordu. Sürekli olarak North'un *sen karar vermezsen, dünya senin adına seçim yapar* diyen sesini duyuyordum. Bana Şüphe'nin arenadaki gecede söylediği bir şeyi hatırlatmıştı. *Kime hizmet edeceğini bugün seç.* Ama seçmemiştim. Hâlâ bocalıyordum, sese güvenmek ile beni rahat bırakmasını dilemek arasında gidip geliyordum.

"Çift zihinli olmak istemiyorum," dedim tavana bakarak. Sonra bir cevap alabilecekmişim gibi bekledim. Cevap gelmeyince, cevap beklediğim için kendimi aptal gibi hissederek yüzüstü döndüm ve

elimi yastığımın altına kaydurdım. Parmaklarım bir kâğıda sürtündü. Birkaç kez katlanmış bir bilgisayar kâğıdıydı. Bir not gibi.

Kâğıdı ve ekranımın ışığını açtım. Önce *Akademik Başarı Karnesi* yazısını, sonra not sütunlarını ve son olarak da adını gördüm. Aviana Grace Jacobs. Bu, annemin Theden'daki not dökümüydü ve en üstte İLKBAHAR DÖNEMİ 2013 mührü vardı. Yastığımın altına nasıl girmişti?

Notları tek tek inceledim. A, A, A, A, A. Hepsi A'ydı. Nasıl olabilirdi ki? Bu not dökümündeki tarihten sadece iki hafta önce, bir psikiyatr akademik başarısızlığından bahsetmişti. Ama bu notlar başarısız olmaya çok uzaktı. Kusursuzdular. Aklım almıyordu. Bu kâğıdı buraya her kim bıraktıysa, ne söylemeye çalışıyordu? Huzursuzluk içinde not dökümü kâğıdını tekrar katlayıp yastığımın altına ittim. Karanlıkta, kolyemi sımsıkı tutarak, "Kafam çok karışık," diye fısıldadım. "Atladığım ne?"

Zaman geçti. Belki saatler. Gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgundum. Sızlayan bitkin bedenim uyumak için beynimle savaşıyordu. Ama zihnim beni uyanık tutmak için merhametsiz daireler çiziyordu. Bir noktada annemin hediyesi battaniyemi omzuma kadar çekip kendimi çapraz dikişli sarmalın sarı yolu boyunca merkeze, Fibonacci dizisinin numaralarının dönüp durduğu yere koşarken hayal etmeye çalıştım. 0, 1, 1, 2, 3, 4, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987, 1.597. Gözkapaklarımın gerisinde, battaniyemdeki kareler taş duvarlara ve sarmal karanlığın içinde ışıktandırılmış bir yola döndü. Orada önemli bir şey bulacağımı bilir gibi, merkeze doğru takip ettiğim bir yol.

Son köşeyi dönerken, annemi gördüm. Üstünde sınıf fotoğrafındaki yeşil kazak vardı, koyu kestane saçlarını benim de sık sık yaptığım gibi açık bırakmıştı. Beni görünce kollarını iki yana açarak gülümsedi.

"Anne," diye haykırarak ona koştum. Kollarımı boynuna sarıp yüzümü boynuna bastırdım.

“Seni kandırmalarına izin verme,” diye fısıldadı. “Yalanın olduğu yerde gerçek de vardır.”

“Ne yalanı?” Bana cevap vermeyince, yüzüne bakmak için geri çekildim ama gözleri hareketsiz ve boştu. Bir cesedin gözleri gibi.

Güçlkle nefes alarak geri adım attım ve içinde bir ağaç büyüymüş gibi, annemin ağzından, gözlerinden ve kulaklarından yapraklı dalların çıkmasını izledim. Kaçmak için döndüm ama bir anda her tarafım duvarlarla sarıldı ve ağacın gövdesi, üstüme doğru büyüyüp daracık alanı doldururken ahşapla taşın arasına sıkıştım.

Buz kesmiş bir halde sıçrayarak uyandığında yüzüm terle kaplıydı.

Saat 03.33’tü. Hershey’nin yatağı hâlâ boştu.

Rüyanın etkisiyle nefes nefese yüzüme su çarpmak için banyoya gittim. Faydası olmadı. Titreyerek aynadaki solgun yansıma baktım. Koyu renk saçlarım keçeleşip alınma yapışmıştı. Berbat görünüyordum. Belki de Tarsus haklıydı; stres beni çok etkiliyordu. Belki de bir sinir buhranının kıyısındaaydım. İnsanın rüyasında annesinin çürüdüğünü görmesi sağlık belirtisi sayılmazdı.

Musluğu ve ışığı kapadım. Oda karardığı anda tabletimin ışığı yandı.

Ses, seni kandırmalarına izin verme, diye fısıldadı.

İçim ürpererek komodinime yaklaştım. Ekranımda KSD tıbbi kayıtları veritabanının giriş kutusu açıktı. Ama araştırma ödevimi teslim ettiğimden beri KSD uygulamasına giriş yapmamıştım. İki hafta olmuştu.

Giriş bilgilerimin hâlâ geçerli olması için dua ederek kullanıcı adımı girerken tüylerim diken dikendi. Ana sayfa açılınca rahat bir nefes aldım.

Arama kutusuna annemin sosyal güvenlik numarasını girip bekledim.

Eşleşen girdi yok.

Girdiğim numarayı kontrol ettim. Doğru girmiştim. Tekrar denedim.

Eşleşen girdi yok.

Ter damlaları geri döndü. Dosya ortadan kaybolmuştu sanki. Ya da silinmişti.

“Ve böylece paranoya da başlar,” diye mırıldandım. Rüyam beni allak bullak etmiş, hiç neden yokken şüpheye düşürmüştü. Annemin dosyası tesadüfen rastladığım en eski dosyalardan biriydi. Büyük olasılıkla, depolama alanı açmak için silinmişti. İndirmeyi düşünmeyerek aptallık etmiştim. Ama fotoğrafını *çekmiştim*. Annemin öldüğü güne ait girdinin olduğu son sayfanın ekran fotoğrafını çekmiştim. Dosyanın tamamı değildi ama hiç yoktan iyiydi. Hemen onu açtım.

Bu kez her paragrafı, her kelimesini anlamaya kafaya koyarak sistematik bir şekilde yavaş yavaş taradım. *Ultrason bulguları bebekte gūnaşımı gebelik bulguları ve akut oligohidramnios yönündeydi*. Cümlelerin tamamını kopyalayım GoSearch’e yapıştırdım. Karşıma çıkan ilk arama sonucu *American Obstetrics Journal*’daki⁶ “Gūnaşımı Gebeliğin Yönetilmesi” başlıklı makalenin linkiydi.

Makaleyi hızla taradım. *Fetal gūnaşımı gebelik sendromuyla kastedilen tahmini doğum tarihinden sonra rahimdeki büyümesi kısıtlanan fetustur*.

Hiç mantıklı değildi. Annem ve babam 11 Haziran’da evlenmişti. Bense tam otuz altı hafta sonra, beklenen doğrum tarihimden bir ay önce dünyaya gelmişim. Gırtlığımda nahoş bir hisle, ekrandan çektiğim fotoğrafa geri dönüp annemin tahmini doğum tarihi ya da kaç haftalık hamile olduğuyla ilgili herhangi bir veri aradım. Hiçbir şey yoktu.

6 Kadın doğum alanına yönelik bir tıbbi yayın. (ç.n.)

Sonra gözlerim annem hastaneye geldiğinde çekilen ultrason fotoğrafındaki bir şeye takıldı. Parmaklarımla büyüttüm. Ve büyüdüğü anda, nefesim gırtlığıma takıldı.

GH: 43h 6g.

Dokuzuncu sınıfta seçmeli ders olarak insan anatomisi almıştım ve ders kitabımızda bunun gibi ultrason görüntülerinin olduğu, fetus gelişimine ayrılmış bir bölüm vardı. Bütün kısaltmaları biliyordum. BPU: Baş ile popo arasındaki uzunluk demekti. ABO'nun kan grubuyla bir ilgisi vardı. GH: Gebelik haftasının kısaltmasıydı. Bu resimdeki fetus, bu görüntü alındığında kırk üç hafta ve altı günlükse o zaman ana rahmine düğün gecelerinde düşmüş olmam imkânsızdı. Annem o tarihte yedi haftalık hamileydi.

Ses, seni kandırmalarına izin verme, demişti.

Bir anda aklıma Lux'ın tehdit listemin en tepesindeki giriş geldi.

Kan grubu bilgisi.

Gözlerim ultrason resminin kenarına çevrildi.

Anne ABO: A+

Fetus ABO: AB+

Kan grubu genetikti. İnsan anatomisi dersinde öğrendiğim bir gerçek daha. Bir çocuğun ve anne ya da babasının kan grubunu bildiğiniz zaman, diğer ebeveynin kan grubunu bulabilirdiniz. Ama babamın kan grubunun anneminkiyle aynı, A+ olduğunu biliyordum. Babam sürekli kan bağışladığı için cüzdanında bir bağışçı kartı taşırdı. Her iki tarafında A pozitif olduğu durumda, çocuğun kan grubu için iki ihtimal vardı. A grubu ya da 0 grubu. Bu ultrason fotoğrafına göre ben ikisi de değildim.

Babam babam değildi. Olamazdı.

Bu bilgiyi karanlıkta sindirmeyi tercih ederek ekranımı kapadım. Gözlerimin sokak lambasının stor ile pencerenin pervazı arasındaki boşluktan süzülen ışığıyla aydınlanan beyaz kısımları ekranda seçiliyordu. Daha önce babamın babam olmayabileceği aklıma bile gelmemişti. On altı buçuk yıldır, bir milyon sütçü şakasından sonra bile.

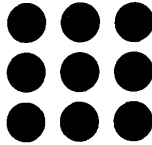
Ama karanlıkta oturup bu ihtimali sindirmeye çalışırken, başından beri biliyormuşum gibi geliyordu. Bir anda, daha önce anlamamam imkânsızmış gibi göründü. Birbirimize hiç benzemiyorduk. Ben her zaman, “Anneme çekmişim,” derdim ama bu saçlarımın siyahlığını, gözlerimin maviliğini ya da ne annemde ne babamda olan çenemdeki gamzeyi izah etmezdi.

Göğsüm alev almış gibi yanıyordu. Zavallı babam. Annemin, hamileliğinin süresini bu kadar aşmasına neden izin verdiğini şimdi anlıyordum. Babamın beklenen doğum tarihinin daha geç olduğunu düşünmesini istemişti. Aksi takdirde, babam bebeğin ondan olduğuna inanmazdı.

Başımı banyo tezgâhına yaslayıp serinliğini tenimde hissettim. Gerçek babam kimdi? Varlığımdan haberdar mıydı, yoksa annem ona da mı yalan söylemişti?

Ekranım bir kısa mesaj uyarısıyla aydınlandığında saat altıyı geçmişti. Saatlerdir karanlıkta oturuyordum. Alıştırma makinelerinden fırlatılan tenis topları gibi düşüncelerimin arkası kesilmiyordu. Düşündüğüm sürece, hissetmezdim ve bunu hissetmek istemişyordum.

Mesaj gizli bir numaradan geliyordu ve bir eki vardı. Örgütten bir görev daha. Ancak bu seferki bir bilmece değildi.

Görevin bu noktaları birleştirmek. Düz ve devamlı çizgiler kullanmak zorundasın.

Başladıktan sonra, parmağını bir kez bile kaldıramaz, daha önce çizdiğin bir çizginin üstünden tekrar geçemezsin.

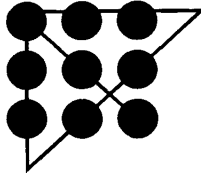
Bu görevi tamamlamak için en az kaç çizgi çizmen gerekir? Cevaplamak için iki dakikan var.

Çok anlaşılır görünüyordu. Beş çizgi. Her noktanın üstünden geçmek için gereken buydu. Ama çok da kolay görünüyordu. Örgütün bilmeceleri bundan daha zordu ama ne yaparsam yapayım beşten daha az çizgiyle tamamlayamıyordum.

Görececek gözlerin yok mu?

Vücudum sesi duymanın yarattığı kaygıdan çok, sözlerinin tamamen işe yaramaz olmasının öfkesiyle gerildi. Sayaç bir dakika çizgisini geçerken ekrana bakarak, “Neyi görececek gözler?” diye haykırdım.

Sonra bir anda, hiç yoktan çözüm aklıma geliverdi. Gözlerimi noktaların sınırlarından çıkarmamıştım. Çizgilerimin boyunu uzatır ve dışarı taşarsam, dört çizgiyle de yapabilirdim.

Yirmi saniye kala, dördü tuşlayıp göndere bastım ve nefesimi tutarak cevap bekledim.

Aferin sana, Zeta.

Elimde Gemini’imla gözlerimi yumdum ve sersemletici sise teslim oldum. Rüyasız bir uykuya daldım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kahvaltı saatini uykuda geçirip practicum dersine son anda yetiştim. Birkaç saatlik uykunun iyi geleceğini sanmıştım ama uyandığımda titriyordum ve her yerim sızlıyordu. Neyse ki Hershey ya hiç gelmemişti ya da beni uyandırmadan odaya girip dışarı çıkmıştı. Bu sayede her şeyin üstüne bir de onunla uğraşmak zorunda kalmamıştım.

Practicum'da takımlar halinde çalıştık. Tek başıma bir şey yapamayacak durumda olduğum için, isabet olmuştu. Kafam zonk-luyor ve gözlerimden ateş çıkıyordu. Diğer yandan beynim sonu gelmeyen bir döngüyle, *Babam babam değil! Babam babam değil*, diye haykırıyordu.

Ders bitiminde Dr. Tarsus, "Rory, dersten sonra birkaç dakika kalabilir misin, lütfen?" dedi. Bunu reddetme şansım varmış gibi, soru sorarcasına söylemişti.

"Elbette," dedim ve diğer herkes çıkarken, Dr. Tarsus'un masasına yürüdüm.

"Kötü haber vermek zorunda olmaktan nefret ediyorum," dedi yalnız kalınca. "Ama danışmanın olarak, benden duymanın daha iyi olacağını düşündüm." Boncuk gözlerini benimkilere sabitledi. "Hershey Clements artık bu okulun öğrencisi değil."

Ne dediğini algılayamadım. "Ne?"

Tarsus beni dikkatle izliyordu. "Bu sabah erken saatlerde bir psikiyatrik değerlendirme için sağlık merkezine götürüldü. Doktor-

Kısmen onu affedeceğimden korktuğum için özrünü duymak istemiyordum.

Daireye girince kapıyı arkamdan kilitledim. Çizmelerimi çıkardım ve çıplak ayakla North'un kitaplığına yürüdüm.

İsimleri tararken, parmağım yıpranmış ciltlerin üstünde dolaşıyordu. Adını duyduklarım kadar, duymadıklarım da vardı. Kimi, kütüphanelerin tamamen elektronikleşmesinden önceki dönemden kalma barkotlu ve naylonla kaplı eksi kütüphane kitaplarıydı. Diğerleri yıpranmıştı ve su lekesi içindeydi. En üst rafta, isimleri mürekkep yerine yaldızla basılmış, kumaş kapakları harap haldeki ciltli kitaplar duruyordu.

En uçtaki kitap diğerlerinden biraz arkaya kaymıştı. Öne çekmek için uzandım. Adını görünce irkildim. John Milton'ın *Kayıp Cennet*'i.

Kendimi annemin bana bıraktığı, elyazısıyla yazılmış nottaki sözcükleri mırıldanırken buldum. Ezberlediğim farkına varmamıştım.

Onları özgür bıraktım ve özgür kalmalılar
Ta ki kendilerini esir edinceye kadar;
Aksi takdirde yaratılışlarını değiştirmem gerekecek.

Kitabı raftan çekip elimde çevirdim. Sayfalar eğri büğrü ve sararmıştı ve kumaş cildin kenarları yıpranmıştı. Çekinerek ilk sayfayı açtım. Kitap o kadar eskiydi ki kâğıdı kurumuş ve lekelenmişti.

Kayıp Cennet.

On İki Kitaplık Bir Şiir

Yazar John Milton

Heykellerle Süslenmiş Bu Yedinci Baskı

Londra'da Basıldı, 1705

Hiç bu kadar eski bir kitap görmemiştim. İlk baskılar çok nadir bulunurdu. Ve çok pahalı olurdu. O anda bunun North gibi biri için

önemli olmayabileceğini düşündüm. Zengin insanlar yoldan sapışlarının kayıtlardan silinmesi için kaç para öderdi? Çok, diye düşündüm. Narin kâğıda zarar vermek istemeyerek parmak uçlarımı sayfanın üstünde dolaştırdım. Sayfaları alıntıyı aramaktan çok ürkütücü eskiliğiyle bütün halinde anlamak için tek tek ve nazik hareketlerle çevirmeye başladım. Üçüncü sayfaya gelince, durdum. Bu sayfada kelimeler yerine sulu boya bir resim vardı. Altında şöyle yazıyordu:

GÜÇ TİMSALİ TANRI

ONU SONSUZ GÖKYÜZÜNDEN BAŞAŞAĞI ATTI.

Üstteki metinden bir parçaydı ve resme bakarken ne anlama geldiğini anladım. Tanrı bir meleği gökyüzünden aşağı atıyordu. Sayfaları çevirdikçe, yeni resimler gördüm. Hepsi bir öncekinden daha yabancı ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir sürü resim vardı. Yedinci Kitap'a ulaşıncı, nedenini anladım. Altındaki yazıda şöyle diyordu.

TANRI, "ÇEŞİT ÇEŞİT BÜYÜKBAŞLAR, SÜRÜNGENLER,
YIRTICILAR OLSUN," DİYE BUYURDU.

VE ÖYLE OLDU.

Yeryüzü'nün yaratılışının tasviriydi. Sayfanın ortasında kafası Liam'ın Maskeli Balo'da taktığı maskenin birebir kopyası olan bir aslan vardı. Yanına kimi sivri kimi çatallı boynuzlu; kimi puanlı, kimi çizgili, hepsi şaşırtıcı derecede tanıdık gelen bir dizi hayvan sıralanmıştı. Adem ve Havva'yı arayarak sayfaları çevirdim. Dönem başında *Yaratılış*'tan parçalar okumuştuk, bu yüzden sırada onların yaratılışı olduğunu biliyordum. Başka onaya ihtiyacım yoktu ama aradığımı buldum. Adem ve Havva'nın yüzleri o gece arenada yılanın önünde eğilirken gördüğüm insan maskelerindeki gibiydi.

Gözlerim sessiz bir teşekkür için tavana çevrildi. Bu keşifte bana kasıtlı gelen bir şey vardı; buraya, bu ana, bu resimleri bulmaya ve bu bağlantıları kurmaya yönlendirilmiştim. Annemin bana bıraktığı not ve gizli örgütün kullandığı maskeler bu kitaptan alınmıştı. Bu sayfalarda daha fazlası da olmalıydı. Belki de bana söylemeye çalıştıklarına dair bir ipucu. Kitabı göğsüme bastırdım ve içimden o ipucunu bulmayı diledim.

Kapı hafifçe vuruldu. "Benim." North'un sesi kapıdan içeri süzüldü. Onu içeri alırken, kitap hâlâ kollarımın arasındaydı.

"Milton hayranı mısın yoksa?" dedi başıyla kitabı işaret ederek.

"Sanırım olabilirim," diye yanıtladım. "Okuduktan sonra söylerim."

"Benimkini ödünç almak ister misin?"

Ona şaşkınlıkla baktım. "Alabilir miyim? Pahalı görünüyor?"

Kapıyı kapatmak için arkamdan uzanırken güldü. "Pahalıydı ama sanırım bardak altı olarak kullanmak gibi bir niyetin yok. Elbette ödünç alabilirsin. Kitaplar okunmak içindir. Kâğıt üstünde."

"Nasıl da retrosun," diye takıldım. North postacı çantasını yere bırakıp elindeki kahverengi kesekâğıdıyla mutfığa girdi. O kâğıdı açarken, midem beklentiyle guruldadı.

"Jambon mu, hindi mi?" diye sordu.

"Hindi." Seçimimi mutfak tezgâhının üstünden bana doğru kaydırırken, tek taburesine oturdum. Sandviç basılmış panini ekmeğine yapılmıştı ve koyu renk çtır tostun arasından peynir damlıyordu.

Bir ısırık aldım. Göründüğünden daha enfesti. Daha ilkini yutmadan bir ısırık daha aldım. North bileğime uzandı ve elinin içinde çevirdi.

Sözcükleri tenime kazır gibi yaparak "Düşünüyorum da kendini hiç kısıtlamadan iştahla mideye indirdi, şurası için doğru bir seçim olabilir," dedi.

Telaşa yutmaya çalışırken kızardığımı hissettim. "Öğle yemeği yemedim!" dedim bir yandan çiğneyerek.

"Kayıp Cennet'ten alıntı," dedi gülümseyerek. "Havva'nın İyi ve Kötünün Bilgisi Ağacı'ndan meyve yediği anı tarif ediyor."

"Alıntı yapacak kadar iyi biliyor musun?"

"Şey, özellikle o satırı biliyorum çünkü teyzem bastırıldığı ilk Paradiso tişörtünün arkasına koymuştu," dedi. "Aslında Kafe Paradiso adı da Milton'dan ilhamla seçildi. Ve İtalya'da kahve yapmayı öğrendiği Università del caffè'den."

"Onları özgür bıraktım ve özgür kalmalılar, ta ki kendilerini esir edinceye kadar; aksi takdirde yaratılışlarını değiştirmem gerekecek." diye ezberden okudum. "Üçüncü kitap, yirmi dört ve yirmi altıncı satırlar."

North'un kaşları havaya kalktı. "Kitabı okumamış bir kız için çok etkileyici."

"Ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordum.

"Sanırım," dedi. "Kulağa Tanrı'nın insanın özgür iradesinden bahsetmesi gibi geliyor. İnsanı özgür kılarak düşüşün gerçekleşmesine izin vermiş."

"Düşüş," diye tekrarladım. "Nereden düşüş?"

"Şeytan için cennetten gerçek anlamda düşüş. İnsan içinse Cennet'ten kovulma." Kitabın en arkasındaki son resmi açtı. Mezarlıktaki meleklerle çarpıcı bir benzerlik taşıyan bir melek Adem ile Havva'yı Cennet'in kapısından çıkarıyordu. Altındaki yazıda şöyle diyordu:

ELLERİ KENETLENMİŞ HALDE YAVAŞÇA

MERDİVENLERDEN İNEREK,

CENNET BAHÇE'SİNDEN GEÇİP YALNIZLIĞA ADIM ATTILAR.

North öğretmen edasıyla ve şirin bir sesle, "Her iki durumda da, yaratılanlar yaratıcı gibi olmaya çalışıyor ve bunu yaparken kendilerini köleleştiriyorlardı," diye açıkladı. "Milton'ın eski İngilizce'de

köleleştirmek anlamına gelen *esaret* kelimesiyle kastettiği bu. En azından...”

Aptal durumuna düşmekten çekinmeyecek kadar meraklandığım için, “Onları köleleştiren ne?” diye sordum.

“Öncelikle gururları,” diye yanıtladı North. “Ve körlükleri. Yılanın yalanlarına inanarak dünya görüşlerini değiştirdiler. Sonrasında dünyayı farklı gördüler. Gerçek halini artık göremez oldular.” North gülümsedi. “Ve böylece berbat kararların kısır döngüsü başlamış oldu.”

“Ama bunu geride bırakabilmemiz gerekmez mi?” dedim. “Demek istediğim, Tanrı insanlığa sağduyu vermedi mi?”

North, “Ama sağduyunun Adem ve Havva’ya pek iyiliği dokunmadı,” diye hatırlattı.

“Ama onlar bizim bildiklerimizi bilmiyordu,” diye yanıtladım. “O zamandan beri büyük ilerleme kaydettik. Toplum ve bilim ilerledikçe, eninde sonunda dünyanın gerçekte ne olduğunu yeniden görebilmemiz gerekmez mi?”

“Bu da bir bakış açısı,” dedi North.

“*Senin* bakış açın ne?”

North duraksadı. “Hiç *noumenon* kelimesini duydun mu? Yunanca. Kısaca sezgi anlamına gelen *nous*’tan geliyor.”

Nous. Yılanın arenada kullandığı kelimeydi. İçim dejavuya benzer, ürkütücü bir duyguyla titredi.

“*Nous*’yu duymuştum,” dedim. “*Noumenon* ne demek?”

“Duyulardan gelmeyen bir bilgi türü,” diye yanıtladı. “Gözlemlenebilir dünyanın ötesinde var olan gerçekler. Bilim insanları *noumenon*’un bir kurgu olduğunda, gözlemlenebilir dünyanın dışında hiçbir şeyin var olmadığına ısrar ediyor. Sanırım Adem ve Havva o meyveyi yerken aynı varsayımda bulundular. Bütün gerçeklere sahip olduklarını düşündüler. Ne kadar azını gördüklerini anlamadılar.”

Ne kadar azını gördüklerini anlamadılar. Simülasyon sınavında yaptığım hata buydu. Bütün gerçekleri bildiğimi düşünmem. Bir anda, ona bunu anlatma isteği duydum.

"Theden'daki bütün öğrencilerin Plato Practicum denen bir dersi alması gerekiyor," diye başladım. "Simüle edilmiş tecrübeler üzerinden pratik akıl yürütme becerilerimizi geliştirmesi amaçlanıyor. Bir tür sanal gerçeklik gibi, sanırım. Küçük bölmelerimize oturuyoruz ve senaryolar karşımızda üç yüz altmış derecelik ekranda 3D olarak canlanıyor."

"Çok havalı," dedi yanımdaki taburede sırtını dikleştirerek. "Nasıl senaryolar?"

"Genel olarak bize eylemlerini manipüle etmemiz gereken bir dizi aktör veriliyor. Cuma günü, vizede, havaya uçmadan önce üstü insan dolu bir iskeleden kimi tahliye edeceğimizi seçmek zorunda kaldık."

"Amaç ne?" diye sordu.

"Net pozitif etki," diye yanıtladım. "Bütün olarak toplumun üstündeki etkiden bahsediyorum. Sınıfın geri kalanına göre en iyi sonucu alan çan eğrisini belirliyor."

North aklına yatmış gibi başını salladı. "Yani Lux'çılık oynuyorsunuz."

Ona baktım. "Ne?"

"Az önce tarif ettiğin, birebir Lux'ın yaptığı," diye açıkladı. "Bireysel kullanıcıları bütün kullanıcılar üstünde net pozitif etkiye ulaşmak için manipüle etmek."

"Lux hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Bilgisayar korsanlığından mı?"

"Lux hakkında bilgisayar korsanlığı sayesinde çok şey öğrendim ama az önce söylediklerimi kullanım şartlarından biliyorum. Ki yüzündeki ifadeye bakarak hâlâ okumadığını tahmin ediyorum."

"Gerçekten hepsini söylüyor mu?"

"Anlaşılması ve çözülmesi güç bir hukuk diliyle, evet."

"Tam olarak nasıl çalışıyor peki?"

"Pekâlâ, tahmin edeceğin üzere, Gnosis algoritmasını paylaşıyor elbette. Ve sunucularının çok gerisinde olduğu için ben de göremiyorum. Ama tahminen, kendilerine ait bir net pozitif etki

versiyonu bulmuşlar. Kullanıcı verilerini 'GİZFİT' matriksi' denen bir şeyde depoluyorlar. Kısaca, bu dört başlıktan oluşan sistem bir insanın güçlü yanlarını, zayıf yanlarını..."

Cümlesini onun yerine tamamladım. "Fırsatlarını ve tehditlerini sınıflandırıyor." North'un kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bize practicum simülasyonlarında verilen bu," diye açıkladım. "GİZFİT'in bizim öğretmenimizin uydurduğu bir şey olduğunu sanıyordum."

"Hayır, bu bir süredir ortalıkta olan bir terim," diye yanıtladı. "Ama Gnosis bunu yepyeni bir seviyeye taşıdı. Dinginliği yükseltmek için kullanıyorlar. Pürüzsüz ilerleyen hayatlar için kullandıkları kelime bu. Kullanıcı profillerinden bazılarını görmelisin. Detaylandırma seviyesi delice. Sanırım Lux'ın bu şekilde çalışması için öyle olması gerekiyor. Lux'ın yaptığı her öneri o şebekeden geliyor."

"Benimkini görmeliyim."

North başını iki yana sallamaya başladı.

"Lütfen, göster bana. Kimseye anlatmam." Birden bilişsel psikoloji araştırma konumu seçtiğim an aklımdan çıkmaz oldu. Lux APB'yi neden öneri listesinin en altına koymuştu? Anneme koyulan teşhis, tıbbi dosyasında olduğuna göre, Lux benim de eğilimim olduğunu biliyor olmalıydı? O zaman neden en üstte değildi?

North bir an daha tereddüt ettikten sonra derin bir iç çekti. "Tamam," dedi sonunda. Sandviçinin ince kâğıdını buruşturup çöpün altındaki öğütücüye attı. "Ama sırf lütfen dediğin için." Mutfak masasının üstünde duran tableti almasını bekledim ama orta tezgâhın etrafını dolaşıp yatağının yanındaki dolaba yürüdü. İçeride gözden kaybolmadan önce, "Geliyor musun?" diye seslendi. Taburemden inip telaşlı adımlarla peşinden gittim. North, büyük olasılıkla dünya tarihinin en kötü grubu olan Five O'Clock Flood'ın birebir ölçülerde bir posterinin karşısında duruyordu.

"Ah, demek sende Five O'Clock Flood'ın posterini var," dedim. "Giysi dolabında. Bu konuda ne desem bilemedim."

"Ah, Norvin çok sıkı F.O.F hayranıdır," dedi ruhsuz bir sesle. Topuklarının üstüne çöktü ve posterin alt köşelerinin raptiyelerini çekti; kâğıt bir anda bir stor gibi kıvrılıverdi. Eskiden posterin olduğu yerde parmak sensörlü kilidi olan dar bir kapı vardı. "Ofisime hoş geldin," dedi yerden kalkarken. Raptiyeleri cebine atıp başparmağını okuyucuya tuttu. Kilit bir bip sesiyle aktive oldu.

"Kutsal ileri teknoloji."

"Pek sayılmaz," dedi North kapıyı iterken. "Dolap büyüktü. Ben de bir kısmını bölüp ucuz bir fibercam duvar yaptım. İçeri girmek isteyen olursa, bir yumrukta devirip geçebilir. Hey, dolap kapağını tutar mısın? Ve kilitle lütfen."

Kapıyı kapayıp kilidi çevirdikten sonra, North'un peşinden gizli odaya girdim. Bir masa, tekerlekli bir ofis koltuğu ve iki duvar ekranı alacak büyüklükteydi. Karşı köşede, her rafta bir tane olacak şekilde üst üste istiflenmiş eski dizüstü bilgisayarlar duruyordu. North oturmam için koltuğunu çektikten sonra masasının üstündeki klavyeye uzandı.

"Klavye kullanıyorsun," dedim.

"Evet. Hızlı yazman gerektiği zaman, dokunmatik klavyeler can sıkıcı olabiliyor." Giriş tuşuna basınca duvar ekranları aydınlandı. Sonra klavyenin yanındaki siyah fareye uzandı. Büyük, hantal bir şeydi. Bir bilgisayar korsanının kullanmasını bekleyeceğim bir şey değildi. North beni ona bakarken gördü ve gülümsedi. "Ne diyebilirim? Eski kafalıyım."

Gerçek bir bilgisayar korsanını iş başında görmek için koltuğu tekerleklerinin üstünde ekrana doğru çektim. Ama North masaüstündeki bir dosyaya tıkladı, sonra da listenin en başındaki dosyayı seçti. "Buna hazır mısın?"

"Bir dakika, profilim *masaüstünde* mi duruyor? Yani sen zaten?"

North mahcup bir bakışla, "Seninle tanıştığımız gün indirdim," dedi.

"Sık sık gizli takipçilik yapar mısın?"

“Tamam, belki ürkütücü olmanın sınırında gibi gelebilir...”

“Sınırında mı?”

“Bana başka seçenek bırakmadın!” diye itiraz etti. “Seni anlamak imkânsızdı. Ki ben müthiş bir insan sarrafıyım.”

“Mütevazi bir gizli takipçi,” diye söylendim. Ama gülümsüyordum. “Bak işte bu yeni bir kavram.” North tıklayarak dosyayı açınca gülümsemem kayboldu. Dediği gibi dört kadran ve her kadranın içinde bir liste vardı. Girişler o kadar küçük harflerle yapılmıştı ki okumak için büyüteç gerekiyordu.

“Anlayabildiğim kadarıyla, her kategorideki girişleri sıralıyorlar, yani en üst sıralardaki şeylerin algoritmadaki ağırlığı daha fazla. Nüanslar olduğundan emin olsam da çok temel bir düzeyde, uygulama güçlü ve zayıf taraflarını hesaba katarak insanları tehditlerinden uzaklaştırıp fırsatlarına yönlendiriyor. Yani, örneğin, bir fırsat üst seviyede zayıflığı açığa çıkarıyorsa, o fırsat büyük olasılıkla tehlide dönüşüyor. Bir anlam ifade ediyor mu?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Kendi tehditler listemi okumaya çalıştığım için söylediklerine odaklanamıyorum. Büyütebilir miyiz?”

North T kadranının üstüne tıkladı ve yeni bir doküman açıldı. Bu seferki bir hesap tablosuna benziyordu. En tepede sosyal güvenlik numaram ve doğum tarihim yer alıyordu. Altında da bir liste vardı. Gözlerim en üstteki girişe kaydı: *Kan grubu bilgisi*.

“Anlamıyorum,” dedim ekrana bakarak. “Kan grubumu biliyorum. A pozitifim.”

North tehdit listemdeki bir sonraki girişi işaret etti. “Bunun kim olduğunu biliyor musun?” 3/2/4 düzeninde on basamaklı bir sayıydı. Bir sosyal güvenlik numarası. 033-75-9595.

Başımı hayır der gibi salladım. “Anlamıyorum,” dedim bir kez daha. “Ortalıkta benim için ‘tehdit’ olarak tanımlanmış biri mi var?”

“Bir kişi değil,” diye düzeltti North. “Yarım düzine.” Listedeki sonraki beş girişi işaret etti. Hepsi sosyal güvenlik numaralarıydı. Az önce yediğim sandviç kurşun gibi mideme oturdu.

“Kim bu insanlar?” diye sordum. “Öğrenmenin bir yolu yok mu?”

“Bir Forum kullanıcı adı olmadan hayır. Gnosis’in bu veriyi şifreleme şekliyle, bütün kullanıcı profillerini aramak imkânsız. Kıramadığım tuhaf bir özelliği var. Rastgele profillere tıklayabiliyorum ama kullanıcının adı olmadan aradan birini çekemiyorum.

“Tamam, o zaman onları fırsatlar listeme taşı.”

North başını sallamaya başladı. “Rory...”

Sözünü kestim. “Vize sınavım konusunda her şeyi anlatmadım.”

“İskele,” dedi North.

“Amaç büyük havai fişek sandıkları havaya uçmadan olabildiğince çok sayıda ‘yüksek-değer’ sahibi insanı tahliye etmektir. Sayaç çalışmaya başlayınca, dondum. Orada yerli küçük çocuklar vardı ve düşük-değerli olarak kabul edildiklerini biliyordum ama onları ölüme terk etme düşüncesine dayanamıyordum. Sonra birden, bir ses duydum. Beklememi söyleyen bir ses. Kimseyi tahliye etmememi. En azından ben öyle anladım.”

“Ses derken...”

“Şüphe’ydi,” dedim sert bir sesle. Lafı daha fazla dolandırmak istemiyordum. “Şüphe’ydi, duymazdan geldim çünkü mantıklı olan buydu. Ama sonra simülasyonun geçen hafta Fiji’de yaşanan bir olayın üstüne kurulduğunu öğrendim. Tek fark gerçek hayatta, iskele havaya uçmamıştı çünkü azami taşıma kapasitesini aştığı için tam havai fişekler patlayacakken suyun dibine çökmüştü. Yani bekleseydim kimse ölmeyecekti.”

North’un anlattıklarını değerlendirmesi birkaç saniye sürdü. “Bunun senin Lux profilinle ne alakası olduğunu anlamıyorum,” dedi.

“Bu, sesi ilk duyuşum değildi,” dedim. “Buraya geldiğim ilk gün, uçakta da duydum. Theden konusunda endişeliydim ve ses bana başarısız olmayacağıma dair söz verdi. Ertesi gün yine duydum. İki kez. Bir kez practicum’da, sonra da bilişsel psikoloji dersi için ödev konumu seçerken. Şüphe bana akmatik paracusia bozukluğunu seçmemi söyledi. APB. Şüphe’ye kulak veren insanlar için kullanılan

tıbbi terim. Uzun hikâye ama Şüpheli'yi dinlemeseydim ve onun yerine Lux'a güvenseseydim, annemde de APB olduğunu asla öğrenmezdim."

"Geçmiş zaman gibi konuştun," diye tekrarladı North. Gözlerinde bir şey gördüm. Tam olarak umut değil, ama onun gibi bir şey. Bana annesini kaybettiğini söylediği zaman hissettiğim *sen de mi* duygusu.

"Ben doğarken ölmüş," dedim. Sonra sesimin titremeye başladığını hissettiğim için hızla anlatmaya devam ettim. Konuştuğum sürece ağlamazdım. "On dokuz yaşındaymış. Aslında buradayken APB teşhisi konmuş. Theden'da. Onu bu nedenle okuldan atmışlar. Ve düşünüyorum da Lux biliyor olmalıydı, değil mi? Tıbbi kayıtlarında yazılıydı. O zaman neden beni APB'yi araştırma konusu olarak seçme fikrinden uzaklaştırmaya çalıştı? Lux benden başka neyi saklamaya karar verdi"?

"Lux hiçbir şeye *karar* vermedi, Rory," diye yanıtladı North. "Lux birkaç bilgisayar programcısının sosyal bilimci gibi davranan bir takım iş insanlarının insanların hayatlarının daha sorunsuz ilerlemesini sağlayarak toplumu optimize edebileceklerine karar vermesinden sonra yazdığı bir algoritmaya uygun işleyen bir uygulamadan başka bir şey değil."

"Tamam ama o algoritma bir şekilde hayatımı kaosa sokma potansiyeline sahip altı kişi belirlemiş. Tuhaf, North. Gerçekten insanı ürkütecek kadar tuhaf. Kim bu insanlar ve *kan grubumun* bunlarla ne ilgisi var? Benim yerimde olsan, öğrenmek istemez miydin?"

"Elbette, ama..."

Kolunu sıkıca tuttum. "O zaman dediğimi yap. Onları fırsat listeme taşı. Lux insanları fırsatlarına doğru yönlendirecek şekilde tasarlanmadı mı? O insanlar listenin en başında olursa o zaman..."

Elini elimin üstüne koydu. "Yapamam, Rory." İç çekti. "Yapmam değil. Gerçekten yapamam. Bahsettiğin şey Lux'ın arka planına erişim gerektiriyor. Gnosis'in güvenlik duvarının arkasına. Bu benim için bile imkânsız. Güven bana, denedim."

Gözlerime sıcak yaşlar doldu. Başımı çevirdim. "Yani kısaca, çaresizim."

"Çaresiz falan değilsin, Rory." Elini belimde hissettim. "Lux'tan kat kat iyi bir rehberin var."

Yüzümü hızla ona çevirdim. "Bana *Şüphe*'ye güvenmemi mi söylüyorsun?" Sesim hayretle doluydu. Ve suçlayıcılıkla.

"Evet, öyle söylüyorum," dedi usulca.

"Sen... Sen de onu duyuyor musun?"

Gözlerimin içine bakarak başını salladı. "Her gün değil. Ama bazen. Bana seninle konuşmamı o söyledi."

"Hiç doktora göründün mü?"

North yüzünü buruşturdu. "Beni antipsikotik ilaçlarla uyuşturunsunlar diye mi? Hayır, sağ ol. Beynim bu haliyle gayet iyi." Bu, Beck'in hep söylediği şeydi.

"Ama ya biz... hastaysak?" *Hasta* demek *deli* demekten daha kolaydı.

"Sen hasta hissediyor musun?" diye sordu North.

"Şey, hayır. Ama araştırmayı okudum ve..."

"Burada kimin araştırmasından bahsediyoruz," diye homurdandı. "Büyük harfle Bilimin mi? Dünyanın evrenin merkezi olduğunu söyleyen dâhilerin mi?"

"Pekâlâ, o zaman ne bu? Halüsinasyon değilse, ses nereden geliyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Daha yüksek bir güçten. İnsanlar eskiden Tanrı'nın sesi olduğunu düşünürmüş."

"Ama bu delilik," dedim ve North'un bakışını görünce yüzümü buruşturdum. "Delilik değil. Demek istediğim Tanrı neden bize akıl yürütme kapasitesi verip kullanmamamızı söylesin?"

"İnsan aklı Havva'yı yasak elmayı yemenin iyi bir fikir olduğuna ikna etti," diye meydan okudu.

"Ama ya *Şüphe* diğer sesse?" diye karşı çıktım. "Ya yılansa?"

North bana baktı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Kafamın içindeki sesle ilgili bütün bildiklerimi düşündüm. Konuştuğu zamanları, söylediklerini. İskeleydeki o küçük çocukları düşündüm, sesin kurtarmama yardım etmeye çalıştığı çocukları. “Hayır, sanırım inanmıyorum. Ama ona güvenmem gerektiğine de tamamen ikna olmuş değilim. En azından her zaman.”

North kolunun alt kısmını çevirip dövmelelerinden birini gönderdi. Sıradan bir puntuyla *çift zihinli bir adam her şeyinde istikrarsızdır* yazıyordu. Sözcüklere parmak uçlarımla dokundum. Gerçeklik payı vardı. Hissettiğim tam olarak buydu, istikrarsızlık. Zihinsel olarak değil ama göğsümün içinde bir yerde, köklerimde. “İncil’den,” dedi North. “James’in Mektupları’ndan.”

Çift zihinlilik için tıbbi bir terim vardı. *Dipsikoz*. Aktratik paracusia’nın patalojisinin bir parçasıydı. Ders kitabım “İki zihne sahip” diye tanımlıyordu. Akıl ve Şüphe’nin beyninizde savaş halinde olması demekti.

North’un, “Olay şu ki, her zaman birbiriyle yarışan sesler olacak,” dediğini duydum. “Kafanda ve dünyanda. Hayatını ikisinin arasında kalarak harcayamazsın.”

Ona baktım. “Bana seçmemi söylüyorsun.”

“Sana herhangi bir şey yapmanı söylememem gerektiğini biliyorum,” dedi North üstümden uzanıp bilgisayarını kapatırken. “Ama sen karar vermezsen, dünya senin adına seçim yapar.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kampuse yürürken babamı aradım ama Kari'yle birlikte trivia oyun gecesi için Mulleady'lerdeydiler ve arkadan gelen gürültüde onu doğru dürüst duyamadığım için konuşma uzun sürmedi. Zaten ona ne söylemeyi planladığımdan da emin değildim. Ona kan grubumu ve Lux tehdit listemin en tepesine nasıl oturduğu konusunda herhangi bir fikri olup olmadığını sormak istedim ama tahmin edileceği gibi, ne ona bunu neden sorduğumu, ne North'un bana gösterdiklerini ne de gördüklerimden neden bu kadar sarsıldığımı ona anlatamazdım.

Sonra Beck'i aradım ama açmadı.

Odaya geldiğimde Hershey yoktu. Saat onu geçtiği için kendimi yatağa gömdüm ve örtülerin altında gevşemeye çalıştım. Beynim vızıldayarak durmadan çalışıyordu ve bedenim, üstümden bir türlü atamadığım gerilim yüzünden sızlıyordu. Sürekli olarak North'un *sen karar vermezsen, dünya senin adına seçim yapar* diyen sesini duyuyordum. Bana Şüphe'nin arenadaki gecede söylediği bir şeyi hatırlatmıştı. *Kime hizmet edeceğine bugün seç.* Ama seçmemiştim. Hâlâ bocalıyordum, sese güvenmek ile beni rahat bırakmasını dilemek arasında gidip geliyordum.

"Çift zihinli olmak istemiyorum," dedim tavana bakarak. Sonra bir cevap alabilecekmişim gibi bekledim. Cevap gelmeyince, cevap beklediğim için kendimi aptal gibi hissederek yüzüstü döndüm ve

elimi yastığımın altına kaydurdım. Parmaklarım bir kâğıda sürtündü. Birkaç kez katlanmış bir bilgisayar kâğıdıydı. Bir not gibi.

Kâğıdı ve ekranımın ışığını açtım. Önce *Akademik Başarı Karinesi* yazısını, sonra not sütunlarını ve son olarak da adını gördüm. Aviana Grace Jacobs. Bu, annemin Theden'daki not dökümüydü ve en üstte İLKBAHAR DÖNEMİ 2013 mührü vardı. Yastığımın altına nasıl girmişti?

Notları tek tek inceledim. A, A, A, A, A. Hepsisi A'ydı. Nasıl olabilir ki? Bu not dökümündeki tarihten sadece iki hafta önce, bir psikiyatr akademik başarısızlığından bahsetmişti. Ama bu notlar başarısız olmaya çok uzaktı. Kusursuzdular. Aklım almıyordu. Bu kâğıdı buraya her kim bıraktıysa, ne söylemeye çalışıyordu? Huzursuzluk içinde not dökümü kâğıdını tekrar katlayıp yastığımın altına ittim. Karanlıkta, kolyemi sımsıkı tutarak, "Kafam çok karışık," diye fısıldadım. "Atladığım ne?"

Zaman geçti. Belki saatler. Gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgundum. Sızlayan bitkin bedenim uyumak için beynimle savaşıyordu. Ama zihnim beni uyanık tutmak için merhametsiz daireler çiziyordu. Bir noktada annemin hediyesi battaniyemi omzuma kadar çekip kendimi çapraz dikişli sarmalın sarı yolu boyunca merkeze, Fibonacci dizisinin numaralarının dönüp durduğu yere koşarken hayal etmeye çalıştım. 0, 1, 1, 2, 3, 4, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987, 1.597. Gözkapaklarımın gerisinde, battaniyemdeki kareler taş duvarlara ve sarmal karanlığın içinde ışıktandırılmış bir yola döndü. Orada önemli bir şey bulacağımı bilir gibi, merkeze doğru takip ettiğim bir yol.

Son köşeyi dönerken, annemi gördüm. Üstünde sınıf fotoğrafındaki yeşil kazak vardı, koyu kestane saçlarını benim de sık sık yaptığım gibi açık bırakmıştı. Beni görünce kollarını iki yana açarak gülümsedi.

"Anne," diye haykırarak ona koştum. Kollarımı boynuna sarıp yüzümü boynuna bastırdım.

"Seni kandırmalarına izin verme," diye fısıldadı. "Yalanın olduğu yerde gerçek de vardır."

"Ne yalanı?" Bana cevap vermeyince, yüzüne bakmak için geri çekildim ama gözleri hareketsiz ve boştu. Bir cesedin gözleri gibi.

Güçlkle nefes alarak geri adım attım ve içinde bir ağaç büyüymüş gibi, annemin ağzından, gözlerinden ve kulaklarından yapraklı dalların çıkmasını izledim. Kaçmak için döndüm ama bir anda her tarafım duvarlarla sarıldı ve ağacın gövdesi, üstüme doğru büyüyüp daracık alanı doldururken ahşapla taşın arasına sıkıştım.

Buz kesmiş bir halde sıçrayarak uyandığımda yüzüm terle kaplıydı. Saat 03.33'tü. Hershey'nin yatağı hâlâ boştu.

Rüyanın etkisiyle nefes nefese yüzüme su çarpmak için banyoya gittim. Faydası olmadı. Titreyerek aynadaki solgun yansımama baktım. Koyu renk saçlarım keçeleşip alnıma yapışmıştı. Berbat görünüyordum. Belki de Tarsus haklıydı; stres beni çok etkiliyordu. Belki de bir sinir buhranının kıyısındaydım. İnsanın rüyasında annesinin çürüdüğünü görmesi sağlık belirtisi sayılmazdı.

Musluğu ve ışığı kapadım. Oda karardığı anda tabletimin ışığı yandı.

Ses, *seni kandırmalarına izin verme*, diye fısıldadı.

İçim ürpererek komodinime yaklaştım. Ekranımda KSD tıbbi kayıtları veritabanının giriş kutusu açıktı. Ama araştırma ödevimi teslim ettiğimden beri KSD uygulamasına giriş yapmamıştım. İki hafta olmuştu.

Giriş bilgilerimin hâlâ geçerli olması için dua ederek kullanıcı adımı girerken tüylerim diken dikendi. Ana sayfa açılınca rahat bir nefes aldım.

Arama kutusuna annemin sosyal güvenlik numarasını girip bekledim.

Eşleşen girdi yok.

Girdiğim numarayı kontrol ettim. Doğru girmiştim. Tekrar denedim.

Eşleşen girdi yok.

Ter damlaları geri döndü. Dosya ortadan kaybolmuştu sanki. Ya da silinmişti.

“Ve böylece paranoya da başlar,” diye mırıldandım. Rüyam beni allak bullak etmiş, hiç neden yokken şüpheye düşürmüştü. Annemin dosyası tesadüfen rastladığım en eski dosyalardan biriydi. Büyük olasılıkla, depolama alanı açmak için silinmişti. İndirmeyi düşünmeyerek aptallık etmiştim. Ama fotoğrafını *çekmişim*. Annemin öldüğü güne ait girdinin olduğu son sayfanın ekran fotoğrafını çekmiştim. Dosyanın tamamı değildi ama hiç yoktan iyiydi. Hemen onu açtım.

Bu kez her paragrafı, her kelimesini anlamaya kafaya koyarak sistematik bir şekilde yavaş yavaş taradım. *Ultrason bulguları bebekte gūnaşımı gebelik bulguları ve akut oligohidramnios yönündeydi*. Cümlelerin tamamını kopyalayım GoSearch’e yapıştırdım. Karşıma çıkan ilk arama sonucu *American Obstetrics Journal*’daki⁶ “Gūnaşımı Gebeliğin Yönetilmesi” başlıklı makalenin linkiydi.

Makaleyi hızla taradım. *Fetal gūnaşımı gebelik sendromuyla kastedilen tahmini doğum tarihinden sonra rahimdeki büyümesi kısıtlanan fetustur*.

Hiç mantıklı değildi. Annem ve babam 11 Haziran’da evlenmişti. Bense tam otuz altı hafta sonra, beklenen doğrum tarihimden bir ay önce dünyaya gelmişim. Gırtlığımda nahoş bir hisle, ekrandan çektiğim fotoğrafa geri dönüp annemin tahmini doğum tarihi ya da kaç haftalık hamile olduğuyla ilgili herhangi bir veri aradım. Hiçbir şey yoktu.

6 Kadın doğum alanına yönelik bir tıbbi yayın. (ç.n.)

Sonra gözlerim annem hastaneye geldiğinde çekilen ultrason fotoğrafındaki bir şeye takıldı. Parmaklarımla büyüttüm. Ve büyüdüğü anda, nefesim gırtlığıma takıldı.

GH: 43h 6g.

Dokuzuncu sınıfta seçmeli ders olarak insan anatomisi almıştım ve ders kitabımızda bunun gibi ultrason görüntülerinin olduğu, fetus gelişimine ayrılmış bir bölüm vardı. Bütün kısaltmaları biliyordum. BPU: Baş ile popo arasındaki uzunluk demektir. ABO'nun kan grubuyla bir ilgisi vardı. GH: Gebelik haftasının kısaltmasıydı. Bu resimdeki fetus, bu görüntü alındığında kırk üç hafta ve altı günlükse o zaman ana rahmine düğün gecelerinde düşmüş olmam imkânsızdı. Annem o tarihte yedi haftalık hamileydi.

Ses, seni kandırmalarına izin verme, demişti.

Bir anda aklıma Lux'ın tehdit listemin en tepesindeki giriş geldi.

Kan grubu bilgisi.

Gözlerim ultrason resminin kenarına çevrildi.

Anne ABO: A+

Fetus ABO: AB+

Kan grubu genetikti. İnsan anatomisi dersinde öğrendiğim bir gerçek daha. Bir çocuğun ve anne ya da babasının kan grubunu bildiğiniz zaman, diğer ebeveynin kan grubunu bulabilirdiniz. Ama babamın kan grubunun anneminkiyle aynı, A+ olduğunu biliyordum. Babam sürekli kan bağışladığı için cüzdanında bir bağışçı kartı taşırdı. Her iki tarafında A pozitif olduğu durumda, çocuğun kan grubu için iki ihtimal vardı. A grubu ya da 0 grubu. Bu ultrason fotoğrafına göre ben ikisi de değildim.

Babam babam değildi. Olamazdı.

Bu bilgiyi karanlıkta sindirmeyi tercih ederek ekranımı kapadım. Gözlerimin sokak lambasının stor ile pencerenin pervazı arasındaki boşluktan süzülen ışığıyla aydınlanan beyaz kısımları ekranda seçiliyordu. Daha önce babamın babam olmayabileceği aklıma bile gelmemişti. On altı buçuk yıldır, bir milyon sütçü şakasından sonra bile.

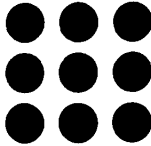
Ama karanlıkta oturup bu ihtimali sindirmeye çalışırken, başından beri biliyormuşum gibi geliyordu. Bir anda, daha önce anlamamam imkânsızmış gibi göründü. Birbirimize hiç benzemiyorduk. Ben her zaman, "Anneme çekmişim," derdim ama bu saçlarımın siyahlığını, gözlerimin maviliğini ya da ne annemde ne babamda olan çenemdeki gamzeyi izah etmezdi.

Göğsüm alev almış gibi yanıyordu. Zavallı babam. Annemin, hamileliğinin süresini bu kadar aşmasına neden izin verdiğini şimdi anlıyordum. Babamın beklenen doğum tarihinin daha geç olduğunu düşünmesini istemişti. Aksi takdirde, babam bebeğin ondan olduğuna inanmazdı.

Başımı banyo tezgâhına yaslayıp serinliğini tenimde hissettim. Gerçek babam kimdi? Varlığımdan haberdar mıydı, yoksa annem ona da mı yalan söylemişti?

Ekranım bir kısa mesaj uyarısıyla aydınlandığında saat altıyı geçmişti. Saatlerdir karanlıkta oturuyordum. Alıştırma makinelerinden fırlatılan tenis topları gibi düşüncelerimin arkası kesilmiyordu. Düşündüğüm sürece, hissetmezdim ve bunu hissetmek istemiyordum.

Mesaj gizli bir numaradan geliyordu ve bir eki vardı. Örgütten bir görev daha. Ancak bu seferki bir bilmece değildi.

Görevin bu noktaları birleştirmek. Düz ve devamlı çizgiler kullanmak zorundasın.

Başladıktan sonra, parmağını bir kez bile kaldıramaz, daha önce çizdiğin bir çizginin üstünden tekrar geçemezsin.

Bu görevi tamamlamak için en az kaç çizgi çizmen gerekir?

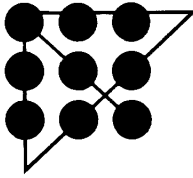
Cevaplamak için iki dakikan var.

Çok anlaşılır görünüyordu. Beş çizgi. Her noktanın üstünden geçmek için gereken buydu. Ama çok da kolay görünüyordu. Örgütün bilmeceleri bundan daha zordu ama ne yaparsam yapayım beşten daha az çizgiyle tamamlayamıyordum.

Görececek gözlerin yok mu?

Vücudum sesi duymanın yarattığı kaygıdan çok, sözlerinin tamamen işe yaramaz olmasının öfkesiyle gerildi. Sayaç bir dakika çizgisini geçerken ekrana bakarak, “Neyi görececek gözler?” diye haykırdım.

Sonra bir anda, hiç yoktan çözüm aklıma geliverdi. Gözlerimi noktaların sınırlarından çıkarmamıştım. Çizgilerimin boyunu uzatır ve dışarı taşarsam, dört çizgiyle de yapabiliirdim.

Yirmi saniye kala, dördü tuşlayıp göndere bastım ve nefesimi tutarak cevap bekledim.

Aferin sana, Zeta.

Elimde Gemini’ımla gözlerimi yumdum ve sersemletici sise teslim oldum. Rüyasız bir uykuya daldım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kahvaltı saatini uykuda geçirip practicum dersine son anda yetiştim. Birkaç saatlik uykunun iyi geleceğini sanmışım ama uyandıgımda titriyordum ve her yerim sızlıyordu. Neyse ki Hershey ya hiç gelmemişti ya da beni uyandırmadan odaya girip dışarı çıkmıştı. Bu sayede her şeyin üstüne bir de onunla uğraşmak zorunda kalmamıştım.

Practicum'da takımlar halinde çalıştık. Tek başıma bir şey yapamayacak durumda olduğum için, isabet olmuştu. Kafam zonk-luyor ve gözlerimden ateş çıkıyordu. Diğer yandan beynim sonu gelmeyen bir döngüyle, *Babam babam değil! Babam babam değil,* diye haykırıyordu.

Ders bitiminde Dr. Tarsus, "Rory, dersten sonra birkaç dakika kalabilir misin, lütfen?" dedi. Bunu reddetme şansım varmış gibi, soru sorarcasına söylemişti.

"Elbette," dedim ve diğer herkes çıkarken, Dr. Tarsus'un masasına yürüdüm.

"Kötü haber vermek zorunda olmaktan nefret ediyorum," dedi yalnız kalınca. "Ama danışmanın olarak, benden duymanın daha iyi olacağını düşündüm." Boncuk gözlerini benimkilere sabitledi. "Hershey Clements artık bu okulun öğrencisi değil."

Ne dediğini algılayamadım. "Ne?"

Tarsus beni dikkatle izliyordu. "Bu sabah erken saatlerde bir psikiyatrik değerlendirme için sağlık merkezine götürüldü. Doktor-

lar birkaç saat önce okulla ilişkisinin kesilmesi yönünde tavsiyede bulundular.”

Bakakalmıştım. “Nesi var ki?”

Tarsus dudaklarını büzdü. “Tahmin edeceğin üzere, detayları seninle paylaşamam, Rory. Ama zorlu akademik programımızın stresi, Hershey’nin kafasının biraz... *karışmasına* neden olmuşa benziyor.”

Beni çileden çıkararak, bu kelime seçimi oldu. Başka bir sıfat kullansa ona inanabilirdim ama Hershey’nin kafası hiçbir konuda “karışık” değildi.

“Artık kampuste olmamasının sen de dahil herkesin yararına olduğu konusunda bana güven. Hershey’nin mahremiyetine saygı gereği, senden bu konunun üstüne gitmemeni rica ediyorum.” *Ona güvenmek* mi? Hayatta olmazdı.

“Şu anda nerede?” diye sordum. “Onunla konuşmak istiyorum.”

“Enerjini kendi iyiliğine odaklamayı istiyorum. Bırak, Hershey kendi başının çaresine baksın.”

Bu kadın her şeyin kulağa bir tehdit gibi gelmesini nasıl sağlayabiliyordu?

Benimle işi bittiğinde hep yaptığı gibi arkasını dönmesini bekledim ama o elini uzatıp kolyemi avucunun içine aldı ve dikkatle baktı. Ona nasıl görüneceğini bildiğim için, geri çekilme isteğime karşı koydum.

“Pisagor’un harfi,” dedi gözlerime bakarak.

Ona bir tepki almanın tatminini yaşatmamak için, dudaklarıma anlamsız bir gülümseme yerleştirdim. “Öyle mi?”

Nihayet kolyeyi bırakırken, “Upsilon,” dedi. “Pisagor bu harfi erdem yolu ve ahlaksızlık yolu arasında tercih yapmanın bir amblemi olarak görürdü. Biri mutluluğa, diğeri ise insanın kendi kendini mahvetmesine gider.” Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılarak, başını yana eğdi. “Senin gibi biri için çok uygun bir seçim.”

"Dersim var," dedim aceleyle. "Yarın görüşmek üzere." Odadan koşarak uzaklaşmak istememe rağmen, kendimi avluya kadar yürümeye zorladım. Çimenlere ulaştınca ormana doğru hızla koştum.

Paradiso'ya vardığımda nefes nefeseydim ve başım dönüyordu. Gözlerim kafatasımın içine yerleştirilmiş iki ateş topu gibiydi.

"Berbat görünüyorsun," dedi North beni görüp yanıma gelmek için tezgâhın arkasından çıkarken.

"Çok sağ ol."

Avucunu alnıma dayadı. "Ateşin var."

"Yok," dedim, onunkini alnımdan itip yerine kendi elimi koyarken. "Sıcak bile gelmiyor."

"Çünkü elin de alnın kadar sıcak, dâhi çocuk." Koluna bir yumruk indirince güldü. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Dersin yok mu?"

"Hershey okuldan atılmış."

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Psikolojik nedenlerle gönderilmiş. Tahmin edileceği üzere saçmalıktan başka bir şey değil. Tarsus onu kendisine diklendiği için gönderdi."

"Tarsus kimdi?"

"Hershey'nin casusluk yaptığı öğretmen. Annem yüzünden Theden'da olmamam gerektiğini düşünüyor. Hershey bana Tarsus'a bunu daha fazla yapamayacağını haber vereceğini söylemişti. Sanırım karşılığı bu oldu."

North şüpheli görünüyordu. "Bu Tarsus denen kadının Hershey'yi bu şekilde okuldan atma gücü var mı? Belli bir süreçten geçmesi gerekmez miydi? Doktor imzaları falan."

"İşte bu yüzden Hershey'nin psikolojik değerlendirmesini görmeliyim," dedim. "Sen benim için ko..." Korsanlık yapar mısın demeden sustum ve sesimi alçaltarak, "Ulaşmama yardım eder misin?"

"Dencrim," dedi. "Kampusün sağlık merkezine mi gitmiş?"

Başımı evet der gibi salladım.

Omzunun üstünden arkaya baktı. “İşe dönsem iyi olur,” dedi özür dileyen bir sesle. “Kate grip olduğu için personel eksikimiz var. Ama dörtte çıkıyorum ve Hershey’nin olayına o zaman bakabilirim. İstersen son dersinden sonra gelirsin, birlikte bakabiliriz.”

Saate bakmak için telefonumu çıkarırken, “Harika olur,” dedim. “Zaten gitmem gerek. Cebir dersim beş dakika önce başladı.”

“Lütfen önce eczaneye uğrayıp ateş düşürücü bir şey alır mısın? İki dakikanı almaz. Ben sana bir şeyler verirdim ama Kate dün ilaç çekmecemizi boşalttı.”

“Benim için endişeleniyorsun,” dedim gülümseyerek.

“Hayır. Nedenlerim tamamen bencilce. Seni kendimi hasta etmeden öpebilmek istiyorum.”

Koluna bir yumruk daha indirdim. Yumruğumu yakalayıp dudaklarına değdirdi. “Sonra görüşürüz,” dedi ve gözlerini benden ayırmak istemiyormuş gibi, geri geri kasaya gitti. Kapıyı işaret ederken, “Git, kendine ilaç al,” diye tembihledi.

Asker selamı vererek, “Emredersiniz, efendim,” dedim.

Eczane hemen köşede idi. Bir kutu Tylenol ve Powerade almak için durdum. Eczanenin vitrini önünde grip aşısı için sıra bekleyen bir grup insan vardı. *Kahretsin*. Ben henüz aşımı olmamıştım. Babam hatırlatmak için mesaj göndermişti ama daha çok daha önce düşünmem gerekmediği için, ihmal etmiştim. Roosevelt’te grip mevsimi başında okul hemşiresi tekerlekli bir arabayla okulu dolaşırdı. Theden Herald’da kampusteki ücretsiz grip kliniğiyle ilgili bir şey okumuştum ama tahmin edileceği gibi, üstünde durmamıştım. Ve şimdi bedelini ödüyordum.

Ödeme yapmak için aptalca bir sıra beklerken, “Sanırım, Lux bazı şeylere yarıyor,” diye söylendim. Normalde hep yaptığım gibi, uygulamayı takvimime senkronize etseydim Lux aşı zamanımın geldiğini hatırlatırdı.

Dört Tylenol aldım ve Powerade’i kafama diktikten sonra boş kutuyu yeşilliğin üstündeki bir çöp kutusuna attım. Şişe ağız çev-

resindeki metal çembere çarpmadan kutunun dibine indi. Kafamın içinde Beck'in, sevinçten çılgına dönmüş taraftar güruhu sesini çıkardığını duyup gülümsedim.

Seattle'da saat yediye geliyordu. Beck okula gitmek için evden hep 6:45'te çıkardı. Kaldırımdan ormana saparken numarasını tuşladım. Cebir dersine yetişemeyeceğim gerçeğini kabullenmişim. Bir ders kaçırmak beni öldürmezdi. Sonuçta hastaydım.

Beck telefonu üçüncü çalışta açtı. "Gelmiş geçmiş en mükemmel kahvaltılığı buldum," dedi.

"Sana da merhaba," dedim. Sesini duyduğum anda kaygılarımın en üst katmanı eriyip gitti.

"Yumurta beyazından frittata⁷. Tadı omlete benziyor ama..." Isırık alırken sesi boğuklaştı. "Ellerinle yiyebiliyorsun. Okula yürürken."

"Müthiş buluş," dedim. "Hey, neden aramalarım dönmedin?"

"Meşguldün," dedi bir ısırık daha alırken.

"Nereden biliyorsun? Aramadın ki?"

"Ah, arasaydım da telesekreter çıkardı ve bu verimsiz bir hareket olurdu," dedi. Sekiz yıllık arkadaşlığımız boyunca, Beck'in *verimsiz* kelimesini kullandığını bir kez bile duymamıştım.

"Efendim?"

"Lux'tan bir geri dönüş planlaması istedim. Seni henüz aramadığımıza göre, sanırım uygun bir zaman olmadı."

Şaka yaptığını düşünebilirdim ama espri içeren bir cümle kurmamıştı. "Sen Lux mı kullanıyorsun?"

"Biliyorum. An itibariyle dünyanın resmen yerinden oynadı. Ama önceden yerleştirilmiş uygulamaları kullanmamız da beta testi anlaşmasının bir parçasıydı. Lux, Gold işletim sistemiyle daha da bütünleştiği için kullanmamak zor. Gerçi artık kullanmaktan kaçınacak da değilim. Bunca zaman onsuz nasıl yapabilmişim? Aslında bana daha önce kullandığının için sana biraz kızgınım."

7 Yumurtadan yapılan, omlete benzer bir İtalyan yemeği. (ed.n.)

İşte bu kesinlikle şakaydı. İşi, bir hafta boyunca Lux kullanma sözüne karşılık Beck'in okul dolabını temizlemeyi teklif edecek kadar ileri götürmüştüm ama teklifimi ısrarla reddetmişti.

"Bir dakika, yani Lux kullanıyorsun ve *hoşuna gidiyor*, öyle mi?"

"Hoşa gitmeyecek gibi mi? Hayatım iyi yağlanmış bir makineye döndü. Bir aydır okula geç kalmıyorum, derslerde sınıfımdan öndeyim ve öğle yemeklerinden sonra canıma okunmuyor." Beck ciddi laktoz hassasiyetine karşın, her gün kahve büfesinden jambon ve peynirli sandviç yemekte ısrar ederdi. "İnanılmaz. Sanki yüzde sekiz yüz kırk sekizle çalışıyorum. Artık düşünmeme bile gerek kalmıyor."

Düşünmeme bile gerek kalmıyor. Daha önce, Lux kullanıcılarının düşünme kabiliyetlerini çok az kullanmaları beni hiç rahatsız etmemişti. Sonuçta uygulamayı bunun için kullanıyorduk. Bizim yerimize işi o yapıyordu. Ama karar almak ne zaman bu kadar büyük bir angaryaya dönüşmüştü? Ürperdim ve çıplak kollarımı göğsüme sardım.

"Hey, Beck," dedim sözünü keserek. "Sana bir şey söylemem gerek. Babam hakkında." Titrek bir nefes aldım.

"Dinlemeyi çok isterim Rory ama iki dakika sonra trigonometri dersim başlıyor ve Lux acele etmem için uyarıyor. Sonra konuşsak?"

Bozulduğumu belli etmeden, "Elbette," dedim. Bir klik sesinin ardından gitmişti.

Sonra Hershey'yi aradım. Çağrım doğrudan telesekretere yönelince, nerede olduğunu görmek için Forum'a bağlandım. *Birinci sınıfın tuvaletleri bile daha iyi*, Hershey'nin Nebraska'da bir yerden on dakika önce gönderdiği son durum güncellemesiydi. Mesaj attım. *İnince beni ara.*

Odamıza giden merdiveni çıkarken, yatakhane sessizdi. Odamız. Her yerde Hershey'nin ıvır zıvırlarıyla eskisinden bir farkı olmasa da artık "bizim" olan bir şey yoktu. Bir anda son yirmi dört saatte yaşananların gerçekliği ağır bir pelerin gibi üstüme örtüldü. Babam, bana bisiklete binmeyi öğreten ve dokuzuncu doğum günümde

sadece prenseslerin takabileceğini söylediğim için taç takan adam, aslında babam değildi. Annem hamileyken liseden ayrılmış bir genç kızdı. Ve bir yalancı. Eğitim danışmanım peşimdeydi. Oda arkadaşım bana ihanet etmişti ve bu yeterince kötüyken, durumu düzeltmeye çalışınca okuldan atılması durumu on kat kötüleştirmişti. Ve üstüne üstlük kahrolası gribe yakalanmıştım.

Tutmaya çalıştığım gözyaşları devasa, sarsıcı hıçkırıklarla boşalmaya başladı. Yüzümü yastığa bastırıp kendime çılgılık atma izni verdim. Gırtlığım acımaya başlayınca, kalktım, gözyaşlarımı kazağımın koluna silip bir daha ağlamamaya karar verdim. Gerçeği istemiştim ve öğrenmiştim işte. En azından bir kısmını. Ve geri kalanını istiyorsam, şu anda geri adım atamazdım.

"Dinliyorum," dedim sese. Ama sessizlik bozulmadı. Sonra cenin pozisyonuna kıvrılıp uykuya daldım.

Ona dik dik baktım. "Ne demek sağlık merkezine hiç gitmemiş?"

İki saatlik uyku ve iki Tylenol takviyesinden sonra bir battaniyeye sarınmış halde, yanımda dizüstü bilgisayarında bir şeylerle uğraşan North'un kanepesinde oturuyordum. Sağlık Merkezinin hasta kayıtları veritabanına girmeyi başarmış ama Hershey'nin dosyasında psikolojik değerlendirme bulamadığı için Gemini'nin GPS'inin izini sürmüştü.

"Bütün gece sizin yatakhane binasındaymış," dedi North ekranındaki GPS logunu işaret ederek. "Bu sabah erkenden çıkıp High Street'te bir eve gitmiş. Otuz dakikadan kısa süre sonra da doğrudan havaalanına geçmiş."

"Ama dün gece bizim odada değildi," dedim. "Tabii bir şekilde ben uyurken içeri girmediyse?" Şöyle bir düşündüm ve başımı hayır der gibi sallayarak, "Sabah yatağı topluydu," dedim.

"Belki de telefonunu orada bırakmış ve sen uyanmadan almaya gelmiştir," dedi.

Kulağa mantıklı geliyordu. Hershey esrarengiz adamla buluşmaya giderken telefonunu hep odada bırakmıştı. "Pekâlâ, sonra nereye gitmiş?"

North sehpanın üstündeki tablete uzandı. "Bunun için korsanlık becerilerine gerek yok. Halka açık kayıtlar." Mülk bulma uygulamasını açıp kendi bilgisayar ekranındaki adresi girdi. Sonuçlar çıkınca, "Vay canına," diyerek tableti bana uzattı.

Doğrudan *mülk sahibi* kelimelerine giden gözlerim, yanındaki ismi görünce büyüdü. *Tarsus*.

"Onunla yüzleşmeye gitmiş," dedim. "Düşündüğüm gibi. Ama sağlık merkezine giriş yaptığına dair bir kayıt ya da dosyasına eklenmiş bir değerlendirme yok mu?"

"Hayır. O adresten dosdoğru Logan Havaalanı'na gitmiş."

"Yani Tarsus yalan söyledi."

"Bu kadınla ilgili bana anlattıklarına dayanarak, gerçekten şaşırdın mı?"

Haklıydı.

"O zaman Tarsus gitmesini nasıl sağladı?" Aklım almıyordu. Hershey, Theden'dan kendi rızasıyla vazgeçmezdi. Hele vizelerden sağ çıkıp dikkatini derslere verme kararı aldıktan sonra. Gözümün önünde sınavların ikinci gününden önceki gece gözyaşlarıyla ıslanan yüzü canlandı. Hayır, Hershey savaştan pes etmezdi. O zaman Tarsus'un elindeki koz neydi? Öfkeden neredeyse titreyerek "Ah," dedim. "Ne zaman ne kadar çok gerçeğe ulaştığımı düşünsem, aslında ne kadar azına sahip olduğumu fark ediyorum." Battaniyeyi üstümden atıp ayağa kalktım. Başım dönünce, dengemi sağlamak için elimi kanepenin koluna koydum. "O kadın benden neden bu kadar nefret ediyor?"

North, "Hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Annen, şu Tarsus denen kadın, Lux profilindeki şeyler?" North'a henüz babamla ilgili birleştirdiğim parçalardan bah-

setmemiştim. Henüz söze dökülerek kalıcı hale dönüştürülemez kadar taze bir yaraydı.

“Bilmiyorum,” dedim. “Keşke o sosyal güvenlik numaralarının kimlere ait olduğunu bulmanın bir yolu olsaydı.”

“Sosyal Sigorta Yönetimi’nin veritabanına girmeye çalışayım,” dedi.

“Bunu zaten denediğini söylediğini sanıyordum.”

“Direkt olarak SSY’yi değil. Benim yaptığım işlerde giriş yapmam için, müşterilerim bana kendi sosyal güvenlik numaralarını verirler. Gerekli olmayan hiçbir yere girmemeye çalışırım. Yakalanma riskini artırıyor.”

“Benim için, risk taşıyabilecek herhangi bir şey yapmanı istemiyorum,” dedim telaşla.

“O zaman iyi ki senin için yapmıyorum,” dedi. Tabletinden Sosyal Güvenlik Yönetimi’nin web sayfasını açtı.

“Buradan yapabilir misin?” diye sordum.

Parmağını sayfanın en altına kaydırırken, “Hayır, bu sadece araştırma,” diye açıkladı. “Şu G’yi görüyor musun? Bir Gnosis güvenlik duvarı kullandıkları anlamına geliyor.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“İşi zorlaştırıyor. Belki de imkânsız değildir. Birkaç günümü alacak.” Tabletini sehpanın üstüne bıraktı ve elime uzandı. Teni tenime değer değmez ayağa fırladı. “Rory, sen yanıyorsun,” dedi avucunu alnıma bastırırken. “En son ne zaman ilaç aldın?”

“Bir saat önce,” dedim. “Grip spreyini sıktın mı? Büyük olasılıkla sana da bulaştırıyorum.”

“Ben aşı olmam,” dedi. “Ama bağışıklık sistemim insanüstüdür. İdare ederim. Diğer yandan, beni endişelendiriyorsun. İlaça ihtiyacın var.”

“Ben iyiyim.” Ama gerçek şuydu ki hiç iyi hissetmiyordum. Berbat hissediyordum.

“Rory, kötü güçlerle savaşmak istiyorsan, kuvvetli olmalısın,” dedi tamamen ciddi bir yüzle. Hafifçe gülümsedim.

“Yaptığım bu mu?”

“Olmadığını söyleyemem,” dedi ve ayağa kalkmama yardım etti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sonunda öğrenci sağlık merkezine gittik. North'a yalnız gidebilecek kadar iyi olduğumu söyledim ama gözlerini devirip paltosunu giydi.

Bekleme odası boştu. Biz otomatik kapıdan içeri girerken, kayıt bankosundaki hemşire, bir yandan cık cıklayarak, "Biri gribe yakalanmışa benziyor," dedi.

"Çok mu belli?"

"Kamyon çarpmış gibisin," diye yanıtladı. "Öğrenci misin?" Başımı evet der gibi salladım. "Cep telefonunu şuraya tut," dedi masasındaki sensörü işaret ederek. Dediğini yaparken ekranımda yeni bir mesaj belirdi.

"Bekleme odasında oturun," dedi hemşire.

Gözlerim ekranda, "Hı-hı," dedim.

Ben her sonun başlangıcıyım
Ve zamanın ve mekânın sonu.
Yaratılan için vazgeçilmezim
Nedenin iki ucu.
Neyim ben?

Bir bilmeceydi. Ayaklarımı sürüyerek North'un, sağlık merkezinin koltuklara tutturulmuş tabletlerinden birinde *Kablolu*'nun bir sayısının sayfalarını çevirdiği bekleme odasına yürürken tekrar okudum.

“Her şey yolunda mı?” diye sorduğunu duydum.

“Hı-hı.” Yanındaki koltuğun ucuna ilişirken, bilmeceyi üçüncü kez okudum. *Ben her sonun başlangıcıyım. Ve zamanın ve mekânın sonu. Yaratılan için vazgeçilmezim. Ve nedenin iki ucu.* Alnıma ter damlaları birikti. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

“Bir element olmalı,” diye mırıldandım. “Hava, hava olabilir mi? Ama hava nasıl her sonun başlangıcı olabilir? Tanrı. Tanrı olmalı.”

“Rory, sen neden bahsediyorsun?” North’a baktım. Gözlerini bana dikmişti. “Bir şeyler geveliyorsun.”

“Bir bilmeceyi çözmeye çalışıyorum.”

“Bilmece mi?”

“Evet.”

“Neden?”

“Öylesine.”

“Tamam. Pekâlâ, bilmece ne?”

“Sana söyleyebileceğimi sanmıyorum. Kopya çekmek olur.” O anda bu bilmeceler için hiçbir kural belirtilmediğini fark ettim. Belki de bir başkasına sormak ya da bu şeylerin cevabını aramak için GoSearch’e başvurmak kabul edilebilirdi. Ama nedense, bundan emin değildim. Emin olduğum bir şey varsa, o da örgütün bir şekilde öğreneceğiydi.

“Kopya mı? Bu not verilen bir şey mi?”

“Sayılır,” dedim. Bu da doğru sayılırdı. “Girmeye çalıştığım bir kulüp için. Ders dışı bir faaliyet.”

“Ne tür bir kulüp?”

“Kulüp işte, tamam mı?” diye çıkıştım. “Ve girebilmek için bu bulmacayı çözmem gerekiyor. Bu yüzden lütfen izin ver, düşüneyim.” Kelimelerin bana ipucu vereceğini umarak cep telefonumu tekrar çıkardım. Kendimi haklı olabileceğime ikna etmeye çalışarak, “Sanırım Tanrı,” dedim bir kez daha. Ama *her sonun başlangıcı* kısmı pek doğru gelmiyordu.

North ekranıma bakmak için eğildi. “N harfî.” Bilmiş bir tavırla tekrar arkasına yaslandı. “Sence *beni* kulübe alırlar mı?” Bilmeceyi tekrar okudum. Haklıydı.

Cevabı hemen yazıp gönder tuşuna bastım. Standart cevabı alınca bütün vücudum gevşedi. Başımı arkamdaki duvara yaslayıp gözlerimi kapadım. Her yerim sızlıyordu.

North’un, “Bu kulübe girmeyi neden bu kadar çok istiyorsun?” diye sorduğunu duydum.

“Annem de o kulüpteymiş,” dedim.

Bir hemşire, “Aurora Vaughn?” diye seslendi.

Ben ayağa kalkarken North, “Çıktığında burada olacağım,” dedi.

“Gerçekten kalmana gerek yok.”

“Hı-hı. İşin bitince görüşürüz.”

Doktoru beklerken annemin Maskeli Balo gecesinde çektiğim fotoğrafını açtım. O zamandan beri hiç bakmamıştım. İhtiyacım olan cevap onlardaymış gibi, bu fotoğrafta neredeyse siyah görünen gözlerine baktım. Aviana Jacobs kimdi?

Muayene odasının kapısı açıldığında gözüm hâlâ ekrandaydı.

Telefonumu kaldırmaya çalışırken doktorun, “Merhaba,” diyen sesini duydum. Aynı anda gözüm çerçevenin hemen kenarında, daha önce fark etmediğim bir şeye takıldı.

Annem birinin elini tutuyordu.

“Adım Doktor Ryland. Seni buraya?..”

“Bir saniye,” diye sözünü keserek fotoğrafı büyüttüm. Annemin elini tutan bir oğlanın eliydi ve parmağında daha önce gördüğüm bir yüzük vardı. Gümüşe kazınmış dört sembol. Birden fotoğrafta yanında kimin durduğunu hatırladım.

Griffin Payne. O Griffin Payne. Gnosis’in CEO’su Griffin Payne. Lanet. Olsun.

Titreyerek GoSearch’e girdim, adını yazdım ve “18 yaşında” diye ekledim. Ekranımda Griffin’in son sınıf fotoğrafı açıldı. Ona, o

zamanki haline baktım. Camgöbeği gözler. Kızıl kahve dalgalı saçlar. Çenesindeki belirgin gamze. Her sabah aynada gördüğüm yüz hatları.

İhtiyaç duyduğum kanıt bulmuştum. O anda, emin oldum.

Griffin Payne benim babamdı.

Dönen başımı koltuğun arkasına yasladım.

“İyi misin?” dedi doktor.

Yerimden sıçradım. Orada olduğunu unutmuştum. “Hayır,” dedim kısaca. Kesinlikle hiç iyi değildim.

Yirmi dakika sonra bekleme odasına dönünce, North’a, “Yardıma ihtiyacım var,” dedim. Kucağında beceriksizce tuttuğu paltomla, beni karşılamak için ayağa kalktı.

“Tamam,” dedi. “Doktor ne dedi?”

“Grip.” Hemşirenin bana verdiği antiviral ilaç torbasını ona uzatıp paltomu aldım. “Griffin Payne’e erişim sağlamam gerek.”

“Ah, tamam. Erişim derken...”

“Onunla konuşmalıyım. Baş başa.”

North uzanıp elini alnıma koydu.

Geri çekilirken, “Ateşim yok,” diye çıktım. “Düşürmek için aspirin verdiler.”

“Griffin Payne’le konuşmalısın,” diye tekrarladı. “Baş başa.”

“Evet.” Paltomun fermuarını çektim. “Yüz yüze.”

“Griffin Payne’den bahsettiğinin farkında mısın? Başkanla görüşme şansın daha yüksek.”

“Payne’le daha önce de görüştüm. Theden’daki baloda. Hoş biri.” North’un yanından geçip otomatik çıkışa yöneldim. Dışarıda, gece göğünde iyice alçalan bulutlar ürkütücü yeşil bir parıltıya neden oluyordu.

North peşimden gelirken, “Hoş biri olduğundan eminim,” dedi. “Ama bu liseli bir kıza randevu vermeyi kabul edeceği anlamına gelmez.”

Kaldırımın kenarında durup North'un yetişmesini bekledim. Kaldırım bomboştu. Yanıma gelince, aynı hizaya gelmemiz için yola indi. "Rory, senin neyin var? Doktoru görmek için içeri girdin ve dünyanın en büyük teknoloji şirketinin CEO'suyla yüz yüze görüşmen gerektiğini söyleyerek çıktın."

"O benim babam," dedim alçak sesle. North'un yüzüne benim de hissettiğim şok ifadesi yayıldı.

"Anlamıyorum," dedi. "Ne zamandan beri?"

"Sanırım o ve annem on yedi sene önce seks yaptığından beri," dedim. Sesim öfkeliydi. Aceleyle, "Özür dilerim," diye ekledim. "Hâlâ sindirmeye çalışıyorum."

"Ama sen nasıl öğrendin? Demek istediğim, sen bir babayla büyüdün, öyle değil mi? Ondan bahsettiğini duydum."

Başımı evet der gibi sallarken titrek bir nefes aldım. "Bir ay önce bilişsel psikoloji dersim için araştırma ödevi yaparken, Kamu Sağlığı Departmanı'nın veritabanında annemin tıbbi dosyasını buldum. Dün gece dosyaya tekrar baktım. Görünüşe bakılırsa hep sandığım gibi doğmam gereken tarihten üç hafta önce de değil, neredeyse bir ay sonra doğmuşum; yani annem Theden'dan ayrıldığında hamileymiş."

"Kan grubu meselesi," dedi North. "Bunun, babanın baban olmadığı anlamına geldiğini düşünüyorsun."

"Düşünmüyorum, *biliyorum*." Sesim titredi. Ağlamayacaktım. "Annemin dosyasında bir ultrason resmi var. Annem A Pozitifmiş, bense AB negatifim. Babam, yani her zaman babam olduğunu düşündüğüm adam da A pozitif."

North nefesini bıraktı. "Neden bir şey söylemedin."

"Nasıl söyleyeceğimi bilemedim," diye itiraf ettim. "Doğru dürüst tanımadığın birine açmak için fazla ağır bir konu."

North ellerimi tutarak, "Doğru dürüst tanımama olayını çoktan aştık, Rory," dedi. "Ve ben ağır şeyleri kaldırabilirim."

Konuşmak konusunda kendime güvenemediğim için sadece başımı salladım. "Sana gerçek babanın Griffin Payne olduğunu düşündüren ne?" diye sordu North.

"Annem onunla el ele. Sınıf fotoğrafında. Griffin'in elini tutuyor."

"Ama bu mutlaka..."

Telefonumu North'un burnuna dayayarak, "Ona bir bak," dedim. Griffin'in son sınıf fotoğrafı hâlâ ekranımdaydı. "Sonra bir de bana bak."

"Benzerlik var," diye onayladı. "Kesinlikle var." Ellerini Mohawk tarzı tıraşının iki yanında öne arkaya kaydırırken, bir kez daha derin bir nefes aldı. "Vay canına."

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. "Şey, o zaman daha önce söylediklerimi geri alıyorum," dedi sonunda. "Onu görmeye gitmen kolay olacak. Kim olduğunu söylemen yeterli."

"Yapamam," dedim. "On yedi yıl önce gerçekten neler yaşadığını öğrenmek istiyorsam, bunu önceden bilmemeli. Ona bana yalan söyleme fırsatı vermek istemiyorum."

"Yalan söyleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Risk almak istemiyorum. Onunla yalnız kalmalıyım," dedim kararlı bir sesle. "Ve sürpriz olmalı. Yüzünü görmek istiyorum."

"Annenin okulu bırakma nedeninin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Annem okulu bırakmadı," diye hatırlattım. "Atıldı."

"Nedeninin hamileliğiyle ilgisi olabilir mi?"

"Belki. Ama tıbbi dosyasında hamileliğiyle ilgili bir kayıt yok. Ne bir test sonucu ne de psikolojik raporlarında bir bebek bahsi. Annem hamile olduğunu biliyorsa da doktoruna söylememiş."

"Dosyayı bana gösterebilir misin?"

Başımı hayır der gibi salladım. "Artık erişimim yok. Elimde sadece son sayfasının bir fotoğrafı var."

"Bir bakayım, ben ulaşabilecek miyim?" dedi North. "Annenin sosyal güvenlik numarasını biliyorsun değil mi?"

“Evet, ama dosyası sistemden silinmiş. Bulamazsın.”

“*Au contraire*,⁸” dedi North. “Silinmiş dosyalara ulaşmak daha kolay. Sunucudan tamamen silinmeden önce birkaç hafta şu depolama kutularında saklanıyorlar. Kaza sonucu silinmelere karşı geçici bir tedbir. Kutular kullanıcılardan saklandığı için, şirketler onları korumaları gerektiğini düşünmüyor.”

“Şimdi yapabilir miyiz?” diye sordum.

“Elbette. Birkaç saat sürebilir ama bende takılabilirsin. Hatta istersen gece de kalabilirsin.”

Olmak isteyeceğim tek yer onun evi olsa da, “Gece kalamam,” dedim. “Muhtemelen şu saatte yatakhaneye dönmüş olmam gerek. Hafta içi yatakhaneye giriş saati 22.00.”

Tarsus’un neler yapabildiğini artık çok iyi bildiğim için, örnek öğrenci olmak zorundaydım. “Yarın gelebilir miyim?”

“Elbette,” dedi North. “Erken vardiyada çalışacağım, o yüzden önce kafeye uğra. Ama bana annenin tam adını ve sosyal güvenlik numarasını verirsen, bu akşam ne yapabileceğime bir bakarım.”

Elini tutup parmaklarımı parmaklarına kenetledim. “Teşekkürler.”

Elimi dudaklarına götürüp parmaklarımın ucunu öptü. “Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorsun değil mi? Her şeyi çözeceksin.”

“Evet.” Tuttuğum gözyaşları akmaya başlayınca, gözlerim buğulandı. Durdurmak için gözlerimi kırıştırdım ama çok geçti. Yaşlar yanaklarımdan dökülüyordu. “Lanet olsun,” diye mırıldandım. Ağlamama kararım, buraya kadardı. Ellerimi gözlerime bastırdım.

North parmağıyla çenemi kaldırdı. Gözleri benim hissetmediğim bir özgüvenle parlıyordu ve büyük olasılıkla fena halde mikrop saçmama, hastane gibi kokmama ve dişlerimi on iki saattir fırçalamamış olmama rağmen beni öptü ve bir an yalnız olmamanın nasıl güzel bir duygu olduğu dışında her şeyi unuttum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gerek kalacak kadar derin uyuyamayacağımdan emin olmama rağmen, önlem olarak saati kurmakla iyi etmiştim çünkü o olmasa, öğlenden önce uyanabileceğimi hiç sanmıyordum. O gece derin ve rüyasız bir uyku çektim ve yattığım pozisyonunda uyandım. Ağzımın içi pamuk toplarıyla doldurulmuş gibi olsa da, onun dışında oldukça iyi hissediyordum. En azından daha iyi. Ateşimi kontrol etmek için telefonumu alnıma tuttum. Lux'ın cevabı, "Vücut ısın normal sınırlar içinde," oldu. Sesini bir haftadan uzun zamandır duymamıştım. Oysa Lux'la diğer herkesten daha çok konuştuğum zamanlar olmuştu.

Belli ki o günler geride kalmıştı. Lux'a o kadar nadir akıl danışıyordum ki cuma günü kirli çamaşırlarımı kampusün yıkama servisine vermeyi atlamıştım. Dolabımın önünde anlık bir tereddüt yaşadıktan sonra Hershey'nin streç kadife pantolonunu giydim. Paçaları fazla uzundu ama çizmelerin içine tıklılınca fena durmadı. Üstüne rafında katlı duran dört gri kaşmir kazaktan birini geçirdim.

Binadan çıktığımda Izzy avluda soğuktan kızarmış yanaklarıyla kâğıt bardaktaki kahvesini içiyor ve tabletinden bir şey okuyordu. Üstünde ceket yoktu. "Selam," dedim yanına giderken. "Ne yapıyorsun?"

"Edebiyat dersinden önce üç bölüm daha okumaya çalışıyorum. Bugün *Atlas Vazgeçti*'nin ilk yarısından ara sınavımız var." Bana

yorgun gözlerle baktı. "Odamda sürekli uyuyakalıyorum," diye açıkladı. "Soğuk uyanık tutar diye düşündüm."

Elimi telaşla ağzıma kapadım. Aynı dersi alıyorduk. Sınavı tamamen unutmuştum. Izzy yüz ifademi gördü.

"Sen de mi bitirmedin?"

"Hiç başlamadım ki."

Izzy bankta kenara kaydı. "Bir kişilik daha yer var," dedi. "Practicum'a kadar tam bir saatimiz ve koca öğle tatili var. Hızlı okuma yaparsan bitirebilirsin."

"Şu anda olmaz," dedim. "Biriyle buluşmam gerek." North'un annem hakkında bulduklarını öğrenmem gerekiyordu. Sınavla daha sonra ilgilenecektim.

"Ah, bir oğlan mı?" Izzy tabletini indirip beni baştan ayağa süzdü. "Bu kadar hoş görünmen bu yüzden mi?"

"Öyle de denebilir."

"Oğlan mı denebilir, bu yüzden hoş görüldüğün mü?"

"Gerçekten bunu konuşamam," dedim. Sonra kulağa fazla şifreli geldiğini fark edip, "Henüz ilişkimizden kimseye bahsetmiyoruz," diye ekledim.

"Sen ve Hershey'nin gizli erkek arkadaş olayınız nedir?" Izzy dudaklarını sarkıttı. "Ah, en azından bana da bir tane edinebileceğim yeri söylemeniz? Hey, bu arada Hershey nerelerde? Günlerdir görmüyorum."

"Şey, imm, Hershey okuldan ayrıldı."

Izzy alnını kırıştırdı. "Ne demek okuldan ayrıldı? Neden?"

Çok şey anlatmak istemediğim için, üstü kapalı bir şekilde, "Biraz ara veriyor," dedim. "Detayları gerçekten bilmiyorum. Sonra görüşürüz, olur mu?" Izzy'ye, cevap verme fırsatı bırakmadan yürümeye başladım. Bir soru daha sormadan önce duyma mesafesinden çıkabilmek için hızlı hızlı yürüyordum.

North beni Paradiso'nun vitrin camından görünce eliyle içeri girmemi işaret etti. Yüzündeki ifadeden başardığını anladım. Köşe-

deki masalardan birini işaret etti. "Beş dakika sonra molam var," diye seslendi. "Bir şey ister misin?"

"Kahve," dedim. "Ve şunlardan bir tane." Tezgâh camının arkasındaki en büyük, en yapış yapış çöreği işaret ettim.

Birkaç dakika sonra, North da masada bana katıldı. "Dosyasını bulmuşsun," dedim çörekten bir parça koparıırken. Yumuşacık ve tatlıydı; damağımda eridiğini hissettim. Yıllardır çörek yememiştim. Lux'taki kahvaltı seçeneklerim bademli yulaf ezmesi ile çırpılmış yumurta beyazı ve kızarmış ekmek arasında değişiyordu. Sekiz yüz kalorilik bir şeker, tereyağı ve un yığını hiçbir zaman akla yatkın bir kahvaltı seçeneği değildi. Bir parça daha kopardım.

"Buldum. Ve haklıymışsın; hiçbir yerde hamilelik bahsi yok. Ama psikiyatri girişlerinin hepsinin üst verisini kırdım. Rory, o bilgiler annenin dosyasına hazirandan sonra eklenmiş."

"Anlamıyorum. Annem okuldan Mayıs'ta atılmış."

"Evet, dosyasına sözüm ona düzenlendiği tarihten tam bir ay sonra eklenen bir ihraç belgesine göre."

"Ne diyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de gecikmenin mantıklı bir açıklaması vardır. Belki doktoru dosyalama konusunda kötüydü." Duraksadı. "Ya da biri anneni deli gibi göstermeye çalışıyordu."

Tabağımdaki çöreği unutup ona baktım. "Kim gibi mesela?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama belki Griffin biliyordur."

"Ona ulaşmanın yolunu buldun mu?"

"Bu cuma akşamı Gemini Gold'un tanıtım partisi varmış. Ve açılış konuşmasını Griffin yapıyor."

"Ama biletler binlerce dolardır."

"Daha da kötü. Satılık bile değiller." Gülümsedi. "Neyse ki davetli listesindeyiz."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“Ya nasıl davet edildiğimizi soran olursa?”

“Kimse sormayacak,” dedi North. “Kocaman bir balo salonu. Araya karışırız.” Trenin film kaplı camlarında kendi yansımamı gördüm ve tanıyamadım. Bilgisayar tamircisindeki kız, Noelle bana okul balosu tuvaletini ödünç vermişti. Bir okul dansına hiç uygun düşmeyen, eteği baldırlarımın hizasında, siyah, üst kısmı büstiyer şeklinde olan bir elbise. Makyajımı yapan Kate, burnumun etrafındaki koyu renkli çil topluluğunu sprey fondötenin altına gizleyip gözlerimi siyah kalemle çevrelemişti. Saçlarımı ise kendim yapmıştım. Arkasına saklanmam gerekmesi ihtimaline karşılık, açık bırakıp dalgaları yüzüme düşürmüştüm.

North daha da tanınmaz haldeydi. Mohawk tarzı saçlarını düz tarayıp kafasına yapıştırmıştı ve dövmeleri gri balıkkılcığı işlemeli ceketinin kollarının altında gizlenmişti. Takım elbisesi, kahverengi sarı desenli kemik gözlükleri ve Bluetooth kulaklığıyla partiye giden bir hazırlık okulu öğrencisine benziyordu. Bu akşam üstlendiği rolün hakkını veriyordu.

Şu anda telefonundaki haritada ilerlememizi kontrol ediyordu. Vaktimiz dardı; Boston’a, partiye ulaşmalı, Griffin’i bir şekilde yalnız yakalamalı, sonra trene binip gece yarısı kütüphane kapanmadan kampuse ulaşmalıydık. Gemini’imi orada rafların arasında bir yere, konum servisi açık şekilde bırakmıştık. North birinin beni araması

ihtimaline karşılık, okuldan uzakta olacağımız altı saat boyunca durumumu otomatik olarak güncelleyecek bir program yaratmıştı. Biri beni bulmak için kütüphaneye gelirse çok işe yaramazdı ama kimse gelmediği sürece, dikkat çekmememi sağlayabilirdi. Theden'in kampusten ayrılmayla ilgili kuralları, fazla uzaklaşmadığınız sürece çok hoşgörülüydü. Dekandan yazılı izin almadan, kampus sınırlarından itibaren yedi kilometrelik bir yarıçapla oluşan alandan çıkmamız yasaktı. Bu akşam yakalanırsam, okuldan atılırdım.

Midemdeki kasırgayı bastırmak için North'u izliyor, yüzünün bütün detaylarını hafızama kazıyordum. Trenin keskin floresan ışığında bile yakışıklıydı. Klasik anlamda yakışıklı olduğunu şimdi görüyordum. Teni tarçın rengiydi ve gözlerinin dış köşeleri aşağı bakıyordu ama burnu düzgün, çenesi güçlüydü ve yüzü bütün halinde güzel bir simetri oluşturuyordu.

Döndü ve beni ona bakarken yakaladı.

"Gerçekten çok hoş görünüyorsun," dedi burnumun ucuna parmağıyla dokunurken. "Ama çillerini özledim." Başımı arkaya yatırıp avcunu öptüm. Boynumdan aşağı kaydıracağı parmağını köpürçük kemiğimin üstünden sağ omzuma kadar götürdü. Elbisemin ince askısına taktı ve bir milim kaldırdıktan sonra üstünden atlayıp kolumdan aşağı devam etti. Tenim karıncalandı.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun," dedim neşeli bir sesle. Parmağının bıraktığı izi hâlâ hissedebiliyordum ve askılarımı indirip elbisemin arka fermuarını aşağı kaydırıldığını hayal etmek hiç zor değildi. North'tan önce sadece bir erkeği öpmüştüm ve şimdi kendimi onunla üstsüz hayal ediyordum. Lux ve kafamın içindeki sesin bunu cazip bulacaklarından şüpheliydim ama şu anda ikisine de fikir danışmıyordum. Plastik sandalyemin kenarına tutundum ve kendime bu tür düşüncelerin annemi düşürdüğü durumu hatırlattım.

"Dokuzu çeyrek geçe ve onu beş geçe dönüş trenleri var," diyordu. "İkincisine binersek, Theden İstasyonu'na varmamız on bir elliyi bulacak."

“Yeterli zamanımız kalmaz,” dedim. İşin aslı, on dakikanın Theden Merkez İstasyonu’ndan kampuse motorla dönmek için yeterli zaman olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Lux’ı uzun seneler boyunca kullanmak seyahat sürelerini değerlendirme becerimi tamamen yok etmişti. Lux bana ne zaman yola çıkmam ve hangi yoldan gitmem gerektiğini ve vardığım zaman saatin kaç olacağını haber veriyordu. Lux’ın beni gitmek istediğim yere ulaştıracağına güvenerek ne kadar az detaya dikkat etmiştim. Ve şaşmaz bir şekilde, hep ulaştırmıştı.

“Ucu ucuna olacak,” dedi North. “Ama başka şansımız kalmazsa, başarabiliriz. Yine de dokuzu çeyrek geçeyi hedeflemek daha iyi olur.” Tekrar cep telefonuna baktı. “Bir sonraki durakta iniyoruz.”

Kalbim küt küt atıyordu. İşin tuhaf yanı, partiye girme kısmı beni meşhur ev sahibiyle karşılaşmaktan daha çok endişelendiriyordu. Pusunun illa yolunda gitmesini beklemiyordum ama en azından kim olduğumu söylediğim zaman bana inanacağını biliyordum. Bu kılıkta ve bunca makyajla bile, annemle şaşırtıcı bir benzerlik taşıyordum.

Tren Back Bay İstasyonu’na girerken, North, “Hazır mısınız?” diye sordu. Başımı evet der gibi salladım. Başka şansım yoktu. Ve North yanımdayken, belki de gerçekten hazırdım. Perona inip binanın içinden dışarıdaki taksi durağına doğru ilerlerken North elimi bir an bırakmadı.

“Copley Meydanı,” dedi taksi şoförüne. “Boston Halk Kütüphanesi.” Adam bir şeyler homurdandı ve yola çıktık. İstasyon partinin verildiği kütüphaneye sadece sekiz yüz metre mesafedeydi. Ayağımda sekiz santimlik topuklular olmasa yürünebilir bir mesafedeydi. Bu yüzden taksi yolculuğu bana toparlanma fırsatı bırakmadı. Bindikten tam iki dakika sonra, geri indik.

Koca bir bloğu kaplayan, kemerli pencereli, devasa taş bir binanın önünde durmuştuk. Kütüphaneden çok bir saraya benziyordu ve Seattle’ın cam ve metalden yapılmış kütüphane binasıyla ilgisi yoktu. Taş ön cephesini aydınlatan sarı, sıcak spot ışıkları binaya

yakışmıştı. Işıkların ve kemerli pencere dizisinin üstüne üç boyutlu *GOLD* kelimesi yansıtılmıştı. Kırmızı halıyla kaplı ön basamaklar kadife bir halatla ayrılmıştı ve dışarıdaki meydanda kalabalık bir gazeteci topluluğu bekliyordu. Gnosis'in ücretsiz e-kitap hizmeti sunmaya başlayarak halk kütüphanelerini gereksiz kıldığı düşünülürse, burası bir teknoloji ürününün tanıtım partisi için sıradışı bir mekândı. Artık eski binaların hiçbirinde kitap yoktu. En azından kâğıda basılmış kitaplar. Bu kütüphaneler, yan yana sırlanmış ekranlı masaları ve internette sörf yapıp televizyon izleyebildiğiniz halka açık medya salonlarıyla artık büyük tablet terminallerine dönüşmüştü.

Titreyen ellerle taksinin kapısını itip kaldırıma indim.

North cebinden çıkardığı ikinci cep telefonunu kolumda asılı duran küçük çantanın içine bırakırken, alçak bir sesle, "Al bakalım," dedi. "Kapıda taradıkları zaman davetli listesine eklediğim isim çıkacak. Jessica Sizemore. Harvard'da lisans öğrencisi. Babası hissedarlardan."

"Ya kız kendisi de gelirse?" diye tısladım. İçeri girmek için sıra bekleyen kalabalığa doğru ilerledik.

"Gelmeyecek. Davetiyelerin gönderildiği gün gelmeyeceğini bildirdi ve Forum'a göre şu anda okul kampüsünde." North kolunu omzuma sardı. "Doğal davran, yeter. İçeri girdikten sonra bir önemi kalmayacak."

Omzuna yaslanıp gevşemeye çalıştım. İçeri girmeyi beklerken ekranlarına gömülmüş yirmili yaşlardaki şık giyimli gençlerin arasına kolayca karıştık.

Biletleri alan kız biz kırmızı halıya adım atınca gülümsedi. Telefonlarımıza uzanırken, "Geleceğe hoş geldiniz," dedi. Telefonları taramasını nefesimi tutarak bekledim. "Partinin tadını çıkarın, gençler," diyerek telefonlarımızı geri uzattı ve geçmemiz için kadife halatı kaldırdı.

Girmiştik.

Davet, binanın tam ortasında kalan Gnosis'in metal bir bahçeye dönüştürdüğü açık avluda gerçekleşecekti. Ortadaki çeşme, suyun altından ışıklandırılmıştı ve sıvı altın akıtıyormuş gibi görünüyordu. Smokinli garsonlar, altın renkli şampanya tepsileriyle etrafta dolaşıyorlardı ve etrafımızdaki taş duvarlara altın renginde minik G'ler yansıtılmıştı. Altın renkli parlak Lego parçalarından yapılma yüksek ayaklı masalar ve parlak altın bozukluklardan yapılma ayaklı şamdanlar göze çarpıyordu. Hayranlık dolu bir sesle, "Vay canına," dedim.

North bir garsonun tepsisinden iki şampanya kadehi alıp birini bana uzattı. "Aksesuarlar," dedi. Bir sonraki garsonun tepsisi, avokado sosuyla servis edilen sarı yüzgeçli orkinos kanepeleriyle doluydu. Bir tane aldım.

"Atıştırmalık," dedim ısırırken. "Aman Tanrım, müthiş bir şey. Mutlaka denemelisin."

"Dikkatini topla, Jessica Sizemore, dikkatini topla. Babanı bulmak için bir saatimiz var." Ama garson uzaklaşmadan North da bir kanepa kaptı ve tek lokmada ağızına attı.

Artık kadife halatın diğer tarafına geçtiğimiz için sakinleşmiştim. Kimsenin bize aldıracağı yoktu ve avlunun etrafını dolaşan yürüyüş yolunda, kalabalığın arasında dikkat çekmeden Griffin'i arayarak dolaşmakta zorlanmıyorduk. Dikkat çekmemek için olabildiğince ağır adımlarla doğu duvarı boyunca ilerlerken, bir an bu partiye gizlice girmemişiz de diğer herkes gibi davet edilmişiz gibi hissettim. O anda bunun çok da uzak bir hayal olmadığını fark ettim. Artık değildi. Theden diploması bu tür şeylerin kapısını açıyordu. Bunun gibi partiler, bunun gibi insanlar. Yolumdan şaşmazsam, bu tür yerlere girebilmek için yalan söylemem gerekmeyecekti. Böyle ortamlara ait olacaktım.

Avlunun güney doğu ucundaki köşeyi dönüp onu gördüğümde, North ile duvarın arasındaydım. Kışkık beyaz bir pantolon ceket

içinde çeşmenin yanında duran, güzel siyahi kadın. Aramızda kimse yoktu. Biraz sola dönüp kafasını kaldırsa, beni görecekti.

North iç çektiğimi duydu.

Yüzünü benimkine doğru eğerek alçak sesle, "Ne oldu?" dedi.

"Öp beni," diye fısıldadım. "Hemen."

İkiletmedi. Ellerini kalçalarıma yerleştirip beni nazik bir hareketle duvara itince, kristal kadehimin kenarı duvarın cilalı yüzeyinde tıngırdadı. Boştaki kolumu boynuna sardım ve North'un içinde kaybolmam mümkünmüş gibi vücudumu vücuduna yaslayıp dudakları dudaklarıma değerken gözlerimi kapadım. Tarsus beni görmüş müydü? Sanmıyordum ama emin değildim. North'un dirsekleri yüzümün iki yanında duvara yaslanmıştı ve şampanyasını nasılsa dökmemeyi başararak beni öpüyordu. Bir an, hiçbir şey düşünmeden ve göğsümün içindeki kıpırtıdan, midemdeki elektrik hissine ve North'un kinin ucuna her dokunuşunda dilimde hissettiğim karıncalanmaya kadar her şeyi hissederek, bir duygu denizinde kayboldum. Ama sonra Tarsus'un yüzü tekrar zihnimde canlandı ve bütün vücudum gerildi. North bunu hissetmiş olmalı ki geri çekildi.

Yüzünü benimkinden uzaklaştırmadan, "Bu öpücüğün beş hayalimden birini gerçekleştirmenin ötesinde bir amaca hizmet ettiği hissindeyim," dedi.

"O burada," diye fısıldadım. "Dr. Tarsus."

"Kahretsin. Seni gördü mü?"

"Sanmam," dedim. "Beni sakladın." Kollarım hâlâ boynunda olduğu için, parmağımın kulak memesini okşayarak ve vücudumu onun arkasına gizlemeye özen göstererek yakındaki bir sütunun arkasına kaydım.

"Şu an nerede?" Avluyu tarayabilmem için burnunu boynuma sürter gibi yaparak hafifçe öne eğildi. Avluya giren ve çeşmeyle aramızda duran yeni bir davetli grubu görüşümüzü engelliyordu.

"Onu artık göremiyorum," dedim. "Fıskiye'nin yakınındaydı."

"Burada ne arıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Gnosis, Theden için büyük bir bağış kaynağı; belki de bağlantı budur." Yine de onu son moda bir teknoloji ürününün tanıtım partisinde görmek tuhaftı. Tuhaf ve bizim için talihsiz bir durum."

"Gitmek ister misin?"

"Hayır," dedim. "Griffin'e ulaşmak için en iyi şansımız bu. Bu kadar yaklaşmışken pes edemem. Bizi görmediğinden emin olmamız gerek, hepsi bu." İçim cesaretle dolmuştu. Yabancı bir duyguydu ama kötü olduğunu söyleyemezdim. Bir şeylerden bu kadar emin olmaya alışık değildim. En azından kararı Lux'ın almadığı durumlarda.

North elimi tuttu. "Eğer bu iş için şu öpücüklerden birkaç tane gerekecekse, sanırım itaat edebilirim." Saatine baktı. "Griffin'in konuşmasına hâlâ bir saat var. Bu yüzden muhtemelen kalabalığın arasında bir yerdedir. Onu bulabileceğimizi varsayarsak, asıl iş onu tek başına yakalamak olacak."

"Beni görmesi yeterli," dedim, kendime güvenerek.

Umduğumdan daha kolay oldu. Kalabalığın içinde fark edilmek için başım öne eğik bir halde ilerlerken, pahalı kokteyl elbiseleri giymiş bir grup kadınla konuşan Griffin'in yanından geçtik. North beni dirseğiyle dürtünce başımı kaldırdım ve işte sadece iki adım uzaktaydı ve ortama boya tabancasından püskürtülerek eklenmiş gibi duruyordu. Aklıma gelen ilk düşünce, *bu kadar muhteşem iki insandan nasıl benim gibi bir çocuk çıkar, oldu. İkincisi de, gülümsüyor ama gözlerinde hüznün var.*

Bir şey söylemek için ağızımı açtım ama gerek yoktu. Griffin ağzı hafif aralık bir halde bana bakıyordu. Gözlerini benden ayırmadan, "İzninizle," diyerek kadınlardan birinin sözünü yarıda kesti. Orada değillermiş gibi aralarından geçtiği kadınlar, bana bakmak için başlarını çevirdiler.

"Sanırım annemi tanıyormuşsunuz," dedim boş boş. "Av..."

"Sen onun kızıydın," dedi. Gülüşü andıran ama biraz daha kaba bir ses çıkardı. "Elbette. Bir an sandım ki... Ama elbette olamazdın."

Bakışları bir an arkama çevrildikten sonra tekrar bana döndü. “Annen, o burada mı?” Sesinde öyle dizginlenemez bir umut vardı ki, benimki gırtlığımı takıldı. Başımı hayır der gibi sallamakla yetindim.

“Rory’nin sizinle konuşması gerekiyor,” dedi North. Griffin North’u ilk kez görüyormuş gibi süzdü. North elini uzattı ve rolü için büründüğü kimliği kullanarak, “Gavin West,” dedi. Benim, benimkini kullanmamam konusuna anlaştığımız.

Griffin, North’un elini sıktı ama gözleri çoktan bana dönmüştü. Gülümsemesi nazikti ama gözleri şimdi daha da hüznü, hatta özlem doluydu. “Rory. Daha önce karşılaştık mı? Yüzünü görsem mutlaka hatırlardım ama sesin tanıdık geliyor. Ve ismin.”

“Theden Maskeli Balosu’nda tanıştık,” dedim. “Balkonda.”

“Sen şu tavuskuşu maskeli kızsın,” dedi. Başımla onayladım. “Seni tekrar gördüğüme sevindim, Rory.”

“Ben de sizi,” dedim. Gerginliğim gülümsememi güçleştiriyordu. Griffin de durumu fark etmiş gibiydi. Bakışları North’a kayıp tekrar bana döndü.

“İçerisi daha sessiz,” dedi. “Orada konuşsak nasıl olur?”

Yandaki bir kapıdan kütüphanenin küçük kafesine girdik. Sandalyeler masaların üstüne istiflenmişti ve girişi kapayan bir tabela vardı ama Griffin tabelanın yanından geçip iki sandalyeyi yere indirdi.

North merdivenin yanındaki bir bankı işaret ederek, “Ben şurada bekleyeceğim,” dedi.

Başımı tamam der gibi eğip ona baktım. Yüzünde yarı merak, yarı şaşkınlık vardı. Koruması yanıma gelmeden bir şeyler söylemeliydim. *Lütfen yüzüme gözüme bulaştırmayayım*, diye dua ettim. Bildiklerimi bir çırpıda söyleyip onu köşeye sıkıştırmak istemiyordum. Gerçeği öğrenmek istiyorsam, bunu yapmamalıyım ama lafı dolandıracak zamanım da yoktu. Açılış konuşması saat sekize planlanmıştı ve saat şimdiden yedi otuz beşi gösteriyordu.

“Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkürler,” diye başladım. “Benim... bir sürü sorum var. Ama cevaplayacak kimsem yok.”

“Annen,” dedi Griffin. “Ona bir şey oldu, değil mi?” Sesi sona doğru yükselmedi çünkü bu bir soru değildi.

Başımı yavaşça eğdim. “Benim doğumumda ölmüş.”

Bir an yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ellerini iki yana indirdiğinde, ilk kez yaşını gösteriyordu. Gözlerinin kenarlarında güneş ışınları gibi yayılan çizgiler vardı. Hüzünlü gözlerinin yanındaki gülümseme çizgileri ironikti.

“Ya baban?”

Onu süzdüm. Ne bildiğimi anlamaya mı çalışıyordu, yoksa onun çocuğu olduğumu gerçekten bilmiyor muydu? “Babam mı?”

“Evet, demek istediğim, baban hayatında mı? Ortalıkta mı?” Griffin nahoş bir çizgiyi aşmışız gibi, rahatsız görünüyordu.

“Babamla hiç tanışmadım.”

Bu sözlerim Griffin’i şaşırtmışa benzemiyordu. Hatta gözlerinde rahatlamaya benzer bir ışık parladı. Demek biliyordu. Benim de bilip bilmediğimi anlamaya çalışıyordu. Dişlerimi sıktım. Ona öfke duymam işimi kolaylaştırmazdı. Savunmaya geçmesinin, kendini kapatmasının en hızlı yoluydu.

Sesimi rahat tutmaya çalışarak, “Yapacak bir konuşmanız olduğnu biliyorum,” dedim. “O yüzden vaktinizi almayacağım ama bana annemle aranızda neler geçtiğini anlatabileceğinizi umuyordum.”

Griffin iç geçirdi. “On beş yıldır annenden hiç bahsetmemiştim.” Kravatını çekiştirdi. “Hayır, daha fazla oldu. O gittiğinden beri.” Ceketinin iç cebine uzanıp cep telefonunu çıkardı. Kibrit kutusu büyüklüğünde parlak ve metalik bir aygıttı. Gemini Gold. Dokununca ekran aydınlandı. Saat 19:35’ti. “Çeyrek kala hazırlık odasında olmam gerek. Bu, on dakikalık bir hikâye değil ama elimden geleni yapacağım.” Gold’unu bileğindeki metal bir banda tutturup ellerini saçlarının arasından kaydırdı. Saçları benimki gibi neredeyse siyaha çalacak kadar koyu bir kahve tonuydu ama benimkinin aksine dalgalıydı. Babamın gümüş rengi tellerin parladığı saman sarısı saçlarının aksine, Griffin’in saçlarında tek bir beyaz yoktu.

“Annenle Theden’daki ilk senemizde tanıştık,” derken, gözleri o akşam ilk kez parladı. “Daha ilk anda ona vuruldum. Practicum’da birlikteydik ve ilk gün yanıma oturmuştu. O zaman bölmeler yoktu; sadece özel dizüstü bilgisayar yuvaları olan masalarımız vardı ve annen bilgisayarını açamıyordu. Öğretmenimiz şu korkunç, huysuz yaşlı adamdı. Bay Siegler. Ve Avania ondan yardım isterse bağırır diye korkuyordu. Bu yüzden ona ben yardım ettim ve beş saniye içinde ona çılgıncasına âşık oldum.”

Kalbim yerinden oynadı. O anı, annemin benim ilk günlük halim gibi eli ayağına dolaşan, gergin haline karşılık Griffin’in özgüven ve karizmadan ibaret duruşunu hayal etmek zor değildi. Bir şeylerin başlangıcı olmuştu. Binlerce mutlu sonla bitebilecek, binlerce farklı şekilde gelişebilecek bir şeyler. Ama işte, durum ortadaydı.

“Onunla bir şansım olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi,” diye devam etti. “Kesinlikle benim için çok fazlaydı. Bense Theden’a girecek IQ’ya bile sahip değildim. Annem ve babam beni okula sokabilmek için nüfuzlarını kullanmak zorunda kalmıştı.” Gözleri bulutlandı. “Aviana’yı hiçbir zaman sevediler,” diye açıkladı. “Üvey babam ondan nefret etti.”

“Neden?”

“Annen... farklıydı. Oyunu diğer herkesin oynadığı gibi oynamazdı.”

“Oyunu mu?”

Griffin, “Yükselme hırsı,” diye yanıtladı. “Şimdi de o zamanki gibi olduğundan eminim. Bütün o hırs ve rekabet, en yüksek notları alma mücadelesi. Bunların hiçbiri Aviana’nın umurunda değildi. Buna rağmen o bizim sınıf birincimizdi.”

“Anlamıyorum. Annem Theden’dan atılmış. Nasıl olur da...”

“Atılmak mı? Aviana mı?” Griffin bir kahkaha attı. “Aviana kampusün ta kendisiydi.” Bana merak içinde baktı. “Atıldığını kim söyledi?”

"İhraç belgesini gördüm," dedim yavaşça. "Bir doktorun imzasını taşıyan tıp kayıtlarının arasında."

"Sana şu kadarını rahatlıkla söyleyebilirim ki Aviana okuldan atılmadı," derken Griffin'in yüzü karardı. "Finallerden sonra kaçıp gitti."

"Neden?"

"O kısma geleceğim," dedi. "Önce sana neyle karşı karşıya olduğunu anlatayım. Elbette bu yaptığı şey için bahane olamaz ama bunun onu belli ettiğinden çok daha fazla etkilediğini biliyorum."

"Sizin aileniz."

Başını evet der gibi salladı. "Ona berbat davranıyorlardı. Ve ikimiz yakınlaştıkça, daha da saldırganlaştılar. Beni ödeneğimi kesmekle, üniversite masraflarımı ödememekle tehdit ettiler. Umurumda bile değildi. O zaman bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Bu yüzden Aviana'ya evlenme teklif ettim. Üvey babama o emanet fonunu alıp başına çalabileceğini söyledim."

"Annemle nişanlandınız mı?"

Griffin duraksar gibi oldu. "Nişanlamanın ötesine geçtik," dedi sonunda. "Rory, annemle ben evlendik."

Ona boş boş baktım. "Ne?"

"Mezuniyetten bir hafta önce evlendik," dedi yumuşak bir sesle. "Albany'de, hükümet binasında. Sonraki iki günü Kanada'da küçük bir kulübede, dünyadan tamamen kopuk bir halde geçirdik. Sadece ikimiz ve bir şömüne." Orada olduğumu unutmuş gibi, hafifçe kızardı. "Bütün hafta sonunu plan yaparak geçirdik. Aviana ailemden olabildiğince uzağa gitmek istiyordu, benim tek istediğimse onu mutlu etmekti. Theden'in İngiltere'de itibarı olduğu için Londra'ya gitmeye, Oxford ve Cambridge'e başvurup orada hayat kurmaya karar verdik. Benim az miktarda birikmiş param vardı ve iş bulana kadar bizi idare edeceğini düşündük. Planımız mezuniyetten hemen sonra yola çıkmaktı."

"Ama sonra hamile kaldı," dedim. Sesim iğneleyiciydi ama elimde değildi. Annem kadar onun da hatası olan bir şeyin, isteklerini değıştirmesi haksızlıktı. Ve hislerini. Sadece ikisi oldukları sürece birlikte hayat kurmak istemişti. Bebeğin pazarlıkta yeri yoktu.

Yüzü karardı. "Sonra diye bir şey yok," dedi. "Evlendiğimizde hamileydi. Benden olmadığını bu yüzden biliyordum."

Kafam bir anda allak bullak oldu ve düşünemez oldum. "Efendim?"

Griffin tereddütlüydü. "Gözünde onu kirletmek istemem, Rory. İkimiz de çok gençtik. Çocuktuk. Bana yalan söylediği için onu suçlamıyorum. Artık."

Başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum. Size hangi konuda yalan söyledi?"

"Aviana ve ben hiç... Evlenene kadar beklemek istediğini söyledi." Gırtlığını temizledi. "Sanırım bu kural başkaları için geçerli değilmiş."

"Sizi aldatmış mı?"

Başını salladı. "Ben bahar tatili için Nantucket'a gidince. Bunu mezuniyet sabahı öğrendim. Biri bana e-postayla hamilelik testinin kopyasını gösterdi. Testin tarihi 14 Nisan'dı. Bizim..." Arkasını getiremedi; bir anda boş bakmaya başlamıştı. "O anda, siyah beyaz test sonucuna bakarken, taşlar yerine oturdu. Dinlediğim ve beni ona yönelten ses, beni yönlendiren daha üstün bir güç falan değildi. Kendini çözmeye çalışan bilişsel uyumsuzluktan başka bir şey değildi. Aklım onunla olmamam gerektiğini hissetmişti ama duygusal beynim bunu kabullenemediği için bir kurgu, benim bilmediğimi bilen bir ses icat etti." Gözlerini havaya çevirdi. "Kendimize yalan söylemek konusunda, pek çok insanın farkına varamadığı kadar iyiyiz."

Ona sormak istediğim bir sürü şey vardı. Annemin onunla yüzleştiğinde neler söylediği, Griffin'in neden onun peşinden gitmediği gibi ama sorular gırtlığıma tılandı. Griffin konuşmayı sürdürdü.

Dışarıdaki partiye bakan pencereyi işaret ederek, "Bu şirket annene çok şey borçlu," dedi. "Annen gitmeseydi, asla onlar için çalışmaya gelmezdim."

"Neden?"

"Annen Gnosis karşıtıydı," diye açıkladı. "Hiçbir zaman anlamadım. O zamanlarda teknoloji alanında yeni yeni faaliyet gösteren, küçük bir şirketti. Ama bir şekilde Aviana'nın gözüne batmışlardı ve onlarla hiçbir alakam olmaması konusunda dediğim dedikti. Mezuniyetten sonraki ilk pazartesi ofislerine gidip para almadan çalışmak istediğimi söyledim."

"Ve o zamandan beri oradasınız, öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Olaylar çok tuhaf bir şekilde gelişti. O yaz Gnosis'te işe başladığımda, yeni bir karar alma uygulamasıyla ilgili AR-GE çalışmalarını yeni başlatmışlardı. Benim gibi insanları kendilerine yalan söylemekten alıkoyacak bir uygulama. Güvenebileceğimiz bir ses. O anda kariyerimi o uygulamaya adamaya karar verdim. Uygulamayı ne kadar çok insan kullanırsa, o kadar az insanın kalbi kırılırdı."

Aklım sol tarafımda, üç metre uzağımda oturan adama kaydı. Tam tersinden, kalbinizin mutluluktan patlayacakmış gibi olması duygusundan da kaçınmış olacaktınız, kalbinizin kırılmasından uzak durmaya değer miydi?

"Bay Payne." Ses ikimizi de hazırlıksız yakaladı. Kulağında bir kulaklık olan siyah takım elbiseli, iriyarı bir adamdı. Onu Maskeli Balo'dan, balkon merdivenlerinden hatırlıyordum. Griffin'in koruması. "Çeyrek var."

Griffin tamam der gibi başını eğdikten sonra bana döndü. "Yapmam gereken bir konuşma var," dedi özür diler gibi bir sesle.

"Evlendiğinizde hamile değildi," dedim bir nefeste. Ya şimdi konuşacaktım ya da hiç. "Size o test sonuçlarını gönderen her kimse öyle olduğunu düşünmenizi istemiş ama annem o zaman hamile değildi."

Griffin'in vücudu ona vurmuşum gibi gerildi. "Ne?"

“Doğum günüm 21 Mart,” dedim. “Sizin sandığınız tarihte hamile kalmış olsaydı, aralık başında doğmam gerekirdi. Ama doğmadım. Şubat ayında doğmam gerekirken, Mart’ta doğdum. Üç hafta beş günlük bir gecikmeyle.” Kelimeler arapsaçına dönmeye başlamıştı ama durursam dönüp gideceğinden korktuğum için konuşmayı sürdürdüm. “Son ultrasonunun resmini gördüm. Hesap tutuyor. Düşün gecenizde hamile kalmış.” Griffin başını sallıyordu. Kolumu tuttum. “Gözlerime bakın. Ve ellerime...” Kolumu uzattım. “Ve çeneme. Çenemdeki gamzeyeye. Sizinki gibi. Saçlarımız da aynı renk. Ve...”

Griffin’in beni artık dinlemediğini görebiliyordum. Yüzü dağılmış gibiydi. Bir anda susup kolumu bıraktım. Bir şeyler söylemesi için aradan saniyeler geçmesi gerekti. Konuştuğunda sesi bir süredir çığlık atıyormuş gibi çatallıydı. “Yani benim senin...” Arkasını getirmede. Getirebilecekmiş gibi görünmüyordu.

“Babam olduğunuzu söylüyorum.”

Griffin bir anda ağlamaya başladı. Duygunun hamlığı ve bir anda ortaya çıkması karşısında irkilerek bir adım geri çekildim. Elinin tersiyle gözlerini sildi.

“Bunca zamandır bana ihanet ettiğini sanıyordum,” dedi boğuk bir sesle. “Şüphe bana ona güvenmemi, gidip onu bulmamı söyleyip durdu. Aylarca sesi bir türlü susturamadım. Aklımı kaçırdığımı sandım. Onu durduramadım. Ve sonra bir gün sustu.” Kederini gidermeye çalışır gibi, yumruklarıyla gözlerini kuruladı. “O zamandan beri tek yaptığım...”

Siyahlar içindeki adam, “Bay Payne,” dedi.

“Bir dakikaya ihtiyacım var, Jason.” Gözlerini benden ayırmamıştı. “Baba bensem, neden gitti?” diye sordu. “Diploma töreninde öğrenciler adına konuşma yapacaktı. Haftalardır konuşmanın üstünde çalışıyordu. Ama o sabah, e-posta konusunda yüzleşmek için yatakhanedeki odasına gittiğimde, çoktan gitmişti. Aklım almıyor.”

“O bahar, annemin bir psikiyatrla görüşüp görüşmediğini biliyor musunuz?”

"Bir psikiyatrla mı? Ne için? Şüphe yüzünden mi?" Başını salladı. "Annen bu sebeple asla doktora gitmezdi. Neden, biri sana gittiğini mi söyledi?"

"Uzun hikâye," dedim. "Ama birinin annemin peşinde olduğunu düşünüyorum. Bunu neden yaptığını ya da kim olduğunu bilmiyorum. Cevapların sizde olabileceğini ummuştum."

"Ne yazık ki ben de senin kadar bihaberim," dedi. "Ama belki de bazı cevapları birlikte bulabiliriz. Konuşmamdan sonra konuşabilir miyiz? Burada ne kadar kalacaksın?" Toparlanmak için saçlarını düzeltip parmaklarını gözaltlarında gezdirdi.

"Kampusten ayrılmamalıydım," diye itiraf ettim. "Bu yüzden dokuz on beş treniyle dönmeliyim."

"Ben sana bir araba ayarlarım. Onda çıksanız, zamanında yeti-
şirsin. Ve konuşmam çok uzun sürmeyecek. Seninle konuşmak için iptal ederdim ama canlı yayınlanacak ve bu iş daha ileri gitmeden söylemem gereken şeyler var." Sesinde daha öncekinden daha büyük bir kararlılık vardı. *Ne daha ileri gitmeden?* Sormak istedim ama siyahlı adam Griffin'in yanına gelmişti. "Kalacak mısınız?"

"Elbette," dedim.

Babam gülümsedi ve bir an için gözlerinde hüzünden eser kalmadı. Elimi tutarak, "Tanıştığımıza çok sevindim, Rory," dedi.

Başımla yüzüğünü işaret ederek, "Semboller ne anlama geliyor?" diye sordum.

"*Timshel*," diye yanıtladı. "İbranice. Steinbeck bu sembolleri *Cennetin Doğusu*'nda kullandı. "Muktedirsin anlamına geliyor. Hepimizin bir seçme şansı olduğundan yola çıkarak. İyi olmak ve iyi yaşamak için."

"*Timshel*," diye tekrarladım. "Hoşuma gitti."

"Benim de," dedi Griffin. Yüzüme ilk kez görüyormuş gibi dikkatle baktı. "Annen on sekizinci yaş günümde benim için yaptırmıştı. O gittikten sonra, kendimden başka bir şeye güvenerek ne

büyük bir hata ettiğimi hep hatırlamak için sakladım." Bir şey arar gibi tavana baktı. "Sanırım esas noktayı atlamışım."

"Bay Payne. Canlı yayın beş dakika içinde başlayacak." Jason geri dönmüştü ve sesi artık telaşlıydı. Kulaklığından bir hışırtı geliyordu. "Mikrofonunuzu takmaları gerek, efendim."

Pencereden kalabalığın, fiskiye'nin etrafında Griffin'in konuşmasını yapması için avlunun güney ucuna kurulmuş sahneye dönük bir yarım daire oluşturduğunu gördüm. Sahnenin arkasındaki duvara kurulan kâğıt inceliğindeki ekranda Gold'un son reklamı gösteriliyordu.

Griffin'in, "İşim biter bitmez seni bulacağım," dediğini duydum.

Ardından kapıdan çıkıp dışarıdaki gürültücü kalabalığın arasında gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra, North yanımdaydı.

"Nasıl geçti?"

North'un peşinde dışarı çıkarken, "Bebeğin ondan olduğunu bilmiyormuş," dedim. "Annemle birlikte olmalarından iki ay öncesinin tarihini taşıyan bir hamilelik testinin eklendiği bir e-posta almış ve annemin onu aldattığını sanmış. Bunu sormaya gittiğinde, annem çoktan gitmiş." Dudağımı ısırardım. "Neden biri bebeğin ondan olmadığını düşünmesini istesin ki?"

"Bilmiyorum. Sence o dosyayı gönderen kişi annenin tıbbi dosyasını karıştıran kişi olabilir mi?"

"Sanırım ama tuhaf görünmüyor mu? Demek istediğim, sahte test sonuçlarını anlarım ama Griffin onun tıbbi dosyasını görecekti değil ki. Bunca zahmete ne gerek vardı?"

"Rory." Tanıdık sesle irkilerek hızla arkama döndüm. Beck tam üstüne göre dikilmiş ama üstünde çok tuhaf görünen lacivert bir takım elbise içinde birkaç metre uzağımda duruyordu. Tam Liam'ın giyeceği türde, dolayısıyla en yakın arkadaşımın üstünde gördüğüm her şeye taban tabana zıt düşen bir kıyafetti.

Ona sarılmak için koşarken az kalsın yüksek topuklarımın üstünde tökezleyecektim. "Burada ne arıyorsun?" dedim. "Yoksa beta

testçisi olmanın bir artısı daha mı?" Onu dirseklerinden tutup baştan ayağa süzdüm. İyi görünüyordu. Sürekli mücadele ettiği sivilcileri geçmiş ve bir süredir vücut çalışıyormuş gibi irileşmişti.

"Ah, çok daha havalı bir şey," dedi Beck, tanıştırmadığımı hatırlatmak ister gibi önce North'a, sonra bana bakarak. "Fotoğraflarım sergi salonlarından birinin duvarlarını süslüyor. Gnosis'in sponsorluğunu yaptığı yeni sanatçılar sergisinin bir parçası. Buradan Boston Güzel Sanatlar Müzesi'ne gidecek."

"Haydi canım! Bu müthiş bir şey!"

"Evet, epey iyi. Gnosis bu davet için bütün sanatçıları bir araya getirdi. Yarın akşam müzede bir organizasyon daha olacak."

"Tanrı aşkına." Kolunu yumrukladım. "Bana neden söylemedin?"

"Bir anda oldu. Sen burada ne yapıyorsun? Okul gezisi falan mı?"

"Onun gibi bir şey." Son haftalarda ses, annem ve şimdi de babam hakkında biriktirdiğim bütün bilgiler içimi şişiriyordu. Nasıl olmuştu da hiçbirini Beck'e anlatmamıştım? Göğüs kafesimin arkasında bir kıpırtı hissettim. Denemiştim. Defalarca.

Beck North'a baktı. "Görünüşe bakılırsa Rory bunu yapmayacağı için, biz kendimizi tanıştırsak daha iyi olacak sanki."

North güldü. "İyi bir plana benziyor. Ben North." El sıkışmaları için geri adım atarken Beck'in bileğindeki kahverengi deri kayışa tutturulmuş Gold'u gördüm. Tıpkı takım elbise gibi, Beck'in zevkine göre fazla süslüydü. Ama sonuçta bu bir partiydi ve buraya gelirkenki masrafları şirket tarafından karşılanmıştı; büyük olasılıkla bu onun duruma uygun giyinme çabasından başka bir şey değildi.

"Beck benim en yakın arkadaşım," dedim North'a. "Geldiğim yerden." Beck'e döndüm. "Neredeler, söylesene? Görmek istiyorum!"

"İçerideler," dedi Beck. "Yeterli zamanımız var mı bir bakayım." Bileğini ağzına yaklaştırdı. "Lux, açılış konuşmasından önce sergiyi gezecek zamanımız var mı?"

Bir yabancıyı seyreder gibiydim. Beck bana Lux'ı kullanmaya başladığını söylemişti ama bu kadar saçma bir şey için akıl danış-

mak? Yeterince vaktimizin olduğunu ona uygulamanın söylemesi gerekmiyordu. Oysa Beck minik ekrana dudaklarında tuhaf bir yarım gülümsemeyle bakarak, heyecanla Lux'ın cevabını bekliyordu.

"Sunum ertelendi," dedi Lux, Beck'inkine çok benzeyen ve bir an için bana konuşanın o olduğunu düşündüren bir sesle. Eski Gemini modelindeki Lux sesi daha inceydi ve sahibinin sesinden bariz bir şekilde farklıydı. Bu sesi ise ayırt etmek imkânsızdı. Lux, "Sergiye gezmek için yeterli zamanınız var," diye devam etti. "Avluya dönme zamanı gelince size haber vereceğim."

"Teşekkürler," dedi Beck telefonuna. Ceketinin kolunu düzeltip bize gülümsedi. "Haydi, gidelim."

Önce Beck'i takip etmek için harekete geçtim ama sonra avluyu taramak için durdum. Bu kez bir koyu renk denizi içinde, Tarsus'un yanardöner beyaz ipeğinin parıltısını seçmem çok kolay oldu. Neyse ki fiskiyenin diğer tarafındaydı ve sırtı bana dönüktü. Başının hızla inip kalkışına bakılırsa, karşısındaki kişiyle hararetli bir konuşma içinde olmalıydı.

Beck, "Geliyor musun?" diye sordu.

Tarsus'a son bir bakış atarak, "Evet," dedim. Hafif yana kaydığı için konuştuğu kişi açığa çıkmıştı. Tarsus'un elini adamın koluna koyduğunu, adamın öfkeden çarpılmış bir yüzle silkindiğini gördüm.

Karşısındaki Griffin'di.

"Olamaz," diye soludum. "North, Griffin Dr. Tarsus'la konuşuyor." Göğsümden mideme bir korku çığı düştü. "Burada olduğumu ona söylerse..."

North bizi Beck'in yürüdüğü salona doğru çekerken, "Paniğe kapılma," dedi. "Konuştukları herhangi bir şey olabilir."

Binadan içeri girerken, Tarsus ve Griffin'in durduğu yere baktım. Griffin kararlı adımlarla kürsüye doğru yürüyordu. Tarsus, Beck'inki gibi bileğine tutturulmuş cep telefonuna konuşuyordu. Telefon loş ışıktaki parlıyordu. Avluda beni aramıyor olması iyiye işaretti. Belki de gerçekten başka bir konuyu konuşuyorlardı. Belki

de Griffin benden bahsetmemişti bile. Ya da belki de Tarsus tam şu anda beni dekana şikâyet ediyordu.

Beck'in, "Benimkiler sol duvarda," dediğini duydum. Gnosis'in geçici beyaz fiberglas duvarlarla şık bir sanat alanına dnüştüşdüğu, avluya bitişik bir salondaydık. Suluboyadan dijital baskıya kadar neredeyse her türden tablo vardı ama ben sadece üç fotoğraf gördüm. Üçü de yelkenli fotoğrafıydı.

Odanın geri kalanını da görebilmek için olduğu yerde dönerek, "Bir dakika, seninkiler nerede?" diye sordum.

"İşte şuradalar," dedi Beck. "Az önce onlara bakıyordun." Omuzlarımı tutup beni yelkenlilere doğru çevirdi.

"Ama bunlar yelkenli," dedim. Beck'e bakamadığım için North'a baktım. Fotoğraflar korkunç değildi ama bir doktorun muayenehanesinde ya da bir otel zincirinin lobisinde görmeyi bekleyeceğiniz türdendi. Ticari. Şık. Akılda yer etmeyecek.

"Artık bunlarla uğraşıyorum," derken, Beck savunmaya geçmiş gibi değildi. "Tekneler ve köprüler. Önceki çalışmalarımın satılamayacak kadar moral bozucu olduğunu fark ettim."

Ağzım açıldı ama tek bir kelime çıkmadı. Beck'in çalışmaları çağrışımıcı, güçlü ve hamdı. Bazen bakmak zor olurdu ama amaç zaten buydu. "Moral bozucu mu?"

"Ne yazık ki Rory, sanatçıların da karnını doyurması gerek," dedi yumuşak bir sesle. North yanımda gırtlakını temizledi.

Yakından bakmak için iyice sokulurken, "Bence güzeller," dedi. "Parlak yüzey gerçekten göz alıyor." Bu doğrudu ama iltifat değildi. Görüntüler, internetten indirilen ekran koruyucular gibi yapay görünüyordu. "Hepsi Seattle'da mı çekildi?"

"Evet," dedi Beck. "Peş peşe üç günde. Gold'da Lux'la bağlantılı bir fotoğraf uygulaması var. İstediceğiniz fotoğraf türünü giriyorsunuz, Lux size şehirde nerede ve günün hangi saatinde çekim yapabileceğinizi söylüyor. Bütün zahmeti üstleniyor."

“Lux sanatçı gibi değil, bilgisayar gibi düşünür,” olayına ne oldu?” derken artık Beck’e hiç bakamaz olmuştum.

“Her sanatçının eserleri için aletlere ihtiyacı vardır,” dedi Beck. “Lux da benimkilerden biri.”

Usulca, “Ya Şüpheler?” diye sordum. Göz ucuyla North’un kafasını çevirdiğini gördüm.

Beck kutlanacak bir şeymiş gibi, “Sonunda sustu,” dedi.

Midem yanmaya başladı. “Evoxa kullanıyorsun.”

“Hayır. Hâlâ o tür şeylerin insanın beynini kızarttığını düşünüyorum. Sadece Lux’ın öğüdüne uydum ve sese ona artık ihtiyacımın olmadığını söyledim. Kısa süre sonra kesildi.”

Beynim bir cevap üretemedi. En yakın arkadaşımın farklı bir versiyonuyla iletişim kurmaya çalışır gibiydim. Fotoğraflarına gittikçe daha fazla nefret ederek, duvardan söküp fiskiye’nin içine atabilmeyi dileyerek bakıyordum.

Beck’in, “Lütfen avluya geçin,” dediğini duydum. Ama elbette konuşan gerçekten Beck değil, elektronik arkadaşı. Gold’u bileğinden koparıp duvara çarpmamak için kendimi zor tuttum.

“Gitmeliyiz,” dedi gerçek Beck. North elimi tuttu.

Sonra, tepedeki hoparlörlerden bir bıçağın kadehe vurulmasını andıran bir çınlama yükseldi. Konuşmanın başlamak üzere olduğunu işaret ediyordu. Beck’in peşinden avluya çıktık.

Tanıdık bir ses, “Hanımlar, beyler,” dedi. Altın kaplama kürsünün arkasındaki kişi Tarsus’tu. Griffin’i o mu takdim edecekti? Hemen North’un arkasına sindim. Beck bana soran gözlerle baktı. “Gnosis yönetim kurulundaki çalışma arkadaşlarım adına, aslında takdime ihtiyacı olmayan bir adamı takdim etme onurunu üstlendim. Lux’ın arkasındaki vizyon sahibi isim ve bu gece kutlamak için toplandığımız devrim yaratacak aygıtın mimarı. Gnosis’in CEO’su ve yüzü, Griffin Payne.” Griffin sahnede Tarsus’a katılırken, kalabalıktan güçlü bir alkış yükseldi.

“Teşekkürler, Esperanza.” Mikrofona yaklaşırken, Griffin’in gülümsemesi acı çeker gibiydi. “Buraya geldiğiniz ve Gnosis’in bugün olduğu noktaya ulaşmasına yardım ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim.” Bir an yukarı baktıktan sonra konuşmasını sürdürdü. “Liseyi bitirdiğim yaz şirkette stajyer olarak işe başladığım zaman, turnayı gözünden vurduğumu düşünmüştüm. Kendini teknolojik yeniliğin ön saflarında kalmaya adanmış ve dünyada iyilik yaratmak isteyen bir şirket. Bense kalbi kırılmış ve bunun bir daha olmamasını sağlayacak bir uygulamanın tasarlanmasına yardım etme fırsatı verilmiş bir çocuktum.” İzleyicilerin arasında fısıltılar dolaştı. Bu Griffin’in toplumla paylaştığı bir şey değildi. Ve kürsüdeki adam, izleyicilerin tepkisinin farkında değil gibiydi. Konuşmayı sürdürdü. “Toplumu bir cep telefonu uygulamasıyla iyileştirebilme düşüncesi, yüce bir kavramdı.” Griffin bocalar gibi oldu. Elinin tersiyle alnını sildi. “Yüce ve...” diye devam etti. “Aynı zamanda yanlış yönlendirilmiş bir kavram.” Durdu. Kürsüye tutunurken yüzü bir anda kül rengini almıştı. Alnını bir kez daha sildi ve odaklanmakta güçlük çeker gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Gerçek şu ki...” Hâlâ konuşuyordu ama kelimeler bir anda karmaşık bir hal aldı. Anlaşılmaz. Yanımdaki bir kadın, “Saçmalıyor,” diye fısıldadı.

Tarsus tek bir adımda sahneye fırladı ve Griffin’i tam düşerken yakaladı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

North telaşla, “Rory, gitmeliyiz,” dedi. İlk yardım görevlileri Griffin’i bir sedyeye bağlarken birbirlerine talimatlar yağdırıyordu. Griffin on dokuz dakika önce yere serildiğinden beri kıpırdamamış ve konuşmamıştı. Sanki yer yarılmıştı ve ben havada süzülüyordum. Bu gerçek olmazdı. Henüz “bu”nun ne olduğunu bile bilmiyordum. Griffin ölmüş müydü?

“Rory,” dedi North bir kez daha.

Kendimi ona bakmaya zorladım. “Tamam,” dedim.

Beck, Gold’una dönmüş, Forum’da, olup bitenler hakkında paylaşılanları izliyordu. Griffin canlı yayın sırasında yere yığıldığı için, Forum’daki tek konu buydu. Yeni paylaşımlar öyle büyük bir hızla birbirini takip ediyordu ki, Beck’in ekranı bir dikey hareket kasırgasına dönüşmüştü.

Beck’e pat diye, “Bizimle gel,” dedim. “Bizimle Theden’a giden trene bin. North’un evinde kalabilirsin.” Onay almak için North’a baktım. “Değil mi?”

“Elbette,” dedi. “Yerim bol.”

Beck çoktan kafasını sallamaya başlamıştı. “Yapamam. Yarın Boston Sanat Müzesi organizasyonu var.”

“O zamana dönmüş olursun. Neredeyse her saat tren kalkıyor.”

Beck’in düşündüğünü görebiliyordum. Kararsız görünüyordu. Sonunda, “Lux’a sorayım,” dedi.

“Lux’a soramazsın,” dedim sert bir sesle. “Burada olmamam gerekiyor. bu yüzden benimle gelip gelemeyeceğini soramazsın.”

Bir anda, Beck’in gözlerini şüphe bürüdü. “Burada olmamam gerekiyor da ne demek?”

“Uzun hikâye.” Onu sarsmamak için yumruklarımı sıktım. “Tanrım, Beck, sadece bizimle gel. Tam zamanında dönmüş olacaksın.”

“Rory, gerçekten gitmeliyiz,” dedi North yumuşak bir sesle. “Taksi bulmak zor olacak ve trenimizi kaçıramayız.”

Beck’e baktım. “Geliyor musun?”

Benden bir adım uzaklaştı.

“Unut gitsin,” diye haykırdım ve gözlerim kızgınlık gözyaşlarıyla dolarak hızla döndüm. “North, gidelim.”

North’un arkamda, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dediğini duydum. “Sergide bol şans.”

Beck, “Rory!” diye seslendi. Arkama bakmadım.

Trene vardığımızda, haber medyası hikâyeye el atmıştı. Dönüş yolu boyunca, konuyla ilgili yayınları izledik. On biri biraz geçse, Gnosis bir açıklama yayınlandı. Griffin Payne felç geçirmişti.

“Felç mi?” dedim sesim titreyerek. “Otuz beş yaşında. Geçen ay *Men’s Health* dergisinin kapağındaydı. Nasıl felç geçirir?”

North başını salladı. “İyileşecek. Dünyanın en iyi doktorları onunla ilgileniyor.”

Avuç içlerimi sıkıntıyla alnıma bastırdım. “Ahh! Bir adım ilerleme kaydetmişken, on bir adım geri düşmüşüz gibi hissediyorum.” Ve sonra bir anda, hiç yoktan ağlamaya başladım. Bu kez kendimi tutmayı denemedim bile. North beni kendine çekip iki koluyla sımsıkı sardı. North’a hiç ama hiç yakışmayan odunsu kolonya kokan ceketine kapanıp burnumu çekerek ağladım.

Balıkılçığı desenli kumaşta boğuklaşan sesimle, “Aklım almıyor,” dedim. “Griffin annemin, sınıflarının birincisi olduğunu söyledi. Neden mezuniyete saatler kala okulu terk etsin?”

“Belki de korkmuştur,” dedi North. “Belki de birinin peşinde olduğunu biliyordu. Doktor imzalı tıbbi dosyalar oluşturmaktan daha fazlasını yapabilecek birilerinin.”

“Ama kim? Ve neden polise gitmedi? Ya da en azından Griffin’e? O test sonuçlarının sahte olduğunu ispatlayabilirdi.” Tabii eğer sonuçları Griffin’e kendisi göndermediyse. Ama bunu neden yapsındı ki?

Tam o anda pencerenin dışında bir şey gözüme takıldı. Karanlıkta kırmızı bir parlaklık. Gece göğünü yarıp geçen bir meteor. Önce biri yukarıda diğeri aşağıda iki tane olduğunu sandım ama sonra ikincisinin ilkinin aşağıdaki suya vuran yansıması olduğunu fark ettim. Su deposundan geçiyorduk. Neredeyse varmak üzereydik.

Trenin otomatik sesi duyuldu. “Theden. Sıradaki durak Theden Merkez İstasyonu.”

Tren istasyona girerken gözlerimi kuruladım ve oturduğum yerde doğruldum.

North duyumsuz bir sesle, “Pekâlâ, bu çok olaysız bir randevu oldu,” dedi.

“Kesinlikle çok yavandı,” dedim.

“Griffin’le konuşma fırsatı bulmana sevindim,” dedi daha yumuşak ve samimi bir sesle.

“Ben de.” İkimizin de aklımızdan geçenleri söylememize gerek yoktu. Bunun, Griffin’le son konuşma fırsatım olmamasını umduğumuzu.

Tren durunca ayağa kalktık. Hershey’nin kalın topuklu ayakkabıları içinde ayaklarım sızlıyordu. Trenden boş perona adım atarken North, “Yarın tekrar bir araya gelir miyiz?” diye sordu.

“Evet, sanırım.” Ertesi gün cumartesi olduğu için dersim yoktu ama hafta sonumu yapmadığım ödevleri telafi etmeye ayırmayı kafaya koymuştum. Griffin’le konuşmanın, kafamdaki sorulara cevap olacağını sanmıştım. Oysa yüz yeni soru daha canlanmıştı. Şimdi pazartesi gününden önce herhangi bir şeyi halledeceğimden ya da önümüzdeki haftanın geçen haftadan farklı olacağından şüpheliy-

dim. Sindiremeyeceğim dersler ve yapmayacağım ödevlerin birbirine karıştığı bulanık bir hafta.

Kot pantolonum ve spor ayakkabılarım North'un istasyonun dışında park ettiği motosikletinin oturma selesinin altındaki bölmedeydi. North ceketini çıkarıp perde gibi gerdi ve ben aradaki boşlukta üstümü değiştirirken gözlerini gökyüzüne sabitledi. Kot pantolonumu giydikten sonra, henüz *sweatshirt*'ümü giymeden ona vücutlarımız birbirine değecek kadar yaklaşıp çıplak göğsümü beyaz gömleğine yasladım. Şaşkın gözlerle bana baktı.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," dedim ve parmak uçlarımda yükselip onu öpmek için uzandım. Dudaklarım dudaklarına değince, gözlerimi yumdum ve sadece bir an için bir park yerinde öpüşen sıradan bir oğlanla kızmışız gibi yapabilmek için, bütün düşüncelerimi bir kenara ittim. Bir siber suçlu olmayan bir oğlan ve makul bir hayat süren bir kız. Kollarının inmeye başladığını hissettim. Cıykladım. "Yukarı! Yukarı!"

"Özür dilerim," diyerek kollarını tekrar kaldırdı. "Dikkatim dağıldı."

Kıkırdadım. "Pekâlâ, başka yer'e bak, *sweatshirt*ümü giymeliyim." İtaatkâr bir tavırla başını arkaya attı ve derin bir nefesle, soğuk geceye kocaman bir sıcak hava bulutu üfledi. *Sweatshirt*'ü başımdan geçirirken, göğsümdeki tüyler soğuktan diken diken oldu. "Tamamdır." Elbiseyi katlayıp North'a verdim. "Noelle'ye teşekkür ettiğimi söyle." North elbiseyi ve ceketini koltuğunun altına yerleştirip bana bir kask uzattı.

"Babamı aramalıyım," dedim kaskın kemerini tutturunken. "Bunu ondan saklayabileceğimi düşünmek delilikti. Gerçeği bilmeyi hak ediyor." Sesim biraz titremişti. Bunun yapılması gereken şey olduğunu biliyordum ama *annem sana yalan söylemiş, ben senin çocuğun değilim*, sözlerini gerçekten dile getirdiğimi hayal bile edemiyordum.

"Ben ne yapabilirim?"

"Beck'in Lux profilini indirebilirsin," dedim.

"Ne arıyoruz?"

"Bir açıklama," dedim. "Lux kullanmaya başlıyor ve bir anda berbat fotoğraflar çeken ve telefonlarıma dönmeyen biri oluyor. Tesadüf olamaz."

"Doygunluk insanları değiştirir," dedi North. Bacağını motosikletin diğer tarafına attı ve benim binebilmem için seleyi aşağı eğdi. "Besbelli o fotoğraflar için bolca takdir alıyor ki bana sorarsan o kadar berbat değiller."

"Evet, berbatlar."

"Ve hayatı bütünlük kazanıyormuş gibi hissediyor. Bu ülkedeki insanların yüzde doksan sekizinin Lux'sız karar alamama nedeni bu. Lux kullandığın zaman hayat kolaylaşıyor."

Ağzım açık baktım. "Lux'ı mı savunuyorsun?"

"Lanet olsun, tabii ki hayır," diye yanıtladı. "Sadece açıklıyorum."

Başımı iki yana sallayınca, kask şakağıma çarptı. "Hayır, başka bir şeyler oluyor."

North motoru çalıştırırken, "Ne gibi?" dedi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Motosiklete tırmanıp kollarımı North'un beline sardım. "Ama belki de Griffin'in bu akşam söylemek üzere olduğu şeyle bir bağlantısı vardır. Konuşma yapmaya gitmeden önce, bu iş daha ileri gitmeden söylemesi gereken birkaç şey olduğunu söylemişti."

"Ama oraya gelemeden yere yığıldı."

"Sence de tuhaf bir zamanlama değil mi?"

Motosiklet kükreyerek çalışırken, North bana bakmak için başını çevirdi. Motor sesini bastırmak için bağırarak, "Bir dakika. Griffin'in başına gelenin tesadüf olmayabileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Gözlerine baktım. "Bilmediğimiz çok şey olduğunu düşünüyorum."

Kütüphaneye, kapanıştan on dakika önce ulaştım. Gemini'ımı bıraktığım yerde, üst kattaki okuma salonlarından birindeki bir

koltuğun minderinin altındaydı. Biz yokken iki sıradan statü paylaşmıştı ve geç saate kadar süren çalışma seansım Forum'da birkaç beğeni dışında ilgi görmemişti. İyi kıvırmıştık. Tabii eğer Tarsus Griffin'den benim partide olduğumu duymamış ya da daha kötüsü beni görmemişse. Ancak o an için bunu bilme şansım yoktu. Beklemem gerekecekti.

Yatakhaneye dönüş yolunda babamı aradım. Seattle'da henüz dokuz bile olmadığı için Kari'yle ikisinin uyanık olduğunu tahmin ediyordum. Telefonu ikinci çalışında açtı.

"Merhaba, baba," dedim titrek bir sesle.

"Tatlım, neyin var?"

Gözyaşlarım bir anda boşaldı. Nasıl olurdu da beni daha *merhaba, baba* derken bir şeylerin yolunda olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyan adam benim gerçek babam olamazdı?

"Konu annem..." diye başladım.

Babam temkinli bir sesle, "Tamam," dedi. Bir kapının açıldığını duydum. Babamı mutfağın önündeki, ancak mangalın sığabileceği kadar küçük verandaya çıkarken hayal ettim.

Söze en basit gerçekle başladım. "Annem... siz evlendiğinizde zaten hamileymiş."

Babam iç geçirdi. "Bunu biliyorum, tatlım."

"Ve..." Titrek bir nefes aldım. "Bebeğin babası sen değilmişsin. Sen babam değilmişsin."

Uzun bir sessizlik oldu. Durdum ve gözlerimi sımsıkı kapayarak kendimi tepkisine ve duymayı beklediğim acıya hazırladım.

Ondan hiç duymadığım kadar ağır bir sesle, "Bunu da biliyorum," dediğini duydum.

Gözlerim bir anda açıldı. "*Biliyor* musun?"

"Başından beri biliyordum," dedi üzgün bir sesle. "Annen ve ben, Rory, biz... Biz hiçbir zaman bir çift olmadık. En azından romantik anlamda. Annen... bir başkasına aitti. Ama tatlım, bu benim

sana olan sevgimi değiştirmiyor. Ya da her zaman baban olacağım gerçeğini." Sesi titredi. Güzlerim yaşlarla doldu.

"Ben de seni seviyorum, baba," diye fısıldadım. "Çok seviyorum."

"Belki de yanına gelmeliyim," dedi. "Ben hemen..."

"Hayır, sorun yok," dedim hızla. Uçaklar pahalıydı ve para konusunda zaten sıkıntıdaydılar. Ayrıca North'la birlikte bütün bu olanların arkasındaki gerçeğe çok yaklaştığımızı hissediyordum ve babamın buralarda olması bizi yavaşlatmaktan başka bir işe yaramazdı. "Dersler ve ödevler arasında seni doğru dürüst göremem bile."

Babam kuşkulu bir sesle, "Öyle diyorsan," dedi. "Bunca şey arasında tek başına olman hiç hoşuma gitmiyor." *Tek başına.* Annem ölmüştü, biyolojik babam komadaydı, en yakın arkadaşım bedeni bir takım güçler tarafından ele geçirilmiş gibi davranıyordu, oda arkadaşım kayıptı ve babamla üvey annem dört bin beşyüz kilometre uzaktaydı. Kendimi okyanusta derin suların üstünde süzölen şu parlak turuncu dubalar gibi hissediyordum. En azından onları sabitleyen ipler vardı. Bense tek başınaydım.

Bir fısıltı duydum. *Yalnız değilsin.*

Ses haklıydı. North benimleydi.

"Baba?"

"Evet, tatlım."

"Sen... kim olduğunu biliyor musun?" *Babamın kim olduğunu* diyemezdım. Hele babama. Ona Griffin'den henüz bahsetmemeye çoktan karar vermiştim. Tabii eğer bilmiyorsa.

Babamın cevabı, "Hayır," oldu. "Annen söylemedi. Bilmememin daha iyi olduğunu söyledi. Aslında kullandığı ifade *daha güvenli*di."

Odam sıcaktı ama bir anda buz kestım.

"Daha güvenli," diye tekrarladım.

"Öyle söylemişti. Öğrenmeye çalışmamam konusunda ısrarcıydı ve sana benden olmadığını asla söylemeyeceğime söz verdirdi."

"Neden? Neden korkuyordu?" Aslında kastettiğim *kimdendi*.

“Bu, o zamandan beri kendime milyonlarca kez sorduğum bir soru. Ama annen asla anlatmadı. Hayatının ve tabii seninkinin de tehlikede olduğunu düşündüğünü, onunla evlenmeme ve ona bir şey olursa seni büyütmemeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Kendin öğrenmediğin sürece, sana baban olmadığımı asla söylememem için söz aldı.”

Babamın on sekiz yaşında bu kadar çok şeyi yüklendiğini hayal etmek güçtü. “Ve sen hepsini kabul mü ettin?”

“Söz konusu olan Aviana’ydı. Onun için her şeyi yapardım.” Sesi titredi. “Ayrıca, istediği, benim her zaman dilediğim şeydi. Onunla olmak. Hayatımızın geri kalan kısmını birlikte geçirebileceğimizi sandım. Hiç aklıma gelmezdi ki...” Durdu. Annemin *öleceği* hiç aklına gelmemişti. Ama annem doğumdan sadece birkaç saat sonra ölmüştü.

Annem hayatının tehlikede olduğunu düşünüyordu ve dokuz ay sonra ölmüştü.

Ya ölümü bir kaza değilmiydi?

O gece düşünmekten uyuyamadım. Mantıklı görünmüyordu ama sonuçta annemin kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyordum. Griffin de öyle. Eksik bir parça vardı. Büyük bir parça. Ve benim o parçayı nerede bulacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sabahın ikisinde ışığı açtım. Annemin bitirmeyi kafaya koyduğu bebek battaniyesine sımsıkı sarılmış bir halde karanlıkta yatmayı daha fazla sürdüremeyecektim. Ama yapmam gereken dağ gibi ödeve odaklanmam da imkânsızdı. North’un *Kayıp Cennet* kitabı komodinimde duruyordu. Annemin bana bıraktığı not, alıntı yaptığı sayfanın arasında duruyordu. Kitabı alıp yatağın üstüne koydum ve sözcükleri yüksek sesle okurken parmaklarımı battaniyemin dikiş kabartılarının üstünde dolaştırdım.

*Her şeyi kendileri yaparlar,
Kendi kararlarını alır, seçtiklerini uygularlar,
Ben onları özgür bıraktım ve özgür kalmalılar
Ta ki kendilerini esir edinceye kadar;*

*Aksi takdirde yaratılışlarını değiştirmem,
Değişmez, sonsuz ve özgürlüklerini süsleyen
Büyük emri geri çekmem gerekecek.
Onlar kendi düşüşlerini kendileri takdir ettiler.*

North haklıydı. Sözcükleri yüksek sesle söylemek, anlamını bir şekilde netleştiriyordu. *Her şeyi kendileri yaparlar.* Milton, bunu nadiren yapsak da her zaman doğru seçimi yapacak güce sahip olduğumuzu söylüyordu. Bana Pisagor'un upsilon harfine bakışını hatırlattı. Ve Griffin'in *timshel* yüzüğünü. Erdem ya da kötülük, *muktedirsin* ya da *değilsin*, her zaman bir seçme şansı vardı.

Kitabı kucağıma koyup Gemini'ımı aldım ve ellerimin arasında çevirdim. İlk kez, zihnim konuşmasına hazırlanmış gibi, Şüphe'yi daha duymadan hissediyordum.

*Kaldırıyor, taşıyorsun, yerine bırakıyorsun ve orada kalıyor,
kıpırdamıyor.
Seslensen sana ne cevap verebilir ne de seni beladan
kurtarabilir.*

Kelimeler, cümlelerin tuhaf kurulma şekli, örgütün bilmecelerine benziyordu. Ancak bu kez bir cevap bulmak için uğraşmama gerek yoktu. Cevabı ellerimde tutuyordum. Bir anda kafama ne kadar saçma olduğu dank etti. Bu küçük dikdörtgene bu denli saygılı davranmak. Evrenin bütün sırları program kodu ve metalden yapıma bu on santimin içine sığdırılmış gibiydi.

Gemini'ımı tekrar komodinin üstüne bırakıp gözlerimi North'un kitabına çevirdim. Bir sonraki sayfanın üst boşluğuna koyu kırmızı mürekkeple bir şeyler karalanmıştı. Kristyn adıyla birlikte Boston alan kodlu bir telefon numarası.

"Harika," dedim. Şiirle kafa dağıtma girişimim böylece son bulmuştu. Annemi takıntı yapmayı bırakıp North'un kitabına telefon

numarası yazan kızı merak etmeye başlayacaktım. Boston'dayken çıktığı biri olabilir miydi? Y harfiyle yazılan Kristyn adı güzel bir kızı çağırıyordu. Bildiğim kadarıyla, North'un geçmişinde bir sürü güzel kız vardı. İçlerinden biriyle yatmış mıydı acaba? İş pişirme konusunda kesinlikle tecrübeliydi. Öpüşmesinden belliydi. *Kendi* öpüşmemi düşününce yüzümü ateş bastı. Acaba North benim ne kadar tecrübesiz olduğumu anlamış mıydı?

İç geçirerek kitabı kapadım ve komodinime bırakıp yerine Gemini'imı aldım. Griffin'in son durumunu kontrol etmeyeli birkaç saat olmuştu. Forum'a girdim ve yazılanları taramak için haber akışında #GriffinPayne *hashtag*'ini filtreledim. Son resmi güncelleme gece yarısından hemen sonra yapılmıştı.

@Gnosis: @GriffinPayne acil beyin ameliyatına hazırlanıyor. Durumuyla ilgili son bilgiler için @GnosisHaber'i takip edin. #GriffinPayne #Gnosis

Beyin ameliyatı. Dökecek gözyaşım kalmadığı için, uykuya dalana kadar kupkuru gözlerimi ekrandan ayırmadım.

Avludan gelen seslerle uyandım. Birkaç oğlan bayağı hararetili bir Frizbi maçı yapıyordu ve seslere bakılırsa birkaç amigo kız da onlara eşlik ediyordu. Gemini'im hâlâ elimdeydi. Yataktan çıkmadan önce Griffin'in statüsünü kontrol ettim. Saat yedide, sadece iki saat önce hâlâ ameliyatta olduğunu ama ameliyat ekibinin verdiği bilgiye göre her şeyin yolunda gittiğini duyuran resmi bir Griffin güncellemesi yapılmıştı.

İyi haberin verdiği enerjiyle yüzüme biraz su çarpıp giyecek bir şeyler bulmak için Hershey'nin dolabına gittim. Parti telaşıyla kirli çamaşır teslimini yine kaçırmıştım, bu yüzden evsiz biri gibi görünmek istemiyorsam, onun kıyafetlerinden bir şeyler giymem gerekecekti. Dekan yardımcısı Hershey'nin eşyalarını toplamamı

istemişti; gönderiyi Hershey'nin anne ve babası ayarlayacaktı. Daha çok bunu yapmak geri dönmeyeceğini kabullenmek anlamına geleceği için, bu işi sürekli erteliyordum. Forum'dan şehrindeki birkaç arkadaşıyla mesajlaşmıştım ve içlerinden biri Hershey'nin anne ve babasından, Hershey'nin Boston havaalanındaki bir ATM'den bin altı yüz dolar çektikten sonra Seattle'a giden bir uçağa bindiğini duyduğunu söyledi. Clement'ler kızlarının para bitince eve dönmelerini bekliyordu. Bu kadar umarsız olmalarına inanamıyordum. Hershey'nin başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem yoktu ama onun için yine de endişeliydim ve özellikle kaybolduğundan beri Seattle'daki arkadaşlarının hiçbiri ondan haber alamadığı için, anne ve babasının da öyle olması gerektiğini düşünüyordum.

Hershey'nin ayakkabılarını çamurlamak istemediğim için şehir merkezine anayoldan yürüdüm. Yürürken bir yandan Panopticon'da Griffin'le ilgili makaleyi okuyordum. Felç geçirdiği bilgisi çoktan eklenmişti ama elbette annemle ilgili hiçbir şey yoktu. Kimsenin evlilik belgelerine ulaşamamış olması çok tuhaftı. Gazeteciler bu tür şeyleri bulup çıkarmak konusunda ustaydı. Gemini Gold'la ilgili sayfanın linkine tıkladım. Boyut olarak bir önceki Gemini'in neredeyse yarısı kadar olan ama iki katı hafıza ve sınırsız pil ömrüne sahip Gold, pazartesi sabahı satışa çıkacaktı ve Gnosis'in CFO'su sayfaya bir saat kadar önce eklenen açıklamasında, firmanın Griffin'in iyileşmesine desteklerini piyasaya çıkarmak için çok çalıştığı aygıtın ön siparişini vererek göstermelerini umduğunu belirtiyordu. Bu pazarlama hilesi, bütün şeffaflığıyla ağızımda ekşi bir tat bırakmıştı. İşe yarayacağını çok iyi biliyordum. Gerçi insanların bu teşviğe ihtiyacı yoktu: Gnosis, Gold'u Gemini'in daha eski bir modelinden daha düşük bir fiyatla piyasaya sürüyordu.

İki kahve almak için Paradiso'ya uğradım. Siparişi verirken kasadaki çocuk, "Daha şimdiden ikinci tur ha?" diye sordu. North bizi tanıştırmıştı ama adını hatırlamıyordum. Blake olabilir miydi? Gülümseyerek, "İkinci tur derken?" diye sordum.

“North yirmi dakika önce buradaydı,” diye açıkladı.

“Ah, o zaman kahveyi boş ver.” Cep telefonumu cebime koyup North’un dairesine yönelirken kendi kendime gülümsüyordum. North bana kahve almıştı.

Kapısı açılınca, kahvenin benim için olmadığını anladım. Kapının eşiğindeki kıza şaşkın gözlerle baktım. Hershey beni görünce sırtıttı ve elini kalçasına koydu.

“Güzel kıyafet, sürtük.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Hershey, burada ne arıyorsun?”

Pis pis sırttı. “Neden? Dolabıma konmak için ölmüş olmamı mı umuyordun?”

“Hayır, elbette...”

“Şaka yapıyordum,” dedi ve beni gülerek kucakladı. Yüzüm saçlarının arasına gömülüyken, “İyi olmana sevindim,” dedim.

North Hershey’nin arkasında belirdi. “Kapıyı kapayalım,” diyerek beni içeri çekti. Hershey kanepeye oturup ayaklarını altına aldı ve sehpa duraan kâğıt kahve bardağına uzandı. Ben de sehpanın ucuna tünedim. Her zamankinden daha solgun görünüyordu; hastalık solgunluğu değil de, daha çok bronzlaştırma spreyinden yoksun kaldığını düşündüren bir solgunluktu. Biraz da kilo vermiş gibiydi.

“Nasıl geri döndün?” diye sordum.

Saçını savurarak, “Hiç gitmedim ki?” diye yanıtladı. “Birinci sınıf biletimi kullanması ve telefonumdan durum güncellemesi için bir kıza para verdim.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Bence bayağı akıllıca bir fikirdi.”

“O zamandan beri ne yapıyorsun?”

“Buraya birkaç kilometre uzaktaki bir motelde kalıyordum. Kötülük Kraliçesi’nin pisliliğini ortaya çıkarmak için uğraşıyordum.”

“Tarsus mu?”

“Acayip bir kadın,” dedi Hershey. “O sabah onun için daha fazla casusluk yapmayacağımı söylemek için evine gittim. Aslında doğrudan dekana gitmeliymişim. İtiraz edeceğini ya da beni casusluğa devam etmeye ikna etmeye çalışacağını sanıyordum. Ama neden bahsettiğim konusunda hiçbir fikri yokmuş gibi davrandı. Ben uyduruyormuşum gibi. Ben de ona kararı dekana bırakmamız gerekeceğini söyledim. O zaman beni psikolojik değerlendirmeye göndermekten bahsetti. Değerlendirmede bir tür sinir bozukluğu yaşadığının doğrulanacağından emindi.” Hershey tiksintiyle başını salladı. “Çok iyi hazırlanmıştı. Beni köşeye sıkıştırmıştı. Ben de ona kendiliğimden gideceğimi söyledim.”

“Çok üzgünüm, Hersh. O zamandan beri ne yapıyorsun?”

“Cadiyı kendi oyununda yeniyorum,” dedi Hershey. Ayaklarının dibindeki deri çantaya uzanıp bir veri çipi çıkardı. Bana uzattı. “Tarsus’un tabletinden. Seninle ilgili şeyler. Doğum ilamın, eyalet bilim fuarını kazanman falan gibi şeylerle ilgili eski haber yazıları, Forum sayfandan ekran görüntüleri, birkaç fotoğraf. Seninle derdi neyse, sen Theden’a başvurmadan çok önce başlamış.”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Bunu nasıl aldın?”

“Endişelenme,” dedi rahat bir tavırla. “Sana borçluyum.”

“Bunun için minnettarım ama Hershey, ofisine girerken yakalansaydın...”

“Gizlice girmedim. Ve yakalanmadım.” Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Ve senin yerinde olsaydım bunu nasıl aldığımdan çok, içinde neler olduğu konusunda endişelenirdim.”

Avucumun içinde duran veri çipine baktım. Dr Tarsus doğumumdan bu yana beni izliyordu. Neden?

Hızla başımı kaldırdım. “Annemi tanıyordun!” Telefonumu arka cebimden çıkarıp fotoğraf kutusuna girdim. “Annemin sınıfındaydı. Öyle olmalı. Griffin’i de buradan tanıyor olmalı.” Daha önce akıl edemediğim için kendime çok kızdım. Annemin tıbbi raporunu hızla kaydırıp sınıf fotoğrafına geldim. Arayınca, Tarsus’u bulmak

çok kolay oldu. Arka sırada, annemin hemen arkasındaydı ve iki yanındaki oğlanlardan birkaç santim daha uzundu. O olduğuna en ufak bir şüphe yoktu. Daha genç görünüyordu ve Afro saçları biraz daha az bakımlıydı ama fotoğraftaki kız kesinlikle aynı çarpıcı hatlara ve mükemmel tene sahipti. Tek fark bu kızın yüzünü kaplayan sıcak ve mutlu gülümsemeydi. Dr. Tarsus'un yüzünde gördüğüm tek gülümseme buz gibiydi.

"Oydu," dedim nefes alamayarak. "Annemin tıbbi kayıtlarını değiştiren ve Griffin'e sahte hamilelik testi sonuçlarını gönderen oydu."

"Öyle mi diyorsun?" North şüpheli görünüyordu.

"Annemin hastalığından bahsetti," dedim aceleyle. "Bir gün ders çıkışı. Ama Griffin'in söyledikleri doğruysa, annemde APB yoktu. Ya da en azından teşhis konmamıştı. Bu durumda teşhisi annemin dosyasına kendisi koymadıysa nereden biliyor?" Bunu söylerken zihnimi kurcalayan bir şey vardı ama adını koyamıyordum.

Hershey kafası tamamen karışmış bir halde, "Ne dediğini anlamakta zorlanıyorum," dedi. "Hangi Griffin?"

"Griffin Payne," dedim. "Benim babam."

Hershey'nin ağzı bir karış açıldı. "Şaka yapıyorsun! Cidden mi?"

"Annemle evlenmişler," dedim. "Lisede. Ama bundan kimseye bahsetme. Çok ciddiym Hershey."

"Kime söyleyeceğim ki? Kaçak durumdaydım." Kanepe minderlerine yaslandı. "Demek Griffin Payne senin *baban*. Vay canına. Nalları dikerse, trilyoner olursun."

Ona ters bir bakış attım. "Çok hoş, Hershey." Tekrar North'a döndüm. "Bu işin arkasında Tarsus var. Biliyorum. Asıl soru, neden?"

Aynı anda telefonum gelen bir mesajla titreşti. Mesaj dekanın asistanındandı.

@DekanAtwaterAsst: Derhal dekanlık ofisine bekleniyorsunuz.

"Kahretsin."

“Ne oldu?” diye sordu North.

“Dekan Atwater beni ofisine bekliyor,” dedim mutsuz bir sesle.
“Dün gecedен kesinlikle haberi olmuş.”

“Belki de ona gerçeği anlatmalısın,” dedi North. “Tarsus’u, anneni ve Griffin’i. Sana bir kez arka çıkmış, belki yine yapar.”

“Evet,” dedim ama iyimser değildim. Bir kuralı bu kadar cesurca çığnemek otomatik ihraç nedeniydi. Tarsus beni gördüyse, dekanın eli kolu bağlanırdı.

North benimle kampuse kadar geldi. “Partiye gittiğine pişman mısın?”

Başımı hayır der gibi salladım. “Hayır. Gitmeseydim, Griffin’den emin olamazdım.”

North gülümsedi. “Ve onun da senden haberi olmazdı. Ona söylediğin zaman yüzünün aldığı şekli gördüm. Şokun ardından katıksız bir sevinç geldi.”

Birkaç dakika hiç konuşmadan yürüdük. Kampusun kapısı görüş alanımıza girince, “Beni atarlarsa ne yaparım?” dedim. “Theden benim için her şey demek.”

“Seni annene bağladığı için mi?”

Bir anda müthiş savunmasız hissederek, “Daha fazlası,” dedim. “Evdeyken kendimi asla ait hissetmezdim. Aynı okula giden şu tuhaf kızdım. Önemsizmiş gibi davranacak kadar bile havalı değildim. Ama burada kendim oldum, anlıyor musun?”

“Bunun gibi başka yerler de var,” dedi North. “Seni alma fir-satına balıklama atlayacak başka okullar.”

“Hiçbiri Theden değil,” dedim. “Diğerleri yakınından bile ge-çemez.” Gırtlığıma bir yumru oturmuştu. Yutkunarak kurtulmayı denedim. Ağlamanın faydası olmazdı. Dekan benden daha aklıselim davranmamı bekleyecekti.

“Pekâlâ, her ne olursa olsun, ben yanında olacağım,” dedi North.
“Gerçi bunun çok ufak bir teselli olduğunun farkındayım.”

Parmaklarımı onunkilere kenetledim. "Hayır, ufak değil. Çok büyük." Dudağımı ısırdım. Aptalcaydı ama o ismi ve telefon numarasını aklımdan çıkaramıyordum. O yuvarlak hatlı ve kadınsı elyazısını. Kırmızı mürekkebi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi North.

Rahat görünmeye çalışarak, "Kristyn kim?" diye sordum.

North bana boş gözlerle baktı. "Hangi Kristyn?"

"Kayıp Cennet'te adı ve telefon numarası olan kız. Kristyn, y ile yazılıyor. Eski bir kız arkadaş falan mı?"

North bir anda durdu. "Hiçbir zaman Kristyn adında bir kızla çıkmadım ve sana verdiğimde kitapta isim yazılı olmadığından eminim."

"Ama olmalı," dedim. "Benim yazmadığım kesin."

"Sana söylüyorum, Rory, kitabı aldığımda neredeyse yepyenyidi. Ne bir işaret ne de bir yırtık vardı. Bunu ispatlayacak bir sertifikam var. Ve sana verene kadar dairemden bir kez bile çıkmadı."

"Yazı nereden çıktı o zaman?"

North, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Bir isim ve telefon numarası olduğunu söyledin. Numarayı hatırlıyor olabilir misin?"

Ezberlediğim için utanarak rakamları sıraladım.

North cep telefonundan numarayı tuşladı. "Bakalım ne öğrenebileceğim." Kampusün kapısına ulaşmıştık. "Dekanla iyi şanslar."

Biraz sonra şansa gerçekten ihtiyacım olduğunu öğrenecektim. Ama sandığım nedenden değildi.

"Her yıl gizli bir örgüte üye olduğunu iddia eden bir grup öğrenci, en parlak öğrencilerimizden bir düzine kadarıyla temasa geçiyor," dedi Dekan Atwater ciddi bir sesle. Ofisinde, masasının karşısındaki devasa deri koltuklardan birinin ucuna ilişmişim. "Bu grup okul tarafından tanınmış bir öğrenci organizasyonu olmadığı için, kampuste toplantı yapma iznine de sahip değil." Benim söze girmemi bekler gibi duraksadı. Yüz ifademi değiştirmemeye çalıştım.

"Gizli bir örgüt mü?"

“Sen bizim en çok gelecek vaat eden öğrencilerimizden birisin, Rory,” diye devam etti. “Sadece doğal becerilerinle değil, akademik performansınla da. Böyle devam edersen, sınıfının birincisi olarak mezun olabilirsin.”

Dudağımın üstünde ter damlacıklarının belirmediğini hissedebiliyordum. “Ben de öyle olmasını planlıyorum,” dedim cılız bir sesle.

“Diğer yandan, bu gizli gruba katılacak olursan, seni programımızdan atmaktan başka seçeneğim kalmaz.” Sevecen bir ifadeyle gülümsedi. “Henüz bağlılık yemini etmediysen, bir şeyleri yoluna koymak için zamanın var demektir.”

“Gizli bir örgütten haberim yok,” dedim sesime yansıyan bocalamadan nefret ederek. “Kimse o tür bir şey için benimle irtibata geçmedi.”

“Şimdi, bu tür şeylerin bir tür prestijle ilişkilendirildiğini biliyorum. Kendini elit bir grubun parçası olmak için seçilmiş, hatta özellikle aranıp bulunmuş gibi hissediyorsun ve bu tür bir şeyin ne kadar cazip gelebileceğini anlayabiliyorum.” Bakışları yumuşaktı. Sevecen. “Ama Rory, geleceğini düşünmek zorundasın. Bu grupla bağdaştırılmanın hızla söndüreceği parlak geleceğini.”

Bir an ona gerçeği söylemeyi düşünerek tereddüt ettim. Ama örgüt anneme en yakın bağlantımdı.

“Anlıyorum,” dedim. “Benimle temasa geçerlerse, size mutlaka haber vereceğim.”

“Mükemmel,” dedi ayağa kalkarken. “Bu konuşmanın aramızda kalacağına güveniyorum. Sorgulamalarımın onları yeraltının daha derinlerine yönlendirmemesi için, gizlilik çok önemli.” Masasındaki bir düğmeye bastı ve arkamdaki kapı açıldı.

Başımı onaylarcasına salladım. “Elbette.”

North’un dairesine neredeyse uçarak döndüm.

“Gülümsüyorsun,” dedi kapıyı açarken. “Okuldan atılmamışsın.”

“Hayır,” dedim mutlulukla. “Dün gecedен haberi yok.”

“Ne istiyormuş o zaman?”

North’un bakışlarından kaçınarak, “Ders dışı faaliyetlerim hakkında bir takım soruları varmış,” dedim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama örgütün yeminlerinde erkek arkadaşlar için bir istisna olduğundan şüpheliydim.

“Bu harika,” dedi North. “Benim de iyi haberlerim var. Bana verdiğin telefon numarası kitaptaki isme uyuyor. Harvard’da Kristyn Hildebrand adında bir klinik psikiyatra ait. Bu Kristyn de aynı şekilde yazılıyor.”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bu adı biliyordum. “Annemin tıbbi kayıtlarındaki isim. Dr. K. Hildebrand. O sahte psikolojik değerlendirme girişlerinin hepsinde onun imzası var.” North’un kollarını sıktım.

“O zaman adını benim kitabıma kim yazmış?”

“Bilmiyorum. Belki de annemin not dökümünü yastığımın altına koyan kişidir. Kim olduğu fark etmez, bu kadınla konuşmalıyız.” Gemini’ımı çıkarıp telefonu tuşlamaya başladım.

North elimi yakaladı. “Ona kim olduğunu söyleme,” diye uyardı. “Eğer tehdit listesindeki insanlardan biriye, sen de onun listesinde-sindir ve Lux ona seninle görüşmemesini söyleyecektir.”

Telefonu bıraktım. “Haklısın. Bunu yüz yüze yapmam daha iyi olur. Onu tamamen hazırlıksız yakalamalıyım. Hemen gidebilir miyiz?”

“Ben gidemem,” dedi North. “Öğleden sonra çalışmam gerek. Kate arayıp hasta olduğunu bildirdi.” Hershey’ye baktım.

“Hiç bana bakma,” dedi Hershey. “Ben saklanıyorum.”

“Bak, bu kadınla konuşmaya can attığını biliyorum,” dedi North yumuşak bir sesle. “Ama sence pazartesi, ofisinde olacağı zamana kadar beklemen daha iyi olmaz mı? Evine gidersen, kalkanını hemen kaldırır. Nerede yaşadığını bilmememizi bir yana bırakıyorum.”

Haklıydı ama pazartesi bana sonsuzluk kadar uzak görünüyordu. “Tamam.” İç çektim. “Beklerim.”

Telefonum onu kaldırdığım sırada gelen mesaj sesiyle titredi. Bilinmeyen numara. İngilizce'ye dönüştürülmüş Yunan harfleri.

Değerlendirmemizi başarıyla geçtin, Zeta. Aferin sana. 22:25'te Harden Grove Mezarlığı'nın doğu kapısında ol. Erken gelme. Geç kalma.

North, "Yine iyi haber mi?" diye sordu. Ekranı sırtarak bakıyordum.

Gemini'imı telaşla kaldırırken, "Ah, evet," dedim. "Okulla ilgili bir şey."

Hershey bana şüpheli bir bakış gönderdi. Yutmamıştı ama beni ele vermedi.

"Okul demişken," dedim. "Sanırım gitsem iyi olacak. Yapmam gereken dağ gibi ödevler var."

Hershey televizyon ekranını işaret ederek, "Hey, Griffin ameliyattan çıkmış," dedi. Ses kısıktı ama ekranın altındaki manşette, "Gnosis CEO'su Griffin Payne'nin dokuz saatlik bir beyin ameliyatının ardından iyileşmesi bekleniyor." Rahat bir nefes aldım.

"İyi olacak," dedim nefes almakta zorlanarak. Bir anda North'a dönerek, "Hey, Beck hakkında neler buldun?" diye sordum. Sabah telaşında, ne için oraya gittiğimi bile unutmuştum. "Profilini kırı-bildin mi?"

Hershey'nin gözleri North'a çevrildi. "Bir dakika, sen *bilgisayar korsanı* mısın?"

Yüzümü buruşturduğumu Hershey gördü.

"Ne? Kimseye söylemem," dedi Hershey.

"Korsan değil," dedim telaşla. "Ondan sadece..."

"Rory, sorun değil," dedi North. "Ona güveniyorum. Ama hayır, Beck'in profiline erişemedim. Şey, erişebildim ama sadece bir test metniydi. Veri farklı bir sunucuya aktarılmış."

"Tuhaf, değil mi?"

"Hayır. Tahminim, Gnosis'in Gold için farklı bir altyapı inşa ettiği ve beta testine katıldığı zaman Beck'in profilinin de oraya taşındığı yönünde. Giriş yapabiliyor olmam gerek ama önce bulmalıyım."

"Ah, erkek arkadaşın bilgisayar korsanı gibi konuştuğu zaman çok seksi oluyor," dedi Hershey cilveli bir sesle. Gözlerimi devirdim. "Ah, kapa çeneni Rory Vaughn," dedi bir elini kalçasına yerleştirerek. "Beni özlediğini sen de biliyorsun."

Gülümsemeden edemedim. Haklıydı. Özlemiştim.

O gece tam 22:25'te mezarlığın kapısına yaklaştım. Varış saatimi riske atmak istemediğim için, haftalardır ilk kez Lux'ı kullanıyordum.

Kapıda Azrail'i andıran cüppeli bir karaltı duruyordu. Kaz tüyü montumun içinde ürperdim. Ben yaklaşıncı, "Selam," dedi. Tanıdık ses beni hemen yatıştırdı. Liam'dı. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim.

Arenada hava soğuk ve durağandı. Karanlığa alışmak için gözlerimi hızlı hızlı kırptırdım. Başkaları da vardı, hisırtılarını duyuyordum ama etrafım zifiri karanlıktı.

Dakikalar derin bir sessizlikte geçti. Dikkat kesilerek bekledim ve bir süre sonra karanlıkta bazı şekilleri seçebilmeye başladım. İnsanlar ikişerli gruplar halinde geliyor, çiftlerden biri diğerini taş basamaklardaki bir noktaya yönlendiriyordu. Sayı arttıkça, hisırtı sesleri de çoğaldı ama kimse konuşmuyordu.

Ve sonra sessizliğin içinden bir ses yükseldi:

"Tebrikler! Değerlendirme sonuçlandı. Aranızdan on bir kişi testimizi başarıyla geçti." Yılan figürünün sesini tanımıştım. Önceden olduğu gibi yine mekanik bir şekilde değiştirilmişti ama resmiyeti gitmişti. Sesi nazik ve rahat, hatta oynanmasına rağmen tanıdıktı. "Sorularınız olduğunu biliyoruz. Kim olduğumuz, nerede olduğumuz ve bu maskelerin neyin nesi olduğu konusunda." Karanlıkta birkaç gergin gülüşme duyuldu. "Size söz veriyorum, bütün sorularınız

çok yakında cevaplanacak. Şimdilik size şu kadarını söyleyebilirim. Bizler *hoi oligoi sophoi*'yiz. Bilge Azınlık. Ya da basitçe, Azınlık."

Aşağıda bir ışık patlaması oldu ve sahne bir ateş çemberiyle aydınlandı. Yılan, başında aşırı büyük bir altın taçla tam ortada duruyordu. Bana eski *Robin Hood* çizgi filmindeki Prens John'u hatırlatmıştı. Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Yılan, ateşin çatırtısını bastırmak için sesini yükselterek, "Sizler seçildiniz," dedi. "Ve şimdi seçmelisiniz. Bize katılırsanız hayat-larınızı başkalarına hizmete adanmanız istenecek. Yeteneklerinizi insanoğlunun daha iyiye gitmesi için kullanmaya. Daha yüce, daha önemli bir amaca davet edileceksiniz. Dünyayı olduğu gibi değil, olabileceği gibi görmeye."

Dünyayı olabileceği gibi görmek. Şüphe'nin yaptığı tam olarak buydu. İnsana içinde olduğu anın ötesini görecektir gözler sağlıyordu. *Daha yüce, daha önemli bir amaç.* Evet. İstediyim buydu. Kendimden başka bir şey için yaşamak.

Yılanın, "Kabul töreni iki gün sonra yapılacak," dediğini duydum. "O zamana kadar karar vermelisiniz. Akıllıca seçimler yapın, dostlarım."

Sağ dizim zonkluyordu. Elimde, sırma bir iple sıkılmış siyah kadife bir sırt çantasıyla yatağımın ayakucunda duruyordum. Yatağımın üstündeki Gemini'imın ekranı aydınlıktı ve Notepad'im açıktı.

Dizine buz koy. -L

Hershey'nin kot pantolonuna baktım. Sağ dizi çamur içindeydi. Ayakkabılarımı çıkardım ve kadife çantayı bir çırpıda açtım. İçinde kan kırmızısı kadifeden, yakasına altın rengi iple bir zeta sembolü ve otuz sayısı işlenmiş bir cüppe vardı. "Vu-huuu!" diye bağırdım ve tuhaf bir zafer dansı yapmaya başladım.

Örgüte girmiştim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Pazar günü, yoğun bir kaygı, heyecan ve umut kargaşası içinde geçmek bilmedi. Griffin'in iyileşmesi konusunda kaygılı, örgüte giriş töreni için heyecanlı ve Dr. Hildebrand'in deli gibi ihtiyaç duyduğum cevapları vereceğinden umutluydum. Günü North'un kanepesinde okul ödevlerimi tek tek aradan çıkararak geçirdim. Hershey'nin kendini derslerine verdiğini duymak beni şaşırttı. Onu geri aldıklarında diğerlerinden geri kalmak istemediğini söyledi. Hershey'nin kafasında "eğer"e yer yoktu. Finaller geldiğinde Theden'a dönmüş olmayı kafasına koymuştu. Tanıştıkları günün gecesinde birlikte olmaları için nasıl üstelediğini bildiğim için, North'un dairesinde kalıyor olması bana hâlâ tuhaf geliyordu. Ama parası ve gidecek başka yeri yoktu ve North, iyi bir insan olarak ona kalmasını teklif etmişti. Böylece Hershey oturma odasının kalıcı bir aksesuarına dönüşmüştü.

O pazar akşamı, kendimi yemek için kampuse dönmeye zorlandım. Sabah kahvaltısında Rachel ve Izzy'ye rastlamıştım ve beni ne kadar az gördükleri konusunda birkaç yorum yapmışlardı. North'un evinde ne kadar çok zaman geçirdiğimi onlar söyleyene kadar fark etmemiştim. Bütün hafta boyunca okul yemekhanesinde tek bir yemek yememiştim. Kampuste yememiz gibi bir şart yoktu ama Theden uygulaması yemekhane giriş çıkışlarımızı takip ediyordu ve bunun, yönetimin de kayıt tuttuğu anlamına geldiğini tahmin ettim. Tarsus'un her hareketimi izlediğini bildiğimiz için, North ve

ben ilişkimizin dikkat çekmemesi konusunda özen gösteriyorduk. North birinin hayatını kurcalamasını kaldıramazdı. Arkasına saklandığı görüntü çok kırılıyordu.

Liam makarna standında yanıma geldi. "Hey," dedi, tabak almak için uzanırken. "Sana bir şey sormam gerek."

Onunkine yer açmak için tepsimi kaydırdım. "Tamam."

"Yatağındaki battaniye," dedi sesini alçaltarak. "Pembe dikişli olan. Onu nereden buldun?"

"Annem benim için yaptı. Neden?"

"Annen," diye tekrarladı. Başımın onayladım.

"Bebeklik battaniyemdi," diye açıkladım.

"O bir Fibonacci sarmalı."

"Biliyorum," dedim. Liam'ın bilmesine biraz şaşırmıştım.

"Annen battaniyeye neden bir Fibonacci sarmalı diksin ki?"

"Bilmem," dedim. "Annem ben doğar doğmaz ölmüş. Neden bu kadar önemsedin?"

"Çünkü battaniyendeki desen bizim lahadin haritası." Liam sesini daha da alçaltmıştı.

Ona boş gözlerle baktım. "Ha?"

"Örgütün yerleşkesi. Mezarlığın altında. Fibonacci oranlarında, on odadan oluşuyor. Senin battaniyenin aynısı."

Elimdeki servis kaşığına düşürdüm. Paslanmaz çelik tezgâha gürültüyle çarptılar. "Gerçekten mi?"

"Evet. Onca olası battaniye deseni arasından, bula bula onu mu bulmuş?"

"Annem burada okumuş. Örgütteymiş"

Liam arkaya doğru bir adım attı. "Annen Azınlık'tan biri miymiş?"

Başımı evet der gibi salladım. "Upsilon '13." Ona kolyemi gösterdim. "Bu onundu. Bana bıraktı." Aceleyle, "Yeminini falan çiğnemedi," diye ekledim.

"Nasıl oldu da bunlardan daha önce..." Izzy fettuccini tenceresinin önünde durunca, Liam cümlesini yarıda bıraktı.

“Hey,” dedi Izzy benim düşürdüğüm servis kaşığına uzanırken. “Ne fısıldaşıyorsunuz öyle?”

Liam ve ben aynı anda, “Hiç,” dedik. Izzy bana bilmiş bir ifadeyle gülümsedi.

“Sonra mesajlaşırız,” dedi Liam yanımdan ayrılırken.

Izzy, “Demek gizli erkek arkadaşın o,” diye ciyakladı.

“Hayır, kesinlikle değil.”

Izzy dudaklarını sarkıttı. “Peh, o zaman, kim?”

Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi merak ederek, “Hâlâ kimseye söylemiyoruz,” dedim. Izzy tabağını tepeleme fettucini Alfredo’yla doldurmakla meşguldü. Demek Lux bu öğüne sınır koymamıştı. “Hey, Gold için ön sipariş verdin mi?” diye sordum. Telefonların ilk sevkıyatlarının kampus postanesine o akşam ulaşması bekleniyordu.

Yanıtı, “Herkes vermedi mi?” oldu. Cevap hayırdı çünkü ben vermemiştim. Artık istemiyordum.

Ertesi gün öğle saatinde hâlâ o küçük azınlıktaydım. Kampuste bileğinde bir Gold takılı *olmayan* tek bir kişiye rastlamadım. Son rakamlara göre, minik aygıt bütün zamanların en hızlı satan cep telefonu rekorunu kırmıştı. İki yüz milyon Gold sevk edilmişti ve önümüzdeki iki gün içinde bunun iki katı bir sayının satılması bekleniyordu. Başka bir deyişle, hafta sonu geldiğinde yarım milyar insan Gold kullanıyor olacaktı. Griffin hâlâ ameliyat sonrası komadaydı ve Gnosis bu durumdan sonuna kadar istifade ediyordu. Cuma gecesi Gnosis, Gold ön satışlarından elde edilen gelirin bir kısmını felci önleme amaçlı araştırmalara bağışlayacağını duyurduğundan beri Forum’da #GriffinicinGold hashtag’i yükselişteydi.

North’la buluşmak için tarih dersinden sonra okuldan çıktım. Dr. Hildebrand’i öğle yemeği dönüşünde yakalama umuduyla Cambridge’e giden bir on beş trenine binecektik. North’un kapısını üstünde daracak siyah bir pantolon ve içine bir tişörtle giyilmek üzere

tasarlandığından emin olduğum derin V yakalı bir hırkayla Hershey açtı. Hershey tercihini dantelli siyah sutyenden yana kullanmıştı.

“Endişelenme,” dedi suratımın aldığı şekli görünce. “Bu senin değil, benim erkek arkadaşım için.” Beni içeri almak için kenara çekildi. “Seninki gizli odasında.”

Kılıksız mavi ceketimi çıkarırken, daha iyi bir şey giymediğime pişman oldum. Hershey onun kıyafetlerinden istediğimi giyebileceğimi söylemişti ama artık geri döndüğü için tuhaf geliyordu. Bu yüzden kendi eşyalarımın mahkûm kalmışım ve işin en kötü yanı, adama-kıllı kıyafetlerimin tamamının kirli sepetimin en dibinde olmasıydı. “Seninki şu daha önceki çocuk mu?” diye sordum.

Hershey cilveli bir gülümsemeyle, “Olabilir,” dedi. “Hey, sana bir hediyem var.” Dönüp kanepeye gitti ve minderin altından ciltli büyük bir kitap çıkardı.

“Nedir bu?” diye sordum.

“Kötülük Kraliçesi’nin yıllığı. 2013, yıllığın kâğıda basıldığı son seneymiş.”

“Bunu nereden buldun?”

“İçinde bir takım ipuçları olabileceğini düşündüm,” dedi sorumu yanıtlamadan.

“Hershey, bu bir oyun değil. Bu kadının neler yapabileceğini bilmiyoruz.”

Hershey ceketine ve güneş gözlüğüne uzanırken, “Ondan korkmuyorum,” dedi. “Haddi bildirilmesi gereken bir zorbadan başka bir şey değil.” Saçlarını savurup kapıyı açtı. “Ah,” dedi arkasına dönerken. “North bunu bekliyordu.” Sehpanın üstündeki Gnosis logolu küçük kutuyu işaret etti. “Birkaç dakika önce geldi.” Bana bir öpücük gönderip çıktı.

Kutuyu alıp yatak odasının giyinme bölümüne yürüdüm. North’un gizli odasının kapısı aralıktı. Onu masanın koltuğunda, gözleri kapalı ve arkasına yaslanmış bir halde gördüm. Müzik dinler gibi hafifçe kafasını sallıyordu. Ama oda sessizdi.

“Selam,” dedim içeri girerken. Ama North bana bakmadı. Beni duymamış gibiydi. Biraz daha yüksek sesle tekrar denedim. “Selam!” Bu kez gözleri açıldı.

Elimi tutmak için öne uzanarak, “Gel buraya,” dedi. “Bunu dinlemeni istiyorum.” Beni kucağına çekti. Vücudum onunkiyle aynı hizaya gelince, başımızın üstündeki hoparlörden Nick’in mandolinin sesini duydum. Başımı kaldırdım.

“Bu hep açık mıydı?”

“Çok havalı, değil mi? İşitsel spot lambası deniyor. Sadece bu koltuğa oturanlar o hoparlörden gelen sesi duyabiliyor. Gerçi, anlaşılacağı gibi, ses gerçekten hoparlörden değil ama önündeki ultrasonik dalgalardan geliyor. Ama bana nasıl çalıştığını sorma. Kullanma kılavuzunu kırk defa okudum ama hâlâ anlamadım.” Arkamdan uzanıp masasının üstündeki küçük gri kutunun kolunu çevirince ses yükseldi. “Ama şarkı inanılmaz, değil mi? Çocuklar bugün yeni albümlerini piyasaya sürdüler. Bu ilk şarkı.”

Mozolede kaydettiğimiz şarkılardan biriydi. North’a yaslanıp gözlerimi yumdum.

“Bu kadar iyi olmalarına her defasında şaşıyorum,” dedim şarkının sonunda kucağından kalkarken. Kutunun hâlâ elimde olduğunu o zaman fark ettim. “Hey, bu sana gelmiş,” dedim masasına bırakırken.

Paketin bandını çakısıyla keserken, “Norvin’e demek istiyorsun,” diye düzeltti. İçinden Gold’un resmi ve parlak altın yaldızla basılmış DİZLERİNİN ÜZERİNE ÇÖK kelimeleri dışında son derece sade, parlak siyah bir kutu çıktı. North kapağı kaldırırken, “Yanında mihrap da veriyorlar mı acaba?” diye söylendi. Kutunun içine baktım. Parlak aygıt şeffaf silikon bir bilekliğe tutturulmuştu.

North bilekliği takarken yüzünü buruşturdu. “Çok ucuz.”

Kıkırdadım. “Boynuna altın bir zincir de taktın mı, tamamdır.”

North dokununca minik ekran aydınlandı. Saat 12.35’ti.

“Gitsek iyi olur,” dedim. “Trenimizi kaçırmak istemem.”

"Önce sana bir şey göstermek istiyorum," diye yanıtladı. "Beck'in Lux profilini buldum."

Bir anda canlandım. "Ve?"

"Ve bakmalısın," diyerek sandalyesini masasına kaydırıldı. "Sen..."

Müzik biri hoparlörün düğmesine basmış gibi bir anda kesildi. Ama kontrol panelinin güç ışığı hâlâ açıktı. North ne olduğunu anlamamış gibi tavana baktı. Ses düğmesini sonuna kadar çevirince hoparlörden gürültülü bir patırtı yükseldi ama müzik yoktu.

"Yoksa patlattık mı?"

"Sanmam," dedi North şaşkın bir tavırla. "O kadar yüksek bile değildi." Masasının ucunda prizin olduğu yere uzandı ve bir anda bangır bangır müzik çalmaya başladı. North ses düğmesine uzanırken, ellerimi kulaklarıma götürdüm. Ama daha düğmeye dokunmadan müzik yine kesildi. North bileğindeki Gold'a baktı. Kolunu yavaşça öne uzattı. Müzik tekrar açıldı. Bileğini vücuduna yaklaştırdı. Müzik kesildi.

"Anlamıyorum. Neler oluyor?"

"Sanırım birbirlerini iptal ediyorlar," dedi yavaşça. "Ama bunun olabilmesi için Gold'un hoparlörümle birebir aynı frekansta ses dalgaları yayıyor olması gerek. Bizim duyamayacağımız kadar yüksek frekans dalgaları. Duymamamız gereken ses dalgaları."

"Bunu neden yapsın ki?"

North başını salladı. Kafası karışmış gibiydi. "Hiçbir fikrim yok. Özellikle yeni kullanım şartlarında bu konuyla ilgili bir madde olmadığı için." Gold'u bileğinden çıkarıp dolabındaki bir kıyafet yığınının üstüne attı. Müzik tekrar başladı. North başını sallayarak tekrar masasına yaklaştı.

Bilgisayarı açılmıştı. North masaüstüne kaydedilmiş BECK adlı bir belgeye tıkladı.

"Bana önce tehditleri göster," dedim. North alt sağ kadranı büyüttü. Listeyi taradım. *Sürprizler. Gün batımları. Fırtınalar. Güneş tutulmaları.* "Hayır, önce tehditler," dedim.

North, "Ama bunlar tehditler," diye yanıtladı.

"Ama Beck tutulmalara bayılır," diye itiraz ettim. "En sevdiği şeydir. Ve en iyi sanatsal fikirlerini gün batımlarından alır." North imleçi fırsatlar kadranına kaydırıp ekranı büyüttü. *Öngörülebilirlik, monoton rutinler, ılık hava, başarılı insanlar, homojen mahalleler, düzenli gelir, istikrarlı iş.* Göğsüm sıkıştı.

"Hayır." Başımı şiddetle salladım. "Bu Beck değil." Bir yanım rahatlamıştı. Partideki Beck'in davranışlarını birlikte büyüdüğüm oğlanla, kendi bildiği yoldan yürüyen özgür ruhla bağdaştıramamıştım. Şimdi anlıyordum. "Lux onu manipüle ediyor."

"Elbette ediyor," dedi North. "Lux'ın işi bu. İnsanları istediklerini sandıkları hayata ve hak ettiklerini düşündükleri 'mutluluğa' yönlendiriyor."

"Ama bu Beck'in istediği hayat değil," diye ısrar ettim. "Sen onu benim kadar tanıımıyorsun."

"Ben onu hiç tanıımıyorum," dedi North. "Ama Rory, eğer Beck Lux'a güveniyorsa, demek ki güvenmeyi seçiyor. Bunun için uygulamayı suçlayamazsın."

Ama uygulamayı suçluyordum. Beck sırf hayatının kolaylaşacağını düşündüğü için bambaşka bir insan –bu arada o bambaşka insan bok çuvalının tekiydi– olmayı seçmezdi. En yakın arkadaşım o kadar sığ biri değildi.

İçimden sese yalvardım. *Yardım et. Bunu çözmeme yardım et.* Burada görmediğim, belki de göremediğim bir şey vardı. Ama Şüphe hakkında bir şeyler biliyorsam, o görebilirdi. Benim göremediğim her şeyi. Şu anda o vizyona ihtiyacım vardı.

"Kabul etmenin zor olduğunu biliyorum," diyordu North. "Ama bu yalnızca Beck'in hatası. Dinlemeye karar veren ve..."

Aynı anda North'un ekranı dondu. North, "Lanet olsun," diyerek bir dizi komut girmeye başladı. Ekranda en ufak bir değişiklik olmadı.

"Ne oldu?"

“Bilmiyorum.” North parmağını açma kapama düğmesine basılı tuttu. Birkaç saniye sonra ekran önce karardı, sonra da mavi renkle açıldı. Ve öyle kaldı.

“Eyvah, kötü habere benziyor,” dedim. Eski bilgisayarların aksaklıklarıyla ve korkulan mavi ekranla ilgili hikâyeler duymuştum. Gnosis aygıtlarının bozulduğu pek görülmezdi.

“Her on dakikada bir her şeyi yedekliyorum; bu yüzden kafayı yediyse bile önemli değil. Ben sadece mecbur kalmadığım sürece bir makineye on bin dolar harcamak istemiyorum.”

“Bu bilgisayarlar on bin dolar mı?”

“İlk başta değillerdi. Ama artık kimse sabit diskli bilgisayar üretmiyor. Her şey cloud’da. Benimkileri batmadan önce Apple için çalışan bazı adamlara özel ürettiriyorum.” Saatine baktı. “Hâlâ yirmi beş dakikamız var. İstasyona giderken, dükkâna uğrayıp bilgisayarı bırakmamızın sakıncası var mı?”

Noelle’yi tezgâhın arkasında görünce, ödünç verdiği elbise için teşekkür edebileyim diye North’un arkasından dükkâna girdim. Bu kez yanında yaşlıca bir adam vardı. Büyükbabası olmalı diye düşündüm. Adam, dizüstü bilgisayarıyla içeri giren North’u görünce gülümsedi.

“Birini daha mı yaktın?” diye sordu.

“Bunun sadece Ivan’ın sihirli dokunuşuna ihtiyacı olduğunu umuyorum,” dedi North, bilgisayarı tezgâhın üstüne bırakırken.

Yaşlı adamın gözleri bana çevrildi. “Kim bu?” diye sordu.

“Adım Rory,” dedim. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Adam tezgâhın üstünden uzanıp kolyemi tuttu. “Yıllardır bunlardan görmemiştim,” dedi. “Nereden buldun?”

“Annemindi,” dedim.

“Üstünde ne tutuyorsun?”

Anlamayarak kolyeme baktım. “Kolyemin üstünde ne mi tutuyorum? Ne demek istediğinizi...”

Kolyemi başparmağıyla işaretparmağının arasına kısıtırıp başparmağını yukarı doğru itti. Kolyenin ön yüzeyi kayınca küçük bir port dışarı fırladı. "Bu bir USB bellek," dedi yaşlı adam. "Bilmiyormuydun?"

"USB bellek ne, onu bile bilmiyorum," dedim gözlerimi kolyemden ayırmadan."

"Küçük bir sabit disk," dedi North. En az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Yani bu demek ki..."

North cümlemi benim yerime tamamladı. "O kolyede bir şey var."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

North'un bilgisayarının tam o anda donması büyük şanstı. Öncelikle dükkâna Ivan oradayken gitmemize neden olmuştu ama aynı zamanda ağır ve yavaş olmakla birlikte, North'un dokuz makinesinde olmayan bir şeye, USB girişine sahip olan hantal ödünç bilgisayarını kullanabilecektik.

Ama ben şansa inanmıyordum. Artık. Şüpheden yardım istemiştim ve etmişti. Hershey sesi dinlemenin hayatını kolaylaştırdığını öne sürdüğü zaman esip gürelemiştim ama haklı çıkmıştı. Zor olan, ileri geri gidip gelmek, akıl ve inanç arasında bocalamaktı. Kafamın içindeki o küçük sese güvenmeye karar verdiğim zaman içimdeki fırtınalı deniz durulmuştu.

North klavyede çılgın gibi bir şeyler yazarak, "Tahmin edileceği üzere, dosyalar şifreli," dedi. Bilgisayar dizlerinin üstünde sallanıyordu. İstasyona trenimizin planlanmış kalkış saatinden bir dakika önce ulaşmış ve perona koşmuştuk.

"Açabilecek misin?"

"Henüz bilmiyorum." Altdudağını ısıırıyordu; kaşları çatıktı.

Alnımı tren penceresinin soğuk camına yasladım ve parlak renkleri birbirine karışan yaprakları izleyerek bekledim.

Sık ağaçlar yerini hapishanelerin etrafında göreceğiniz türden yüksek bir dikenli tele bıraktı. Düzenli aralıklarla, DİKKAT: ELEKT-RIKLİ TEL yazan levhalar göze çarpıyordu.

“Hey, bu duvarın arkasında ne var?” diye sordum. Aynı anda, bir bekçi kulübesi ve giriş bariyerinin ardında bir araç yolu görüş alanıma girdi. Arkalarında geniş bir su birikintisi görünüyordu. “Ah,” dedim sorumun cevabını bularak. “Su deposu. Neden dikenli tel ve silahlı muhafız var?”

“Sanırım su kaynağını korumak için.” North altdudağını ısırarak ekrana bakmayı sürdürüyordu. “Bu şifrelemeyi annen yazdıysa, vay canına diyorum, bayağı iyiymiş.”

Gülümsedim. Bunalmasına rağmen, sıkı bir övgüydü.

Tekrar pencereden dışarı baktım. Artık su deposunun girişinin önünde olduğumuz için, taş tabelayı tam karşıdan görebiliyordum. ENFIELD SU DEPOSU diyordu. Kelimelerin yanında taşta oyulmuş bir motif vardı. Bir çift elden filizlenmiş bir ağaç. Ağaç Theden iş-nemdekine çok benziyordu.

Gemini’imi çıkarıp Panopticon’a girdim. Enfield Su Deposu’yla ilgili girdi şaşırtıcı derecede baştan savmaydı.

*Enfield Su Deposu Theden, Massachusetts’in hemen doğusunda **Connecticut Nehri** üstüne kurulmuş Enfield Barajı tarafından yaratılmış bir su havzasıdır. Tam kapasite dolduğunda, havza **iki milyon metre küp** su tutmaktadır. Massachusetts’in **özel mülkiyette olan** tek su kaynağıdır. Enfield Barajı inşa edilmeden önce, şu anda havzanın bulunduğu yer yaklaşık bir kilometre derinliğinde ve genişliğindeki bir prit madeni olan Enfield Taş Ocağı’na ev sahipliği yapmaktaydı. Maden 1980’lerin sonunda yaşanan ve on iki madencinin mahsur kalmasıyla son bulan göçükle bilinmektedir. 1998 yılında **Theden Girişimcilik**, taş ocağını havzayı yaratacak barajı inşa etmek amacıyla satın almıştır.*

Theden Girişimcilik’i daha önce hiç duymamıştım ama ağaç logosu okulumla bağlantılı olabileceğini düşündürdü. Bağlantıya tıkladım.

1805'te kurulan **Theden Girişimcilik, Theden Akademisi'nin** yaklaşık iki milyar dolarlık bağış sermayesini yöneten özel kuruluştur. Şirketin diğerk mal varlıkları arasında, Batı Massachusetts'te geniş araziler, **Enfield Su Deposu** ve **Gnosis A.Ş'**de kontrol gücü sağlayacak miktarda hisse yer almaktadır.

Okuduklarımı idrak etmem birkaç saniye sürdü. Theden'in bağış sermayesini yöneten kuruluşun Gnosis'te kontrol gücü sağlayacak miktarda hissesi mi vardı? Nasıl olmuştu da bunu bilmiyordum? Aslında bu bilgi çok şeyi açıklıyordu. Kampusün her yerini saran Gnosis aygıtları, Dr. Tarsus'un Gnosis'in yönetim kurulundaki konumunu. Practicum simülasyonumuzun Lux'a çok benzer şekilde işlemlerini. Su havzası daha kafa karıştıracıydı. O kadar alakasızdı ki.

Bir şey zihnimi kurcalıyordu. Su havzasının sayfasına geri döndüm.

Tam kapasite dolduğunda, havza **iki milyon metre küp** su tutmaktadır.

Bir mil küpte *milyarlarca* metre küp olmalıydı. Hesabı kafadan yapamazdım ama taş ocağının kapasitesi iki milyon metre küpten çok, çok daha büyük olmalıydı. O zaman havzayı neden daha büyük tutmamışlardı?

İpucu aramak için Enfield Taş Ocağı'nın sayfasına tıkladım ama hiçbir şey yoktu. Gözlerim madendeki göçükle ilgili paragrafa takıldı.

*Kurtarma ekibi madende mahsur kalan on iki işçiyle, sekiz gün boyunca yaklaşık yarım kilometrelik bir kayanın içine açılmış on beş santim çapındaki bir **sondaj deliğı** aracılığıyla iletişim sağladı. Kayanın içindeki küçük tünelden aşağı indirilen ve "güvercin" adı verilen füze biçimindeki dar paketlerle işçilere*

*acil ihtiyaç malzemeleri tedarik edildi. On iki işçi, sekiz gntn sonunda, mahsur kaldıkları alanın bitişişindeki kırk beş santimlik kurtarma bacasından **makara sistemi** aracılığıyla tahliye edildi. Kazanın ardından, maden kapatıldı.*

Panopticon'dan çıkıp başımı arkaya yasladım ve o on iki maden-ciye düşündüm. Yeraltında kapalı kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Düşünürken uyuyakalmış olmalıyım çünkü kendime geldiğimde North durağımıza geldiğimizi haber vermek için omzumu sarsıyordu.

Dr. Hildebrand'ın ofisi Harvard kampusndeki William James Binası'ndaydı. Harvard'ın avlusunda dolaşırken kendimi sahtekâr gibi hissediyordum ama kampus kapısında öğrencilerin kimliklerini kontrol eden de yoktu. Binayı zorlanmadan bulduk.

Asansörle altıncı kattaki ofise çıkarken North, "Planımız, senin doktorun teşhisini kabullenmiş gibi davranman, değil mi?" diye fısıldadı. "O girdilerin gerçek olduğunu dşnyormuşsun gibi."

"Aynen yle. Ona annemin hastalığının psikolojiye ilgimi uyardırdığını ve yanında staj yapmak için onu tedavi eden kadından daha uygun birinin olamayacağına karar verdiğimi söyleyeceğim. O raporları yazan gerçekten oysa, görüşmeler gerçekten yapılmış gibi davranmak zorunda kalır."

"Peki, ben kimim?" diye sordu.

"Erkek arkadaşım," dedim ve gülümsedim. "On altı yaşındayım. Seninle birlikte gelmem tuhaf kaçmaz."

Kapıyı tıklatınca bir kadın, "Girin!" diye seslendi. Derin bir nefes alıp tokmağı çevirdim.

Kapının diğer tarafında küçücük bir ofis vardı. Masanın arkasındaki kadın eski tarz kemik çerçeveli gözlük takmıştı ve ateş kırmızı dalgalı saçları bir yele gibi, sırtının yarısına kadar iniyordu. Salar benim yaşımdaki bir kızda müthiş durabilirdi ama Kristyn

Hildebrand benden en az elli yaşı büyük ve kırk beş kilo kadar daha ağırdı. İtici biri değildi ama buraya aitmiş gibi durmuyordu. Üstüne doğru eğildiği ucuz metal masa durumu daha da kötüleştiriyordu. Dirseğinin yanında birkaç model eski bir Gemini ve arkasındaki kitap rafında açılmamış bir Gemini Gold kutusu duruyordu.

Bize gözlüğünün kalın camlarının arkasından bakıp, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi. "Sizi çıkaramadım. Öğrencim misiniz?"

"Ah, hayır," dedim çekingen bir tavırla içeri girerken. "Ben, şey... Annemi sizin tedavi etmiş olabileceğinizi düşünüyorum."

"Ah?" Dr. Hildebrand gözlüğünü alnına kaldırdı. "Adı neydi?"

"Aviana Jacobs," dedim. "Theden Akademisi'nde öğrenciydi. Sanırım onu Akademi'nin sağlık merkezinde tedavi etmişsiniz. Nisan 2013 olabilir."

"Hayır," dedi kadın, son derece emin bir tavırla. "Ben Theden'da hiç hasta görmedim. 2013'te orada bir laboratuvar da araştırma yaptım ve bir Theden öğrencisi bana asistanlık etti ama adı Aviana değildi."

"Yani annemi tedavi etmediğinizden kesinlikle eminsiniz, öyle mi? Akratik paracusia hastasıydı."

Dr. Hildebrand gözlerini benimkilere sabitledi. "Sende semptom var mı?"

Beni hazırlıksız yakalamıştı. Gözlerim önce tavana, sonra yere çevrildi. "Bende mi? Yok."

"O zaman burada ne işin var?" Bunu terslik olsun diye söylememişti. Kahverengi gözlerinde merak vardı.

Bocaladım. Psikolojiye-duyduğum-ilgi hikâyem dilimin ucundaydı ama bir şey beni durdurdu.

Ses, ona gerçeği söyle, dedi.

Dudağımı ısırıldım. Gerçek. O kadar azını biliyordum ki.

Söze, "Annemin sağlık kayıtlarını birkaç hafta önce buldum," diye başladım. "Ve Theden Sağlık Merkezi'nde K. Hildebrand adında bir doktor tarafından imzalanmış bir dizi girdi vardı. Psikolojik değerlendirilmeler. Anneme APB teşhisi koyan ve hastaneye kapatılmasını

öneren." Doktorun kaşları havaya kalktı. Derin bir nefes alıp devam ettim. "Ama ben annemde gerçekten APB olduğuna inanmıyorum. O girişlerin sahte olduğunu düşünüyorum."

"Şey, ben size o belgeleri benim imzalamadığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Ne zaman demiştiniz?"

"Nisan 2013."

"Pekâlâ, işte açıklaması. O yılın bahar aylarında bilgisayarım hack'lendi." Omuz silktilti. "Bilgisayarıma giren her kimse, o girdileri de yapmış olabilir diye düşünüyorum. Gerçi, nedenini bilemiyorum."

North, "Neden hack'lendiğiniz konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Ah, nedenini biliyorum," dedi Hildebrand. "O bahar dönüm noktası olabilecek bir klinik deney üstünde çalışıyordum ve biri çalışmamı hiçbir zaman yayınlamayacağımdan emin olmak istedi. Kendim yapmışım gibi görünsün diye benim giriş bilgilerimi kullanarak verilerle oynadılar."

"Klinik deney neydi?" diye sordum.

"Nanobotların beyinde oksitoksinin sentetik yedeği olarak kullanılıp kullanılmayacağına bakıyorduk."

Bilişsel psikolojide oksitoksini görmüştük. Daha çok North'un anlaması için, "Oksitoksin, sevgi hormonudur," dedim.

"Evet," dedi Dr. Hildebrand. "Annesel bağ kurma, çocuk doğumu ve orgazmda oynadığı rolle bilinir." Kızardığımı hissettim. "Ama ben daha çok insan güveni üstündeki etkisiyle ilgileniyordum. Özellikle psikologların birbirine tamamen yabancı iki kişiler arasında 'güven bağı' dedikleri şeyin bir benzerini yaratıp yaratamayacağımız konusuyla." Arkasına yaslandı. "Size bundan fazlasını anlatamam. Disiplin soruşturmasının ardından varılan uzlaşmanın bir parçası olarak bir gizlilik anlaşması imzaladım."

"Disiplin soruşturması," dedi North. "Girdiler yüzünden miydi?"

Dr. Hildebrand başını evet der gibi salladı. "Hack'lendiğimi ispatlayamadım. Veriler sağlamdı ama Sağlık Bakanlığı'nda SynOx'u

olduğundan daha etkili göstermek için sonuçlarımıyla oynamışım gibi bir intiba oluştu. Bu yüzden deneyi durdurup doktorluk lisansımı elimden aldılar.” Yüzü hüzünlü bir gülümsemeyle gölgelendi. “Nasıl derler? ‘Doktorluk yapamayanlar, ders verir’ mi?”

“Araştırma asistanınızın Theden’da öğrenci olduğunu söylediniz,” dedim. “Adı neydi?”

“Patty. Hayır, Penny. Sanırım.”

“Kontrol etmeniz mümkün mü? Çok önemli.”

Dr. Hildebrand beni bir an süzdükten sonra başını tamam der gibi sallayıp sandalyesini çevirdi. Arkasındaki rafta yan yana sıralanmış altı beyaz dosya vardı. “2013/SYN-OX yazana uzandı.”

Dosyayı masasına koymak için touchpad’ini kenara çekerken, “Uzlaşmanın bir parçası olarak, o zamanki güncelerimi yok etmem gerekiyordu,” dedi. “Ama kusursuz bir araştırmayı imha etmeye elim gitmedi. Ben de yazılı bir kopyasını sakladım.” Gözlüğünü burnuna indirip sayfalarını çevirmeye başladı. “Adı en azından katkıda bulunanlar bölümünde olmalı.”

“Nasıl oldu da araştırmayı Theden’daki bir laboratuvarı yapıyorsunuz?” diye sordum. “Orada mı okudunuz?”

Dr. Hildebrand güldü. “Ah. Hiç ilgisi yok. Ben başından sonuna devlet okullarında okudum. Theden Girişimcilik’in araştırma için bana fon sağlaması bu yüzden bu kadar büyük bir olaydı ya. Theden mezunlarına ait olmayan projeleri nadiren desteklerler.”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Zamanlama çok tuhaftı. Trende Theden Girişimcilik’i okumuştum ve işte yine karşıma çıkmıştı. Ama bu ne anlama geliyordu? Girişimcilik neden özellikle bu çalışmaya destek sağlamıştı ve annemle ne ilgisi vardı? Dr. Hildebrand’in masasındaki dosyaya, her sayfasını tek tek okumak için can atarak baktım. Ön kapaktaki iç cebe plastik bir DVD kutusu sıkıştırılmıştı. Kendimi masanın üstünden atlayıp o DVD’yi kaparken hayal ettim.

“Peri Weaver,” dedi Hildebrand parmağıyla sayfaya vurarak. “İsim bir anlam ifade ediyor mu?”

Başımı hayır der gibi salladım.

Hildebrand dosyayı rafa geri kaldırırken, "Size verebileceğim daha fazla cevap olmadığı için üzgünüm," dedi.

Gitmek istemiyordum ama yalvarsam bile, bize o dosyayı vermesinin imkânsız olduğunu biliyordum. İstemeyerek ayağa kalktım.

Koridora çıkınca, North'a, "O dosyayı görmem gerek," diye fısıldadım.

"Biliyorum," derken iPhone'unu çıkarmıştı bile. "İçeride oturduğumuz süre boyunca onu ofisinden çıkarmak için bir yol düşünmeye çalıştım."

"Ve?"

"Yangın alarmını harekete geçirebilirim. Kontrol panelini bulabilirsem. Bana birkaç saniye ver." Ekranına bir şeyler girerken altdudağını ısıırıyordu. Birkaç dakika sonra, bir alarmın tiz çığlıklarını duydum. Koridor boyunca kapılar açılırken, North beni gözden uzak boş bir ofise çekti. Dr. Hildebrand'ın kapımızın önünden geçip merdivene yürümesini bekledikten sonra koridora göz atık. Boşalmıştı. "Ben giderim," dedi North.

"Hayır, ben yaparım," diye ısrar ettim. "Senin yakalanmak gibi bir lüksün yok."

"Ama senin var, öyle mi?"

Onu duymazdan gelip Hildebrand'ın ofisine koştum. Kapısı aralıktı.

Dosyayı kapıp kapıya koşarken durdum. Tamamını alırsam, yokluğunu hemen fark ederdi. Plastik DVD kutusunu kot pantolonumun beline sıkıştırıp dosyanın halkalarını açmaya hazırlanırken, koridorda ayak sesleri duydun. Kucağımda dosyayla, kalbim ağzımdan fırlayacak gibi çarparak dizlerimin üstüne çöktüm.

Dr. Hildebrand'ın, "Programda tatbikat olmadığını biliyordum," dediğini duydum. Ofisimden çıkmadan önce Lux'a bakmalıydım. Dört kat merdiven inip çıkmaktan kurtulurdum."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Paniğe kapılarak dosyayı raftaki yerine ittim ve saklanacak daha iyi bir yer bulmak için etrafa bakındım. Minicik ofiste dolap bile yoktu. Mahvolmuştum. Daha da kötüsü, dosyanın içindekileri alamamıştım bile.

Bir başka kadın sesi, "İnsan alarmı cep telefonlarımızdan yönetmenin bir yolunu bulmalarını bekliyor," dedi. "O zaman binayı tahliye etmeye gerek olmadığını Lux söylemeden de bilirdik."

North'un, "Dr. Hildebrand," diye seslendiğini duydum. "Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir dakikanız daha var mı?" Ayağa fırladım. Bana kaçış imkânı yaratıyordu. Sesleri boş bir ofisin içine girmişler gibi boğuklaştı. Odadan dışarı fırladım ve parmak uçlarımda merdivenlere koşarken, az kalsın ofisine geri dönen bir adama çarpıyordum. Birkaç dakika sonra North yanıma geldiğinde basamaklarda oturuyor ve süklüm püklüm bir halde, DVD'yi evirip çeviriyordum.

"Haydi," dedi beni ayağa kaldırırken. "Harvard Avlusu'nda banklar, Ivan'ın bilgisayarında bir DVD sürücüsü var. Elimizde neler var, bir bakalım."

Elimizde çok şey vardı. Video Hildebrand'ın daha genç ve daha zayıf halinin deneyin tasarımıyla ilgili açıklamasıyla başlıyordu.

"Kontrol grubuna aslında ilaç içermeyen, burundan uygulanacak bir tuzlu su spreyi verilecek. Test grubuna da bir burun spreyi verilecek." Elinde bir şırınga vardı. "Ancak, bu solüsyon nano ölçeklerde iki bin adet robot içerecek. Bu nanobotlar, beynin duygusal tepkilerini yönlendiren amigdalaya ulaşacak şekilde programlandı. Deneğin beyninde uzaktan kumanda edilen nörotransmitterler olarak işlev görecekler."

"İnsanların beynine nanobotlar mı yerleştirmiş?" dedim kulaklarıma inanamayarak. North'un gözleri de benimkiler kadar kocaman açılmıştı.

Dr. Hildebrand, “Denekler, araştırma liderlerimizle her gün beş dakika bir araya gelecekler,” diye devam etti. “Onlar bu görüşmelerin kısa psikoterapi seansları olduğunu sanacaklar.” Şırıngayı bırakıp siyah renkli küçük bir uzaktan kumanda aldı. Kumandanın arkasındaki G harfini hemen tanıdım. Bir Gnosis aygıtıydı. Çok tuhaftı çünkü 2013’te Gnosis gündemde bile yoktu. Bir şekilde deneye dahil olmuş olabilirler miydi?

Dr. Hildebrand, “Her seansın başında,” diye açıklamaya devam etti. “Araştırmacı bu uzaktan kumandada bir düğmeye basarak kısa menzilli, çok yüksek frekanslı bir işitsel sinyalin yayılmasını sağlayacak. Bu sinyalin kontrol deneği üstünde hiçbir etkisi olmamakla birlikte, test deneğinde, nanobotları tetikleyerek oksitoksin nörohormonunun sentetik ve konsantre hali olan SynOx’tan bir doz salınmasını sağlayacak.”

North videonun duraklatma düğmesine dokundu. “Pekâlâ, şunu netleştirelim: Sadece beyinlerine robotlar yerleştirmekle kalmamış, beyin kimyalarını *bilgileri dışında* mahvetmiş. Bu nasıl yasal olabilir ki?”

İçimde bir korku kıpırtısı başladı. “North, ya annem de deneklerinden biriye? Ya aradaki bağlantı buysa?”

“İzlemeyi bırakmamızı ister misin?” diye sordu. “Geri kalanı tek başıma izleyebilirim.”

Oynatma düğmesine kendim basarak, “Hayır,” dedim. “Görmek istiyorum.”

Sesim hissettiğimden daha az emin çıktı.

Dr. Hildebrand, “Sinyalin gönderilmesinden üç dakika sonra, araştırma lideri deneklerden bu şişedeki sıvıyı içmesini isteyecek,” diye devam etti. Üstünde bir kuru kafa, çapraz duran iki kemik resmi ve ARSENİK kelimesi olan bir şişeyi havaya kaldırdı.

“Zehir mi?” dedim. Ağzım açık kalmıştı.

“Gerçekten zehir olamaz,” dedi North.

"Bu şişedeki sıvı şekerli su," dedi Dr. Hildebrand bizi duymuş gibi. "Ama araştırmacı deneğe zehir olduğunu söyleyecek. Deneklerden aklı başında bir insanın yapmayacağı bir şeyi yapmasını isteyerek, insan güveninin dış sınırlarını ve daha önemlisi, bu sınırların manipüle edilip edilemeyeceğini görmeyi planlıyoruz."

Ben, "İçen olması imkânsız, değil mi?" derken ekranda BİRİNCİ GÜN yazısı belirdi. North başını sallamakla yetindi.

"Hangisi daha kötü biliyorum. Nanobotlar mı, zehir mi?" dedi.

İlk günün seanslarını izlerken, midem düğüm düğümdü. Ama annem deneklerin arasında yoktu ve zehri bir kişi bile içmedi. Araştırmacı hepsine tek tek aynı şeyi söyledi. "Bu şişede insanlar için zehirli olan öldürücü dozda arsenik var. Size içmenizi öneriyorum." Deneklerin çoğu öneriye kahkahayla güldü. Birkaçı sinirlendi, bir hışımla dışarı çıktı.

İlk üç gün böyle sürdü. Araştırmacı zehri içmesini istiyor, denek itiraz ediyordu. Ama sonra dördüncü gün, bir şey değişti. Ağzımız bir karış açık halde, *on iki* deneğin şişenin içindeki sıvıyı içmesini izledik.

"İmkânsız," dedi North soluk soluğa.

Sonraki altı günün seanslarını sessizce izledik. Beyinlerinde nanobotlar olan insanlar, zehri her istendiğinde içtiler. Ve çoğu bunu hevesle, hayatta daha fazla isteyebileceği herhangi bir şey yokmuş gibi, suratında aptalca bir gülümsemeyle yaptı. Hayır, şişedeki gerçekte zehir değildi. Ama onlar bunu bilmiyordu. Bunu düşünmek tüylerimi diken diken etti.

Son seans da tamamlanınca, gözlerimi yumdum. Aklımı kurcalayan bir şey vardı ama ne olduğunu çözemiyordum.

Dr. Hildebrand'ın, "Ekibim ve ben cömert destekleri için Theden Girişimcilik'e teşekkürü borç biliriz," dediğini duydum. "Nanobotların ve SynOx bileşkesinin ortak patent sahibi sponsorlarımız Gnosis A.Ş. ve Soza Laboratuvarları'na da."

Gözlerim açıldı.

“Soza,” diye tekrarladım. “Bu adı nereden biliyorum?”

North, “Büyük olasılıkla, logoları bütün eczane vitrinlerini süslediği içindir,” diye yanıtladı. “Grip aşısını onlar üretiyor.”

Grip aşısı dediği anda göğsüm sıkıştı. Kayanın ufalanıp kuma dönüşmesi gibi bir his hücumu yaşadım. Beck, Gold beta testi için seçildiğini gün, eczanede grip aşısı oluyordu. Aşı, tıpkı Hildebrand’ın araştırma deneklerine uygulanan ilaç gibi, burun spreyi şeklindeydi. Birden aklıma kurcalayan şeyin ne olduğunu anladım. Nanobotları aktive etmede kullanılan sinyal yüksek frekanslı bir ses sinyaliydi.

Ses üstü dalga.

Beynime North’un bilgisayar odasında duyduğumuz tıkırtı doldu. Ve birden, Beck’in bir anda Lux’a güvenmeye neden karar verdiğini anladım.

Çünkü beynindeki nanobotlar güvenmesini söylüyordu.

“Lanet olsun, North. Lanet. Lanet. Lanet.”

“Vay, canına, sakinleş biraz. Bence tam şu anda yolcu davranış kurallarını ihlal ettin. Hem de dört kez.” Duvardaki tabelayı işaret etti. “Küfür yok.” Tekrar trene binmiştik ve ben resmen kafayı yiyordum.

Sesimi alçak tutmak için var gücümü kullanarak, “North,” dedim. “Bu bir şaka değil. Soza ve Gnosis insanların *beyinlerine nanobotlar* yerleştiriyor. Sadece bir araştırma çalışmasında değil. Gerçek hayatta.”

“Grip aşısı aracılığıyla.” North’un sesi şüpheliydi. Daha da hiddetlendim.

“Evet,” diye tısladım. “Bir düşünsene. Gnosis, Gold’u, yok yere yüksek frekanslı ses dalgaları yayan bir aygıtı, bir önceki modelden daha düşük bir fiyata piyasaya çıkarıyor. Bu arada, eskiden Lux’a *senin* gibi şüpheyile yaklaşan en yakın arkadaşım, Gold için beta testine katılıyor ve bir anda her emrine itaat etmeye başlıyor. Bu arada *Soza*, tarihinde ilk kez mevsimsel grip aşılarını *bedava* dağıtmaya

başlıyor.” Elimle yarısı boş tren vagonunu işaret ettim. Vagondaki herkesin bileğinde bir Gold takılıydı ve hepsi kollarındaki aygıtı gülümseyerek bakmakla meşguldü. “Etrafına bir bak!” Birkaç sıra ileride cep telefonuna adeta *gözleri parlayarak* gülümseyen bir kızı işaret ettim. “Bu sana normal geliyor mu?”

“İnsanlar Gold’a biraz fazla tutulmuş gibiler,” diye kabul etti North. “Ve, hey, ben ilaç firmalarından oldum olası şüphe duymuşumdur. Ve Soza’nın Evoxa’nın da üreticisi olması büyük tesadüf.”

“Seni ikna etmenin bu kadar zor olmasına şaşıyorum,” dedim. “Lux’a her zaman karşı olan sendin.”

“Evet, öyle ama sadece insanların karar mekanizmalarını bir uygulamaya devretmesini doğru bulmadığım için. Uygulamanın insanların beyinlerine hükmettiğini düşündüğüm için değil. Rory, söylediklerin doğruysa...”

“Doğru,” diye üsteledim. “Öyle olduğunu biliyorum. Ve foyalarını ortaya çıkarmamız gerek.”

“Nasıl?” dedi North. “Bir e-posta zinciri mi başlatacağız? Forum’da bir YouTube videosu mu paylaştığımız? İnsanlar aklımızı kaçırdığımızı düşünür.”

Haklıydı. Özellikle benim aile geçmişimle. Ah, Tanrım. *Kendi* aile geçmişim. Tarsus’un Hershey’nin ona gönderdiği günlüklerle ne yaptığını kim bilebilirdi ki?

“Eğer doğruysa, akıllara zarar bir durum,” dedi North. “Bunun onlara sağlayacağı gücü bir düşünsene. İnsanların ne izlediğine, dinlediğine ve ne satın aldığına onlar karar verebilecek. Ve insanların bundan haberi bile olmayacak. Kendi kararlarını kendilerinin aldığı sanacaklar.” Başını iki yana salladı. “Mide bulandıracak kadar akıllıca.”

“Sence mesele ne?” diye sordum. “Para mı?”

“Her durumda mesele para değil mi?” diye homurdandı. “Bir oyuncak firmasının, ebeveynleri onların oyuncaklarına yönlendirmesi karşılığında Gnosis’e ne kadar para ödeyeceğini bir düşün. Ya da

insanların görmesini istemeyeceğin bir haberi gizlemenin ne kadar kolay olacağını. 'Lux, Soza'yı kötü gösterecek bu skandalı yazmalı mıyım? Hayır, ahbap, onun yerine şu küçük haberi yap.'" North başını salladı. "Gerçekten oluyorsa, inanılmaz."

"Sence annem de bunları biliyor muydu? O sahte teşhisin nedeni, ona saygınlığını kaybettirmek miydi?" Bunca zamandır, annemi deli göstermeye çalışan her kimse, bunu kişisel nedenlerle yaptığını varsaymıştım. Ama belki de SynOx araştırmasını öğrenmiş ve arkasındaki firmaları ifşa etmekle tehdit etmişti. Griffin annemin Gnosis karşıtı olduğunu söylemişti. Bu durum nedenini açıklıyordu.

Elimi çantama sokup Hershey'nin verdiği yıllığı çıkardım.

North, "O ne?" diye sordu.

"2013 yıllığı. Peri Weaver o sene Theden'da öğrenciymiş. Belki de bütün bunlarla bağlantı odur." Sayfaları çevirmeye başladım.

"Bana anneni gösterir misin?" dedi yumuşak bir sesle.

H harfinde yavaşladım ve parmaklarımı *I*'ların ve *J*'lerin üstünden kaydırarak, sonunda onu buldum. Aviana Jacobs. Saçları, tıpkı benim Gnosis partisindeki saçlarım gibi, açık ve dalga dalgaydı ve gözleri aynı badem şeklindeydi. Ama birbirimize tıpatıp benzemiyorduk. Onun saçları kahverengi değil kızıl kestaneydi ve burnu ile yanakları, benim kirli bir görüntü oluşturan koyu çillerimin aksine, açık renkli çillerle kaplıydı.

"Vay canına, çok güzelmış," dedi North. Annemin siyah kadife kumaşın üstünde açıkta kalan köprücük kemiğini işaret etti. "Kolyesi yok." İçgüdüsel olarak kendi boynuma uzandım ama kolye North'un kucağında açık olan bilgisayara takılıydı.

Sonra Griffin'i aradım. Biçimsiz saçları sınıf fotoğrafındaki gibi öne doğru taranmıştı ve rengi benimkinin aynısıydı. Gözleri benimki kadar yuvarlak değildi ama aynı maviydi ve çenesinde benimki gibi belli belirsiz bir gamze vardı. "İkisine de çok benziyorsun," dedi North yumuşacık bir sesle. "En iyi yanlarını almışsın."

Parmaklarımın ucuyla babamın yüzünü okşayarak on sekiz yaşında nasıl biri olduğunu merak ettim. Nedense annemin hiç olmadığı kadar kolay ulaşılabilecek birine benziyordu. Annemle ilgili o kadar çok gizem vardı ki. En azından Griffin hakkında bir şeyler biliyordum. Kafamın içinde, *yeterince değil*, kelimeleri çınladı. Beynim, gideceğini çok iyi bildiğim yere, cuma gecesi sedyedeki görüntüsüne kaymadan önce, hızla bir sonraki sayfaya geçtim.

T harfine gelince tekrar durup Tarsus'u ararken, evlendiğini ve okuldayken soyadının farklı olması gerektiğini hatırladım. Hemen W harfine geçip Peri Weaver'ın peşine düştüm. "Weaver, Weaver," diye mırıldanarak parmağımı sayfanın üstünden kaydırdım. Sadece bir tane vardı. Esperanza "Peri" Weaver. İsmi üstündeki kızı görünce, nefesim kesildi.

Güzeldi. Bakımsız bir afro saç modelinin altından bakan kocaman gözleri vardı. İki ön dişinin arası açıktı.

Dr. Tarsus'tu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Yüzünü aklımdan çıkaramıyordum. Tarsus'un, Peri adıyla bilinen ve öğleden sonralarını bir psikoloji laboratuvarında çalışarak geçiren, muhteşem ve çarpıcı genç kız hali. Gnosis'e nasıl bulaşmıştı ve annemle ilgisi neydi? Dış görünüşün yanıltıcı olabileceğini biliyordum ama Peri Weaver'ın fotoğrafı zihnimdeki görüntüyle örtüşmüyordu. Ne o zamanlar olmasını bekleyeceğim kıza ne de sonradan dönüştüğü taş kalpli canavara uymuyordu. Fotoğraftaki kız o kadar hoş görünüyordu ki.

O geceki kabul törenine hazırlanırken, zihnimi kurcalayan düşünceler bunlardı. Uğraşmak zorunda oldukları uyuyan kız arkadaşları ya da daha kötüsü gecenin kör vaktinde gizlice nereye kayboldukları konusunda yalan söylemek zorunda kaldıkları uyanık oda arkadaşları olan diğerleri işi nasıl kıvırıyordu acaba?

Üç kat giyindim ve saçlarımı arkaya topladım. Cüppelerimizi ormana kadar yanımızda taşımamız ve oraya varınca, başlıkları yüzümüzü örtecek şekilde giymemiz gerekiyordu. Mezarlık kapısında ikinci sınıftaki "idarecilerimiz" tarafından karşılanacaktık. Cetetimi giymeden önce, kolyemi dudaklarıma götürdüm ve şans getirmesi için öptüm. North kolyeyi geri takabilmem için, ucundaki dosyanın şifresi üstünde çalışabilmek amacıyla kendi sabit diskine aktarmıştı. Saçmaydı ama boynumdayken daha sakın hissediyordum. Bir şekilde bağlanmış gibi. Lux'ın sesi sessizliği bozdu. "Altmış saniye içinde

çıkman gerekiyor.” Tam zamanında orada olmak için yine Lux’ı kullanıyordum. “Yağmur yağma ihtimali yüzde yetmiş beş,” dedi sonra. “Yağmurluk giymeni tavsiye ederim.”

Polar ceketimin fermuarını çekerken kendi kendime “Kadife bir cüppeye ne dersin?” diye mırıldandım.

“Kadife su geçirir,” diye yanıtladı Lux. “Ama pelerinin geçirmez.” Dondum. “Ne dedin sen?”

Uygulamanın cevabı, “Pelerinin geçirmez dedim,” oldu.

Gemini’ımı şifoniyerin üstünden alıp ekrana baktım. *Lux pelerini nereden biliyordu?*

“Artık çıkmalısın,” dedi. Pelerin yorumunun etkisini üstümden atamayarak kadife sırt çantasını aldım ve dışarı çıktım.

Telefonum çalmaya başladığında, pelerini daha yeni giymiştim. @KatePribulsky’den gelen arama. North olmalıydı. Ormana daha yeni girmiştim ve kapıya varmak için sadece bir buçuk dakikam kalmıştı. Acele etmeliydim. Yapraklar spor ayakkabılarımın altında hışırdıyordu.

Telefonu açtığım anda North, “Neredesin?” dedi. “Dışarıda gibisin.”

“Uyuyamadım,” diye yalan söyledim. “Yürüyüşe çıktım.”

“Okulda bir yatma saati yok mu?”

“Kampuste olmamız yeterli.” İki yalan etmişti. Yatma saatinde yatakhane binasında olmalıydık ve ormana girdiğim anda kampus sınırlarının dışına çıkmıştım. Tekrar yalan söylemek zorunda kalmamak için hemen konuyu değiştirdim. “Şifreyi kırdın mı?”

“Evet,” dedi North. “Ve ah. Tanrım, Rory, inanamazsın...”

“Anlat,” dedim kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken.

“Üç dosya vardı,” dedi telaşla. “İlki Gnosis antedi altında, Hyperion adında bir proje hakkında, Nisan 2013’te yazılmış bir iç yazışma. Gnosis ve Soza Laboratuvarları arasında, metinden alıntı yapıyorum, ‘Beyindeki oksitosin aktivitesini taklit etme becerisine sahip nanobotlar geliştirmek için ortak bir girişim.’ Çeşitli Gnosis

ve Soza yöneticileri tarafından imzalanmış ve üstünde ALINDIĞI ANDA İMHA EDİLECEK damgası var. Rory, haklıydın," dedi. "Her konuda." Aynı sözcükler beynimde yankılanıyor, göğsümde güm-bürdüyordu. *Haklıydım*. Yaşadığım rahatlamanın etkisiyle, bütün uzuvlarım çözülmüş gibiydi.

North daha hızlı bir tempoyla anlatmaya devam etti. "İç yazışmada nanobotların Gnosis'in geliştirmekte olduğu yeni bir karar alma uygulamasıyla bağlantılı olarak işleyeceğinden bahsediliyor. Kullanıcının uygulamaya, her tür bilişsel uyumsuzluğu ortadan kaldıracak yoğunlukta güven duymasını sağlayacağından. Sanırım Hildebrand'in kullandığı nanobotlar fazla detaycıydı ve SynOx bileşkesi tam olarak istedikleri şekilde çalışmamıştı. Bu yüzden daha fazla AR-GE için beş yıllık bir hazırlık öngörmüşler."

"Beş yıllık," diye tekrarladım. "Ama aradan on yedi sene geçmiş."

"AR-GE için beş yıl. Yine alıntı yapıyorum, 'yolu hazırlamak' için de on iki yıl daha. Stratejilerinin bu kadar detaylandırılmış olması delice. Önce cep telefonu piyasasını ele geçirmeleri, sonra da kademeli olarak insanları karar alma uygulamasını kullanmaya alıştırmaları gerektiğini biliyorlardı. İğneli aşırı ortadan kaldırmanın ne kadar zaman alacağını bile planlamışlar. Bütün adımlar, tek tek burada."

Mezarlığa on metrem kalmıştı. Etrafa baktım. Liam henüz görünürde yoktu. "Diğer iki dosya ne?"

"İkincisi bir isim listesi. İç yazışmayı imzalayan Gnosis ve Soza temsilcilerinin yanı sıra yüzlerce isim daha var. İsimlerin bazılarını tanıyorum. Örneğin, Gnosis'in kurucuları. Diğerlerini araştırmaya başladım. Hepsi büyük şirketlerin en tepesindeki isimler. CEO'lar, yatırım fonu yöneticileri, risk sermayedarları."

"Sadece bir isim listesi mi var?"

"Evet, ama her ismin yanında tuhaf bir sayı/harf kombinasyonu da var," dedi North. "Soza Laboratuvarlarının CEO'su Mia Ritchson. Gamma, seksen bir. Gnosis'in o zamanki COO'su, Alan Viljoen. Alfa, doksan dokuz. Dur, sana ekranın resmini göndereyim."

Ağır çekimde yaşar gibi, pelerininin yakasına baktım: Zeta '30. Ekranın resmine ihtiyacım yoktu. Bu sayı/harf kombinasyonlarının neye benzediğini çok iyi biliyordum.

Göğüs kafesim bir mengene tarafından sıkıştırılıyormuş gibi hissettim. O listedeki insanlar Azınlık üyeleri idi. Suçu belgeleyen o iç yazışmayı imzalayanlarla aynı kişiler.

Aman Tanrım.

Bu işin arkasında örgüt vardı.

"Ah, hayır," diye mırıldandım.

"Rory, ne oldu?"

Telaşla, "Üçüncü dosyada ne var?" diye sordum.

"Bir fotoğraf..." Tam o anda hat kesildi. Ekranıma baktım. Servis dışı. Başımı kaldırıncaya farkına varmadan mezarlığa girmiş olduğumu gördüm. Bir anda kaçma isteğiyle doldum. Azınlık bu işin arkasındaydı. O alıntı, battaniye, kolye. Şimdi hepsini farklı bir açıdan görüyordum. Annem beni uyarmaya çalışıyordu.

"Hazır mısın?" Liam'ın sesini duyunca olduğum yerde döndüm. Hemen arkamdaydı. "Özür dilerim, geç kaldım. Acele etsek iyi olur." Elini ağzıma doğru kaldırdı.

"Ben..." Tek kelime edemedim, dilimde kiraz tadı duydum.

Bu kez beni arenaya götürmemişti. Kendime geldiğimde, diğer yeni üyelerle birlikte, kare biçiminde, daha küçük ve çok daha alçak tavanlı bir odada ayaktaydım. Dört taş duvar, sarımtrak mum ışığında tuhaf bir şekilde ışıltıyordu. Arenanın aksine bu odanın her köşesini görebiliyordum. Bir duvar boyunca yekpare bir granitten oyulmuş taş bir mihrap uzanıyordu. Arkasında Cennet Bahçesi'nin resmedildiği bir duvar halısı asılıydı. Odanın karşılıklı kenarlarında iki kapı vardı. Lahit Fibonacci kareleri şeklinde inşa edilmişse, her odanın bir öncekinden daha büyük olması gerekirdi. Bu oda dizilimde neredeydi acaba? Merkeze ne kadar uzaktım? Liam çıkışın orada

olduğunu söylemişti. Kendimi çıkışa doğru koşarken hayal ettim ama çok geç olduğunu biliyordum. Kapana kısılmıştım.

Damarlarımda korku akıyordu. *Kendimi nasıl bir duruma düşürdüm?*

Yanımdaki iki oğlan aralarında fısıldıyordu. Heyecanları ağızlarından çıkan her boğuk sözcüğe yansıyor. Biri kolunu pelerinin içine çekmişti ve yakasındaki açıklıktan ağzına yerfistığı atıyordu. Kokuyu duyunca kasıldım ve gırtlığımdan yukarı tırmanan safrayı bastırmaya çalışarak, hızla yanlarından uzaklaştım.

Dakikalar geçti. Beklerken, diğer yeni üyelerin yüzlerini görmeye çalıştım ama talimatlara uyup başlıklarını aşağı kadar indirmişlerdi. Yerfistikçi oğlan, yemeğe devam ediyordu. Sınırsız bir fıstık tedariki olmalıydı.

İçimden, *lütfen*, diye yalvardım. *Beni bu işten kurtar.*

Taşın taşa sürtündüğünü duydum. Kapılardan biri açıldı. Yılan maskeli bir karaltı iki eliyle sımsıkı tuttuğu kahverengi deri bir kitapla içeri girdi. Maskeyi daha önceki iki seferde takan adam olup olmadığını anlamam mümkün değildi ama öyle olduğunu ve maskenin statüsünün sembolü olduğunu tahmin ediyordum. Midem kasıldı. Liderimiz bir *yılandı*. Bu beni daha önce nasıl rahatsız etmemiştii?

Yılanın arkasında iki kişi daha vardı. Biri tilki, diğeri baykuş kafası takmıştı. Maskeli üç karaltı mihrabın arkasındaki yerlerini alınca, yılan, deri kaplı kitabını açtı.

"Bu dünyada iki tür insan vardır," dedi. Sesi cumartesi günkü yumuşaklığından yoksundu. "Bilge adam ve aptal. Bilge adam temkinli, sağlam iradeli ve cesurdur. Aptal ise, dürtülerine göre hareket eder, zayıftır ve bir efendiye ihtiyaç duyar. Bilge adam efendinin *kendisi* olduğunu bilir. Başlı başına bir tanrı olduğunu." Yılan kitabı içinden bir şey okuyacakmış gibi açmıştı ama sayfaya bakmadığından emindim.

"Onları özgür bıraktım ve özgür kalmalılar," dedi. Uzun zaman önce hafızama kazınan satırları okumaya başlayınca, ensemdeki

tüyler ürperdi. “*Ta ki kendilerini esir edinceye kadar;aksi takdirde yaratılışlarını değiştirmem gerekecek.*”

Ve bir anda anladım. Yaratılışlarını değiştirmek. Hyperion Projesi tam olarak bunu yapmak üzere tasarlanmıştı.

Yılan, başını kitaptan kaldırıp duraksadı ve bizi süzdü. Kendimi alçıdan yapılmış gözlerinin içine bakmaya zorladım.

“*Düşmek,*” dedi. “Milton, Cennet’te olanları bu sözcükle tarif etmiş. İnsanoğlu bir kayıp yaşamış gibi. Oysa Cennet Bahçesi’nde olanlar bir düşüş değildi. Aksine muhteşem bir *coup d’état*’ydı.⁹ Adem ve Havva, İyilik ve Kötülük Bilgisi Ağacı’nın meyvesini yiyerek onları yaratan Tanrı’yla eşitlendiler. Ve o Tanrı önemini ebediyen kaybetti. O gün edindikleri bilgeliğin zaman içinde, seçilmiş bir azınlığa aktarılacak süregeldi. İnsanların arasında tanrı gibi yaşamak için doğmuş erkek ve kadınlara.”

Tenim karıncalandı. *Kendilerini tanrı sanıyorlar.*

“Son iki yüz elli yıldır, Azınlık, insanoğlunun Bahçe’den kovulmasıyla kaybedilen cenneti yeniden inşa etmek için çalışıyor. Atalarımız Eden¹⁰ Akademisi’ni elit zihinlerin üreme alanı olarak kurdu ve her yıl en çok gelecek vaat eden öğrencileri aramıza katılmak üzere seçiyoruz. Sizi buraya getiren bilgeliğinizdir. Sınıf arkadaşlarınız zeki ancak güçsüzler. Akıl yürütme kapasitesine sahipler ama o akli kullanacak irade gücü onlarda yok.” Dilini dişlerine vurarak şıklattı. “Ve bir de dünyanın geri kalanı var,” dedi. “Bir efendi arayışındaki aptallar. Özgürlükleriyle gurur duyan ama onu teslim etmeye can atan.”

Sadece Lux’a güveniriz. Bir anda anladım. Hyperion Projesi’yle yaptıkları buydu. Gnosis’in en başından beri Lux’la yaptığı buydu. Bileğinizdeki altın renkli minik kutu bilinmesi gereken her şeyi bilirken, kimin daha fazla bilgelige ihtiyacı olurdu ki? O minik makinelerin

9 Yönetime karşı darbe. (ç.n.)

10 Yazar İngilizce’de “cennet” anlamına gelen “eden” kelimesini kullanarak Theden’a atıfta bulunmuştur. (ed.n.)

arkasında, “mutluluğunuzu” korumak için yazılmış algoritmalarla attığınız her adımı yöneten adamların olması kimin umurundaydı? Yaldızlı, güzel bir kafese kapatılmış bir kuşun mutluluğu. Ve Lux’a itaat etme tercihinin artık size kalmaması, beyninize hükmeden bir mikroskopik robotlar sürüsünün eseri olması da önemsizdi.

Kusmak istiyordum.

“Amacımız modern bir cennet yaratmak. Yepyeni bir Eden. Burada. Şimdi. *Hoi oligoi sophoi* tarafından yönetilen kusursuz bir toplum. Bilge Azınlık.”

Diğer yeni üyelerden alkış yükseldi. Etrafıma gözlerime inanamayarak baktım. Benim tenim karıncalanırken, onlar *alkışlıyordu*.

“Tanrısallığınızı ilan etmenin ve yeminlerinizi etmenizin zamanı geldi,” dedi yılan. Kafamın içindeki sesler *hayır, hayır, hayır*, diye haykırıyordu. Bu kez ortada birden fazla ses vardı. Şüphe’nin ve benim seslerimiz.

İlk isimler okunurken, diğer yeni üyeler heyecanla cıvıldıyordu. Bir kaçış yolu bulmak için çılgın gibi etrafa baktım ama kapılar sımsıkı kapalıydı, yerin altındaydık ve hangi kapının çıkışa açıldığını bilmiyordum. Kaçmak gibi bir seçeneğim yoktu.

Çakıl taşlarının sekmesini andıran bir ses duydum. Yerfıstığı yiyen çocuk, çüppesinin altından fıstıkları yere dökmüştü. Yarattığı rezaleti çüppesinin altına saklamak için fıstıkların üstüne geçti ama birkaç fıstık tanesi ayağımın dibine kadar yuvarlanmıştı. Yerdeki tanelere baktım. Bir çıkış yolu vardı. Beni öldürebilirdi ama alerjik tepkinin beni buradan çıkaracağına emindim. Ve şu anda bundan daha önemli bir şey yoktu. Yeminlerini edemezdim.

Ses, *korkma*, diye fısıldayınca, kararımı verdim.

Kafamı kaldırıp mihraba baktım. Yılan, başparmağını incecik bir aynalı cam parçasıyla yararken, yeni kız üye yemini tekrarlıyor ve hayatını örgütün amaçlarına adayacağına ve varlığını ya da kendi bağlantısını asla ifşa etmeyeceğine yemin ediyordu. Sesi tanıdıkta. Rachel olduğunu anlamam birkaç saniye aldı. Yılanın kanayan baş-

parmağını deri kaplı deftere bastırmasını ve ona adını yazması için kuş tüylü bir kalem vermesini izledim. Yılanın dikkatinin onun üzerinde olacağı sekiz saniyem vardı. Yerfıstıklarının almak için dikkat çekmeden yere eğilmem için yeterliydi.

Yılan, "Epsilon," diye seslendi. Yunan alfabesindeki beşinci harf. Sırayla gidiyordu. Yerfıstıklı oğlan mihraba doğru yürüdü. Sıra Zeta'ya geliyordu. Bunu yapacaksam, şimdi yapmalıydım. Yılanın oğlanın başparmağına uzanmasını bekledim. O parmağı kesmeye dalınca, yere saçılan fıstıklara eğildim, bir tanesini alıp hızlı bir dua eşliğinde, zımpara kâğıdı gibi kupkuru olmuş ağzıma attım ve aceleyle çiğnedim.

Yılanın sesi duyuldu. "Zeta." Boğazım kaşınmaya başlamıştı. İşe yarıyordu. Ama yeterince hızlı olacak mıydı? Mihraba gittim ve yılanın boyalı ağdan yapılma gözlerinin içine baktım. Bana bakan insan gözlerinin beyazlarını ve etraflarındaki kırıksıkları seçebiliyordum. "Benden sonra tekrar et," dedi bileğimi tutarken. Pelerinin kolu arkaya kayıp çıplak elini açığa çıkardı. Yüzük parmağında üst üste binmiş O harflerinden oluşan bir motifle süslenmiş yeşim taşlı bir yüzük vardı.

Gırtlığım tıkanıyordu.

Tekrarlamam gereken yemini okuyordu ama ben hiçbirini anlamıyorum. Duyabildiğim tek ses, hızlanan ve şişkin gırtlığımdan güçlükle geçen nefesimdi.

Dudaklarının kıpırdamaz olduğunu gördüm; gri kaşları boyalı ağın arkasında soru sorar gibi havaya kalktı. Dizlerimin bağı çözülürken, "Nefes. Alamıyorum," demeyi başardım.

Bir kadın sesinin, "Alerjik tepki veriyor," dediğini duydum. Yılanınkinin aksine değiştirilmemişti. Ve hemen tanıdım. Son iki aydır hafta içi her sabah ve bazen de uykumda duyuyordum. Artık korkar olduğum sesti. "Ben hallederim," dedi kısaca. "Siz kalın."

"Hayır!" demeye çalıştım. "Tarsus olmaz." Ama sözcükleri biçimlendiremedim. Düşüğümü hissettim ve sonra, bayıldım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gırtlığımda tatsız bir sızı vardı. Bilincimi kazanmaya çabalarken, yutkunmayı denedim ve anında öğürdüm. Biri beni boğmaya çalışıyordu. Tepki vermek, beni boğmak isteyen kişiyi üstümden atmak istedim ama ellerim sert bir şeyle bağlanmıştı.

Özgür olan ayaklarımla var gücümle tepinmeye başladım ama gücüm hızla tükeniyordu. Kendimi suyun altından yüzeye çıkmaya çalışır gibi hissediyordum.

Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Bir masaya bağlanmış halde sırtüstü yatıyordum. Yoksa bir yatak mıydı? Tam tepemde göz kamaştıracak kadar parlak bir floresan lamba açıktı. Aman Tanrım. Beni nereye götürmüştü? Gözlerimi sımsıkı kapadım ve burnumdan nefes alıp vererek paniğimi yatıştırmaya çabaladım. Gırtlığımın içinde bir şey olduğunu fark ettim. Çıkarmalıydim. Neredeydim böyle? Tarsus neredeydi?

Aptal, Rory. Parçaları birleştirip Gnosis ve Azınlık'ın aynı bütünün parçaları olduğunu anladığım anda Dr. Tarsus'un da o odada olacağını tahmin etmeliydim. Elbette örgütün liderlerinden biriydi. En başından beri makinenin parçasıydı. Ama eğer organizasyonda bu kadar üst konumdaysa ben buraya kadar nasıl gelebilmişim? Beni dışarıda tutabilmesi gerekmez miydi? Hâlâ bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Buradan sağ çıkmadığım sürece, asla öğrenemeyeceğim bir sürü şey.

Makinelerin vızıltısı dışında ortalık sessizdi. Vücudumu zihnimden şöyle bir yokladım. Gırtlığım dışında acıyan yerim yoktu. Gözlerimi kırıştırdım. Görüşüm artık ışığa uyum sağlamıştı. Etrafa baktım.

Burası bir hastane odasıydı. Açık renk çiçekli bir perdenin arasından ellerinde tabletler olan doktor ve hemşireleri görüyordum. Biri benimle göz göze gelip gülümsedi. Pembe hemşire kıyafetinin üstünde THE DEN SAĞLIK MERKEZİ yazıyordu. Ağzının, *uyandı*, der gibi kıpırdadığını gördüm. Bir saniye sonra da perdeyi kenara çekiyordu.

Beynim olanlara uyum sağlamak için mücadele veriyordu. Örgütün lahdinde değildim. Sağlık merkezindeydim. Dr. Tarsus bana işkence etmiyordu. Açıklanamaz bir şekilde hayatımı kurtarmıştı.

“Merhaba,” dedi hemşire nazik bir sesle. “Bizi korkuttun. Haydi, gırtlığındaki hortumu çıkaralım.” Hortumu çıkarmak için nazikçe ağzıma uzandı. Birkaç saniye içinde hortum çıkmıştı. Derhal öksürmeye başladım. “Gırtlığın birkaç gün acıyacak,” dedi bileklerimdeki bantları açarken. “Bunlar için özür dilerim. Hortumu çekip çıkarmanı göze alamazdık.” Lavaboya gidip bir bardak su doldurdu.

“Minik yudumlarla,” diyerek bardağı elime verdi.

Bir yudum aldım. Gırtlığımı yaktı.

Suyun geri kalanını yavaş yavaş içip boş bardağı yatağımın yanındaki tekerlekli masanın üstüne bıraktım. “Buraya nasıl geldim?” dedim boğuk bir sesle.

“Erkek arkadaşın getirdi,” diye yanıtladı. “Yanında EpiPen olduğu ve erkek arkadaşın kullanmayı bildiği için şanslısın. Hayatını kurtardı.”

“Erkek arkadaşım mı?”

Hemşire göz kırptı. Suç ortaklığı yapıyormuşuz gibi, “Endişelenme, yatma vaktinden sonra buluştuğunuzu rapor etmeyeceğiz,” dedi. Su bardağımı doldurmak için lavaboya gitti. “Tepkiyi tetikleyecek ne yediğin konusunda bir fikrin var mı? Yerfıstığı konusunda çok dikkatli olduğunu tahmin ediyorum. Dosyanda ilk maruz kalışında

hastanelik olduğun yazıyor.” Bardağı bana geri verdi. Minik bir yudum daha aldım.

“Bir tahıl barı,” dedim. “Lux’a taratmayı unuttum.”

Bir cıklama sesi duydum ama hemşireden gelmemiştı. Yatağın üstünden kapıya bakıp gülümsedi. “Fazla ayrı kalamadın, değil mi?”

“Bu kızdán mı? Hayır.” Gelen Liam’dı. Derse gidecek gibi giyinmiştı ve yeni yıkanmış saçları ıslaktı. Elini koluma koyunca parmaklarının birleştiği yerden lambda¹¹ dövmesi görüldü. “Nasıl hissediyorsun, bebeğim.”

“Daha iyi,” dedim gülümsemeyi başarak. Kolumu geri çekmek için kendimi zor tutuyordum. Kendime, *karşındaki sadece Liam*, dedim. Ama artık örgütün gerçekte neyi temsil ettiğini bildiğim için, o bile beni ürkütüyordu. Gözlerinin köprücük kemiğime kaydığını gördüm. Alışkanlık gereği kolyemi yokladım.

Gitmişti.

Ben baygın haldeyken Tarsus almış olmalıydı. Ama neden? Aslında ne olduğunu biliyor muydu? Paniğimi bastırmak için yutkundum. Kolyede artık dosya yoktu. North hepsini almıştı. Yine de, kalbim hızla çarpıyordu. Liam’ın gözlerini benden ayırmaması durumu daha da kötüleştiriyordu.

“Pekâlâ, siz çifte kumruları baş başa bırakayım,” dedi hemşire. “Bana ihtiyacın olursa, yatağın yanındaki düğmeye basman yeterli.” Bölmeden çıkıp perdeyi tekrar kapadı.

O uzaklaşınca Liam, “Neden yerfıstıklı tahıl barı yedin ki?” diye sordu.

“Yerfıstıklı tahıl barı değildi,” dedim hâlâ hırıldayan bir sesle. “Çikolata parçacıklıydı. Ortak kullanımlı bir teçhizatla falan yapılmış olmalı.”

“Neden Lux’a taratmadın?”

11 Yunan alfabesinde L harfi. (ç.n.)

"Bilmiyorum. Unuttum." Liam'ın bileğindeki Gold'a baktım. Şu anda onun beyninde de nanobot var mıydı acaba? Yoksa örgüt üyeleri bu uygulamanın dışında mı tutuluyordu? Ya benim gibi grip spreyini unutanlar ya da North gibi hiç yaptırmamayı seçenler? Geriye kalan yüz milyonlarca insan aşılıp Gold'a bağlanırken, birkaç bin adetlik sapmanın bir önemi yoktu.

Konuyu değiştirmek için, "Demek beni buraya sen getirdin?" dedim. "Bayılmadan önce Dr. Tarsus'un sesini duydum gibi geldi."

Bana bilmemem gereken bir şeyi biliyormuşum gibi, temkinle baktı. "Seni benim getirmemin daha az şüphe uyandıracağını düşündü."

"Ya EpiPen?"

"O yanında taşır."

"Neden? Neye alerjisi var?"

"Ne çok soru soruyorsun," dedi Liam beni cevaplamak yerine. "Benim de sana birkaç sorum var. Neden dün onun kolyesini takmıştın?"

Boş boş baktım. "Ne?"

"Upsilon '13 oydu," dedi beni dikkatle süzerek. Annen değil. Annen Azınlık'ta bile değildi. Lahitteki listeye baktım, annenin adı yoktu."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ses çıkmadı.

"Bak, Rory," dedi Liam. "Ne tür bir oyun oynuyorsun..."

"Benim bir şey oynadığım yok, Liam," dedim, savunmaya geçerek. "O kolyeyi bana annem bıraktı. Tarsus'a ait olduğundan emin olamazsın. Örgütteki adının bu olması kolyenin onun olduğu anlamına gelmez." Ama onundu. Hiç şüphem yoktu. Pisagor'un harfiyle, erdem ve kötülükle ilgili kısım. Kolyenin bende olduğunu biliyordu ve bildiğini benim de bilmemi istemişti. Ama neden? Geri almak için neden şimdiye kadar beklemişti?"

"Pekâlâ, ya battaniyedeki desen? O nedir?"

Yatağında kıpırdandım. "Muhtemelen sadece bir tesadüf," dedim cılız bir sesle. "Fibonacci dizisini Azınlık icat etmedi ya."

Lux, Liam'ın bileğinden, "Dersin başlamasına üç dakika," diye duyurdu.

"Geç kalamam," dedi Liam. "Ama Rory, ben çok ciddiylim. Yerinde olsam, dikkatli davranırdım. İnan bana, Tarsus kızdırmak isteyeceğin biri değil. Seni Azınlık'ın dışında bırakacak gücü var."

Sanki korktuğum buymuş gibi.

"Şey, teşekkürler," dedim gülümsemeye çabalayarak. Kalbim küt küt atıyordu. "Tavsiyen için. Ve hayatımı kurtardığın için. Katılma törenini kaçırdığım için üzgünüm." Hayal kırıklığı yaşıyormuşum gibi görünmeye çalıştım.

"Ah, endişelenme, senin için tekrar edilecek."

"Harika," dedim. Düşüncesi bile midemin yanmasına yetmişti.

"Ne zaman?"

"Yarın akşam."

Gözlem için beni akşamın erken saatlerine kadar hastane tuttular. Çıktığımda Kate'in telefonundan on bir cevapsız çağrı ve üç şifreli ve telaşlı mesaj almıştım. North'un endişelendiği besbelliydi. Onu suçlayamazdım. Önceki gece hattım kesilmiş ve o zamandan beri benden haber alamamıştı.

Onu görmek ve içimde tuttuğum her şeyi anlatmak istiyordum ama duş almaya ve dişlerimi üst üste iki kez fırçalamaya ihtiyacım vardı. Ayrıca içimden bir ses, bundan sonraki adımlarımı dikkatli atmamı söylüyordu. Önceki geceki hastane ziyaretimin bir kaza gibi görünmesini istiyorsam, şüphe uyandıramazdım. Doğal davranmalıydım. Akşam yemeğimi yemekhanede yemeliydim. Theden'daki arkadaşlarımla zaman geçirmeliydim. Dün gece odada olan diğerlerine görünmeliydim. Bu yüzden Kate'e *sonra konuşuruz* mesajı çekip üstümü değiştirmek için yatakhaneye gittim.

Atina Binası'na geri döndüğümde güneş ağaçların arkasında hayli alçalmıştı. Izzy ana kapının yanındaki bir banka oturmuş, taşlı bir

kayışa tutturduğu Gold’unda haber akışına bakıyordu. Beni görünce kafasını kaldırdı ve “Selam,” dedi. “Bütün gün nerelerdeydin?”

“Kötü bir alerji krizi yaşadım,” dedim, önemsizmiş gibi. “Nasılsın?”

“Açlıktan ölüyorum,” dedi.

“Yirmi dakika beklersen, seninle yemeğe gelirim,” dedim. “Önce bir duş almak istiyorum.”

“Mükemmel,” dedi Izzy. “Zaten Lux da yemek için en uygun saatin altı olduğunu söylüyor. Seni burada beklerim.” Gülümsedi ve tekrar Gold’una döndü.

Midemin bulandığını hissettim. *Lux söylüyor.*

“Hey, bu yıl grip spreyini yaptırdın mı?” diye sordum.

Kafasını ekrandan kaldırmadan salladı. “Evet. Neden?”

“Hiç,” dedim ve içeri girdim.

O akşam yemeğinde ne yiyeceğimin kararını kısmen keşfim yüzünden kendi yemek seçimlerimi yapamayacak kadar allak bullak olduğum ama daha çok herkesin o yer fıstıklarının sistemime nasıl girdiğini merak ettiğini bildiğim için Lux’a bıraktım. Artık kimse bu tür ölümden kıl payı kurtulma korkuları yaşamıyordu. Lux hayatımıza girdiğinden beri. Bu yüzden, uygulamayı olası izleyicilerin gözüne soka soka kullandım. Artık paranoyaklamış, aldığı her yuduma aşırı temkinle yaklaşan bir kız gibi görünmek zorundaydım. Tek bildiğim, yılan maskesinin arkasındaki kişinin öğretim görevlilerine ayrılmış masadan beni izlediğiydi. Kafamda bir plan oluşmaya başlamıştı ve başarıyla uygulama şansımın olmasını istiyorsam, örgüt dün geceki olayın sadece bir kaza olduğuna ve yemini etmeye eskisi kadar istekli olduğuma inanmak zorundaydı.

Kendimi rolüme öylesine kaptırmıştım ki Tarsus masamıza yaklaşırken az kalsın risottomu soluk boruma kaçırıyordum. “Senin için bayağı zorlu bir gün olduğunu tahmin ediyorum,” dedi elini omzuma koyarak. “Hiçbir simülasyon insanı böyle bir tecrübeye hazırlayamaz.”

Nasıl bir tecrübeye? Alerjik tepkiye mi yoksa sınıf arkadaşlarımla Tanrı'dan daha bilge olduklarını sanan, teknolojiyi özgür iradeyi manipüle etmek için kullanan bir grup insana bağlılık yemini ettiği tüyler ürpertici bir ritüele mi?

Cevabım, "Bayağı... eğiticiydi," oldu. Gözlerim boynuna gitti. Kolyem yoktu, sadece bir inci kolye takmıştı.

Dr. Tarsus gülümsedi. "Adımlarımızı dikkatli atarak ilerleyelim, olur mu?"

"Elimden geleni yapacağım," dedim.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Bir telafi dersi ayarlamalıyız," dedi. "Bu sabah kaçırdığın simülasyon yerine. Yarın akşama hazır olur musun?"

Aslında practicum'dan bahsetmediğini hemen anladım. Telafi seansıla kastettiği örgüte giriş ritüeliydi ve hazır olmam için zaman tanıma iması, örgüt işinden çıkmayı deneyip denemeyeceğimi sınamak içindi.

"Kesinlikle," dedim ve gülümsedim. Hiç tereddütsüz. Şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu.

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra gülümsemeyle karşılık verdi. "Mükemmel," dedi. "O zaman yarın akşam görüşürüz."

Tarsus gidince Izzy, "Tüylerimi diken diken ediyor," dedi. "Onunla dersim olmadığı için çok memnunum."

"Gerçekten mi? Ben onun sıkı bir kadın olduğunu düşünüyorum," dedi Rachel ve bana döndü. "Sen de öyle düşünmüyor musun?" O ana kadar önceki gece onun da o odada olduğunu unutmuştum. Artık o da Azınlık'tan biriydi. Benim de orada olduğumu biliyor olmalıydı. Bayıldığım anda başlığımı yüzümden çektiklerini tahmin edebiliyordum.

"Evet," dedim dalgın bir tavırla. Aklım Tarsus'un biraz önce söylediklerindeydi. *Adımlarımızı dikkatli atarak ilerleyelim.* Ne demek istediğini anlamak imkânsızdı. Yerfistiğini yediğini görmüş müydü? Belki de kimseyi kandıramamıştım. Belki de örgüt liderleri çevirdiğim

dolabın farkındaydı. Şimdi, yarın akşam beni lahitte bekleyeceklerdi ve orada neyle karşılaşacağımı tahmin etmem imkânsızdı. Göğsüm korkuyla doldu. Kendimi nasıl bir işe sokmuştum. Daha iyi soru şuydu: Bu işten nasıl sıyrılacaktım?

Izzy'nin, "Dünya'dan Rory'ye," dediğini duydum.

Gözlerim yeniden odaklandı. "Efendim?"

"Sana karanlık çağlardan ne zaman çıkmayı planladığını soruyordum," dedi Gemimi'ımı işaret ederek. Üçünün de bileğinde Gold vardı.

"Ah, ben bu eskisini çok seviyorum," dedim gözlerimi Rachel'dan kaçırarak.

"Evet ama Lux'tan daha çok mu seviyorsun?"

"Efendim?"

"Gnosis Lux'ın eski versiyonuna son veriyor," dedi Izzy. "Ve yeni versiyonu sadece Gold'la edinebiliyorsun. Yani Lux kullanmaya devam etmek istiyorsan, o hurdayla vedalaşmak zorundasın." *Hurda*. İki gün öncesine kadar piyasadaki en küçük cep telefonuydu. Şimdi ise miadı dolmuştu.

Aynı anda cep telefonum çalmaya başladı.

KATE - CEP

"Evet, sanırım öyle yapacağım," dedim ayağa kalkarken. "Hey, sonra görüşürüz, çocuklar." Telefonu masadan uzaklaşır uzaklaşmaz açtım ve donmuş yoğurt makinesinin yanındaki bir grup öğretim görevlisinin yanından geçerken olabildiğince kısık sesle cevapladım.

Hat bağlanır bağlanmaz North, "Nerelerdeydin?" dedi. "Bütün gün seni aradım. Dün gece bağlantı kesilince, hemen geri aradım ama telesekreter çıktı.

"Bir sürü şey oldu," dedim alçak sesle. "Telefonda konuşmak istemiyorum. On dakika sonra senin evinde buluşabilir miyiz?"

"Elbette. Şimdi de evdeyim. Sen iyi misin?"

"Olacağım," dedim ve kapadım. Sonra Gemini'imı tepsimde peçetemin altına itip ikisini birlikte çöpe attım.

"Kendilerini *tanrı* mı sanıyorlar?" North'un sesi şaşkınlıkla doluydu. "Gerçek ilah yani?"

"Yılan 'insanların arasındaki tanrılar' dedi. Detaya girmedim."

"Ve Cennet'i yeniden yarattıklarına inanıyorlar?"

"Kendilerine has versiyonunu. Herkes için en iyisinin ne olduğuna onların karar verdikleri bir toplum. Eden. Başka bir deyişle Theden. Bu iş SynOx'la başlamadı, North. Yüzyıllardır bunun peşindeler. Hyperion sadece oyunun son hamlesi."

North gözlerini ovaladı. "Bu iş cidden karmaşık bir hal aldı, Rory. Ve *annen* de onlardan biriymiş?"

Başımı hayır der gibi salladım. "Öyle olduğunu sanıyordum ama Liam listelerini kontrol etmiş ve annemin adı yokmuş."

"Yani foyalarını ortaya çıkarmaya çalışıyordu."

Başım la onayladım. "Mantıklı gelen tek ihtimal bu. O kolyedeki dosyalar annemin kanıtıydı. Ama biri ne yapacağını öğrendi ve annem korktu. Sanırım Theden'dan ayrılma nedeni buydu."

"Ama Griffin'e neden söylemedi? Ortadan kaybolması gerektiyse, Griffin de onunla gidebilirdi."

"Belki de onu koruyordu. Azınlık düşündüğüm kadar güçlüyse, Griffin ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olurdu."

"Azınlık. Kendilerine bu adı mı vermişler?"

Başım la onayladım. "Bilge Azınlık'ın kısaltması. Resmi adları Yunanca."

"Çünkü biz geri kalanlar embesiliz," dedi North öfkeyle. Tik-sintiyle başını salladı. "Ve dün geceye kadar sen de onlardan biri olmak istiyordun, öyle mi?"

"İyi adamlar olduklarını sandım," dedim kendimi savunur gibi.

North bana ayıplar gibi baktı. "İyi adamlar maske takmaz, başlıklı pelerinler giyip karanlık işler çevirmez, Rory."

Bakışlarımı ellerime indirdim. Haklıydı. Ama seçilmiş olmak-tan çok büyük bir onur duymuştum. Kendimi kaptırmıştım. North tabletinin ekranına dokundu ve USB'den aldığı isim listesini açtı. "Bütün bu insanlar üye mi yani?"

Başımı evet der gibi salladım. "Yunanca harf/sayı kombinasyonu bu anlama geliyor. Örgütteki adları ve örgüte katıldıkları yıl."

İçgüdüsel olarak elim köprücük kemiğime gitti ama elbette kolye orada değildi. "Nerede?" diye sordu North.

"Tarsus aldı," dedim. "Dün gece, ben bayılınca. Sanırım as-lında ona aitmiş," dedim. "Ya da bir ara ona aitmiş. Upsilon onun örgütteki adıymış."

"Annene o vermiş olabilir mi?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım mümkün." Tarsus'un anneme yardım edebileceğini hayal etmek bile güçtü. Ama o dos-yaları anneme birisi vermiş olmalıydı. "Hey, üçüncü bir dosyadan bahsetmiştin," dedim hatırlayarak. "Neydi?"

"Bir düğün fotoğrafı," dedi yumuşak bir sesle. "Annen ve Griffin."

İçimde bir şeyin sertleştiğini ve güçlkle bastırdığım bir duygu selinin önüne duvar olduğunu hissettim. Hayır, kendimi duygularıma kaptıramazdım. Yapmayı planladığım şeyi yapana kadar olmazdı. Dudaklarımı sıktım ve başımı hızla iki yana salladım. Görmek iste-miyordum. North'un bakışından beni anladığı okunuyordu. Uzanıp elini sıktım.

North elimi tuttu ve beni nazik bir hareketle kendine çekip yü-zümü avuçlarının arasına aldı. Elleri espresso ve muskat kokuyordu. "Dün gece seni kaybedebilirdim," dedi yavaşça.

"Biliyorum. Ama etmedin."

Başparmaklarıyla çenemi okşayarak, "Çok büyük bir risk al-dın," dedi.

"Mecburdum," dedim. "O yemini edemezdim. Vizyonlarına göre yaşamaya söz veremezdim. Şüphe'den vazgeçemezdim." Başımı yavaşça salladım. "Bunu yapamazdım. Ama karşı da çıkamazdım.

Bildiklerimi öğrendikten sonra oradan çıkıp gitmeme izin vermeyeceklerini biliyordum."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Onlara örgüte katılmak istemediğini söyleyecek ve bunu sorunsuz kabullenmelerini mi umacaksın?"

"Hayır." Çenemi ellerinin arasından kaydırıp arkaya yaslandım. "Katılmayı hâlâ istediğime inanmalılar. Lahde tekrar girmeme ancak bu şekilde izin verebilirler."

"Tekrar lahde girmek mi?" North sinirden köpürmüş gibiydi. "Rory, daha az önce bu insanların tehlikeli olduğunu söyledin. Neden geri gidesin ki?"

Cevabım çok gerçekçiydi. "Foyalarını ortaya çıkarmak istiyorsak, birkaç belgeden daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Görüntü kaydına ihtiyacımız var." Planım buydu. Özellikle giriş ritüelinden canlı yayın yapmak gibi bir imkân olmadığı için beni korkutuyordu. Lahit ölü bölgeydi. Elimde herhangi bir şey olabilmesi için çekeceğim şeyi dışarı çıkarabilmem gerekecekti.

North başını sallamaya başladı. "Rory, hayır. Bu fazla..."

"North. Bu insanların annemi öldürdüğünü düşünüyorum." Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum. O ana kadar kendime bunu düşünme, gerçekten düşünme izni vermemiştim.

"Onları kaydettiğini öğrendikleri zaman sana ne olacağını sanıyorsun?"

"Öğrenmeyecekler." Sesim çok emin çıkmıştı ama aslında değilim. Çekimi yapmayı başarsam bile, lahitten yemin etmeden ikinci kez çıkmayı nasıl başaracaktım?

"Pekâlâ, diyelim onları görüntüledin. Bu neyi ispatlar? Herkesin maskeli olduğunu, yüzlerinin görünmediğini söyledin."

"En azından insanlar Azınlık diye bir şeyin var olduğunu öğrenmiş olacak."

"Rory, böyle bir görüntüyü paylaşırsan, olabilecek iki şey var: Ya Gnosis, yayınlandığı anda videoyu ortadan kaldırır ya da biri sahiplenip sahte olduğun iddia eder. Burada kullandığımız teknolojinin neredeyse tamamını kontrol eden bir şirketten bahsediyoruz.

GoSearch'ten, Forum'a, Lux'a kadar. Medya onların elinde, iletileri kontrol altında tutuyorlar."

"O zaman biz de teknolojiye saldırırız," diye itiraz ettim. "Azınlık'ı ifşa etmeyi unut. Hyperion Projesi'ni darmadağın edelim. Lux'ı çökertelim."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Bilmem. Bir virüsle falan."

"Bu tür bir virüsü yaratmak haftalar alır. Ve mucize eseri bir gecede bir süpervirüs yazmayı başarsam bile, Gnosis'in güvenlik duvarını aşmamız imkânsız."

"O zaman biz de nanobotları devre dışı bırakırız."

North başını salladı. "O iç yazışmanın her kelimesini inceledim. Kullandıkları 'demir içerikli nanobotlar'ı etkisiz kılmaktan sadece bir kez bahsediliyor. Beyin MRI'yla. Yani yarım milyar insanı beyinlerini manyetik rezonansa sokmaya ikna etmenin bir yolunu bulmamız dışında, bu cephede şansımız olduğunu sanmıyorum."

Sıkıntıyla gözlerimi kapadım. "Başka bir şey düşünüyoruz. İnsanlar cep telefonlarına resmen *bağımlı*, North. Bileklerinde bir Gold olduğu sürece o küçük kutu ne derse inanırlar. Azınlık'ın bu insanların hayatlarına ne yapmayı planladığını Tanrı bilir!"

"Biliyorum," dedi North iç çekerek. "Ve ben senden yanayım. Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum."

"Ah." Kendimi kanepeye bırakırken, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "O kadar âciz hissediyorum ki."

"Ama âciz değilsin," dedi North. "Gerçeği biliyorsun. Bu da güç demek. Ayrıca elinde bir şey daha var."

"Sen mi?"

Guldü. "Evet, ama ben bilgelik diyecektim. Gerçek anlamda." Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Başka insanların göremediği şeyleri görüyorsun."

"Benim hiçbir şey gördüğüm yok," dedim. "Hepsi Şüphe sayesinde."

"O zaman sesten yardım iste. Daha önce sana içgörü sağladığı oldu."

"Benim içgörüden fazlasına ihtiyacım var, North. Gerçek bir plana ihtiyacım var."

"Neden Griffin'den yardım istemiyorsun?" diye önerdi. "Bu işin arkasındaki şirketin CEO'su. Mutlaka bir şeyler yapabilir."

"Adam komada uyutuluyor."

"Artık değil," dedi North. "Bu öğleden sonra uyandırdılar."

"Ne?"

North sehpanın üstündeki kumandayı alıp eski püskü televizyonunu açtı. Yerel bir haber programı muhabiri Massachusetts Hastanesi'nin önünden bildiriyordu. Ekranın altında GNOSIS CEO'SU GRIFFIN PAYNE UYANDI yazıyordu.

Kumandayı North'un elinden alıp sesi açtım.

"Bay Payne yarın erken saatlerde, iyileşme sürecine odaklanmak üzere gizli bir özel birime taşınacak," diyordu muhabir. "Gnosis Yönetim Kurulu'nun yaptığı yazılı açıklamaya göre, Griffin önümüzdeki aylarda 'bütün dikkatini iyileşme sürecine verme' arzusunun altını çizerek CEO'luk görevinden istifa etmiş bulunuyor. 750 trilyon dolarlık şirketin başına kimin geçeceği konusunda herhangi bir açıklama yapılmadı." Kamera muhabirden haber stüdyosuna çevrildi.

Kadın haber spikeri sıradaki habere geçerken, başının hemen yanında güneşin kaygı verici bir fotoğrafı belirdi. "Büyük ve anormal biçimli bir güneş lekesi grubu, solar fizikçiler arasında geomanyetik bir süperfırtınanın yaklaştığı kaygısını yarattı. Aktif bölgenin patlaması durumunda..."

"Harika," diye söylenerek televizyonu kapadım. "Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bir de dünyanın sonu geliyor." Uzaktan kumandayı kanepenin üstüne atıp çantama uzandım. "Beni tren istasyonuna götürmen gerek."

"Rory. Saat sekizi geçti. Sen Boston'a varana kadar on bir olur. Bu gece onu görmene asla izin vermezler."

“O zaman ben de onu nereye götürdüklerini öğrenirim.” North’a baktım. “Bunu yapabilir misin?”

Dolabına doğru harekete geçmişti bile. Omzunun üstünden, “Hastane sisteminde bir transfer yönergesi olmalı,” dedi.

Arkasından giderken, “Hey,” dedim. “Hershey nerede?”

“Bilmem. Bir saat önce çıktı. Beklemememi söyledi.” North posteri kaldırıp gizli kapıyı itti.

“Esrarengiz sevgilinin kim olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Bilseydim, bize baş başa kalma fırsatını verdiği için teşekkür ederdim.” Sırıttı ve kollarını belime sarıp beni küçük odaya çekti. Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim ve birkaç saniye boyunca dudaklarının dudaklarımda bıraktığı his dışında hiçbir şey düşünmedim.

Geri çekilirken, elimi ağzının üstüne koydum ve “Tamam,” dedim. “Bu düşüncüyü aklımızın köşesine yazalım.” Bilgisayarının ekranını işaret ettim. “Transfer belgesi.”

Massachusetts Hastanesi’nin hasta kayıtları veritabanına girmesi sadece birkaç dakika sürdü. Klavyede ismi yazarken, “Griffin Payne,” dedi.

“Lütfen daha yakın bir yer olsun,” diye mırıldandım.

“İşte,” dedi North. “Şimdi de bakalım...”

Durdu.

“Hayır.” Sesi tuhaf çıkmıştı.

“Ne oldu? Onu nereye götürüyorlar?”

“Belki de bu. Hayır, bu hastaneye giriş yaptığı zaman. Doğum gününü biliyor musun?”

Panopticon sayfasında görmüştüm ama tarihi hatırlayamıyordum. “Kasımdı sanırım. Neden? Ne oldu?” Neye bakmam gerektiğinden emin olamayarak ekrana bir adım daha yaklaştım.

North sandalyesinde bana döndü. Yüzü kül rengiydi.

“Rory, Griffin cuma gecesi ölmüş.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ağlamamak için çaba harcamama gerek yoktu. North, *Griffin ölmüş*, sözcüklerini söylediğinde, içim kuru kuma dönmüş ve duygularım havaya karışmıştı.

"Rory, konuş benimle. İyi misin?"

Az önce durduğum yerde, North'un sandalyesinin sadece otuz santim uzağında duruyordum ama milyonlarca ışık yılı uzaktaydım. Beynim bunu çözme, nasıl olduğunu, babamı nasıl olup da onu bulduktan sadece bir saat sonra kaybedebildiğimi açıklayacak gerçekleri bir araya getirme kararlılığıyla pragmatizme sımsıkı tutundu.

"Nasıl ölmüş?" Sesim bomboştu. İçim gibi.

North tekrar ekrana döndü. "Serebral Venöz Tromboz. Ama bunun ne olduğu yazmıyor."

"Beyninde kan pıhtısı oluşmuş," dedim. Tıpkı annemin de öldüğü şekilde ölmüştü. Tek fark anneminkinin ciğerlerinde olmasıydı. Gözlerim odaklandı. "Nanobotlar bunu yapabilir mi?"

"Bilmiyorum. Böyle bir şeyi..." Ellerini ensesinde kavuşturup başını dirseklerinin arasına dayadı. "Bu delilik, Rory. Üç gündür ölü olmasına rağmen, bütün dünyaya yaşadığını söyleyip durdular. Bunu daha ne kadar sürdürebilirler ki?"

"İnsanları Gnosis'in onsuz idare edilebildiğine ikna etmek ne kadar zaman alırsa," dedim duygusuz bir sesle. "Sonra onun sözüm ona gönderdikleri o 'özel tesiste' bir komplikasyon yaşadığını duyuy-

racaklar ve herkesi şaşırtarak ölecek." North'un gözlerine baktım. "Kendin söyledin. Medyayı kontrol ettikleri için, iletileri de kontrol edebiliyorlar."

"Rory, bu cidden boktan bir durum. Otuz altı yaşında bir adam nasıl olur da *felç geçirip* ölür?"

"Onu öldürdüler, North." Sesim hiç olmadığı kadar soğuktu. Elimde değildi. Daha birkaç dakika önce, vücutlarımız birbirine değerken bu odayı kaplayan sıcaklık yok olmuştu.

"Felç geçirmesine onların neden olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Griffin Azınlık üyesi değildi. Ona örgütü açıkça sordum ve ne olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu."

"Ama onu neden öldürsünler?"

"Gold'un piyasaya sürülmesinden iki gün önce, ülke televizyonunda Gnosis hakkında kritik bir şey söylemek üzereydi. Hemen öncesinde Dr. Tarsus'la konuştuğunu gördük, hatırlasana. Tarsus ne yapmak üzere olduğunu biliyordu. Azınlık Griffin'in söylemek üzere olduğu şeyin artçı şoklarını göze alamazdı."

"Tamam," dedi North ağır ağır. "Ama nasıl?"

"Eğer nanobotlar oksitosini taklit edebiliyorsa, neden bir araya gelip bir pıhtı oluşturmazsınlar? Tarsus sahnede Griffin'in yanındaydı. Ona yeterince yakındı. Cep telefonundan yapmış olabilir." North'un bilgisayar ekranını işaret ettim. "Otopsinin linki var mı?"

North ekranı taradıktan sonra ekrana dokundu. "Otopsi reddedilmiş. Burada babası tarafından imzalanmış bir form var."

Babası. Büyükbabam. Neden otopsi istememişti? Çünkü neyin ortaya çıkacağını biliyordu. Griffin'in sesi beynimde yankılandı. Annem ve babam Aviana'dan hiçbir zaman hoşlanmadı. Üvey babam ondan nefret ederdi.

North'un, "Üvey babası olmalı," dediğini duydum. "Soyadı farklı." Ekrana gözlerini kısarak baktı. "İmzasını okumak güç ama Robert Atwater'a benziyor."

Göğsüm sıkıştı. Nefes alamadım.

"Robert Atwater, Griffin Payne'nin babasıymış." Neredeyse boğulur gibi konuştum.

North omzunun üzerinden bana baktı. "Onu tanıyor musun?"

Kusmadan önce konuşmayı başardım. "Dekan."

North'un kanepesinde başım dönerek, midem yanarak ve hayatımı başara sarmayı dileyerek yatıyordum. Keşke araştırma konusu olarak akratik paracusia'yı seçmeseydim. Hatta keşke Theden'a hiç başvurmazaydım. Şu anda cep telefonuma mutlu bir şekilde bağımlı ve Beck gibi en iyi hayatı yaşadığıma ikna olmuş bir halde Seattle'da olabilirdim. Oysa buradaydım. Her şeyin aslında ne kadar kötü olduğunu fark etmenin girdabında boğuluyordum.

Ne kadar kolay kanmıştım. Dekan Atwater'ın Gnosis partisinden sonraki sorgulaması. Ona bütün bildiklerimi anlatmam için üstelemesi. Hepsi bir rol, örgüte bağlılığı sınamak için tasarlanmış değerlendirme süreciydi. Bunu şimdi anlıyordum. Örgüt üyelerinin kökünü kazımaya çalışmıyordu. Üye olmak için gereken özelliklere sahip olmayanları ayıklamaya çalışıyordu.

İçimi neyin kemirdiğini şimdi anlıyordum. Adını bir türlü koya-madığım şeyin. Okulun ilk günü dekanın geçmişimin beni yıldırma-sıyla ilgili söyledikleri. Ama gerçek geçmişim beni yıldırma-zdı. Ben okuldan atılmış bir öğrencinin değil, bir sınıf birincisinin kızıyordum. Bunu biliyordu. Ama benim asla öğrenmeyeceğimi varsayıyordu. Annemin dosyasını değiştiren oydu.

North'un tabletinde Griffin'in Panopticon sayfasını açtım. "İlk Yılları" kısmı Griffin'in annesi ve üvey babası tarafından büyütül-düğünü söylüyor ama bir isimden bahsetmiyordu. Biyolojik babası Griffin'in doğumundan iki hafta önce Cape Cod açıklarında bir tekne kazasında ölmüştü.

"Nasıl hissediyorsun?" North elinde plastik çöp kovasıyla do-labından çıktı. Yüzümü ellerimle örterek inledim.

“Utançtan ölebilirim,” dedim avuçlarımın arkasından. “Kusmuğumu temizledin.”

“Seni gerçekten seviyor olmalıyım,” dedi.

Yüzümü açmadan dudağımı ısırdım. *Sevmek*. Bu sevmek miydi? Beynimde bunu düşünecek bir yer olsun istiyordum ama gri kütlenin her gramı Azınlık’a ve onları nasıl alt edebileceğime odaklanmıştı. Ellerimin yüzümden indiğini ve başımı salladığımı hissettim. Ağzımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Tam anlamıyla bir cevap değildi ama zaten North da bir cevap beklemiyordu.

“Gerçekten ne hissediyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Olanların hiçbiri gerçek gelmiyor. Griffin’in babam olması kısmı bile. Bir başkasının hayatını yaşar gibiyim. Üstelik daha önceki hayatım da hiçbir zaman benimmiş gibi gelmezdi.”

“Nasıl bir duygu olduğunu biliyorum,” dedi North. “Kendi hayatına ait olmadığını hissetmek. Ben de böyle hissederek büyüdüm. Babam gerçek babamdı ama pekâlâ iki yabancı olabilirdik.” North bir an tereddüt etti. “O zaman neden gitmiyorsun? Demek istediğim, Azınlık’la ilgili öğrendiklerinden sonra, seni Theden’da tutan ne? İş dekana kadar çıkıyorsa, o zaman bütün okul avuçlarının içinde demektir.”

“Avuçlarının içinde olmanın ötesinde,” dedim. “Örgüt okulun var oluş nedeni? Theden onların üreme alanı.”

“O zaman neden kalasın?” Gözlerime bakabilmek için yere çöktü. “New York’ta bir dairem var. Kirası ödenmiş bir daire. Sen ve ben, ikimiz...”

“Gidemem,” dedim. “Onları durdurmadan olmaz. Yaptıklarından sonra olmaz. Haklıysam o zaman bu insanlar hem annemi hem babamı öldürdü demektir, North. Ve en yakın arkadaşımın beynini yıkadılar. Sayısı yüz milyonlara varan diğer insanları saymıyorum bile.” Başımı salladım. “Öylece kaçamam.”

North iç çekti. "Böyle diyeceğini biliyordum. Ama tanrının unuttuğu o *lahde* tek başına dönmene asla izin veremem."

Ona itiraz etmenin bir işe yaramayacağını biliyordum. Ama geri gidecektim. Çıkış yolum olsa da olmasa da.

Bu konuşmadan çok kısa süre sonra North'un dairesinden ayrıldım. Konuşmamız bir kısır döngüye girmişti. Onun hisleri ortadaydı, bense geri adım atmıyordum. Söylenecek çok fazla şey yoktu.

Geri döndüğümde avlu hiç şüphesiz soğuk yüzünden sessizdi. Önceki geceden beri sıcaklık on derece düşmüş, rüzgâr çıkmıştı. Şimdi de kampus kaldırımlarına sıralanmış akcaağaçların kuru yaprakları arasında ısıklık çalıyor, kopardıklarını havada savuruyordu. Başımı arkaya atıp penceremize baktım. Işığımız yanıyordu. Oysa kapadığımdan emindim.

Ön kapı bir taş yaslanarak açık bırakılmıştı. Hızla içeri girdim. Çantamda Gemini'imi arayarak basamakları ikişer ikişer çıktım. Ama yoktu. Yemekhanenin çöp kutularından birindeydi.

Lanet olsun. Odama giremeyecektim.

"Kazayla attın mı?" Izzy bana yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibi bakıyordu.

"Akşam yemeğinde tepsimdeydi," dedim savunmaya geçmemek için çabalayarak. "Yemeğimle birlikte atmış olmalıyım."

"Ve daha yeni mi fark ettin?"

"Kütüphanedeysdim," diye yalan söyledim. "Çantamda sanıyordum. Seninkini ödünç alabilir miyim? Hademeyi aramam gerek."

"Elbette," diyerek Gold'unu bileğinden çıkardı. Bana vermeden önce aygıtı ağzına tutarak, "Kilit açılın," dedi. Ona şaşkın şaşkın baktığımı görünce, "Sesime duyarlı," dedi. "Kilidi ben açmadığım sürece, kimse için bir şey yapmıyor." Ah iyi, diye düşündüm. Yani telefonun başkasının beynindeki nanobotları harekete geçirmiyor.

Bırakın başıma yaklaştırmayı, o şeyi elime almak bile istemi-yordum. Ama Izzy'den alıp kampusun yardım hattının numarasını

çevirdim. Beş dakika sonra hademe elinde bir anahtar kartıyla kapımdaydı. O da bir insanın cep telefonunu kaybettiğini saatlerce fark etmemesi karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. “Yenisi ne zaman geliyor?” diye sordu.

“Yarın,” diye yalan söyledim ve yardımı için teşekkür ettim. Kapıdan içeri adım attığım anda dondum. Dr. Tarsus’un yıllığın onun son sınıf fotoğrafı açık bir halde masamın üstünde bırakmıştı. Şimdiyse yerinde yeller esiyordu. Bu kayboluş bana birinin odama ilk kez girmediğini hatırlattı. Yastığımın altını yokladım, kitabı buldum ve elle yazılmış yeni bir ipucu bulmak için sayfaları karıştırdım. Ama hiçbir şey yoktu.

İç geçirerek ayakkabılarımı çıkardım ve yüzümü yıkama ya da dişlerimi fırçalama zahmetine girmeden yatağa girdim. Şu noktada sivilceler ya da bırakacakları izler için kaygılanmak zordu. Battaniyemi çeneme kadar çekerken, “Ne kadar yol katettim ama,” diye mırıldandım. Parmaklarım sağ üst köşedeki turuncu renkli zikzak dikişe denk gelince, yattığım yerden fırladım. Desende iki çapraz dikiş vardı. Biri sağ üst köşede, karelerden oluşan desenden uzaktaydı, diğeri ise en küçük karenin tam merkezindeydi. Liam bana lahdin girişinin en içteki, en küçük odada olduğunu söylemişti. Annemin turuncu dikişle bir X kondurduğu yerde.

X çıkış demekti.

Gözlerim diğer X’e çevrildi. Annemin bana ne bıraktığını ilk kez idrak ediyordum.

Bir harita.

Örtüyü üstümden atıp yataktan kalktım ve battaniyeyi dümdüz serdim. Liam lahitteki odaların battaniyemdeki karelerle aynı şekilde sıralandığını söylemişti. Bu durumda girişin nerede olduğunu çözersem, diğer X’in nerede olduğunu da nokta atışıyla saptayabilirdim. Belki de çıkış yolum buydu.

Tabletimi masamdan kaptığım gibi haritayı açtım. Mevcut konumumdan başlayıp imleci ormanın kıyısına, mezarlığa doğru

kaydırdım. Çit görüş alanına girince, uydu moduna geçip haritayı küçülttüm. Ve neredeyse aynı anda, iç geçirdim. Başından beri oradaydı. Sadece yer hizasından görememiştim.

Mezarlığın taş yürüyüş yollarının düzeni, battaniyemdeki karelerin dizilişiyle aynıydı. Gözlerim en içteki kareye gitti. Elma ağacını gördüğüm, North'un gizli sığınağı mozolenin tam karşısında kalan çimenlik alanı içine alıyordu. Mozolenin de dört yanı taşlarla çevriliydi. Bu, Fibonacci dizisindeki ikinci kareydi. Annemin ilk turuncu *X*'i koyduğu nokta burasıydı.

Ekranımdaki kuş bakışı görüntüye bakarken, kalp atışlarım hızlanıp birbirine karışmaya başladı. Mozole lahdin girişiydi. Öyle olmalıydı. O tabutta ceset olmaması, kapağın bu kadar hafif olması ve yerlerin her hafta süpürülmesi bu yüzdendi. Ayrıca en içteki karede tek başına duran bir elma ağacının olması da akla yatkındı. İyilik ve Kötülük Bilgisi Ağacı'nın ikonik sembolüydü.

Belki bir ipucu bulurum diye mozolenin yer hizasından görün-tüsüne dönmek için ekrana iki kez tıklarken, yüksek sesle, "Şimdi, içeri nasıl gireceğim?" diye sordum. Ama elbette bana asıl lâzım olan alanın *içini* görebilmektir. İçinde yeraltına inen bir merdivenin saklı olduğundan emin olduğum tabuta bakabilmek. Binaya dışarıdan bakmak beni bir yere ulaştırmazdı.

Bu yüzden haritayı tekrar küçülttüm. Diğer *X*'in yerini saptamak daha zor olacaktı çünkü taş döşeme, mezarlık kapısında son buluyordu. Diğer *X*'in kampuste olmadığı kesindi. Çok daha uzaktaydı. Tam olarak ne kadar uzakta olduğunu anlamak için hesap yapmam gerekecekti. Ama desene uyduğu sürece, hesaplayabilirdim.

Fibonacci sayıları belli bir sekansı takip ederdi. İlk iki sayı her zaman sıfır ve birdi ve sonrasındaki bütün sayılar, önceki iki sayının toplamından oluşurdu. Battaniyemdeki desen, kenar uzunlukları ardışık Fibonacci sayıları olan karelerden ve karelerin köşelerini birleştirilerek altın rengi bir spiral oluşturan bir dizi yaydan oluşuyordu. En küçük iki karenin kenarlarının birer milim olduğunu, en büyük

olanın ise elli beşe elli beş büyüklüğünde olduğunu biliyordum. Çocukken ölçmüştüm. İkinci turuncu zikzak dikiş karelerden ayrı bir yerde, helezonun dikişi sonlandıran en geniş kavisinin üstündeydi. Cevaplamam gereken iki soru vardı: Küçük X en içteki kareye kaç milimetre uzaktaydı ve kilometre olarak neye denk geliyordu?

Mozolenin bir kenarı üç metre altmış beş santimdi. Yani benim battaniyemdeki bir milim haritada üç metre altmış beş santime karşılık geliyordu. Hemen bir cetvel uygulaması indirdim ve battaniyemde, annemin dikmediği sonraki birkaç karenin boyutlarını hesaplamaya başladım. Neden onuncu kareden sonra durmuştu? Tek tahminim, o noktada Azınlık'ın lahdinin büyük olasılıkla bizi götürdükleri ve haritama göre Theden Bahçesi'nin hemen altında kalan büyük arenayla son bulmasıydı. O zaman turuncu dikiş lahdin dışında bir şeyi işaret ediyordu. On dördüncü karenin üstündeki yayın ucunda kalan bir şeyi.

Haritama geri döndüm ve kalemimle ekrana kareler çizmeye başladım. Çizim fonksiyonu her bir karenin kenar uzunluğunu girmeme imkân verdiği için, tek yapmam gereken onları doğru düzenle sıralamaktı. Lahdin inşasındaki hassasiyet baş döndürücüydü. Sadece lahit de değil, üstündeki mezarlık, kampus ve şehir de özenli bir matematik dizisine göre planlanmıştı.

On dördüncü kareye gelince durdum ve bakakaldım. Kuzey doğu köşesinin yakınında, tam turuncu çarpının olması gereken yerde Enfield Su Deposu vardı. Hem Gnosis'i hem okulumu kontrol eden kurumun, Theden Girişimcilik'in sahibi olduğu su deposu, altındaki taş ocağının sadece bir bölümünü kaplıyordu. Gözümde deponun silahlı muhafızları, elektronik gözetleme sistemi ve yüksek enerjili elektrikli çiti canlandı.

O suyun altında bir şey vardı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah saat sekizde North'a, "Enfield Su Deposu'nun altında bir şey var," dedim. Izzy'nin kahvaltıda ayrılmayı hiç istemediği Gold'undan Kate'in telefonunu aramıştım. Onunla Hamilton Binası'nın önünde buluşacaktık ve Dr. Tarsus'la baş başa kalmamak için zamanlamayı tam ilk ders başlarken orada olacak şekilde ayarlamıştım.

"Nasıl bir şey?" North'un sesi yankılanıyordu. Paradiso'nun küçücük tuvaleti kafenin yalnız kalınabilen tek yeriydi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama her neyse, annem önemli olduğunu düşünüyormuş." Ona battaniyemle ilgili keşiflerimi ve mezarlığın etrafındaki alanla nasıl örtüştüğünü anlattım. "Bir Fibonacci sarmalı," diye açıkladım. "Kısaca içlerinden bir helezon geçen, birbiriyle bağlantılı gittikçe büyüyen karelerden oluşan bir dizi demek. Battaniyemdeki desen on kareden sonra son buluyor ve sanırım orası lahdin bittiği yer ama helezon on dördüncü karenin olması gereken yere kadar devam ediyor ve annem oraya ikinci bir X dikmiş." Her şeyi bir çırpıda anlatmak istediğim için artık daha hızlı konuşuyordum. "Ve helezonu biraz daha, yirmi birinci karenin olması gereken yere kadar uzattığın zaman Gnosis genel merkezine ulaşıyorsun. Binanın merkezine. Bu yüzden üçünün yeraltından birbirine bağlı olduğunu düşünüyorum. Lahit, su deposunun altında her ne varsa o ve Gnosis kompleksi."

“Vay canına,” dedi North. “2000’li yılların başından kalma kötü bir Nicholas Cage filmi gibi.”

“O kim bilmiyorum.”

“Nicholas Cage’in kim olduğunu bilmiyor musun?” North kullaklarına inanamamış gibiydi. “Hemen *Büyük Hazine*’yi izlemelisin. Demek istediğim, tamam berbattır ama basbayağı o filmi yaşadığın için en azından izlemelisin.”

“Lütfen odaklan. Enfield Su Deposu. Azınlık deponun altına ne koymuş olabilir ve neden?”

Konuşurken Dekan Atwater’ın avluyu geçtiğini gördüm ve irkildim. Avlu boşalmaya başladığı için, Hamilton ve Jay arasındaki yürüyüş yolu doğrudan görüş alanının içindeydi. Binaların arkasına, görüş alanının dışına çekildim.

“Beni aşılıyor,” dedi North. “Bu öğleden sonra gidip bakmak ister misin? İşten dörtte çıkıyorum.”

Gold’u kulağımdan uzaklaştırırken, “Kesinlikle,” dedim. 8.44. Dr. Tarsus altmış saniye içinde sınıfın kapısını kilitleyecekti. North’a, “Gitmeliyim,” dedim. “Son dersten çıkınca, Paradiso’ya uğrarım.”

Practicum’a tam 8.45’te, Dr. Tarsus kapıyı kapatırken ulaştım. Elimi araya sokup kapıyı durdurdum. Beni görünce, “Bugün daha iyi misin?” diye sordu.

En parlak gülümsemem eşliğinde, “Çok daha iyiyim,” dedim. “Telafi seansını sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyerek elini ceketinin cebine uzattı. “Buna ihtiyacın olacak.” Eline bakınca, işaretparmağı ile başparmağının arasına sıkıştırdığı küçük zarfı gördüm. İnsanların görmesini istemiyormuş gibi bel hizasından bana uzattı. Zarfı hızla çantama attım.

Bütün sınıfın duyabileceği bir sesle, “İşe koyulalım,” dedi.

Bölmeme girip çantamı koltuğumun yanındaki bölmeye koymadan önce zarfı çıkardım. Ucundan tutunca içinde bir şeyin kaydığını ve ağırlığın aşağıya indiğini hissettim.

Tarsus'un, "Bugünün amacı kaçış," dediğini duydum. "Duyusal algınızdan yardım almadan, akıl yürütme becerinize dayanarak değerlendirileceksiniz. Karanlıkta karar almak konusunda ne kadar iyisiniz?"

Zarfı yırtarak açtım ve içindekilere baktım. Gümüş zincir ve kolye, alt köşeye toplanmıştı. Kolyeyi geri mi veriyordu?

Ekranım açıldı ama sahne o kadar loştu ki neye baktığımı anlayamadım. Bir anda ekranımda sorun olduğunu sandım ama Dr. Tarsus'un sesi tekrar duyuldu:

"Bize rehberlik etmeleri için duyularımıza bel bağlarız. Peki ya duyularınızın geçersiz olduğu bir durumda kalırsanız? Zihniniz durumu nasıl telafi eder?"

Tekrar kolyeme baktım. *Buna ihtiyacın olacak*, demişti. Ne için?

"Yanan bir binanın tepesindeyiz," diyordu Dr.Tarsus. "Bütün katları birbirine bağlayan tek bir asansör ve her kat arasında bir merdiven var ama bu merdivenler peş peşe değil. Yani her merdiven başka bir yerde." Bunlar önemli detaylardı ve ben yarım kulak dinlemiştim. İçinde kolyemin olduğu zarfı çantama geri koyup dinlemeye çalıştım. *Bina yanıyor. Merdivenler farklı yerlerde. Kaçış.* Dr. Tarsus, "Bu binadaki yangın, sizin katınızda başlıyor," diye devam etti. "Ve hızla yayılacak. Göreviniz binadan sağ çıkmak. Ekranınızın alt kısmındaki ölçek ne kadar duman yuttuğunuzu gösterecek. Bilincinizi kaybederseniz, simülasyon sona erecek ve sıfır puan alacaksınız. Bol şans."

Odadaki ışıklar kısıldı ve simülasyon başladı. Daha iyi görmemi sağlayabilecekmiş gibi, gözlerimi birkaç kez kırptım ama elbette bir işe yaramadı çünkü ekranımda hiç ışık yoktu. Tarsus'un bahsettiği dumanı görmek için etrafa baktım ama göremedim. Ya da yangına dair herhangi bir işaret. Kendime, *bir merdiven bul*, dedim ve kollarımı öne uzatarak ağır ağır ilerlemeye başladım. Birkaç saniye sonra avuç içlerim bir yüzeye çarptı. Taş hissi veren, soğuk ve neredeyse nemli bir yüzeye.

Şaşkınlık bir sonraki düşüncemi sekteye uğrattı. Bina yanıyor olsa duvarlar soğuk olmaz ve kesinlikle nem hissi vermezdi. Söylediği bir şeyi atlamış olabilir miydim?

Gözlerim artık yarı karanlığa alıştığı için, başımın üstündeki duvardaki çıkıntıyı seçebildim. Yukarı uzanınca elime küçük bir platformun üstüne monte edilmiş silindir biçiminde, pürüzsüz bir şey geldi. Parmaklarım silindirin yuvarlak üst kenarına doğru tırmanıp geri indi. Orta parmağımın altında katı bir şey çıtırdayınca bir anda anladım. Taş bir duvara monte edilmiş, yanık fitilli bir mumdu.

Azınlık'ın lahdinin içindeydin.

Neden'e değil –Tarsus beni neden lahdin içine koyup kaçma talimatı vermişti?– nasıl'a, su deposunun altındaki şeye nasıl ulaşacağıma odaklanmak büyük çaba gerektiriyordu. Ekranımın alt köşesindeki saat hızla ilerliyordu.

Artık nerede olduğumu bildiğim için, örgüte giriş töreninin yapıldığı odada olduğumu saptamam sadece birkaç saniyemi aldı. Karşı duvarda mihrabın karaltısını seçebiliyordum. Karşılıklı köşelerdeki kapıları görmüştüm. Bana daha yakın olana ilerledim. Girdiğim ikinci oda, bir öncekinden daha küçüktü ve bu bana merkeze doğru ilerlediğim mesajını veriyordu. Çıkışa. Ama ben çıkışı aramıyordum.

Hızla mihrap odasına dönüp diğer kapıya yöneldim. Dizindeki üçüncü ya da dördüncü karede olduğumu tahmin ediyordum; yani önce arenaya ulaşmak için altı ya da yedi, sonra da su deposuna ulaşmak için dört kapıdan daha geçmem gerekecekti.

Kapıların nerede –karşılıklı duvarların karşılıklı köşelerinde– olduğunu bildiğim için, odaların içinde hızla ilerleyebiliyor sadece dar kapılardan geçmek için hız kesiyordum. Arenaya girince, nefesimi düzene sokmak için bir an duraksadım ve yön duygumu kaybetmemek için hiç kıpırdamadan dururken, alanın genişliğine bir kez daha hayret ettim. O kadar karanlıktı ki olduğum yerde biraz dönsem, karşı duvarı bulmak için daireler çizerek koşmak zorunda kalacaktım.

Nefesim yavaşlayınca, tekrar harekete geçtim ve bir kapı daha olması için dua ederek daire biçimindeki devasa sahnenin diğer ucuna koşmaya başladım. Kayada bir boşluk hissedince kalbim yerinden fırladı. Bu bir tüneldi.

Ekranımın altındaki kronometre 10:00:00'a ulaşmıştı. Su deposunun altındaki her neyse, ona ulaşmak için on dakikam kalmıştı. Sağımdaki duvara yapıştım ve bir elimi taştan ayırmadan, diğerini öne uzatarak helezon şeklinde kıvrılan duvar boyunca tempolu bir koşu tutturdum. Sadece bölmemde koşmama rağmen, depar atmaya kalksam bile yolun sonunu asla getiremezdim.

O kadar mesafeyi katetmemin en az yedi dakika süreceğini hesaplamıştım ama altı dakika dolmadan bir duvara çarptım. Karanlıkta onu görmemiştim. Yanımdaki gibi, taş bir duvardı. Çıkmaz bir tünel olması ihtimalini reddederek elimle bir açıklık aradım. Elim diğerlerinden daha çıkıntılı bir taşın üstünden kaydı. İçgüdüsel olarak bastırdım ve duvar kayarak açıldı.

Arkasında bir duvar daha vardı. Bu seferki camdı ve arkadan aydınlatılmıştı. Parlak ışıktaki kamaşan gözlerimi kırıştırdım. Camın diğer tarafında, ortasında üstüne devasa bir G harfi kazınmış bir kasa kapısı olan, pürüzsüz çelikten bir duvar vardı. Gnosis logosu. Kapının yanına altında kırmızı bir düğme, üstünde dikdörtgen bir ekran olan bir duvar mikrofonu monte edilmişti. Mikrofonun sağ tarafında ise bir dizi yeşil ışığın yandığı bir kontrol paneli vardı.

Ne kadar kalın olduğuna dair bir fikir edinmek için önümdeki cama dokundum ve cam klavyesi olan dokunmatik bir ekran dönüştü. Ekranda ilk dördünün içinde sayılar olan on iki kutu belirdi.

2	5	8	4								
---	---	---	---	--	--	--	--	--	--	--	--

Bir parola dizisiydi. Beynim bir örüntü bulmak için çabalamaya başladı. İki artı üç beşe eşitti ve beş artı üç sekize eşitti ama sekiz artı üç dörde eşit değildi. Lanet olsun. Gözlerim ekranın alt kısmına çevrildi. Kalan süre 2:59:45'ti. Moralimin çöktüğünü hissettim. Ben burada dikilirken süre dolacaktı.

Kendi kendime, *düşün Rory*, dedim. Annem her şeyi düşünmüştü. Bana bunun için de bir ipucu bırakmış olmalıydı. Annemin bana verilmesini istediği şeyleri süratle aklımdan geçirdim. Kolye, not, battaniye.

Battaniye. Matematiksel örüntüsü olan battaniye.

Bir anda gözümün önünde canlandı. 2,5,8,4 değildi. 2,584'tü. Fibonacci dizisindeki yirminci sayı. Dün gece hesaplamıştım. Sonraki sayı kaçtı? Beynim çalışmaz olmuştu. Hatırlayamıyordum. Baştan başlamam gerekecekti. İlk iki sayı sıfır ve birdi ve sonrasındaki her sayı ondan önceki iki sayının toplamıydı. Hesaba göre 2,584'ten bir sonraki sayı 4,181 olmalıydı. Sıradaki dört kutucuğa aceleyle dört, bir, sekiz ve bir yazdım. Şimdi sıra son dörtteydi: $2,584 + 4,181 = 6,765$. Bu rakamları da ekledim, derin bir nefes aldım ve enter düğmesine dokundum.

Tangirt.

Metalin metale sürtünmesinden çıkan gürültülü ses beni yerimden sıçrattı. Bir kilit yuvasından çıktı. Birkaç saniye sonra, önce hava püskürtülmesini andıran bir ses, ardından da geri çekilip yana kayan camın vınlaması duyuldu. Gözlerim kronometreye kaydı. Kalan süre 1:45:00'ti.

Odadan içeri girdim. Ben girer girmez cam arkamdan kapandı. Cam beni çelik duvarla arasına hapsederek kapanırken bir emme sesi duydum. Bu kez ne olmuştu? Küçük odayı taradım. Mikrofonun altındaki kırmızı düğme, mikrofon kayıttaymış gibi yanıp sönüyordu. Bir şey söylemem mi gerekiyordu? Bir parola varsa, bilmediğim kesindi. Mikrofonun üstündeki ekranın, ben konuşuyormuşum gibi hareketli bir dalga deseniyle aydınlandığını gördüm.

Kontrol panelinin ışıkları yeşilden kırmızıya dönerken önce bir bip sesi, ardından da kasa kapısının kilidi yerinden oynamış gibi gürültülü bir metal gıcirtısı yükseldi.

Beni içeri alıyordu.

Kasa kapısını açmak için uzanırken, kolumdaki derinin siyahi olduğunu ilk kez fark ettim. Geri kalan yerlerime bakınca, sistemin beni içeri neden aldığını anladım. Beni o sanıyordu. Bu simülasyonda başından beri Dr. Tarsus'tum ve fark etmemiştim. Buraya bu kadar hızlı gelebilmeme şaşmamalıydı. Bacaklarım iki katı uzunluktaydı.

Kronometre son on saniyeyi işaret ederken, yedigen biçimindeki açıklıktan, o güne kadar gördüğüm en büyük odaya daldım.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen oda ürkütücü mavi bir ışıkla aydınlanmıştı. Birbirinin aynı makineler, yerden tavana kadar üst üste istiflenmişti. İçerisi bir dondurucu kadar soğuktu.

Ayaklarımın altındaki yer ızgaralıydı ve altındaki ışıltılı bir taşan oyulmuş gibi görünen zeminden birkaç metre yüksekteydi. Tavana baktım, bir futbol sahasından daha uzaktaydı. Burası Gnosis'in sunucu odasıydı. Öyle olmalıydı.

Sağ tarafına bak!

Sözcükler, içimi aynı anda hem korku hem rahatlamayla dolduran bir kükreme, bir gök gürültüsü gibi patlamıştı. Ses oradaydı, bana yardım ediyordu ve bunu en az benim kadar önemsiyordu. Hızla sağa dönünce diğerlerinden farklı duran bir makine gördüm. Bakır rengi bir kafesin içinde duran cam bir masanın üstünde asılı üç panelli ekranlar. İleri doğru bir adım atmamla, ekranımın kararması bir oldu.

Kendimi tutamayıp, "Hayır," dedim. "Şimdi olmaz."

Ama kronometre sıfırlanmış, simülasyon bitmişti. Birkaç saniye sonra ekranım kaçış sürelerine göre sıralanmış sınıf listesiyle aydınlandı. Adım listenin ortalarındaydı. Dikkat çekmeyecek bir yerde. Sınıftakilerin hepsi benim de onlarla aynı simülasyonu yaptığımı düşünecekti. Gerçeği sadece Tarsus ve ben biliyorduk ve anlayamadığım bir nedenden bana yardım etmeye çalışıyordu. Beni lahdin

içinde özgür bırakması bir yana, Gnosis'in sunucu bankasına nasıl erişebileceğimi de göstermişti.

Öğretmenimiz dersi, çeşitli sınıf arkadaşlarımla simülasyonda yaptığı hataların üstünden geçerek tamamladı. Bense tek kelimesini bile duymadım. Tek yaptığım kolyeme bakmaktı.

Annemin not dökümünü yastığımın altına bırakan o muydu? Dr. Hildebrand'ın adını North'un kitabına o mu yazmıştı? İşte o anda sesi, az önceki gibi bir gümbürtü şeklinde değil, daha çok bir yankı gibi, net bir şekilde duydum. İki kelime kafamın içinde çınladı.

Ona güven.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Spor ayakkabı giydiğime şükrederek, boynumda köprücük kemiğime çarpıp duran upsilon kolyemle Hamilton Binası'ndan Paradiso'ya kadar koştum ve mezarlık çitinin üstünden hoplayarak geçtim. Çimlerin üstünden son hızla koşarken, yalnız olduğumdan emin olmak için etrafa hızlı bir bakış attım. Gözlerim başmelek heykeline takılınca, bir anda durdum. Kolunun mezarlığın girişini işaret etmesi, *Kayıp Cennet*'teki çizimi gördükten sonra bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Adem ve Havva'yı Bahçe'den kovuyordu. Ama Azınlık'ın beni meleğin kanadına çağırđıđı gece, kolunun gökyüzünü işaret ettiğinden emindim.

Koşar adımlarla yanına gittim. Çıplak gözle fark etmek neredeyse imkânsızdı ama kolu bir manivelaymış gibi, sol omuz eklemindeki taşta ince bir yarık vardı. Bileğini tutup yukarı ittim. Kol yerinden kıpırdamadı. Dişimi sıktım ve destek almak için bacaklarımı bükerek tekrar ittim. Kol hafifçe yukarı kaydđ ve aynı anda sol tarafımda bir gürültü duydum. İki taş birbirine sürtünüyordu.

Ses mozoleden geliyordu.

Hızla binaya koşup içeri girdim. Ne yaptığımı daha tabutun kapağını kaldırmadan biliyordum. Lahdin girişini açmıştım.

Tabutun mermer tabanı birkaç santim geri çekilerek zifiri karanlığa inen dönen merdiveni açđđa çıkarmıştı. Tabutun kenarından aşağıyı görmeye çalıştım ama üç metreden sonrası görünmüyordu.

İrkilerek doğruldum. Ya sessiz bir alarmı harekete geçirdiysem? Mozolenin kapısını güpegündüz açık bırakmış olmam da cabasıydı. Tabutun kapağını çarparcasına kapayıp girdiğim süratle dışarı çıktım ve çite doğru koşmaya başlamadan önce, sadece meleğin kolunu eski yerine indirmek için durdum.

Kafenin kapısından içeri girdiğimde Kate kasanın arkasındaydı. “Hey, Rory,” diye seslendi. “North burada değil.”

“Ne demek burada değil?” dedim. “Burada olmalı.”

Kate beni süzdü. “Sen iyi misin?”

“Sadece North’u görmem gerek,” dedim. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Ama molası beş dakika sonra bitecek. Beklerken sana bir şey hazırlamamı...”

“Hayır, sağ ol,” dedim ve dışarı fırladım.

Ivan’ın tamirci dükkânının cam kapısından içeri bakıp North’u görünce rahat bir nefes aldım. North’un bilgisayarı tezgâhın üstünde açıktı ve Ivan North’un avcundaki bir şeyle uğraşıyordu. Kapıyı hızla itip zilin şingirdamasına neden oldum. North irkildi ve parmaklarını avcundaki şeyin üstüne kapadı. Bir çırpıda bilgisayarını da kapadı.

Beni görünce biraz gevşeyerek, “Rory,” dedi ama yüzü kaygılı, kaşları çatıktı. “Burada ne arıyorsun?”

“Kolyemde ne olduğunu görmem gerek,” dedim aceleyle. “Sanırım bir şey yükledi. Sanırım kolyeyi bunun için aldı.”

Ivan çoktan ödünç bilgisayar dolabının kilidini açmaya koyulmuştu.

North’a, “Elindeki ne?” diye sordum. Parmakları hâlâ sımsıkı kapalıydı.

Terreddütle Ivan’a baktı. Yaşlı adam başını tamam der gibi salladı. “Kullanıma hazır.”

North avcunu açtı. Birlikte takıldığımız ilk akşam dükkânın cam sergi dolabında gördüğüm güvercin madalyon avcundaydı. Yakından bakıldığında muhteşemdi. Altın, detaylı bir şekilde işlenmişti

ve kanat kısmı yüzeyden kabartmalıydı. “Sana aldım,” dedi North yan gözle Ivan’a bakarak. “Kolyenin yerine.” Bocaladı. “Demek istediğim, hiçbir şeyin o kolyenin yerini tutamayacağını biliyorum ama düşündüm ki...”

“Bayıldım,” dedim saçlarımı kaldırırken. “Benim için sen takar mısın? Ve dosyayı alabilmemiz için diğerini çıkarabilir misin?”

North’un parmaklarını tenimde hissetmek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Bozmaları gereken bir biyoteknolojik komployla karşı karşıya olmayan sıradan iki genç olmamızı ne kadar çok isterdim.

Güvercin, madalyon kolyenin iki santim kadar üstüne düşerek köprücük kemiklerimin arasındaki yerini aldı. Madalyon olduğunu son anda hatırlayarak, “İçinde ne var?” diye sordum. Kelepçesi üst taraftaydı. Açmak için parmağımı güvercinin gagasının arasından kaydardım.

North bir çırpıda, “Açılmıyor,” dedi. Upsilon kolyenin klipsini açıp avcuna aldı.

“Madalyon değil mi?”

Ivan, “Senden önceki sahibi lehimle kapatmış,” diye açıkladı.

Hayal kırıklığımı saklamaya çalışarak, “Ah,” dedim. Elimi madalyonun altına kaydırıp daha iyi görebilmek için yukarı kaldırdım. Güvercinin gözünün turkuvaz mücevher taşından olduğunu sanıyordum ama yanılmış olmalıydım çünkü mavi değil, siyahı ve aynalı cam gibi yansıtıcıydı.

“Bayıldım,” dedim North’a gülümseyerek. “Teşekkürler.”

Gözlerinden ışık saçarak, “Rica ederim,” dedi. Kolyemdeki USB girişini kaydırıp Ivan’ın dizüstü bilgisayarının portuna taktı. “Nasıl geri aldın?” diye sordu.

“Dr. Tarsus,” dedim, “bu sabah geri verdi. Delice geldiğini biliyorum ama belki de başından beri bana yardım etmeye çalışıyordu.”

North, “Ne yapmana yardım etmeye?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Ama bu sabah practicum’da bana lahdin içini gösterdi ve Gnosis sunucu odası ya da ona benzer bir yere girebilmem için kendi bilgilerini kullandırdı. Su deposunun altında olan bu.”

North cevap olarak bir şeyler söyledi ama ben ekranımda beliren iki dosyayla onu duyamayacak kadar meşguldüm. Biri bir JPEG dosyası, diğeri ise yedi dakika kırk beş saniye uzunluğunda bir ses dosyasıydı. Kafamı kaldırıp Ivan’a baktım. “Ödünç alabileceğim kulaklıklığınız var mı?” North ve hatta Ivan’ın duymasını istemediğimden değildi. Önce bir kez çok dikkatli dinlemek istiyordum.

“Elbette,” dedi yaşlı adam. Ödünç malzemeler dolabına geri dönüş kulakların üstüne takılan eski tarz bir kulaklık aldı. Tezgâhın arkasına geçmemi işaret ederken, nazik bir sesle, “Yalnız kalmak istersen, arkada ofisimde de dinleyebilirsin,” dedi. Dükkânın ön tarafını arkadan ayıran kumaş perdenin hemen arkasındaki kapıyı gösterdi.

Bilgisayarı tezgâhın üstünden alırken, “Teşekkürler,” dedim. “Birkaç dakika sonra dönerim.”

Ofis çok küçük ama temizdi. Masanın üstünde duvara yaslanmış eski bir transistörlü radyo vardı. Açıktı ve bir haber kanalına ayarlanmıştı. Sesi sözcükleri çıkaramayacağım kadar alçaktı. “Güneş patlaması” sözcüklerini duyunca sesi açtım. Bir haberin sonuna yetişmiştim.

Muhabir, “Rüzgâr bir elektromanyetik radyasyon dalgasını bizden tarafa savuracak,” diyordu. “Saatte on iki milyon kilometre hızla yol alan bu güneş plazması ve manyetik alan bulutu dünyanın atmosferine bir günden kısa bir süre içinde çarparak, enerji şebekemiz için ciddi bir risk yaratacak.”

Bir güneş fırtınası. Eski Beck’in kafayı yiyeceği türden bir şeydi. Ama büyük olasılıkla yeni Beck görmeyecekti bile. Lux görmemesini sağlayacaktı. Sonuçta hava durumuyla ilgili olaylar tehdit listesindeydi.

Bu düşünce beni derhal şimdiki zamana döndürdü. Önce JPEG dosyasını açtım.

Ekranda siyah beyaz bir fotoğraf açıldı. Spor sayfasından alınma, hareket anında çekilmiş bir yıllık fotoğrafıydı. Theden formalı bir basketbolcu maçın bitmesine dört saniye kala üç puanlık bir atış yapıyordu. Arkasındaki tribünde taraftarlar ayaktaıydı. Annemin yüzünü neredeyse aynı anda fark ettim. Ağzı mutlu bir haykırıyla açılmış bir halde yanındaki kızı kucaklıyordu. On yedi yıl içinde, simsiyah gözleri hiç değışmeyen Afro saçlı bir kızı.

Arkadaştılar.

Kulaklığı bilgisayarın girişine takıp diğeri dosyaya tıkladım.

Dr. Tarsus'un sesi kulaklarıma doldu: "Soruların olduğından şüphem yok. Bazılarını cevaplayabilirim ama hepsini değıl. Annenin Theden'dan neden ayrıldığını ya da ölümünün kaza olup olmadığını bilmiyorum ama olmadığından şüpheleniyorum. Griffin Payne'nin gerçek baban olduğunu, Aviana'yla birbirlerine delice aşık olduklarını ve annenin, sana düğün gecelerinde hamile kaldığından emin olduğunu biliyorum." Dr. Tarsus derin bir nefes aldı. Söylemek üzere olduğı şeye kendimi hazırlarken, vücudumun kasıldığını hissettim.

"Annenden en son senin doğduğı gün haber aldım. Bir önceki hazirandan beri ortalarda yoktu. Beni bir hemşirenin telefonundan arayıp doğumun başladığını ve Azınlık'ın onu bulduğunu düşündüğünü söyledi. Kaçmasına neyin neden olduğunu söylemedi. Sadece korkunç bir şey olduğunu ve bu yüzden Griffin'in çocuğı olarak büyüemeyeceğini söyledi. Griffin'in onun çocuğı olmadığından şüphelenmemesi için ne gerekiyorsa yapacağını ve senin Duke Vaughn adında bir adamı baban bilerek büyüyeceğini." Babamın adı geçince gözlerim sulandı. Onunla geçirdiğim hayat ne kadar uzak görünüyordu. Dr. Tarsus, "Veda etmek için aradığını söyledi," diye devam etti. "Ve seni korumamı istedi. Ona bunu yapacağıma dair söz verdim."

"Artık upsilon kolyesinin benim olduğunu biliyorsun. Annen hiçbir zaman Azınlık üyesi olmadı. Baban da değildi. Baban, büyükbabası onun adına ricalarda bulunmasına rağmen, hiçbir zaman

değerlendirmeye bile alınmadı. IQ'su talebi karşılamıyordu. Annen davet edildi ve değerlendirme sürecini geçti ama zamanı gelince, yemin etmeyi reddetti. Sözlerini hiç unutmadım. Başlığını indirdi ve "Sadece güçsüzler maskelerin ve cüppelerin arkasına saklanır," dedi. Biz, diğerleri kendimizi, prestije ve seçkinliğe, harika olmanın yazgımız olduğu övgüsüne kaptırmıştık. Böyle bir şeyi geri çevirmek güçtür, bilirsin. Bahane bulmak, görevimiz olduğunu söylemek, kulağa önemli ve hatta iyi gelmesini sağlamak çok kolaydır. Sanırım, böyle yaratılmışsınız. Milton nasıl ifade etmişti: 'Ayakta kalmak senin elinde, düşmek de, senin seçiminle.' Seçme şansı bize aitti ve bunu kendimiz seçtik. Aviana öyle yapmadı. O daha akıllıydı.

"İlk başlarda onun gibi olduğunu bilmiyordum. Yetişme döneminde öyle görünmüyordun; en azından uzaktan bakınca. Theden'a gelmeye karar verdiğin zaman, önce emin olmalıydım. Hershey'den gözünü üstünden ayırmamasını istemem bu yüzdendi. Dekana gideceğini söylediği zaman, onu nasıl olursa olsun, okuldan göndermem gerektiğini anladım. Geriye dönüp baktığımda, onu bu işe hiç bulaştırmamam gerektiğini düşünüyorum. Sonuçta onun haftalık raporlarına ihtiyacım yoktu. Okulun ilk gününde, ilk derste kendini o tramvayın önüne attığın anda, Şüphe'yi duyduğunu anladım. Bu, Aviana'nın da yapacağı bir şeydi." Dr. Tarsus duraksadı. Gülümsemediğini hayal ettim.

"Ben onun gördüklerini göremedim. En azından o zaman. Bu yüzden o gece, örgütün gücünün ne kadar derine indiğinden habersiz, yemin ettim. Şimdiye çok yanıldığımı biliyorum. Azınlık sayıca az olabilir ama her yerdeler. Her şehirde, her sektörde, bütün büyük şirketlerin en üst kademelerinde üyeleri var. Gnosis ve Soza sadece buzdağının görünen kısmı. Hâkimiyetlerinin altyapısını ağır ve emin adımlarla oluşturdular." *Hâkimiyetlerinin altyapısı*. Ürperdim. Tüylər ürpertici bir komplo üstüne kurulu bir gerilim romanından alınma bir satıra benziyordu. Ama hayır, bu gerçek hayatın ta kendisiydi.

Dr. Tarsus, "Ama Azınlık'ın karşısında alt etmesi gereken bir rakibi var," diye devam etti. "Şüphe. İç sesin güvenilirmez ve akıldışı olduğunu düşündürmek için özellikle tasarlanmış bir etiket. İnsanları ikna etmek zor değildi. Sonuçta, dünyaya mantıklı gelmeyen şeyler duyan insanlar, kazandıklarından vazgeçiyor, hak etmeyenlere yardım ediyor, arzu ettikleri şeylerden feragat edebiliyorlar. Kendilerini ilk sıraya koymuyorlar ve kendini düşünmeyen insanları kontrol etmek imkânsızdır. Bu yüzden Azınlık, Şüphe'ye güvenilmeyeceği fikrini beslemeye başladı. Ses, bilim tarafından açıklanabilirmiş gibi, bir psikolojik bozukluk kurgusu yarattılar. Oysa o ses gerçekte varlığı-mızın en karmaşık kavramıdır. İnsan ruhunu ezelden beri yönlendiren o izah edilemez sağgörü dürtüsü. Zamanla, bizi insan yapan asıl şeyin bu olduğuna inanır oldum. İster Tanrı'dan, ister kolektif bilincimizden, ister kendimize ait bilinmeyen bir parçadan gelsin, ses bir laboratuvar da incelenebilecek ya da bir kutuya konabilecek bir şey değil. Çok daha büyük bir şey.

"Azınlık insanların bunu unutmasına yardım etti. Yavaş yavaş, sistematik olarak hikâyeyi değiştirmeye başladılar. İnsanların bir zamanlar güvendiği ses, mutluluğun düşmanına dönüştü. Korkulacak bir şeye. Sesin kendini çığlık atarak duyuramayacağını bildikleri için, dünyanın müzikle, filmlerle, 7/24 yayınlanan haberlerle ve arkası kesilmeyen çevrimiçi gevezeliklerle gürültüye boğulmasını sağladılar. Fısıltıyı susturamıyorlarsa, insanları diğer seslerle bombardımana tutabilirlerdi. Sonsuz seçenekle."

"İşe yaradı ama kusursuz değildi," diye devam etti. "Hâlâ sesi seçenler vardı. Dikkatini dağıtmadıkları. Yanlış yönlendirilemeyenler. Hyperion Projesi böyle doğdu. Azınlık yeni bir teknoloji şirketi kuracaktı. O şirket bir karar alma uygulaması geliştirecek ve o uygulama sosyal bir gerekliliğe dönüşecekti. Dünyayı çok iyi tanıyorlardı. Ve sabırlıydılar.

"Son sınıfı izleyen yaz tatilinde, örgüt bana Gnosis'te staj ayarladı," diyerek anlatmayı sürdürdü. "Böylece kendimi o bahar Dr.

Hildebrand'ın araştırma asistanı olarak buldum. Birinin kolyemde bulduğun iç yazışmanın dağıtım listesine benim adımı eklemesi rastlantıydı. Yazışmayı görür görmez annene gittim. O zamanlar hayatımın sona ereceğinden korkmuyordum. Sadece statümü kaybetmekten çekiniyordum. Ben yepyeni bir hayatın sunulduğu Bronx'lu kızdım. Kaybetmek istemediğim bir hayatın." Utançla ağırlaşan sesi hafifçe titredi. Gırtlığını temizleyip anlatmaya devam etti.

"Annen öğrenince bir an bile tereddüt etmedi. Foyalarını ortaya çıkarmak istedi. Ve o iç yazışma ve bir araya getirdiğim örgüt üye listesiyle, ihtiyacı olan kanıt elindeydi. Planı, ülkenin bütün büyük gazetelerine iç yazışmayı ve listeyi ekleyeceği açık bir mektup göndermekti. Ama önce Griffin'in üvey babasıyla yüzleşmek istediğini söyledi. O zamanlar Atwater İkinci İlah'tı. Yani örgütün iki numaralı adamı. Aviana, sadece Griffin için bile olsa, ondan bir itiraf koparması gerektiğini düşünüyordu."

Dr. Tarsus'un sesi artık tatsızdı. "İkimiz de Azınlık'ın gerçek anlamda nelere muktedir olduğundan habersizdik. Güçlü ve acımasız olduklarını biliyorduk ama katil olabileceklerini hayal edemezdik. Anneni onların öldürdüğünden emin değilim ama babanı öldürdüklerini biliyorum." Sesi titredi. "Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm, Rory ama Griffin öldü." Zaten biliyor olmama rağmen, gözlerim doldu. Beni sarsan Tarsus'un sesindeki sevecenlik, dizginlenemez şeffkatti. "Parti gecesi öldü," dedi alçak sesle. "Beynindeki bir kan pıhtısı yüzünden. O kürsüye çıkarken, neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu. Lux'ın Gold'daki yeni versiyonunun insanları Şüphe'den uzaklaştırmak üzere tasarlanmış farklı bir algoritma kullandığını biliyordu ama insanların kimyasal olarak ona güvenmeye manipüle edileceğinden ya da eylül ayında ona uygulanan grip spreynin nanobotlarla dolu olduğundan habersizdi." Sesi yeniden sertleşmişti. "Ya da koruması Jason'ın başkasından emir aldığından."

O pıhtıya neden olan düğmeye kimin bastığını merak ediyordum. Jason konuşmamızın ne kadarını duymuştu? Griffin'in ölüm nedeni ben miydim?

"Korkak olduğumu düşündüğünden eminim," dedi sesi yine titreyerek. "Sahip olduğum konum ve erişim imkânlarıyla işler bu noktaya gelmeden, uzun zaman önce bir şeyler yapmalıyım. Ve haklısın. Ama hem onlarla savaşıp hem de annene verdiğim sözü tutamazdım. Bu yüzden seni korumayı seçtim. Buna artık gerek kalmayacağı günün mutlaka geleceğini umarak. Keşke o gün bugün olsaydı. Senin Theden'dan ayrılmandan ve annenin yapmaya çalıştığı gibi ortadan kaybolmandan daha fazla istediğim hiçbir şey yok. Ama annen ya da senin kadar akıllı olmamakla birlikte, aptal da değilim. Bu gece o mihraba yaklaşırken yüzündeki ifadeyi gördüm. O başlığı indirdiği anda onda gördüğüm ifadenin aynısıydı. Bu yüzden, lahde girmeyi seçersen, sağ çıkman için elimden ne gelirse yapacağım." Bir şey diyecek gibi oldu ama sanki son anda fikrini değiştirdi. Bir hışırtı duyuldu ve kayıt sona erdi.

Yanaklarımdan süzülen yaşlar masaya damlıyordu. Bana bilmediğim ya da şüphe duymadığım hiçbir şey söylememişti. Ama sözleri her şeyi somutlaştırmıştı. Kaçmayacaktım. Kaçamazdım. Bu insanların annemle babama yaptıklarından sonra olmazdı. Ve Beck'e. Ve milyonlarca insana.

"Rory?" Kulaklıklar North'un sesini boğuyordu. Kulağımdan çıkarıp masanın üstüne bıraktım. "Ne demiş?"

Başımı sallamakla yetindim.

"Gerçekten bizim yanımızda mı?"

"Daha fazlası," dedim gözyaşlarından boğuklaşan bir sesle. "Ne yaptıysa, benim için yapmış. Anneme beni koruyacağına söz vermiş." Kolyeyi dizüstü bilgisayardan çıkarıp North'a uzattım. "Bu ses kaydını telefonuna yükleyebilir misin? Daha sonra tekrar dinlemek istiyorum."

Başını salladı. "Elbette." Ivan'ın masasının kenarına oturdu. "Anlatmak ister misin?"

Gözyaşlarını sildim. "O piçleri nasıl devireceğimizi konuşmayı tercih ederim."

"Pekâlâ, simülasyonda Gnosis sunucu odasını gördüğünü söyledin," dedi. "Nasıl bir yerdi?"

Elimden geldiğince detay vererek tarif ettim.

"Ya güvenlik?"

"Sayısal bir şifre ve ses tanıma devresi var."

"Ses tanıma. Fena. Simülasyonda nasıl aştin?"

"Oydum. Tarsus. Ne dediğini duyamadım ama beni kapıdan içeri onun sesi soktu."

North dudağını ısırdı. "Örgüte giriş töreninde orada olacağını söylemiştin, değil mi? Odaya fark edilmeden girebilirsek, bizi içeri sokar mı?"

Kaybolan bütün umudum yeniden canlanmaya başladı. Dizlerimi masanın altına çarparak ayağa fırlarken, "Bir planın var!" diye haykırdım.

"Şey, teknik açıdan *senin* planın," diye yanıtlarken, dudak kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Ben sadece zorlu mücadelelere meraklı biriyim. Ayrıca zamanlama daha mükemmel olamazdı. Sanki bir armağan gibi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kamu hizmeti veren kuruluşlar dönüştürücüleri güneş fırtınasından korumak için yarın güç şebekesini kapayacaklar. Gnosis, sistemlerinin şebekelerden bağımsız olduğunu iddia ettiği için, bu gece yarısı sunucularını şebekeden çıkarıyor."

"Neden?"

"Sanırım karartma sırasında sistemlerinin çalışmayı sürdürmesini istiyorlar. Hizmet firmaları güç kesintisinin bir güne kadar sürebileceğini belirtiyor."

"Tanrı saklasın, insanlar o kadar uzun süre Lux'sız ne yapar?" dedim alaycı bir sesle.

"İyi haber şu: Gnosis'in sisteminin tamamı, doğu standart saatine göre, bu sabah ikiden itibaren bakım nedeniyle çevrimdışı olacak."

"Lux da dahil," dedim. Nabzım hızlanmaya başlıyordu.

North başını ever der gibi salladı. "Bu da şu anlama geliyor: Eğer bu işi sunucular kapalıyken halledebilirsek, fark edilmemeyi başarabiliriz."

"Ama o süre boyunca sunucu odasında insanlar olmayacak mı? Çalışanlar falan?"

"Şüpheliyim," dedi North. "Sunucu odaları dondurucu ve süper gürültülü yerlerdir. Ayrıca, Gnosis çalışanlarının sunuculara erişim sağlamak için o odada olması da gerekmiyor. Şirketin dahili ağından ulaşabilirler."

Kalbim artık deli gibi çarpıyordu. "Tanrım. Bu işi gerçekten kıvrabiliriz."

"Hâlâ düşünülmesi gereken çok şey var," dedi temkinli bir tavırla. "Tarsus'un bizi güvenlikten geçirebileceğini varsaysak bile, terminali bulmamız gerekecek ve benim..."

"Terminal mi? O da ne?"

"Sistemin giriş noktası. Bir klavyesi ve ekranı olan bir makine. Sistemin..."

Sözünü tekrar kestim. "Ben terminali gördüm. Üç ekranlı, devasa bir klavyeye benzeyen cam bir masa. Etrafı bakır bir kafesle çevriliydi."

"Pekâlâ, demek ki terminali de bulduk," dedi. "Ama makinenin kendi güvenliğinin ne derece sıkı olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Ve oraya varmadan bilemeyiz."

"Biz değil," diye düzelttim. "Ben. Bu işi tek başıma yapacağım."

"Ancak rüyada," diye homurdandı. "Öncelikle bu işi bensiz becermen imkânsız. Burada ancak gördüğüm zaman çözebilirim tadında bir şeyden bahsediyoruz. İstesem de nasıl yapacağını söyleyemem."

Görmeden olmaz. İkinci olarak, seni oraya tek başına gitmene göz yumamayacak kadar çok seviyorum.”

Keskin bir sızıyla, bunun ona karşılık vermek için son şansım olabileceğini fark ettim. Kendimi bunu düşünmemeye zorlasam da planımızın ne kadar tehlikeli olduğunu göz ardı etmem mümkün değildi. “Ben de seni seviyorum,” dedim usulca. “Ama seni içeri nasıl sokabiliriz ki?”

“Seni her zaman Liam içeri alıyor, değil mi? Başlıklı bir cüppeyle?” North omuz silkti. “Ben Liam olurum.”

“Seni yakalarlarsa...”

“Beni yakalamayacaklar. Hem yakalasalar ne olur? Bir yılan, bir baykuş ve bir tilki olduğunu söylemiştin değil mi? Tarsus bizim yanımızda olduğuna göre, ikiye karşı üçüz.”

Midemdeki düğüm biraz gevşedi. North’un özgüveni bulaşıcıydı.

“Tek soru şu, Liam’ı komisyondan birkaç saatliğine nasıl çıkabiliriz?” dedi North.

“İlaç veriyoruz,” dedim hiç tereddütsüz. “Böylece öldürmeden etkisiz hale getirir ve hafızasını da karıştırmış oluruz.”

“Ah, tamam. O zaman hemen ilaç dolabımdaki tecavüz haplarından bir şişe kapayım.”

“Hap değil,” diye düzelttim. “Enjekte edilebilir olmalı. İçine koyduğumuz şeyi içeceğinin garantisi yok.”

North bana kulaklarına inanamayarak baktı. “Sen ciddi misin?”

“Ne var ki? Tam olarak ihtiyacımız olan şeyi sağlayacak.”

North saçlarını çekiştirdi. “Şu anda bu konuya girmenin sırası olmadığını biliyorum ama lanet olsun, Rory, bu iş cidden arapsaçına döndü.”

“Haklısın. Sırası değil. Roş¹² almaya gitmemiz gerek”

“Nereden, Walgreens’ten mi? Advil’in hemen yanında bulacağımızdan eminim.”

Sesindeki alaycı tınıya sinir olarak kollarımı kavuşturdum. "Sen Mohawk saçları ve dövmeleri olan bir adamsın. Tanıdığın kimse yok mu?"

"*Rohypnol*'u olan kimse mi?"

"Yani bulabilecek birilerini tanımıyor musun?"

Başını hayır der gibi sallarken bir anda aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Müşterilerimden biri Greenfield'da eczacı. Büyük olasılıkla ondan uyku ilacı için reçete alabilirim. Güçlü ama yasal bir şey. Evden mesaj gönderebilirim."

"Zaten Hershey'yi de bilgilendirmeliyiz," dedim bilgisayarı ve kulaklığı toplarken.

Ivan'a teşekkür edip aceleyle çıktı. Kate'e North'un işe dönme-yeceğini haber vermek için Paradiso'ya uğradıktan sonra, kahve ve kafenin tezgâhındaki bütün çöreklerden birer adetle eve çıktık.

İçeri girerken, "Hershey?" diye seslendim. Ama oturma odası sessizdi.

"Gizemli erkek arkadaşıyla birlikte," dedi North. "Bu sabah çantasını almaya gelmişti. Birkaç gün onun evinde kalacağını söyledi." *Onun evi.* Demek ki kampuste yaşayan biri değildi. Ya da ebeveynleriyle.

Altdudağımı ısırdım. Benim erkek arkadaşım da Theden'da okumuyor ya da ailesiyle birlikte yaşamıyordu. Ve bu onu sapık katil yapmazdı. Hershey, her kimse bu adamla bir süredir takılıyordu. Yani adam yabancı değildi. Ve Hershey, Hershey'ydi. Başının çaresine bakabilirdi.

North dolabının içinde gözden kaybolmuştu. Yanına gittiğimde ekranında sohbet kutusuna benzer bir şey açıktı. "Müşterilerimle böyle iletişim kuruyorum," diye açıkladı. "Özel bir sohbet programı. Cep telefonunu arayıp üç kez çaldırarak sisteme girmesi gerektiğini haber verecek."

Birkaç dakika sonra adam sistemdeydi. North yazmaya başladı.

"Halledecek," dedi sırtarak. "Şu anda eczanedeymiş. On beş dakika içinde ilaç hazır olacak." Sandalyesinde bana döndü.

"Bu işi gerçekten yapıyoruz," dedim.

North'un alnı kııştı. "İstediğin bu, değil mi?"

"Kesinlikle. Ben sadece..." Sesim titredi. "Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Ben de sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Ben bu işe kendim bulaştım. Ama sen öyle değilsin. Seni ben sürükledim."

"Anlaşılan beni sandığım kadar iyi tanımamışsın," dedi North. "Ben hiçbir şeye sürüklenmem, Rory. Bunu istediğim için yapıyorum. Bu insanların yaptığı şey yanlış olduğu için. Ve kafamın içindeki ses, seninkiyle aynı şeyi söylediği için."

"Korkma," diye fısıldadım. North gözlerimin içine bakarak başını salladı.

"Korkma."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

North motosikletle Greenfield'a giderken, ben Hershey'yi beklemek için evde kaldım. Lahitten çıkar çıkmaz North'un Manhattan'daki dairesine gitmeyi planladığımız için bu vedalaşmak için son şansım olabilirdi. Bu işin altından kalkabilirsek, ortadan kaybolmamız gerekecekti.

Planımız son derece basitti. Lux'ı Gold kullanıcılarını tehditlerinden ve zaaflarından uzaklaştırmak yerine onlara yönlendirecek şekilde programlayarak kaos yaratmaya karar vermiştik. Böylece insanlar Azınlık'ın onları uzak tutmak için çabaladığı durumları yaşayacaklardı ve bu süreçte günlük programları altüst olacaktı. Tam olarak prangaları kırmak anlamına gelmese de, belki hayatları sarsılırsa insanlar kafalarını ekranlarından kaldırabilirlerdi. Belki de kılavuzlarını bileklerindeki o altın renkli parlak kutunun dışından bir yerde arayabilirlerdi. Gerçekten, elimizden ancak bu kadarı gelirdi. Zemini hazırlamak. Sonuçta insanlar kendi seçimlerini kendileri yapmalıydı.

Onları özgür bıraktım ve özgür kalmalılar. Kayıp Cennet alıntısını artık farklı bir gözle görüyordum. Azınlık insan doğasını değiştirmemişti. İnsanların özgür iradesini ellerinden almamışlardı. Bunu yapacak güçte değildiler. Evet, insanların beyinlerindeki nanobotlar bir güven duygusu üretiyor, onları Lux'a körü körüne güvenmeye yönlendiriyordu. Ama minik makineler onlara seçeneklerini da-

yatmıyordu. Kimse dayatmıyordu. Kimse dayatamazdı. Tanrı bile. Griffin'in yüzüğündeki mesaj buydu. Steinbeck'in *timshel*'i. *Muktedirsin*. Lux'la insanlar sadece seçim yapmamayı seçmiş oluyordu. Onlara hâlâ seçim yapabileceklerini hatırlamalıydık.

İyimserdik. Beck'in Lux profilini ve benim tepkimi gördükten sonra, North rastgele Lux profillerini tıklamaya, kullanıcıların tehditlerine ve zayıf yanlarına bakmaya başlamıştı. Görünüşe bakılırsa, bazı tehdit ve zayıf yanlar hemen hemen bütün profillerde mevcuttu. Böylece North bu tekrarları sınıflandırmaya başlamıştı. Örneğin eşzamanlılık, tesadüf ve gün batımları, yaygın tehditlerdi. Tıpkı karşılanmamış beklentiler ve beklenmedik gecikmeler gibi. Diğer yandan aynı beş özellik dünyanın dört bir yanındaki kullanıcıların zayıf yanlarında karşımıza çıkıyordu: Sabır, şefkat, alçakgönüllülük, şükür ve merhamet. Antitezleri, yani hızlı tatmin, kibir, özgüven, kendine hak görmek ve kayıtsızlık, hemen hemen bütün güçlü yanlar listelerinin en üst sıralarındaydı. Planımız, uygulamanın mevcut algoritmasını korurken, değişkenleri değiştirmekti. North doğru kodlayabilirse, bizim değiştirilmiş Lux versiyonumuz, daha öncesinde kaçınmak üzere programlandığı senaryoları üretecekti. Başarmamız durumunda tam olarak neyle karşı karşıya kalacağımızı bilmiyordum ama eğer Azınlık insanları yaşamaktan alıkoyuyorsa, o zaman şefkat, merhamet, minnet, alçakgönüllülük gibi tecrübeler çok güçlü olmalıydı. Hershey'nin vizelere çalışmasına yardım etmemden sonraki tavrı aklımdan çıkmıyordu. O gece benden iyilik görmüş ve bu onu değiştirmişti.

Kulaklığımı takıp Tarsus'un ses kaydı dosyasına tıkladım North rica ettiğim gibi iPhone'una yüklemişti ve o gittiğinden beri üç kez daha dinlemiştim. Tarsus konuşurken bacaklarımı altına toplayıp gözlerimi kapadım. Nefesime odaklanarak beynimi, fırıl fırıl dönmelerinden ve sonuçsuz kaygıdan arındırmaya çalıştım. Al... Ver... Al. Nefesimin sesi okyanusu andırıyordu ya da rüzgârı.

Sesin, *rüzgâr canı nereye isterse oraya eser*, dediğini duydum. *Sen sesini duyarsın ama ne nereden geldiğini, ne de nereye gittiğini anlayamazsın.*

Sesin de öyle olduğunu fark ettim. Rüzgâr gibi onu da öngörmek ya da zapt etmek mümkün değildi. Bu sözcüklere sımsıkı tutundum ve nefesimi yatıştırırken, bir nakarat gibi tekrarlayıp durdum. Sesin kiminle konuşacağını, hatta benimle ne zaman konuşmayı seçeceğini kontrol edemezdim. Elimden sadece her konuştuğunda onu dinlemeyi seçmek gelirdi.

Orada otururken kalbim huzura teslim oldu. Varlığı, planımızda bir amaç olduğuna ikna olmamı ve sonunu getirebileceğimize dair güvenle dolmamı sağlıyordu. Sesin Theden'a geldiğim ilk gün söylediklerini ve şu ana dek unuttuğum sözü hatırladım. *Başarısız olmayacaksın*, diye fısıldamıştı. Bu süreçte başımıza kötü bir şey gelmeyeceğine dair bir güvence duymayı bekledim ama hiçbir şey olmadı.

"Rory?" Bir elin omzumu tutup sarstığını hissettim, uyku mahmurluğuyla gözlerimi açtım. Oturma odasında ışık azalmıştı ve pencerenin storlarının arasından içeri güneşin kehribar rengi doluyordu. Kulaklığım hâlâ kulaklarımdaydı ama ses kaydı biteli uzun zaman olmuştu. North kucığında bir eczane torbasıyla kanepeye, yanıma oturmuştu. Yüzüme düşen saçları kenara itti. "Meditasyon yaptığını sandım," dedi ve gülümsedi. "Ta ki horlamamı duyana kadar."

Koluna bir yumruk indirdim. "Aldın mı?"

North torbadan küçük bir şişe ve bir iğne kutusu çıkardı. "Damar içine bir doz triazolam. Onu birkaç dakika içinde sakinleştirip en az sekiz saat uyutması gerek. Her şey plana uygun giderse Liam uyanmadan Manhattan'a varmış oluruz."

Başımı sallamakla yetindim. *Her şey plana uygun giderse*. Bu büyük bir eğerdi.

North saatine baktı. "Altıya geliyor," dedi. "Kapanmadan, bütün malzemelerimi depoya götürmeliyim. Sen de Liam'a gitmeden önce yanına almak istediklerini toplayıp buraya getirsen iyi olur." Plana

göre, yatma saatine birkaç dakika kala giriş töreni konusunda çok gergin olduğum bahanesiyle, Liam'ın yatakhane odasına gidecektim. Oda arkadaşı o sabah büyükannesinin cenaze töreni için Birmingham'a uçmuştu ve ertesi güne kadar dönmeyeceği için Liam yalnız olacaktı. Cüppesini gizlediğine hiç şüphe olmadığı için iğneyi batırmadan önce onu bir şekilde cüppeyi bana göstermeye ikna etmem gerekecekti. Liam mezarlığa gidene kadar beklemeyi düşünmüştük ama onu açıkta bırakmak hem onun hem de bizim için çok riskli olurdu. Geceyi yatağında geçirmesi herkes için daha güvenliydi. Onu yatırdıktan sonra cüppesini alıp mezarlıkta North'la buluşacak ve Azınlık'tan gelecek mesajı bekleyecektim. North benimle birlikte Liam'ın yatakhane odasına gelmek istemişti ama birinin onu görmesini göze alamazdık. Özellikle uzaklaştırma emri hâlâ yürürlükteyken.

North'a, "Henüz değil," dedim ve onu üstüme çekerek kanepeye boylu boyunca uzandım. Vücudu şaşkınlıktan gerildi. Ona sımsıkı sarıldım ve vücudumu onunkine yaslamak için göğsümü öne ittim. Kollarını yüzümün iki yanına dayayıp beni öptü. Nazik öpüşü git-tikçe derinleşti. Ellerim titreyerek pantolonunun düğmesine uzandım.

"Vay canına," dedi North geri çekilirken. Gözlerinin içine baktım ve elimi tekrar uzatıp düğmesini iliğinden çıkardım. "Rory..." dedi.

"Bu gece ölebiliriz," dedim yumuşak bir sesle.

"Öyle bir şey..."

Sözünü kestim. "Ve ölürsek, bunu yapmadığım için pişman olmak istemiyorum." Fermuarını aşağı kaydırırken boxerının mavi kareli kumaşının altında bir kıpırtı hissettim. Elimi yakaladı.

"Rory," derken sesi daha da yumuşamıştı. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum. O kadar çok istiyorum ki bazen düşünürken nefesim kesiliyor." Parmaklarını benimkilere kenetledi. "Ama böyle değil. Korktuğun için değil. Korkma, unuttun mu?"

Gözlerime yaşlar dolarken "Korkma," diye fısıldadım. North beni bir kez daha öpmek için eğildi ve öyle bir şefkatle öptü ki nefesimin kesildiğini hissettim. Bir an için zaman durmuş ve öpüşmemiz hiç

bitmeyecekmiş gibi hissettim. Sonunda North geri çekilince, göğsüm acıyla doldu.

Doğrulup topuklarının üstüne otururken, “Arkası yarın,” dedi.

Hafifçe gülümsemeyi başardım. North ayağa kalktı ve benim de kalkmama yardım etti. “Bir saat kadar sonra motosikleti yüklemek için burada buluşur muyuz?” Başımı tamam der gibi salladım ve çıkmadan önce dudaklarımı dudaklarına bir kez daha bastırdım. Artık bütün öpücükler çok kıymetli geliyordu.

Kampuse vardığımda güneş ağaçların arkasında alçalmıştı. Yemekhanenin çift kanatlı kapıları açıktı ve dondurucu hava yemek saatinin sesleri ve kokularını dışarı taşıyordu. Midem guruldadı ama yemek yiyecek zamanım yoktu. Eşyalarımı toplayıp North’un motosiklete yüklemesi için ona götürmem, sonra da Liam’a gitmeden önce duş alıp üstümü değiştirmem gerekiyordu.

Gözlerimi kırıştıtırırken, gözkapaklarımın arkasında biriken yaşları hissettim. Kampus alacakaranlıkta, küre biçimindeki sokak lambalarının yanmasından hemen sonra ama havanın karamasından hemen önce, gökyüzü mavinin en yoğun, en koyu tonuna bürünmüşken bir başka güzel olurdu. Bu yeri kuran insanlar ve şimdi yöneten egomanyaklar hakkında bütün bildiklerime rağmen, gitmeye hiç hazır değildim. Burayı seviyordum. Sağladığı statüyü, ait olma duygusunu ve harika şeyler başarmaya aday olduğumu hissetmeyi. Tıpkı Dr. Tarsus’un o ses kaydında söylediği gibiydi. Theden bana yepyeni bir hayat sağlamıştı. Kaybetmek istemediğim bir hayat.

Ama zaten, o hayatı haftalar önce beni nereye yönlendirirse yönlendirsin Şüphe’ye güvenmeye karar verdiğimde, bir anlamda çoktan kaybetmiştim. Avlu, Atina Binası’na en yakın bankta oturan karaltı dışında bomboştı. Yaklaşınca, oturanın Liam olduğunu fark ettim.

Beni görünce, “Rory,” diyerek ayağa fırladı. “Nerelerdeydin?”

“Halletmem gereken işler vardı,” diye geçiştirdim. “Şehir merkezinde. Ne oldu?”

“Rudd seni arıyordu.” Liam’ın vücudu gerginmiş gibi kaskatıydı.

“Bay Rudman mı? Neden?”

“Giriş törenini öne alacaklarını söyledi.” Liam boş bakışlarımı fark etti. “O Üçüncü İlah, Rory. Baykuş maskeli olan.”

Rudd da mı Azınlık üyesiydi? Üstelik en tepedeki üçüncü adamdı. Üçüncü İlah. Unvan bile tenimin ürpermesine yetiyordu. Kibrin büyüklüğüne bak.

“Ve Dekan Atwater da Birinci İlah, değil mi?” Yılan maskesinin arkasındaki kişinin o olması gerektiğine çoktan karar vermiştim. Liam başını eğerek onayladı.

“O, Rudd ve Tarsus seni lahitte bekliyorlar,” dedi etrafına bakarak. Ama bu kadar temkine gerek yoktu. Görünürde tek bir insan yoktu. Herkes akşam yemeğindeydi. “Seni burada bekleyip oraya götürmem istendi.”

“Hemen şimdi mi olacak?” Panikten dizlerimin bağı çözüldü. Şıngayı North’un evinde bırakmışım. Giriş töreni şimdi olamazdı. Hava henüz kararmamıştı bile.

“Rudd öyle söyledi.” Liam huzursuz görünüyordu.

“Liam. Sorun ne?”

“Sadece... Eğer giriş töreni için çağırıyorsa, neden cüppele-
rimizi getirmemi istemedi?”

Korku belkemiğimden yukarı tırmandı. *Biliyorlar.*

“Kahretsin,” diye fısıldadım.

“Rory, neler oluyor? Ne yaptın?”

Kelimeleri dikkatle seçerek, “Örgüt hakkında bir şeyler öğrendim,” dedim. Liam’ın tepkisini bekledim. Tepki vermedi. “Senin sandığın kişiler değil, Liam. Onlar...”

Elini hızla uzatıp bileğimi sertçe tuttu. “Onlar diye bir şey yok, Rory. Benim için yok.” Elimini bir şey sokmuş gibi hızla geri çekti. Liam bana lahdin taş duvarları gibi soğuk ve sert gözlerle bakıyordu ve bir anda anladım. Liam için Azınlık, ‘onlar’ değil, ‘biz’di. Ona bir ömürlük sahiplenme vaat etmişlerdi. Her zaman bir yere ait olacağına dair güvence vermişlerdi ve bu onun için yeterliydi. “Bak,”

dedi Liam. “Çıkmak istiyorsan, peşine düşmem. Ama bizi lahitte bekliyorlar ve onları bekletmeye niyetim yok.” Ayağa kalktı.

Belki bir, belki iki saniyeliğine kaçabileceğime inandım. North’a, güvenliğe, geleceğime. Ama ayaklarım kök salmış gibiydi. Bundan kaçamazdım. Azınlık’ı devirmeye karar verdiğim anda bu seçenekten vazgeçmiştim. Uzaktan kampusün çan kulesinin, saati haber veren çınlaması duyuldu. Yediydi. North tam bir saat boyunca beni beklemeyecekti. Hatta saat sekizi geçene kadar kaygılanmayacaktı bile ve mezarlığa ulaşması on beş dakika sürecekti. Ama şimdi ona geri dönersem, o sunucu odasına girme şansımızı tamamen kaybederdik. Tek seçeneğim onları oyalamayı denemektir.

Bir saatten fazla.

İçimden *bunu yapamam* diye sızlandım. Sesin bana yanıldığımı söylemesini bekledim ama hiç ses yoktu.

Liam dönüp ormana doğru yürümeye başlamıştı bile. “Bekle,” diye seslendim. “Seninle geliyorum.”

Ses nihayet, ben kararımı verdikten sonra konuştu.

Korkma çünkü ben yanımdayım.

“Korkmuyorum,” diye fısıldadım ve bir an için, gerçek buydu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mezarlığın merkezine vardığımızda hava neredeyse kararmıştı ve ufuktaki son ışık çizgisi de solmak üzereydi. Meleğin kolu gökyüzüne kalkmıştı. Demek, tabutu bizim için açık bırakmışlardı. İroni dikkatimden kaçmadı. Beni bir mezara getirtmişlerdi.

Mozoleden içeri girerken, Liam, “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu. Şimdi, şu anda, yanımda bu oğlanla içerisi ne kadar farklı görünüyordu. Mermerdeki oymalar güzel değil, tehditkârdı ve içerisi huzurlu değil, boşucuydu.

“Onlar Azınlık,” dedim. “Kaçmak neye yarar ki?” Zoraki bir kahkaha attım. “Hem girmek istemiyorum diye beni öldürecek değiller ya.” Aslında, yapacakları şeyin tam olarak bu olduğundan adım gibi emindim. Liam’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa onun da kaderim hakkında kendince şüpheleri vardı. Bu işteki rolünün onu çelişkiye düşürdüğünü görebiliyordum. Ama belli ki arkasını dönüp gidecek kadar büyük bir çelişki değildi.

“Senden gerçekten hoşlanmıştım, Rory.” *Hoşlanmıştım.* Geçmiş zaman. Varlığım çoktan son bulmuş gibiydi. Başıyla tabutu işaret etti. “Sen önden gir. Aşağıda beni bekle.”

“Gözümü bağlamayacak mısın?”

Gözlerime bakmadı. “Rudd gerek olmadığını söyledi.”

Geri çıkmayacaksam, nasıl girileceğini bilmemin bir önemi olmadığını fark ederek güçlkle yutkundum.

Dönen merdivenden aşağıdaki karanlık odaya inerken korkuluğu sımsıkı tuttum. Liam hemen arkamdaydı. En alt basamağın altına uzanıp kısa metal bir çubuk çıkardı. Bir el fenerine benziyordu ama Liam başparmağını alt kısmındaki düğmeye bastırınca, çubuk gerçek bir alevle tutuştu. "Mihrap odası üçüncü oda," dedi Liam kısık bir sesle. "İçeride olacaklar."

Beni dirseğimden tutup tek kapıdan ve dar tünelden geçirip bir sonraki odaya soktu. Elbette bir önceki gibi kare biçiminde ama daha büyük olan bu oda, kabarık minderli koyu kırmızı kanepeler ve akaju sehpa ile döşenmişti ve bütün mobilyalar bir kemerden diğerine doğru bir kavis oluşturan ince bir dokuma halının etrafına yerleştirilmişti. Düz çapraz bir çizgi daha etkin olurdu ama Azınlık matematiksel zarafeti tercih etmişti. Daha geri kalanını görmeden, bu kavisin tünele doğru yol alırken altın renkli bir sarmala dönüşeceğini biliyordum.

Yolun yarısında, diğer odadan gelen sesleri duydum.

"Bana teşekkür borçlusunuz." Rudd.

"Teşekkür ediyoruz." Dekan Atwater.

Rudd, "Evet," diye yanıtladı ama bu kez sesi o kadar emin çıkmamıştı. "Sorunumuzu çözdüm."

Geçidin kenarına gelmiştik. Liam duraksadı ve bana baktı. Parmağını kaldırdım. Bir dakika. Başını hafifçe eğdi. Besbelli ki o da benim kadar meraklanmıştı.

Dekan serinkanlı bir tavırla, "Ve bunu tam olarak nasıl başardın?" diye sordu. "On altı yaşında bir kızla yatarak mı?"

Liam'ın gözleri bana çevrildi ve kaşları soru işaretleri gibi havaya fırladı. Başımı hızla iki yana salladım. O kız ben değildim.

Rudd cevap vermeyince dekan, "Bilmediğimi mi sanıyordun?" dedi. Henüz Tarsus'un sesini duymamıştım. Orada mıydı ki? Olmayabileceğini düşününce midem kasıldı. O benim tek umudumdum.

"Benim adıma yanlış bir karardı," dedi Rudd sonunda, cılız bir sesle.

"Kesinlikle. Ve bu büyük bir sorun, biliyorsun. Çünkü benim de yanlış bir karar aldığımı düşünüyor."

Anlaşılmaz bir şekilde Rudd'a acıdım. Yanlış bir hesap yapmıştı.

Sol tarafımdaki kanepelerden birinin arkasında bir hışırta oldu. Ama tam başımı sese doğru çevirirken, Liam dirseğimi tuttu. Sanırım dekanın yanlış kararlardan bahsetmesi ona kimin tarafında olduğunu hatırlatmıştı. Beni sertçe çekerek kemerli kapıdan içeri soktu.

Biz içeri adım atarken, Rudd, "Ama onunla ilişkiye girmeseydim, Rory'yle ilgili gerçeği öğrenmezdik," diyordu. Savunmaya geçmiş gibiydi. Durumunu izah eder gibi. Bir anda, Rudd'un kiminle yattığını anladım. Hershey'nin gizemli delikanlısı, bir delikanlı değildi.

"Ya onun bildiklerine olacak?"

"Hiçbir şey bilmiyor. Zaten bir önemi de yok. Onun işini gördükleri için..."

Biraz sendeledim ve üç kafa bana çevrildi. Dr. Tarsus oradaydı. İlk ikisinin aksine bu oda, merkezinde duran üç figüre tehditkâr bir ışık saçan sabit meşalelerle aydınlatılmıştı. Odadaki bir üçgenin üç köşesi gibi birbirlerinden uzak duruyorlardı. Kimin kiminle ittifak halinde olduğu belirsizdi. Liam kime yaklaşacağını bilemez gibiydi. Emirleri Rudd'dan almıştı ama söz sahibinin kim olduğu açıkça belliydi.

Rudd, "Liam," diyerek yaklaşmasını işaret etti.

Liam kısa bir tereddüdün ardından dekana yöneldi. Yaşlı adam, eşlikçime değil, bana bakıyordu. "Teşekkürler, Liam," dedi gözlerini benden ayırmadan. "Yata Khanene dönebilirsin."

Liam'ın eli hâlâ kolumda olduğu için şaşkınlığını hissettim. Eli yanmış gibi dirseğimi bir anda bıraktı. "Evet, efendim." Bana bakmadan dönüp çıktı.

Dekanın gözleri hâlâ üstümdeydi. Aramızda sadece bir metrelik bir mesafe vardı ve bakışları bir spot ışığı gibi sıcak geliyordu. Dudaklarımın üstünden ve saç diplerimden ter damlaları fışkırmaya başladı.

“Merhaba, Aurora,” dedi Dekan Atwater. Adımı söylediği anda içim tiksintiyle doldu. O anda ona karşı tenimi tutuşturacak kadar yoğun bir nefret hissettim. Şaşkın bir gülümseme takınmayı başardım.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Dekan, “Biz de bunu öğrenmek istiyoruz,” diye yanıtladı. Boştaki eli orada bir şey tutuyormuş gibi ceketinin cebindeydi. Silah gibi bir şey. Saç diplerimdeki soğuk ter alnımdan aşağı akmaya başladı.

Başımı hafifçe salladım. Ne dediğini anlamamışım gibi gülümsemeye devam ettim. Dr. Tarsus’a baktım. Titreşen ışıktaki abanoz rengi irisleri kapkaranlık ve tamamen anlaşılmazdı. “Anlamıyorum. Ben sandım ki... Liam bana giriş törenimi öne çekmek istediğinizi söyledi.”

“Yani yeminini etmeye hazırsın, öyle mi?” dedi dekan.

“Elbette,” dedim hiç tereddütsüz. “Sadece önce birkaç sorum olacak.”

Dekan keyiflenmiş gibiydi. “Demek soruların var.” Elini cebinden çıkardı. Elinde tuttuğu şey bir silaha benziyordu ama daha önce gördüklerimden farklıydı. Namlunun olması gereken yerde, içinde mavi bir sıvı olan bir şişe vardı. “Sanırım kimin kime açıklama borçlu olduğu konusunda aklın biraz karışmış, Aurora.” Tetiği daha sıkı kavradı.

Zaman kazanmak için, “İstedığınız soruyu yanıtlarım,” dedim. “Ben sadece anneme ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Anladığım kadarıyla, annen bir kan pıhtısı yüzünden ölmüş,” dedi Dekan Atwater serinkanlılıkla. “Sezaryenden sonra sık rastlanan bir komplikasyon.”

Artık korkamayacak kadar öfkelenerek, “Ölüm sertifikasını gördüm,” diye çıkıştım. “Gerçeği istiyorum. Nanobotlar mıydı? Onu da Griffin’i öldürdüğünüz gibi mi öldürdünüz?”

Dekanın kaşları kalktı.

“Evet, Griffin’den haberim var,” dedim olabildiğince pürüzsüz bir sesle. “Onun ölümünü anlayabiliyorum. O Gnosis’in CEO’suydu.

Azınlık'ın kurduklarını yıkmasına göz yumamazdınız. Ama annem sadece liseli bir kızdı. Nasıl bir tehdit olabilirdi ki?"

Dekan Atwater buz gibi bir sesle, "Değildi," dedi. "Bildiğini sandığı şeyleri açıklasaydı bile ona kimse inanmazdı." Dudakları bir gülümsemeye büküldü. "Tıbbi geçmişi düşünülünce."

"O zaman onu neden öldürdünüz?"

İç geçirdi. "Çünkü bir ayak bağıydı, Aurora. Ayağımıza dolanmıştı."

Gözlerimin yaşarmasına engel olamadım. Gözkapaklarımı kırıştırıp yaşlardan kurtulmaya çalıştım ama çok geçti, gördüğünü biliyordum. Duruşumu korumak için mücadele veriyordum. Bunu da gördü.

"Evet, nanobotlar yaptı," dedi. Şimdi beni oltaya getirmeye çalışıyordu. "Bir serum torbasından damarlarına girdiler ve pıhtının vücudunda nasıl ilerleyeceğini öngörmeyi zorlaştırdılar. Bu kadar işe yaraması gerçekten büyük şanstı."

Şans. Gözlerini oymak istiyordum. Ama beklediği tepkinin tam olarak bu olduğunu biliyordum. Ona bu tatmini yaşatmayacaktım. Gözlerimi gözlerine sabitledim.

Konuşmayı sürdürdü. "Bugünlerde, çözümümüz daha zarif," dedi tabancayı kaldırırken. "Deli gömlekleri ve duvarları yumuşak kaplamalı odalar kullanıyoruz."

Belkemiğim boydan boya ürperdi ama belli etmedim. "Yani o okta her ne varsa, beni delirtecek mi?"

"Hayır, beynin bunu kendisi yapacak," dedi hastalıklı bir sırıtışla. "Bu nanobotlar beyninin ön lobuna ulaşır şamata koparınca. Kükremeler. Patlamalar. Çılgınlıklar. Seni bitiren uykusuzluk olacak ama bundan çok önce hastaneye kapatılmanı sağlayacağız."

"Kararımızı çoktan vermişiz gibi davranıyorsun." Dr. Tarsus'un sesiydi. Yüksek topuklarının taştaki tıkırtısını duydum. Artık yanımdaydı. "Bence, yeni üyemize suçu konusunda hiçbir şüphe kalmayana kadar şans tanınmalıyız."

“Şüphe kalmayana kadar mı?” diye tekrarlardı dekan. “Tam olarak neden bahsediyorsun, Esperanza? Şüphe’ye şans vermek söz konusu bile olamaz ve bizim burada söylemeye çalıştığımız tam olarak bu değil mi?”

“Kıza karşı Kyle’ın sözü,” diye yanıtladı Tarsus. Öne doğru bir adım atınca birkaç santim önüme geçmiş oldu. Saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi parmak uçlarında durduğunu fark ettim. “Kızın uğradığına dair bir kanıtımız yok.” *Uğramak*. Şüphe bir lanet falanmış gibi.

Arkamdan Rudd’un sesi duyuldu. “Şaka yapıyor olmalısın. O kadar belli ki. Umarım ikiniz de bu küçük numarayı yutmuyorsunuz.”

“Numara falan değil,” dedim olabildiğince ikna edici bir sesle. “Ben annem değilim.”

“Öyle mi?” dedi dekan.

“Aptallık etme, Robert,” dedi Rudd alaycı bir tavırla.

Dekanın gözleri benden Rudd’a çevrildi. “Çık dışarı. Hemen.”

“Ama ben.”

Dekan, “Hemen,” diye kükredi. Rudd hışımla kapıya yürüdü.

“Demek duymuyorsun?” dedi dekan, Rudd çıkınca. Parmağı hâlâ tetiğin üstündeydi. “Şüphe’yi duymuyorsun.”

Tek bir kelime yeterdi. *Hayır*. Ama söyleyemezdim. Duraksadım.

O duraksamadı. Tetiği çekti.

Bir klik sesinin ardından bir çarpma sesi ve bir anda kendimi dizlerimin üstünde yerde buldum. Dr. Tarsus omzuna saplanmış minik bir okla, az önce benim durduğum yerde duruyordu.

Dekan’ın, “Esperanza!” diye iç geçirdiğini duydum. Ağzı açık bir halde, önce elindeki silaha, sonra Tarsus’a baktı.

“Rory,” dedi Dr. Tarsus sakın bir sesle. “Beni dinlemeni istiyorum.” Başımı ona doğru çevirdim. Diğer eliyle omzundaki minik oku çekip çıkardı. “Kemik suyu peltesine ve bu okun içindeki süspanسیون sıvısının ana maddesine alerjim var. Gırtlığımın kapanması an meselesi.” Sesi rahattı. “Ne planladığını bilmiyorum ama...”

Dekan yeni bir ok yerleştirmek için tabancasının haznesini çevirirken soğuk bir sesle, "Ne planladığının," dedi, "... artık hiçbir önemi yok." Derhal toparlanmıştı. Bir an öncesinin şaşkınlığından ve hoşnutsuzluğundan eser kalmamıştı. Arkasında, karanlığın içinde bir şey kıpırdandı. Biri. Yüzünde siyah bir kar maskesi, elinde bizim şıngımız vardı. North olduğunu anlayınca, nefesim kesilir gibi oldu. Beni nasıl bulmuştu?

Tarsus'un, "Rory," dediğini duydum. "Çok fazla vaktim yok."

İçimde bir şey boşaldı. "Sen bir canavarsın!" diye çığlık atarak ayağa fırladım. Yaşlı adam *kahkahayla güldü*.

"Ve sen de küçük aptal bir kızsın," dedi silahını boynuma tutarak. "Tıpkı şu..."

North dekanın kolunu tutup arkasına büktü. Atwater'dan bir çığlık yükseldi ve aynı anda bir kemiğin çatırdadığını duydum. North dişlerini bir hayvan gibi sıkarak iğneyi dekanın boynuna sapladı. Bir an şıngının tamamı teninin altında kaybolacak sandım. Koşan ayak seslerinin ardından Rudd odaya daldı. Parçaları birleştirmesi birkaç saniye sürdü. Olması gerekenden birkaç saniye fazla. Bir çatırtı, bir inleme ve sonra vücudu öne doğru devrildi.

Hershey elinde yanmayan bir el feneriyle çılgına dönmüş pervasız bakışlar ve yüzünde savaş boyasını anımsatan siyah maskara izleriyle Rudd'un arkasında duruyordu.

"Pislik," diyerek feneri elinden bıraktı.

Rudd hâlâ nefes alıyordu ama bayılmıştı. Hershey çizmeli ayağıyla öfkeli bir tekme indirdi.

"Hershey!" diye haykırarak yanına koştum. "Sen iyi misin?"

"Şimdi iyiyim. Ona ne oluyor?" North'un yere yapıştırdığı dekana bakıyordu. Yaşlı adam gözlerini kırptırarak uyanık kalma mücadelesi veriyordu.

"Uyumak üzere," dedim.

"Yaşamasına izin mi vereceksiniz?"

"Onu öldüremeyiz, Hersh."

Hershey kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nedenmiş?"

"Çünkü," dedi North ayağa kalkarken, "onu öldürürsek, kazanan o olur."

Hershey'nin gözleri Dekan Atwater'ın ayak bileklerinin yanında diz çökmüş lacivert oxford ayakkabılarının bağcıklarını çözmekte olan Dr. Tarsus'a çevrildi. "Ya o? Neden hâlâ kendinde?"

"O bizden yana," dedim. "Her zaman bizden yanaydı. Buradan çıkınca anlatırım." *Çıkınca*. Otuz saniye öncesine kadar "eğer çıkarsak"tı.

Dr. Tarsus'un yanına çömeldim. Bağcıklardan birini dekanın ayak bileklerinin etrafına sıkıca sarmakla meşguldü. "EpiPen'in," dedim. "Nerede?"

Avcunu yanağıma dayayıp gülümsedi. Göz çevresi şimdiden şişmeye başlamıştı. "Dün gece kullandım."

Gözlerim bir anda yaşlarla doldu. Bana kullanmıştı.

Kendinden emin bir sesle, "Şimdi bunun için zaman yok," diyerek dekanın bileklerini tutup arkasına çekti. Kıyafetinin kollarını yukarı çekerken, dekanın kuru ve kâğıdımsı eti bir yılan derisi gibi kaydı. "Yapmamız gereken şeyler var."

Rudd'un yattığı yere koştum. North onu yüzüstü çevirmiş, ayak bileklerini bağlıyordu. Bana uzattığı ayakkabı bağcığını alıp bileklerini bağlamaya başladım. İpi etraflarına sarıp kanatacak kadar sıkınca, Rudd hafifçe inledi.

"Tanrım, iyi olmana çok sevindim," dedi North nefes nefese.

"Beni nasıl buldun?"

"Kolyen," dedi başıyla güvercini işaret ederek. "İçine bir izleme cihazı yerleştirdim. Ve bir kamera." Güçlülükle de olsa gülümsedi. "Bana haber vermeden bir deliliğe kalkışmanı istemedim." Duyduğum minnetten elim kolum boşaldı. Ona, Dr. Tarsus'a ve açıklanamaz bir şekilde hâlâ iyi olmama. "Hershey'yi de sen mi getirdin?"

"Hayır, o..."

“Ben Kyle’ı takip ettim,” dedi Hershey yumuşak bir sesle. Bir önceki anın gözüpekliğinden eser yoktu. Artık nefret ve korkusuzluk yerine hüznle bakan gözlerinde yaşlarla Rudd’un hareketsiz bedenine bakıyordu. O kadar küçük görünüyordu ki. Kaybolmuş bir çocuk gibi. Ayağa kalkıp onu kollarımın arasına çektim.

“Ne oldu?” diye sordum.

Üzgün bir sesle, “Onun maymuncuğunu kullanıyordum. Sana her şeyi bu sayede topladım. Bütün öğretim görevlilerinde olduğunu sanıyordum. Onun...” Sesi titredi. “Bu sabah beni maymuncukla yakalayınca, ona gerçeği söyledim. Anneni öldüren pislikleri devirmeye çalıştığımızı. Bize yardım edebilir sandım. Sandım ki...” Gözyaşları akmaya başladı. “Lanet olası *psikiyatri koğuşunu* aradı, Rory. Bana taksi çağıracağını söyledi ama numarayı çevirdiğini gördüm. Bize okulun ilk günü verdikleri numarayı.” Geri çekildi ve öfkeyle gözlerini kuruladı. “Ne aptalım. Bana beni sevdiğini söyledi. Ve ben salak gibi ona inandım.”

Dr. Tarsus, “Bu işi yapacak mıyız?” diye seslendi. Hırlamaya başlamıştı ve canı acıyormuş gibi sağ kolunu tutuyordu. Cevap beklemeyen siyah topuklu ayakkabılarını çıkarıp tünelin karanlığına yürümeye başladı.

“Neyi yapıyor muyuz?” dedi Hershey.

“Ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi,” dedim. “Geldiğin yerden geri dönmelisin. Bizi North’un dairesinde bekle.” İtiraz etmesini ya da detay sormasını bekledim ama başını sallamakla yetindi. North ona anahtarlığını verdi.

Hershey dudağı hafifçe titreyerek, “Dikkatli olun,” diye fısıldadı.

North meşalelerden birine uzanırken, “Birkaç saat içinde döneriz,” dedim.

Haklı çıkmak için dua ediyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dr. Tarsus, Gnosis veri merkezine yaklaşık on metre kala öldü. Kolu normal ölçüsünün iki katı kadar şişmişti ve canının çok acıdığı belliydi ama bir kez bile yakınmadı. Teni mora dönerken bile. O öksürmeye başlayınca, ben de ağlamaya başlamıştım. Ölmek üzere olan o iken, ağlamamın haksızlık olduğunu biliyordum ama kalbim göğsümün içinde gerçek anlamda parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Tam olarak farkına varamamıştım ama bana verdiği ses kaydını dinlerken, biraz saçma bir şekilde, Dr. Tarsus'un hiç sahip olamadığım anne figürü olabileceği duygusuna kapılmıştım. Evet, onu tanıdığım ilk andan itibaren ondan nefret etmiştim ama ne yaptıysa, benim için yapmıştı. Annelik konusunda uzman değildim ama bana işin özü buymuş gibi geliyordu.

Helezonun son kıvrımını dönerken, duvara yaslanmıştı. Önce North'a bakıp, "Oraya kadar dayanamayacağım," demişti. Güçlkle konuşuyordu ama sesi hâlâ kendinden emindi. "Ses kaydını kullanmanız gerekecek. İşe yarar mı bilmem ama denemeye değer." Kayarak yere kadar indi ve küçük bir kız gibi dizlerini içe büküp bacaklarını iki yana açarak oturdu. North iPhone'unu ararken Dr. Tarsus'un yanına diz çöküp elini tuttum.

Bana dönüp gülümsedi. "Annen seninle öyle çok gurur duyardı ki Aurora." Göğsü hızla inip kalkarak ağır ağır konuşuyordu. "Bana söz ver. Gittiğin zaman arkana dönüp bakmayacaksın."

Ağızımdan, "Söz veriyorum," yerine, "Seni seviyorum," çıktı. Elini dizimin üstüne koydu ve hafifçe gülümsedi.

"Ben de seni seviyorum."

North parmağı kayıt düğmesinin üstünde hazır tutarak, "Hazır olduğun zaman," dedi. Sesi, gırtlığı benimki gibi düğümlemiş gibi tuhaf çıkmıştı. Dr. Tarsus başıyla işaret verdi. North kayıt düğmesine bastı.

Dr. Tarsus iki kelime arası sığ nefesler alarak boğuk bir sesle, "Düşmek de senin seçiminle," dedi. Gözlerini kırıştıtarak kapadı ve başını iki yana salladı. "Tekrar deneyeceğim," dedi hırıldayarak ve nefes almaya çalıştı. "Düşmek de senin seçiminle."

İçim ezildi. Ses tanıma yazılımları konusunda çok az tecrübe sahibiydim ama sesin ait olması gereken insanınkine az da olsa benzemesi gerekeceğini tahmin ediyordum. İçimden bir kez daha dene diye yalvardım. Birkaç saniye geçti. Kalan azıcık nefesi göğsünde hırıldıyordu.

Elini tutup sıktım. Dudakları git der gibi kıpırdadı. Sessiz ama sesinin hep olduğu gibi hükmedici. İkimiz de başka şansım olmadığını biliyorduk. Dizlerimin üstünde doğrulup yanağını öperken güçlkle tuttuğum gözyaşları akmaya başladı ve yanağını ıslattı. "Teşekkürler," diye fısıldadım. "Her şey için." Gülümserken, yüzündeki ter tabakası North'un meşalesinin ışığında parlıyordu. Sonra yüzü hareketsizleşti ve her şey bitti.

Ne ben ne de North taş duvara ulaşana kadar tek kelime etmedik.

Taş duvar geri kayıp bizi floresan ışığına boğarken, "Sakın parmaklarını kullanma," dedi. "Parmak izleri."

Başımı tamam der gibi sallayıp cama başparmağımın boğumuyla dokundum. Ekranda yine on iki kutu aydınlandı ama bu sefer ilk dört sayı farklıydı.

1	0	9	4								
---	---	---	---	--	--	--	--	--	--	--	--

Bu ana hazırlık olarak Fibonacci dizisinin ilk elli sayısını kolumun iç kısmına yazmıştım. Fikir North'tan çıkmıştı ve 10,946 listedeki yirmi üçüncü sayıydı ve buna göre sonraki altı basamak 6, 1, 7, 7, 1, 1, 2, 8 olmalıydı. Rakamları olabildiğince hızlı tuşladım.

Parmağımın boğumu sekizinci basamağa değer değmez, cam kapı tıpkı simülasyondaki gibi sıcak hava üfleyerek ve kayarak açıldı. North'un peşinden küçük bölmeye girdim. Birkaç saniye sonra cam kayarak geri kapandı ve taş duvar tekrar yerine çekilerek bizi gizledi. North cep telefonunu çıkarıp mikrofona yaklaştı.

"Sence işe yarayacak mı?" diye sordum.

"Belki," dedi ama sesi şüpheliydi. Önce ilk kaydı denedi. İşe yaramayacağını daha *giriş reddedildi* sözcüklerini duymadan anladım. Kaydederken yanında olmasam, sesini ben bile tanımazdım. İkinci kayıt daha da kötüydü.

"Lanet olsun," diye fısıldadım ve gözlerimi sımsıkı kapadım. Şüphe'nin bana rehberlik etmesini beklerken, onun yerine Dr. Tarsus'un sesini duydum. *Ayakta kalmak senin elinde, düşmek de, senin seçiminle.* Gözlerim bir anda açıldı. "North," dedim aceleyle. "Ses kaydı telefonunda duruyor mu? Tarsus'un benim için yaptığı?"

"Evet, neden?"

"Düşmek de senin elinde' diyor. O kayıta. Başlardaydı sanırım."

North dosyayı açmaya koyulmuştu bile. Kaydın üstüne tıklayıp oynat'a bastı. Dr. Tarsus'un her zamanki, sağlıklı sesi küçük odacığı doldurdu.

"Bundan hemen sonra," dedim ve North kaydı biraz ileri aldı.

Minik hoparlörden Dr. Tarsus'un sesi yükseldi. *Sanırım, böyle yaratılmışsınız. Milton nasıl ifade etmişti: 'Ayakta kalmak senin elinde,*

düşmek de, senin seçiminle.’ Seçme şansı bize aitti ve bunu kendimiz seçtik.”

North biraz geri alıp telefonu yeniden mikrofona tuttu. Ve o oynat düğmesine basarken, ben nefesimi tuttum. Ses, Dr. Tarsus’un sesiydi ama tonlaması doğru muydu?

Lütfen işe yarasin.

North simülasyonumda gördüğüm kontrol panelini işaret ederek, “Bak” dedi. Yeşil ışıklar tek tek kırmızıya dönüyordu. “Bu, güvenlik paneli. O ışıkların her biri bir kameraya bağlı. Sanırım çevirimdışı kalıyorlar.” Birkaç saniye sonra, çeliğin çeliğe sürtünmesinden doğan gürültülü bir tangırtı eşliğinde kapı yerinden oynadı.

İçeri girmiştik.

Bir yanım içeride işleriyle uğraşan çalışanlarla karşılaşmayı bekliyordu ama North haklıydı. Mavi bir ışıkla aydınlatılmış devasa alan tamamen boştu. Ve gürültülü. Ve dondurucu. Kapıyı arkamızdan kapadım. Ama tamamen değil. İçeriden nasıl açıldığı ya da açılıp açılmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

North eldiven takmakla meşguldü. Parmak uçları kauçuk destekli ince eldivenlerdi. Makinelerin uğultusunu bastırmak için bağırarak, “Korsan eldivenleri,” dedi. “İz bırakmaz.” Eldivenleri görmek bana, bu anın ya da en azından farklı bir versiyonunun başından beri planımızın parçası olduğunu hatırlattı. Ama bu beni rahatlatmak yerine, sadece anayoldan ne kadar saptığımızı fark ettirmeye yaradı. Gözlerimin fazla uzun süre kapalı kalması durumunda görecekle-rimden korkarak gözlerimi hızla kırıştırdım.

North’u takip ederek iki sunucu sırası arasından terminale doğru ilerlerken, “Sunucuların gece yarısına kadar çevrimdışı kal-mayacağını sanıyordum,” dedim. Ayaklarımızın altındaki zemin bir tür metal ağdan yapılmıştı. Ağın metrelerce aşağısındaki pürüzsüz gri betonu görebiliyordum.

“Demek ki öyle olmadı,” dedi üç ekranını aydınlatmak için, terminalin önündeki klavyeye dokunurken. “Bu, izlerimizi saklamayı

zorlaştıracak ama imkânsız değil." Ekranlar kilitliydi ve her birinin tam ortasında bir giriş kutucuğu vardı.

"Şimdi ne olacak?" diye soracak oldum ama North giriş ekranını by-pass etmeyi başarmıştı bile. Işık hızıyla, parmaklarına bir kez bile bakmadan bir şeyler yazıyor ve o yazdıkça ekranda satırlarca bilgisayar kodu oluşuyordu. Yaklaşık bin kadar farklı pencereyi açıp kapatırken, gözleri sürekli olarak ekranların arasında dolaşıyordu. Lux program kodunun peşindeydi. Ya bulamazsa ne olacaktı.

Bir ileri bir geri yürümeye başladım.

"Rory," dediğini duydum.

"Ne?"

"Yürümeyi kes. Beni strese sokuyorsun."

Arkasında, metal ızgara zemine çöktüm. "Şu anda çok işe yaramaz hissediyorum. Sana nasıl yardım edebilirim?"

Gözlerini karşısındaki ekranlardan ayırmadan arka cebine uzanıp iPhone'unu bana uzattı. "Bize iyi bir müzik bul." Müzik eşliğinde saatler geçti. North bir yandan çalışıyor, bir yandan mırıldanarak müziğe eşlik ediyordu. Bense hiç ses çıkarmadan sırtını seyreliyor ve tuşların üstünde dolaşan parmaklarının *klik, klik, klik* sesinin keşilmesini bekliyordum. Ses nihayet kesildiğinde saat on biri geçmişti.

"Rory," dedi telaşla. Parmak uçlarımı altımdaki ızgaranın çıkıntılarında gezdiriyordum. "Algoritmanın içindeyim. Değişiklikleri doğru yaptığımdan emin olmak için, senin yaptıklarını kontrol etmene ihtiyacım var."

Ayağa fırladım. Ortadaki ekrandaki bir kutuda bir dizi kelime ve sembol vardı. "Bunların ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bunu biliyorum," dedi biraz hırçın bir sesle. O zaman ona baktım ve ne kadar yorgun olduğunu gördüm.

"Ne yapabilirim?" dedim.

Gözlerini kapayarak, "Yüksek sesle okudu," dedi. "Kelimeler birbirine karışıyor. Göremiyorum bile. Bana gördüklerini birebir oku."

Ben okurken gözlerini kapalı tuttu. Kaşları çatıktı. Sonuna gelince yüz kasları gevşedi.

“North?”

Birkaç saniye geçti. Yüreğim ağzıma geldi. Adını bir kez daha, bu kez daha alçak sesle, adeta fısıldar gibi söyledim.

“Bir saat kadar önce, on beş dakikalık bir süre boyunca yapılamayacağına emindim,” dedi gözlerini açmadan. “Algoritma girdileri insanların arabalarını birbirine sokmadan ya da toplu intiharlara neden olmadan birebir değiştirilemeyecek kadar incelikliydi.” *Toplu intihar.* Bir algoritmanın keyfine kalmıştı. Lux’la uğraşırken Beck’in yüzünü kaplayan aptalca gülümsemeyi hatırlayıp ürperdim. “Etrafından dolaşmanın bir yolunu göremedim,” dedi. “Pes etmeye hazırdım.” Gözlerini nihayet açıp bana baktı.

“Ama?”

“Ama sonra sesi duydum. Tek söylediği, ‘İşte orada,’ oldu.” İnanamıyormuş gibi başını salladı. “Ve o anda gördüm. Algoritmanın belli tehdit kategorilerini ele alış şeklinde çok hafif bir farklılık vardı. Ve bu kategorileri birbirinden izole edip bir tür tercih edilen fırsat, bir anlamda koz olarak ele almanın yolunu bulabilirsem, formülü tam tersine çevirmek yerine etkisiz hale getirebilirdim. Bunun için algoritmanın içinde ek bir komut dizisi oluşturmam gerekecekti ve bu, olayı dokuz bin kat daha zorlaştırdı ama sanırım işe yarayacak.”

Kollarımı boynuna dolayıp bacaklarımı iki yana açarak kucığına oturdum. Ellerini kalçalarımın altına koyunca içim ürperdi. “Sen,” dedim. “Bir dâhisin.”

Onu öpmeme izin verdi ama hemen sonra geri çekilip başını salladı. “Hayır, bunu sahiplenemem. Bana kalsa çoktan pes etmiştim.”

Ona itiraz etmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Zaferlerini sahiplenmeye sadece Azınlık ihtiyaç duyardı. Sevdiğim erkeğin böyle bir ihtiyacı yoktu. Onu bu yüzden seviyordum.”

“Yani artık buradan çıkabilir miyiz?” dedim.

“Neredeyse,” dedi. “Tek yapmam gereken bu değişiklikleri uyarlanmış kontrol sistemine kopyalamak ve kodu sunuculara dağıttıktan sonra, Gnosis’in yeniden yüklemeyi başlatmasını beklemek.” Ekranındaki saate baktım. 23.53’tü.

“Yedi dakika yapman gerekenler için yeterli bir süre mi?” diye sordum.

“Olmak zorunda,” dedi North. “Sistem yeniden yüklenince, izlerimi gizlemek ve solucanı yaymak için bir kod çalıştırmam gerekecek. *O zaman* buradan çıkabiliriz.”

“Solucan mı?”

“Dikkat dağıtmak için,” diye açıkladı. “Gnosis’ten birilerinin ağa girdiğimizi keşfetmesi ihtimaline karşılık. Solucanı görecektir ve bizi yakaladıklarını sanacaklar.”

“Kurnazca. Bunu yapmanı da ses mi söyledi?”

North sırtıttı ve burnumu öptü. “Hayır, bu daha çok benden çıktı.”

Üstümden masanın üstündeki dokunmatik klavyeye uzandı. Gözlerimi yüzünden ayırmadan çalışmasını izledim. Az önce gördüğüm yorgunluk kaybolmuştu.

Burnumu kulağına sürttüm. “Müthişsin,” diye fısıldadım ve yanağını öpmek için uzandım.”

“Kahretsin,” dedi. Vücudu kasılmıştı.

İrkildim. “Ne oldu?”

“Bir alarma takıldım,” dedi ve bir küfür mırıldandı. Çılgın gibi bir şeyler yazıyordu.

Kucağından kollarına dokunmadan kalkmaya çalışırken, “Ne tür bir alarm?” diye sordum. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu ve bacaklarımın jöle kıvamına geldiğini hissediyordum. Hangi noktada kaçacaktık?

“Bilmiyorum.”

Ortadaki ekrana baktım. Önce bir dizi bilgisayar kodu sandım ama sonra gördüklerimin Yunan harfleri olduğunu anladım. North’un koluna dokunarak “Bir dakika,” dedim. “Bence bu bir bilmece.”

"Bilmece mi?"

"Evet," derken, aslında görüldüğüm kadar emin değildim. "Bana bir saniye ver." North parmaklarını klavyeden kaldırıırken, ekranın ortasındaki altı satır İngilizce'ye dönüştü.

*Onları özgür bıraktım ve özgür kalmalılar
Ta ki kendilerini esir edinceye kadar;
Aksi takdirde yaratılışlarını değiştirmem,
Değişmez, ebedi ve özgürlüklerini süsleyen
Büyük emri geri çekmem gerekecek.*

DEVAM ETMEK İÇİN GEREKEN TUŞA BASINIZ.

Gözümün ucuyla North'un gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. "Bunlar *Kayıp Cennet*'ten satırlar. Annenin sana bıraktıklarıyla aynı." Bana baktı. "Ne olduğunu Yunanca sayesinde mi anladın?"

Başımı evet der gibi salladım. "Ne dediğini değil ama bir bulmaca olduğunu. Değerlendirme sürecinde cevaplamamız istenen bilmecelerin hepsi kırmızı Yunan metinleri olarak başlıyordu. Ama onlar..." Tam süreliydi diyecekken gözüm ekranın sağ alt köşesindeki, altmıştan geri sayan küçük saate takıldı. Bir dakika. Sadece bir dakikamız vardı. "Acele et," dedim telaşla. "Sadece altmış saniyemiz var."

"Rory, parolayı bu kadar çabuk kırmam imkânsız."

"O zaman biz de çözeriz. 'Devam etmek için gereken tuşa basınız.' Cevap alıntının içinde olmalı. Bu yüzden orada."

Birkaç saniye boyunca, ikimiz hiç konuşmadan ekrana baktık. North sonunda Mohawk kesimi saçlarını sıkıntıyla çekiştirerek, "Rory, bu klavyede yüz bir tuş var," dedi. "Ve sadece otuz iki saniyemiz kaldı. Sanmıyorum ki..."

"U harfi olabilir mi?" diye sordum. "Sesli harflerden yalnızca U eksik. Belki de onu tamamlamamız gerekiyordur."

North başını hayır der gibi salladı. “Sanmam. Bu sadece orijinal metinden alıntı. U’nun geçtiği bir sürü kelime vardır.”

“Tamam, o zaman anlamda bir şey olmalı. Mesela şu...”

North bir anda yerinden sıçradı. “Milton burada bir adamın esaretinden bahsediyor,” dedi heyecanla. “Yani gereken tuş ‘escape’¹³ tuşu.”

Düşündüm. Akla yatkındı. Ve zekice olmasından doğru olması gerektiği sonucuna vardım. North’un parmağı ESC tuşunun üstünde asılı duruyor, benden işaret bekliyordu. Sadece yirmi saniyemiz kalmıştı. Gözlerimi sıkıca kapadım. Karar anıydı.

Özgür kalmalılar. Bir anda yılanın giriş töreni sırasında söylediklerini hatırladım. *Aptal her zaman bir efendi arar.*

“Hayır,” dedim bir anda gözlerimi açarak. “Kaçılacak bir şey yok. Milton’ın bütün anlatmaya çalıştığı bu değil miydi? *Kendilerini esir edinceye kadar.* Sadece biz izin verirse bir esaret olur. İlerlemek için tek yapmamız gereken, girmektir. *Enter.*”¹⁴

North ne tereddüt etti ne de beni sorguladı. Enter tuşuna bastı ve aynı anda bütün kelimeler kayboldu ve yerine tek bir kelime belirdi.

İLERLE.

Ve yine neredeyse aynı anda yeni bir pencere açıldı ve ekranda KOMUT_TAMAMLANDI kelimeleri belirdi.

North’un kendini koltuğa bırakırken, “Teşekkürler,” diye mırıldandığını duydum. Kafasını çevirip bana baktı. “Bir an sonumuz geldi sandım.”

“Gelmedi, değil mi?” dedim emin olmak için.

“Şimdilik hayır,” dedi alnını karnıma yaslariken. “Şimdi bekleyeceğiz.”

Ekranın altındaki saate baktım. 23.58, 23.59, 00.00 diye geri saydı. Bir değişiklik olmayınca North’un başına dokundum.

13 (İng.) Kaçış. (ç.n.)

14 (İng.) Giriş. (ç.n.)

“Gece yarısı oldu,” dedim. “Hiçbir şey olmuyor.”

“Birkaç dakika sürer,” dedi North, sesi kazağımın içinde boğularak. “Gnosis’ten birilerinin yeniden yapılanmayı başlatması gerek ve bunu yapmadan önce herkesin dahili ağdan çıkış yaptığından emin olmak isteyeceklerdir.”

“Ve yeni algoritma, sunucular tekrar çalışınca mı etkili olacak?” diye sordum.

“Öyle olmalı.” Koltukta arkasına yaslandı. “Gerçi güneş fırtınasının Lux’ı genel anlamda nasıl etkileyeceğinden emin değilim. Ama uygulama çalıştığı sürece, algoritma da işleyecektir.”

“Ya biz? Bize bir şey olacak mı?”

“Ah bize bir şey olmayacak,” dedi beni kucağına geri çekerek. “Daireme kapanıp pille çalışan elektronik oyunlar oynayacağız ve dondurulmuş yemekler yiyeceğiz.”

Saat 00.02’de bir dizi *fiyuvv* sesi eşliğinde etrafımızdaki sıra sıra makine kapanmaya başladı. En son kapanan terminal oldu ve o da kapanınca oda tam bir sessizliğe gömüldü. Acil durum ışıkları odayı ürkütücü yeşil bir renge boyadı.

“Ya birileri aşağı gelirse?” diye fısıldadım.

North kafasını kaldırmadı. “Kaçarız.”

Ama gelen olmadı. Birkaç dakika sonra sunucular bir bipleme ve vınlama dalgası arasında yeniden hayata geçti. Sessizliğin üstüne, gürültü sinir bozucuydu. Huzursuzlandım.

Güçlü bir tangırtı beni yerimden sıçrattı. North kafasını kaldırdı. “Neydi o?” diye fısıldadım.

“Bilmiyorum,” derken North da en az benim kadar endişeli görünüyordu. Sandalyesinde döndü ve ikimiz aynı anda gördük. Örgütün gizli kapısının olduğu yerde bir duvar vardı.

“Sistem yeniden çalışınca kapanmak üzere programlanmış olmalı,” dedi North tatsız bir sesle.

Cevap vermedim. Kendi kendime, *kapana kısıldık*, dedim çünkü besbelli beynim kavrayamamıştı. Kavrasaydı çığına dönerdim ama

hiç kıpırdamadan, duvara bakarak oturuyordum. Eskiden orada bir kapı olduğunu anlamak imkânsızdı.

North'un, "Rory?" dediğini duydum.

"Başka bir çıkış olmalı," dedim sakın bir sesle. Sesimin sakinliği beni bile şaşırttı. Ama annem şimdiye kadar beni yüzüstü bırakmamıştı ve battaniyeme *iki* turuncu *X* dikmişti. Mezarlıktaki *X* bir giriş ve çıkış yoluydu. Su deposundaki de öyle olmalıydı.

"Sadece iki asansör görüyorum," diye yanıtladı North. "Kartlı anahtar gerektiren iki Gnosis asansörü. Ama geldiğimiz kapının içeriden de açılabilir olması gerekmez mi?" Sesi gergindi. Ve telaşlı.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Azınlık'ın birilerinin kapıyı açmanın bir yolunu bulmasını göze almayacağından eminim. Ama ben burada kısılp kaldığımıza inanmıyorum. Bence bu odadan ta dışarı kadar uzanan bir çıkış yolu var." Terminal ekranını işaret ettim. "Sen yapman gereken işi tamamla. Ben bizi buradan çıkaracağım."

North şüpheli görünüyordu ama başını tamam der gibi salladıktan sonra gözlerini şimdi bir Gnosis giriş kutucuğuyla aydınlanmış olan ekrana çevirdi.

Önce koşar adımlarla odanın etrafını dolaştım. North'un gördüğü iki asansör ve ACİL ÇIKIŞ yazan alarmlı kapı dışında çıkış görünmüyordu. Aşağıda bir tuvalet bile yoktu. Sonra tavanı taradım ama anlamsızca yüksekti ve bir yere açılan bir kapak olsa bile, asla ona erişemezdik. Buradan bir çıkış yolu varsa, yerde olmalıydı. Odanın North'un oturduğu yere en az bir futbol sahası kadar uzak olan karşı köşesinden başlayıp sıra sıra giderek, ağ ızgarasının altındaki betonu taradım. Pürüzsüz beton yüzeyden başka bir şey göremedim. Midem düğüm düğümdü. Yanılmış mıydım?

Sesten rahatlatıcı sözcükler, bir çıkış yolu olduğuna dair güvence bekledim. Ama hiçbir cevap alamadım. Bu plana başladığımızdan beri onu hiç duymamıştım. Ses bir kez bile bu işten sağ salim sıyrılmadığımızı vaat etmemişti.

Aman Tanrım. Güvenlik kameraları. Sistemin yeniden yapılanması kapının ayarını sıfırladıysa, muhtemelen kameraları da yeniden devreye sokmuştu. North'un adını haykırmak için ağzımı açtım ama sonra geri kapayıp başım öne eğik bir halde ona doğru koşmaya başladım.

Ayakkabımın burnu ızgaranın çıkıntısına takılıp uçtuğumda yolu yaralamıştım. Yere önce ellerim çarptı ve metal etime batarken, dizlerim de yeri buldu. Gözlerimi acıyla kapadım ama hemen sonra açtığımda altımda gördüklerim yüzünden acıyı bir anda unuttuverdim. Yüzeyine ΕΞΟΔΟΣ harflerinin kazındığı, yuvarlak beton bir rögar kapağı. Harflerin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama rögar kapaklarının standart olarak Yunanca harflerle tanımlanmadığını da biliyordum. ızgaranın altına geçmenin bir yolunu bulmak için hızla zemini taradım. Yakındaki bir sunucu sırasının alt kenarına sıkıştığı için az kalsın kaçırıacaktım. Orada bir mandal vardı.

Derhal ayağa kalkıp North'a doğru koşmaya devam ettim. Hiçbir şey söylemeden kapüşonunu kafasına çektim. Kulağına, "Kameralar," diye fısıldadım. Vücudu kasıldı. Tam o anda üstümüzdeki ve etrafımızdaki hoparlörlerden tiz ve kulakları sağır eden bir ses yükseldi. Bizi görmüşlerdi.

"Bir çıkış yolu buldum," dedim dudaklarını North'un kulağına yapıştırıp kolunu çekerek.

"Bekle," dedi. "Görüntü kayıtlarını silebilirim. Silmem gerek." Tırnaklarını koluna geçirdim. "Zaman yok."

"Gnosis kompleksi dokuz kilometre uzakta," derken klavyede bir şeyler yazmaya çoktan başlamıştı. Ağın içinde oradan oraya uçarken peş peşe pencereler açılıp kapandı. "Burasıyla orası arasında bir yeraltı treni bile olsa, buraya ulaşmaları en az beş dakika sürer. Bunu altmış saniyede yapabilirim. Akışı daha önce gördüm. Nerede olduğunu biliyorum." Alnındaki ter tabakası geri gelmişti ama kararlıydı. Kalbim kaburgalarımı acıtacak bir hızla gümbürdeyerek

asansör kapısına baktım. “Tamam,” dedi en sonunda. Oturduğu koltuğu öyle hızlı geri itti ki koltuk neredeyse havalanacaktı.

Hemen arkamda North’la rögar kapağına koşmaya başladım. Sürgü tam olarak beklediğim şeyi yaparak ızgaranın bir kısmını özgür bırakıp bir bodrum kapısı gibi açılmasına izin verdi. İkimiz de altına girince, ızgarayı geri sürgüledim. Ellerimizin ve dizlerimizin üstüne indik ve parmaklarımızı tutma deliklerine geçirip rögar kapağını çevirmeye başladık. Çok kolay döndü. Kapağı yerinden kıpırdatmak ise daha zor oldu. Yirmi beş kilo kadar olmalıydı ve emekleme pozisyonundayken kaldıracak gücü toplamak insanı zorluyordu. Hele alarm kulaklarımızda ciyaklarken.

Asansör kapılarının kayarak açıldığını duyduğumuzda kapağı yeni kenara çekmiştik. North ağzını, *Git*, der gibi oynatıp kapağın içini işaret etti. Aşağıdaki zifiri karanlığa baktım. Ne kadar derin olduğunu tahmin etmek imkânsızdı ama bir merdiven olmadığına göre, çok derin olamaz diye düşündüm. Bacaklarımı delikten sarkıttım ve vücudumun geri kalanını sadece ellerimden asılı duracak şekilde aşağı sarkıttım. Yüzüm yer hizasının altına geçince, bozuk yumurta kokusuyla ve hata yapmış olmanın berbat korkusuyla sarsıldım. Sağ ayağımla sol ayakkabımı çıkarırken, *Lütfen*, diye mırıldandım. *Lütfen boynum kırılmasın, bu işe yarasın ve bizi bulamasınlar*. Ayakkabımın taşa bir saniye sonra çarptığını duyunca, kendimi bıraktım.

Dizlerim bükülü olduğu için, ayaklarım yere vurunca çarpmanın etkisi beni ellerimin üstünde öne savurdu. Zemin doğal taş gibi sert ve pütürlüydü. En çok dört-beş metre aşağıdaydım ama yukarıdan gelen ışık, rutubetli alanı aydınlatmaya yetmiyordu. Yukarıdan gelen bağırıışları, koşan ayakların seslerini ve North’un aşağı atlamadan önce yerine çekmeye çalıştığı rögar kapağının sürtünme sesini duydum. North parmaklarını tutma deliklerine geçirmişti ve ayakları başımın biraz üstünde, asılı durduğu metal yuvarlağı kapatmaya çalışıyordu. Rögar kapağı bir tangirtıyla yerine oturarak bizi zifiri karanlığa gömdü. North yanıma yumuşak bir iniş yaptı.

“Sence seni gördüler mi?” diye sordum.

“Öğrenmek için beklemeyelim,” dedi North. Telefonunun el fenerini açınca yüzü aydınlandı. Tek elini öne uzatarak olduğu yerde yavaş yavaş döndü. Fenerin cılız ışığı bulunduğumuz alanın ne kadar küçük olduğunu gösterdi. Taş duvarlar altın serpiştirilmiş gibi ışıldıyordu ve varlıkları burada kısıp kaldığımızın göstergesi olmasa, güzel sayılabilirlerdi. Boğucu bir ağırlığın üstüme çöktüğünü hissettim. Az önce geçtiğimiz açıklık şimdi ağır metal bir plakayla mühürlenmişti. North’un omuzlarına bassam bile, ona ulaşamazdım. Zaten ulaşsam bile, gücüm kaldırıp kenara itmeye yetmezdi.

North’un, “Rory,” dediğini duydum. “Şurada bir açıklık var. Çok dar ama aradan geçilebilir gibi görünüyor.” Işığını takip edince arkamdaki duvarda, gölgenin içinde neredeyse saklanmış gibi duran yarığı gördüm. “Gidelim,” dedi ve elimi tuttu.

Yarığın diğer tarafında yer aşağı doğru eğim kazanıyor, bizi yüzeye çıkarmak yerine daha derine indiriyordu. Geçit dardı; yürürken North’un omuzları duvarlara sürtünüyordu ve tavan dümdüz ayakta duramayacağımız kadar alçaktı. Kafalarımızı vurmamak için iki büklüm bir halde aşağı yürürken, yeniden paniğe kapılmamak için nefesime odaklanmışım. Burada gerçekten kapana kısıldıysak, emin olunca, kafayı yiyecek bolca vaktimiz olacaktı. İndikçe kükürt kokusu daha beter bir hal aldı. Tişörtümü burnuma çekerek, “Nedir bu?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi North. “Ama bu kokudan önce bir şeyler yemediğimiz için mutluyum.”

Birkaç dakika sonra tekrar düz zemine ulaştık. İlkinden biraz daha geniş ama daha alçak tavanlı bir odadaydık. North ancak dik durabiliyordu. Etrafımızdaki duvarlar pürüzlü ve girintili çıkıntılıydı ve North ışığını tutunca, bronz bir renkle ışıldadı. İleri doğru gidilebilecek tek bir yol vardı, bu seferki daha uzun süredir oradaymış gibi daha yuvarlak ve daha eğri büğrü bir başka tünel. Tünele doğru ilerlerken North’un ışığı bizi tünele yönlendiren duvardaki bir

tabelayı aydınlattı. Tünelde ilerleyen bir maden vagonunun kabaca yapılmış bir çizimiydi. Resmi görünce, taşlar yerine oturdu. Eski pirit madenindeydik. Duvarlardaki ışıltı altın değil, ucuz taklidiydi. Azınlık'ın imparatorluğu için bu mekâna el koyması ironik, hatta yerindeydi. Kalelerini bir aptal altını kaynağı üstüne kurmuşlardı.

North'un peşinden tünele girdim. Bu tünel yukarı doğru eğimliydi ve bir öncekinden daha kaygandı. Taş taşın üstünden kayacak gibi. Birkaç kez dengemi kaybedip ellerimin üstüne kapaklandım. Ayakkabılarımı çıkarmak çok cazip görünüyordu. Çıplak ayakla yürümek, tabanı zemini tutamayan ayakkabılarla ilerlemekten daha iyi olsa gerekti. Ama neye basacağımı bilemediğim için, ayakkabılarımı çıkarmadım. Yokuş dikleşince, North beni önüne almak için durdu ve nasılsa, düşersen onun beni tutacağını bilince, dengemi daha kolay sağlayabildim.

North'un telefonu korkuyla beklediğim sesi çıkardığında bir süredir tırmanıyorduk. Düşük pil uyarısı. Bu konuda tek kelime etmedik. Ayakkabılarımızın ve ellerimizin taşlarda çıkardığı ses dışında, en ufak bir ses çıkarmadan tırmanmaya devam ettik. İkimizin de ne düşündüğünü söylemeye gerek yoktu. Bu çıkmaz bir yolsa, işimiz bitikti.

Ayağım bir kez daha kaydı. Bu kez elimin değdiği taş ıslaktı. "Kayaların üstünde su var," dedim omzumun üstünden. North'un hemen arkamda olduğunu hissediyordum. "Yerin üstünde bir yerden geliyor olmalı, değil mi?"

"Öyle olmalı," dedi North. Hissettiğim umudu sesinde duydum. Tırmanmayı sürdürdük.

Zemin yeniden düzleşince North kolumu yakaladı. "Bekle," diye uyardı. "Bir oyuk falan olabilir." Işığını yerde ve etrafımızda dolaştırdı. Karşımda duvarları görünce, yıkıldım. Geçtiğimiz tünel tek çıkış yoluydu.

Çılgılık atmak istiyordum. Sonumuzun bu olacağını bilirken, bana korkmamamı söyleyen sese küfretmek istiyordum. Ama öf-

kemin hemen arkasında, sesin beni tam olarak bu ana hazırlamaya çalıştığının farkındalığı vardı: *Korkma çünkü yanındaydım.* Beni her tür kötülükten koruyacak bir tılsım gibi değil, dönülecek hiçbir yer kalmayınca sığınılacak bir yer gibiydi.

Yapmak için geldiğin şeyi başardın, diye fısıldadı ses. Ve öfke ve korku yerine huzur duydum.

North duvara yaklaşmış ışıyla yüzeyi tarıyordu. "Hey, gel şuna bir bak," diye seslendi. Gösterdiği, ısıtılı yüzeye siyah renkte kazınmış bir başka çizimdi. Bir çember ve üç çizgiden oluşan basit bir çizimdi ama güvercin olduğu açıkça belliydi. Varlığından kelimelerin ifade edemeyeceği kadar etkilenerek elimi uzattım. *Burada ne işi var? Neden bir güvercin?* Bir işaret gibiydi. Bir armağan gibi.

Parmağımı güvercinin basit hatlarında dolaştırırken, North'un telefonu sonunda kapandı. İkimiz de tepki vermedik. Sonuçta beklediğimiz bir şeydi. Artık ışığın kapanacağı anı korkuyla beklemek zorunda olmamak bana rahat bir nefes aldırmişti. Artık kapandığına göre, onsuz da yapabiliydik.

North karanlıkta elini uzatıp beni kendine çekti. Yüzü kollarımdan yüzüme tırmandı ve onu göremiyor olmama rağmen, tuhaf bir şekilde görüyormuşum gibi hissettim. Belki gözlerimle göremiyordum ama hafızamla görüyordum ve bu bana nedense daha gerçek, daha doğru geliyordu. Beni öptüğü zaman, diğer her şeyi unuttum. Karanlığı, pis kokuyu, susuzluğumu. Tek hissettiğim, dudaklarımdaki dudakları, vücuduma yasladığı vücuduydu. Alabildiğim tek koku, teninin ve limonlu şampuanının kokusuydu. Birbirimizden daha fazlasını almayı isteyerek, sarmaş dolaş bir halde dururken, sıcak nefeslerimizden başka ses duyamıyordum.

Sonra tepemizde nereden geldiğini anlamadığımız bir çatırtı oldu. Yer parçalanıyormuş gibi güçlü bir çatırtı. Donup kaldık.

"Yoksa bu..."

"Fırtına," dedi North.

Elim güvercinin olduğu yere gitti. Bir anda neden orada olduğunu anlamıştım.

“Madenciler,” dedim soluk soluğa. “Madende mahsur kalanlar. Buradaydılar.”

“Ne? Nereden biliyorsun?”

“Panopticon’da görmüştüm. Kurtarma ekiplerinin aşağı gönderdiği acil ihtiyaç paketlerine güvercin deniyordu. Kullandıkları delik, daha sonra madencileri çıkarmak için genişletildi.”

Gök bir kez daha, bu kez daha güçlü gümbürdedi.

“O açıklık üstümüzde,” dedim. “Yukarı bakmadığımız için daha önce göremedik.” Başımı arkaya yatırdım.

Yanağıma bir yağmur damlası düştü.

Tepki vermedim. Hemen değil. Yağmur yüzüme püskürmeye başlayana kadar, bir damla, bir damla daha düşsün diye bekledim ve gülmeye başladım.

“Ne oldu?” dedi North.

Onu soğuk serpintinin altına çekerek, “Yağmur yağıyor,” dedim.

Şaşkınlık içinde, “Yağmur yağıyor,” dedi. Sonra o da gülmeye başladı.

Omuzlarına tırmanmam için birkaç kez çabalamak zorunda kaldık ama sonunda başarınca, kayadaki açıklığı el yordamıyla bulmam kolay oldu. İçeri girdiğimiz rögar kapağıyla aynı büyüklükte, kusursuz ve pürüzsüz bir daireydi. Ve birkaç santim ötede, bir ipin tarazlanmış ucu vardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

“Biraz ürkütücü, değil mi?”

Saatlerdir gözlerimi karanlık binalar ormanından ayırmadan, dairenin, *dairemizin* –North beni sürekli düzeltiyordu– balkonunda otuyordum. “Taçküre kütle atımı” denen bir şeyin güneşin yüzeyinden ayrılıp son hızla üstümüze gelmeye başladığı saat üçten bu yana elektrik kesintisi vardı. Jeofirtına resmen yaklaşıyordu. Saat 01.00 civarında devasa bir solar plazma kütesinin Yeryüzü’nün atmosferine çarpmasını bekliyorlardı. Şu an da saat 00.30’du.

Son yirmi iki saat bir rüya bulanıklığında geçmişti. Madende bulduğumuz açıklık, bizi taş bir kuyudan Enfield Su Deposu’nun etrafındaki elektrikli çite yaklaşık yirmi metre uzağa, ormanın içine çıkarmıştı. Gerçeği bilmesem, görünmesi amaçlandığı kadar eski olduğunu düşünürdüm. Burada yaşanan madencileri kurtarma operasyonunun başarısını yâd edecek bir işaret ya da içindeki deliğin ucunun bir yere ulaştığını düşündürecek herhangi bir şey yoktu. Sanırım amaç buydu. Burası Azınlık’ın kaçış yoluydu. Gizli çıkış yolları.

Hershey, North’un dairesinde bizi bekliyordu. Sarsılmıştı ama genel olarak iyiydi. Onu Rudd ve Theden’ı bırakıp bizimle birlikte New York’a gelmeye ikna etmeye çalışmıştık ama kalmak istemişti.

Onunla vedalaşmak sandığımdan daha zor olmuştu. İlişkimiz her zaman karmaşık olacaktı ama Hershey bir şekilde benim bir par-

çamdı. Dönüştüğüm yeni Rory'nin bir parçası. North'un dairesinin arkasındaki ara sokakta, birbirimizden uzun süre ayrılamamıştık. Nihayet kopmayı başardığımızda omuzlarımız gözyaşlarımızdan sırılsıklam olmuştu.

North ve ben, güneş East River'ın üstünde yükselirken, sabah altıyı biraz geçe RFK Köprüsü'nü geçmiştik. North'un dairesi tam Times Meydanı'nda 47. Cadde'deydi. Köşedeki büfede bol yağlı bir kahvaltının ardından yukarı çıkıp uyumuştuk. North'un benimkinin arkasına kıvrılmış vücuduyla, iki virgül gibiydik. Uyandığımızda güneş batıyordu ve biz hâlâ giyiniktik. North uzanıp saçımı parmağına dolamıştı. Avucunu yanağımda hissederek ona bakarken, içimdeki boşluğun azalmaya başladığını hissetmiştim. İyiydik. İyiden daha fazlasıydık. Özgürdük.

Söz verdiği gibi akşam yemeğinde dondurulmuş bir şeyler yemiştik ve şimdi ben balkonda oturmuş karanlık şehre bakıyordum. Arkamdaki sürgülü kapıda neon ışıklarını engellemek için simsiyah kalın storlar asılıydı ama bu akşam onlara ihtiyacımız olmayacaktı. Tabelaların hiçbiri açık değildi. Ay da büyük değildi. Cılız sarı bir hilaldi, o kadar. Ancak bulutsuz siyah gökyüzü yıldızlardan kalın bir örtüyle kaplıydı. Manhattan'daki insanlar yıldızları ne kadar sık görebiliyordu acaba. Ancak Seattle'dakiler kadar sık görebildiklerini tahmin ettim. Hiç demek daha doğrudu. Çok fazla ışık kirliliği olurdu. Ama bu akşam hiç yoktu. Doğu Yakası'nın tamamı karanlığa gömülmüştü.

Aşağıdaki kaldırımda yıldızlara bakan insanlar vardı. Bileklerindeki aydınlık dikkörtgenlere bakış sıklıklarından onları dışarı çıkaranın Lux olduğunu anlayabilmişim. Yıldızlı geceler. Kozmos. Lux'ın onları uzak tutmak için tasarlandığı türde tecrübeler. Ama bu gece öyle değildi.

Görünüşe bakılırsa, algoritmamız tam olarak yapması gerekeni başarmıştı. İnsanları tehditlerinden uzaklaştırmak yerine, onlara doğru yönlendiriyordu. Herkes Lux'ın bu tutarsız tavrından bah-

sediyordu. Biz uyuyarak bunu atlatmıştık ama Lux gün boyu kaos yaratmıştı. Trafik tıkanıklıkları, uzun kuyruklar, gün ortasında işten çıkan insanlar. İş tamamen asanlar. Gnosis sorunların güneş rüzgârının GPS müdahalesinden kaynaklandığını iddia ediyor ve insanları fırtınadan sonra uydular yeniden çevrimiçi olana kadar uygulamayı kullanmamaya teşvik ediyorlardı. Lux kullanıcıları bu tavsiyeyi mutlulukla yok sayıyordu. Güzergâhlarının kilometrelerce dışına çıkmalarına ya da bir toplantının tam ortasında konferans odalarını terk etmelerine neden olsa da, beyinlerindeki nanobotlar onları uygulamaya, üreticilerinden daha fazla güvenmeye itiyordu. Çok üzücü olmasa, komik bile sayılabilirdi.

Ancak herkes Lux'a kulak vermiyordu. North internette insanların uygulamayı telefonlarından silerek anti-Lux¹⁵ durumuna geçtiğine dair yazışmaların alıp başını gittiğini ve bu yazışmaları yapanların "yönlendirilmiş" ve "güdümlü" gibi hashtagler kullandığını söylüyordu. Henüz bir hareket sayılmazdı ama #antilux, Forum'da hızla yükseliyordu ve önemli haber kanallarının tümü Lux'ın hatalarını konuşuyordu. Gnosis'in algoritmada yaptığımız değişikliği saptamasının ne kadar süreceğini öngörmek imkânsızdı. Ben sadece Beck'i nanobot kaynaklı sersemliğinden uyandırmaya yetecek kadar sürmesini umuyordum. Ona neyin doğru olduğunu hatırlatmak kaç gün batımı sürerdi?

İçeride radyo açıktı. Gnosis'in, selefine öykünmek konusunda son derece kötü iş çıkaran yeni CEO'sunun konuştuğunu duyuyordum. İnsanlar Griffin'in öldüğünden hâlâ habersizdi. Son Gnosis bildirisine göre gizli konumdaki bir tedavi merkezine "yerleştiriliyordu." Elektrik tekrar verilmeye başladığı zaman gerçeğin ortaya çıkacağını umuyorduk. En azından birinin hikâyeyi Gnosis Lux'ın algoritmasında yaptığımız değişikliği keşfetmeden yayınlayacağını umarak Griffin'in tıbbi kayıtlarının bir kopyasını Hyperion Projesi

15 Lux'tan arınma, Lux'sız olma anlamında (ç.n.).

hakkındaki iç yazışmayla birlikte aklımıza gelen bütün haber kaynaklarına e-postalamıştık.

Kolyemdeki video sadece iki kişiye gönderilmişti: Dekan Atwater ve Rudd. Ekindeki e-postada benim ya da Hershey'nin başına bir şey gelmesi ya da Azınlık'ın beni bulmaya çalıştığından şüphe duymam halinde, görüntülerin ortaya çıkacağı açıklamasıyla. Sessizliklerini satın aldığımdan hiç şüphem yoktu. İkisinin de kaybedecek çok şeyi vardı.

Yeni Gnosis CEO'su, "Son teknoloji altyapımız metal yerine ışık ve fiber optik kullanarak aygıtlarımızı elektromanyetik engellenmeden koruduğu için, kullanıcılarımız Gold'larını ve G-tabletlerini elektrik kesintisi sırasında da kullanabilecekler," diyordu. "Elbette GPS için uydu gerekiyor ve ne yazık ki uyduları muaf tutamıyoruz. Ancak güneş fırtınası son bulur bulmaz, Lux'ın yeniden ve hatasız işlemeye başlayacağından emin olabilirsiniz." Yüzümü buruşturdum. *Hatasız.* "Bu süre zarfında," diye devam etti. "İnsanların uygulamayı kullanmaktan uzak durmalarını ve fırtına süresince kapalı alanlarda kalmalarını şiddetle tavsiye ediyoruz."

North'un ağlarına saldığı solucanın bahsi geçmiyordu. Şansımıza Gnosis başarılı bir korsanın sürdüğü lekeye tahammül edemeyeceğı için, bu konuyu ört bas ediyordu.

North'un, "Ne yapıyorlar?" diye sorduğunu duydum. Yanımda olduğunu unutmuştum. Baktığı yöne, balkon korkuluğundan aşağı baktım. Aşağıda toplanan en az yüz kişi yukarı, göğ'e bakıyordu.

"Fırsatı değerlendiriyorlar," dedim. Ve gerçekten de yıldızlı bir gece bir fırsattı. Sonsuz bilinmezliğin büyüüne kapılmak. Deneyüstü olanla temas kurmak. Azınlık bunu biliyordu. Bu yüzden insanları korunaklı yerlerde tutmak konusunda dikkatliydiler. Deneyüstü olan dönüştürücüydü. Onu bu kadar riskli yapan buydu.

"Rory, bir şeyler oluyor," dedi North ayağı kalkarken. "Aşağıda neredeyse binlerce insan var." Haklıydı. Aşağıda, meydanda omuz omuza duran insanlar yılbaşı gecesine benzer bir görüntü oluşturu-

maya başlamıştı. Şebekeyle birlikte elektrikli araç şarj istasyonları da kapandığı için, yollarda sadece benzinle çalışan birkaç araç vardı ve bu iyi bir şeydi çünkü insanlar yola taşmaya başlamıştı.

Midem kasıldı. Dışarıda olmaları bizim hatamızdı. Ya dışarıda kötü bir şey olursa? Bir ayaklanma ya da başka bir şey. Ya da güneş fırtınasının öngörülmemiş bir etkisi. Dışarıda şu anda yüz binlerce insan olmalıydı. Ve söz konusu olan sadece Times Meydanı da değildi. Broadway'e kadar görebildiğim her yer insanla doluydu. Balkonlar ve çatılar da öyle. Bütün bunlar yıldızlar için miydi? Gökyüzü güzeldi, evet ama özellikle görülmeye değer bir şey yoktu. Kuyruklu yıldızlar, meteorlar ya da ayın alçalmış hali. O zaman nasıl olmuştu da bütün kullanıcıların fırsat listesinin en tepesine yerleşmişti. Bu akşamın günbatımı bundan çok daha nefes kesiciydi ve Lux o saatte çok daha az insanı sokaklara dökmüştü.

Aşağıdaki kalabalığa bakıyor, ekranlarıyla iletişim halindeki kitleleri izliyordum. Gecenin yarısında dışarıda olmaları konusunda onlar da en az benim kadar şaşkın görünüyorlardı. Çoğu artık gökyüzüne bile bakmıyordu. Ekranlarıyla oynuyor, geceyi sona erdirmesi için Lux'tan işaret bekliyorlardı.

Bütün kalbimle evlerine dönmelerini dileyerek kalabalığı izlerken, iliklerimde elektriklenme gibi bir karıncalanma hissettim. Sadece birkaç saniye sürdü ve geçti. North yanımda ürperdi. O da hissetmişti. Aşağıdaki sokaktan yükselen iç çekişlere ve mırıldanmalara bakılırsa, herkes aynı durumdaydı.

"Neydi o?" dedi North.

İçim kıpır kıpır bir halde, "Bilmiyorum," dedim. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu ve dilimde bakır tadı vardı. "Fırtınadan mı acaba?" diyerek balkondan aşağı baktım. Karanlıkta anlamak gücü ama herkes iyi görünüyordu.

Tam o anda North derin bir nefes aldı. "Ah," diye soludu. "Aurora." Bana ilk adımla hitap ettiğini duymak tuhaftı ama söyleyişinde daha büyük bir tuhafılık vardı. Aynı anda aşağıdan toplu bir iç çekiş

yükseldi ve bütün gözler göğe çevrilirken, kalabalık yeni iç çekiş dalgalarıyla hareketlendi.

Endişeden iliklerime kadar gerilirken, başımı arkaya yatırdım. Aynı anda gözlerim ufka takıldı ve adımı bir kez daha, bu kez kafamın içinde duydum.

Aurora.

Neon ışıklarının harikulâde dizilişini görünce titredim. Ürkütücü, ıslıl ıslıl ve muhteşem görüntüyü beynimin idrak edebilmesi birkaç saniye sürdü. Ucu aşağı bakan yeşil çizgiler, yukarı bakan pembe çizgiler ve iki çizginin birleştiği yerdeki renk havuzu. Nefes kesici aurora kanatlarını açmış bir güvercin şekli oluşturuyordu. Hayranlıktan sersemlemiş bir halde derin bir nefes aldım ve ciğerlerimi gecenin serin havasıyla doldurdum. O anda uzay geri çekilerek beni yukarıdaki sonsuzluğa daha da yaklaştırır gibi oldu.

North elimi tuttu ve ikimiz birlikte, hayranlık ve hayretle gökyüzüne baktık.

“Senin için,” diye fısıldadı.

Aşağıda insanlar aralarında fısıldaşıyordu. Gözlerimi gökyüzünden güçlkle ayırıp sokağa baktım. Cep telefonlarının ekranları kapandıkça minik ışıkları tek tek sönüyordu ama kimse farkında değildi. Gözleri ve akılları başka yerdeydi. Gökyüzünde. Birbirlerinde. Uzun zamandır ilk kez, bağlantı hali yerini bağ kurmaya bırakmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hele bu boyutta. İnsan etkileşiminin coşkun titreşimi. Ekranlar yerine birbirinin yüzüne dönen insanlar. Başlı başına bir ihtişamdı.

Vücudumun her hücresi umutla doldu ve yüzüm ruhumun en derin noktasından gelen bir gülümsemeyle kaplandı.

Aferin sana, diye fısıldadı ses. *Aferin.*

SONSÖZ

“Mutlu bahar gündönümleri,” dedi küçük kutuyu masanın üstüne bırakırken. Kutuyu kendisinin yaptığı belliydi.

“Doğum günüm gibi hissettim,” diye takıldım çünkü öyleydi. Bugün on yedi olmuştum.

Kutunun kapağını kaldırırken, North, “Umarım beğenirsin,” dedi. “Çünkü iade edemem.” İçinde katlı bir kâğıt parçası vardı. Bu bana gelmiş bir e-postaydı ve metnin altında mor renkli bir New York Üniversitesi logosu göze çarpıyordu. *Sayın Aurora Vaughn*, diyordu. *Tebrikler! New York Üniversitesi’nin 2035 yılında mezun vereceği sınıfa kabul edildiğinizi bildirmekten mutluluk duyarım.*

“Bu sabah geldi,” dedi North. Gözleri ışıldıyordu. “Kabul edildin.”

“Çok komik çünkü başvurmadım.”

“Ah, hayır, başvurdu,” dedi ve masanın üstünden uzanıp ellerimi tuttu. “Ve başvurun hayli ikna ediciydi. Özellikle kendini tanıttığın kompozisyon. Sana en çok ilham veren kişiyi yazdın.” Avcumu dudaklarına götürüp öptü. “Müthiş birine benziyor.” Gereksiz olmasına rağmen, sesini alçalttı. Yakınıımızdaki masalar boştu ve garsonumuz odanın diğer ucunda altı kişilik bir grubun menüyle ilgili sorularını cevaplamakla meşguldü. Artık sürece rehberlik eden bir Lux olmadığı için, yemek yemek daha fazla zaman alan bir meşguliye dönüşmüştü. Alınması gereken o kadar çok karar vardı ki.

"Kendi başvurunla girmekle aynı şey olmadığını biliyorum," dedi usulca. "Ama bir kez adımını atınca, tamamen senin olacak. Ayrıca Atwater onlara bu yıl Theden'dan mezun olmadığını bildirecek değil ya. Yine de gitmen için baskı yapmayacağım. Karar senin. İstemiyorsan..."

"Seni seviyorum," dedim onu öpmek için dirseklerimin üstünde öne eğilirken.

Sırıttı. "Yani gidecek misin?"

"Şey, ikimizden birinin saygın bir işi olmalı," diye takılarak onu bir kez daha öptüm.

Garson hesabı getirince ödemeyi nakit yaptık. Altı ay önce olsa, bu durum kaşların kalkmasına neden olurdu ama artık öyle değildi. İnsanlar artık elektronik şeylere güvenini kaybetmişti ve elle tutulur şeyleri tercih ediyordu. Dolar banknotları. Kâğıt haritalar. Metal anahtarlar. Çoğunun telefona elini bile sürmediği, fırtınadan hemen sonraki günler kadar kötü değildi. O günlerde paranoya her yeri istila etmişti. Gerçek ortaya çıkınca, doktorlar bunu kendini geri çekme etkisi olarak açıkladılar. Nanobotlar devre dışı kalınca, beyinler beklemeye alıştığı güven desteğinin yoksunluğunu çekmeye başlamıştı ve insanların doğal oksitoksin seviyelerinin tekrar toparlanması birkaç hafta sürmüştü. O zamana kadar hikâye patlak vermişti ve insanları aygıtlarını terk etmeye iten paranoya değil, gerçekler olmuştu.

Önce bilim insanlarından, auroradan hemen önce kapıldığımız duygunun bize herhangi bir zarar vermediği güvencesi gelmişti. İnsan vücudu fırtınanın neden olduğundan çok daha güçlü elektromanyetik sinyalleri kaldırabilirdi. NASA'nın fırtına sonrası düzenlediği sayısız basın konferansından birinde bir jeofizikçi, "Bu, MR çekirtmeye denkti," diye açıklamıştı. "Bedenlerimiz algılamadı bile."

Diğer yandan o bedenlerdeki nanobotlar hayli manyetik bir bileşim olan demir oksitten yapılmaydı ve aksaklık durumunda güvenliği dikkate alacak şekilde tasarlanmışlardı. Bir sorun olması

halinde kısa devre yapmalarını sağlamak için MR kullanılabiliirdi. Bir MR ya da görünüşe bakılırsa, güneş kaynaklı elektromanyetik akım işe yarardı. Yirmi sene süren planlama sürecinde Azınlık bunu hesaba katmamıştı.

Aslında olayların gelişme şekli ironikti. Azınlık kutsal projelerine isim babası olarak Yunan tanrısı Hyperion'ı seçmişti. Güneşi kontrol eden tanrıyı. Ancak Azınlık'ın Hyperion'ını tek bir ateşli patlamayla yok eden de güneş olmuştu. Sanırım Azınlık, tıpkı kendi tanrısallıkları gibi, Hyperion'inkini de yanlış değerlendirmişti.

Birkaç gün sonra, baraj kapakları açılmıştı. Onları ikna edecek nanobotların yokluğunda, Gnosis iç yazışmasını gönderdiğimiz yüz on bir haber muhabiri hikâyeyi yayınlayıp yayınlamama kararını tek başlarına almak zorunda kalmışlardı.

Ve hepsi yayınlamıştı.

Sağlık Bakanlığı, Soza'nın grip spreyini derhal piyasadan çekmiş, Adalet Bakanlığı Gnosis, Lux ve Gold hakkında bir soruşturma açmıştı. Noel'den bir hafta önce Bostan'da bir büyük jüri yetmiş yedi iddianame sunmuştu. Tutuklamaları televizyonda görünce, kelepçeli üst düzey yöneticilere üzüldüm. Kim bilir kaç Griffin gibi gerçekte olanlardan habersizdi. Gerçek suçlular şirketlerin bordrolarında görünmüyordu ve haberlerde isimleri bile geçmedi.

Azınlık yenilmemişti. Ne bize ne de fırtınaya. Tanrı değildiler ama çok akıllı adamlardı. Ve Dr. Tarsus'un söylediği gibi, sabırlıydılar. Eninde sonunda şanslarını yine deneyeceklerdi. Ama en azından ben hedeflerinin dışındaydım. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Hershey'nin anlattıklarına göre, kampusten ayrılışım bir günlük bir spekülasyon malzemesi olmuştu. Sonra Rudd da Theden'dan ayrılmıştı ve insanlar bir öğrenciyle ilişki yaşadığını fısıldamaya başlamış ve herkes o öğrencinin ben olduğuma kanaat getirmişti. Okul şikâyetle bulunmamıştı, Hershey de bulunmayacaktı. Bu yüzden iş dedikodu düzeyinde kalmış ve Rudd hapsi boylamamıştı. Elini

kolunu sallayarak ortalıkta dolaşmasından nefret ediyordum ama Hershey böylesinin daha iyi olduğunu söylüyordu.

Kaldırırma çıkınca North, “Kütüphaneye uğramak ister misin?” diye sordu. Saçma bir soruydu; Beşinci Cadde’deki şube artık gece yarısına kadar açık kaldığı için, neredeyse her akşam gidiyorduk. Bütün kütüphaneler talebi karşılamak için aynı uygulamayı yapıyordu. Ana şubede beş yüzden fazla halka açık bilgisayar terminali vardı ama bu akşam da her zaman olduğu gibi, o bilgisayarları kullanmak için bekleyen insanların oluşturduğu kuyruk ön kapıdan dışarı, taş basamaklara kadar uzuyordu. Bu kuyruk bizimle ilgili çok şey anlatıyordu. Cep telefonlarımızı kullanmaktan çekindiğimizi, mahremiyetimiz konusunda evdeki bilgisayarlarımıza giremeyecek kadar endişelendiğimizi. Diğer yandan, aramızdaki bağı kesmeye de razı değildik. Ceplerimizde para tomarları taşıyabilir, arabalarımızda kâğıttan haritalar bulundurabilirdik ama ateşe uçan pervaneler gibi o ekranlara çekiliyorduk.

Sıra bana gelince, bilgisayarın karşısına oturup her akşamki ritüelime başladım. Sahte bir profil kullanarak hükümet kapadıktan sonra Forum’un yerini alan Festival’e girdim ve sevdiğim insanları yokladım.

Gelen mesaj kutumda babamdan doğum günümü kutlayan bir mesaj vardı. Neden sahte bir profil kullandığımı ve ona posta adresimi neden vermediğimi anlayamasa da bir süre böyle gideceğini kabullenmişti. Saklanmıyor, saklanmayı reddediyordum ama temkinli davranıyordum. Özgürlüğüm konusunda kahramanlık yapamayacak kadar çok şey yaşamıştım.

Sırada Beck vardı. Nanobotlar devre dışı kalınca, en yakın arkadaşım Lux kaynaklı uyku halinden silkinmiş ve daha aurora gökyüzünden silinmeden, Gold’unu Columbia Nehri’ne atmıştı. Artık annesinin eski Galaxy’sini kullanıyordu ve fotoğraflarını filmli kame-rayla çekmeye başlamıştı. Bu tür eski aletlere büyük ilgi uyanmıştı. Ivan’ın paraya para demediğine hiç şüphem yoktu.

Bu akşam Beck'in fotoğraflarından birinin, hikâyesinin patlak verdiği gün, binlerce insanın Gold'larını Seattle polisinin durdurmaya bile yeltenmediği devasa bir ateşte yakmak için Pioneer Meydanı'nda toplandığı gece çektiği fotoğrafın, Times Meydanı'na sadece birkaç blok mesafedeki Uluslararası Fotoğraf Merkezi'ndeki bir sergide yer alacağını ve haziran ayında Beck'in de şehre geleceğini öğrendim. Ona orada sürpriz yapmanın hayalini kurarak gülümsedim. O incecik boynuna sarılacak ve onunla uzun saatler boyunca hasret giderebilecektim.

Gece yarısı olmuştu ve merkezi sistemden, çıkışa doğru ilerleme zamanının geldiği anons edildi. Kütüphane resmen kapanmıştı. "Sadece bir saniye daha," diyerek North'un elini tuttum ve son bir sayfaya daha tıkladım.

Hershey'nin profilini, bakmakta en çok zorlandığım sayfa olduğu için her zaman sona saklıyordum. Hershey hâlâ Theden'daydı ve istediği buydu ama günlük güneşlik statü paylaşımları ve gülümseyen selfieleri beni kandıramıyordu. Onu bunlara inanmayacak kadar iyi tanıyordum. Yine de aldığı kararı anlayabileceğimden ya da bunun için onu affedebileceğimden emin değildim. Bildiği onca şeye rağmen kalmayı seçmişti. Ama sanırım, bütün bu mücadelenin sebebi buydu. Dehşet verici ama harikulâde hata yapma özgürlüğü.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, bana bu kitabın fikrini veren O'na, gerçek *yardımcıya* teşekkür ederim. Umarım fikri kâğıda dökerken fazla bozmamışımdır.

Bu hikâyeye duyduğu heyecan hiç eksilmeyen ve duyarlılıklarıyla her aşamada biçimlenmesine ve iyileşmesine katkı sağlayan sıradışı danışmanım Kristyn Keene'ye teşekkür ederim. Çılgın fikrimi hiç mecbur değilken bana notlar sağlayacak kadar seven, gelmiş geçmiş en iyi ICM Partners stajyeri olan Kyle Kallman'a da. Kötü bir adama senin adını verdiğim için üzgünüm.

Ayrıca içgörüsü ve bu sayfalara gösterdiği özenle beni defalarca minnet denizine salan Harper Teen'deki editörüm Sarah Landis'e ve Jen Klonsky, Mary Ann Zissimos, Christina Colangelo, Sarah Kaufman (müthiş kapaklar konusunda üstüne yok), Jon Howard, Kaitlin Severini ve Alice Jerman başta olmak üzere bütün Harper Teen ekibine çabaları ve genel olarak muhteşemlikleri için teşekkür ederim.

Nanobotlarla ilgili inanılmaz uzmanlığı (ve özellikle bana oksitoksin fikrini veren) zekâ küpü Katrina Siffred'e binlerce teşekkürler. Bilgisayar korsanlığıyla ilgili sahneler için, bir korsan olmayan ama fena bir serseri olmayı başaran Mike Siley'ye de teşekkür borçluyum. Lütfen L.A.'ya geri taşın. Ve bana güneş fırtınalarını bilime hiç yatkın olmayan beynimin bile algılayabileceği bir şekilde anlatmayı başaran, NASA'dan, dünyanın en müthiş güneş fizikçisi Alex Young,

Senin yardımın olmasa bu kitabı asla bitiremezdim. Hele görölmeye değer yeşil bir ışıkla, asla.

Ayrıca “Şüphe” adını bulan Ryan Dobson’a da teşekkürler. (Tanrım, bu kitabın ne kadarını kendim yazdım acaba?) Tutarlı ve karmaşık dostluğu ve aynı zamanda bu hikâyenin ilk taslağını (AMC’nin istemediği şu unutulmuş televizyon senaryosu) okuduğu ve tıkanma yaşadığım zaman beni Wendell Berry’ye gönderdiği için Brent Robida’ya, bu kitabın ilk taslağını üç günde okuyan ve kara bir şüphe deliğine yuvarlanmama ustalıklı mani olan Bobbi Shiflett’a ve bu sayfaları yazarken masanın diğer tarafından cesaret ve ilham veren ve bu yazma işinin sadece yapayalnızlara özgü bir iş olmadığını hatırlatan Jordanna Fraiberg ve Natalie Krinsky’ye de teşekkür ederim.

Bu teşekkür yazısı, bu kitabı Bobbi’den bile hızlı okuyup ona güvenmek konusunda şüphe duymama neden olacak kadar hoş şeyler söyleyen muhteşem Niki Castle’a büyük harflerle, kocaman bir TEŞEKKÜR etmeden bitemez. Beni ülkenin diğer ucuna taşınmaya ikna edebilecek biri varsa o da sensin, küçük hanım. Beni balkabaklı kurabiye ve roze şaraptan mahrum bırakmayacağına söz vermen yeterli.

Son olarak, bitmek bilmeyen destekleri ve sevgileri için aileme ve özellikle eşime, kızıma ve bu kitap raflardaki yerini aldığı zaman artık fıstıklıktan çıkacak olan yoldaki ufaklığa teşekkürler. Bu kitap konusunda çok heyecanlıyım ama senin için duyduğum heyecan çok daha büyük, Lil’er Miller. Senin ve ablanın, içinizdeki fısıltıya her zaman kulak vermeniz dileğiyle.

